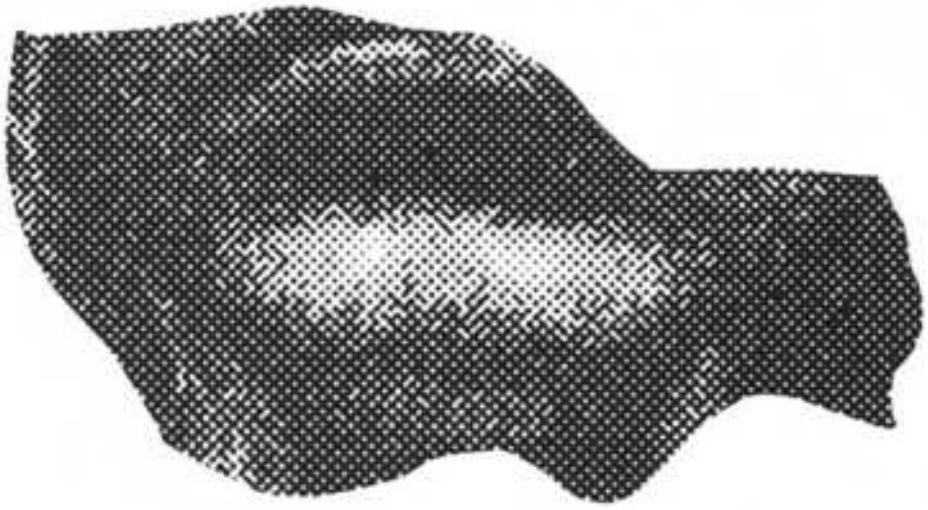
SEZİN KARAMEŞE

ON DÜN ÖNCEKİ KIZ

Geçmişin, şimdin ve geleceğin sadece senin elindedir...

On Dün Önceki Kız / *Sezin Karameşe*

© *2023* İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 44066

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Yayın Direktörü Mehmet Bozkurt
Editör Ezgi Hotalak
Son okuma Elif Erdağı
Kapak tasarım Onurhan Ersoy
Sayfa tasarım Aslı Varol

ISBN: 978-975-10-4476-1

23 24 25 4 3 2 1
İstanbul, 2023

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel:(0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks:(0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
inkilap.com

SEZİN KARAMEŞE

ON DÜN ÖNCEKİ KIZ

İNKILÂP 96.yıl

1. BÖLÜM

Bugün yaşamak istemediğime karar verişimin ilk günü.

Son bir senedir hayatım sisin içinde koşmaya benziyor. Ne önümü ne arkamı görebiliyorum. Etraf, beni sinsice öldüren gri bir tabakayla kaplı. Attığım adımları göremiyorum, çaresizce süzülüyorum içeride. Çevremdeki bir zamanların yemyeşil yapraklı ağaçları gri, kalın tabakayla örtülü, gövdeleri kasvetli, kahverengi ve çatlaklı. Her şey beyaz bir perdenin arkasında siluet oluşturarak beni izliyor, sanki herkes gün ışığında ama ben alacakaranlık altındayım.

O meşhur boğulma günlerimden biri. Yine burada, yanımda, sadece benim hissedebildiğim soğuk bir his. Hiç hareket etmek istemiyorum, bazen camı açıp nefes almak istiyorum ve sadece bir nefes almak için bile tüm gücümün gerektiğini hissediyorum, yapamıyorum.

Bu yaşadığım şeyin bir zemini, bir dibi var ve onu bulmanın bir lütuf olduğuna inanırdım. Çünkü dibe vurduğunda, orada kalmak istemezsin ve kalkmak için kendine bir sebep bulursun. Belki çocuğun için, ailen ya da evcil hayvanın için, hatta belki sırf yarın ne olacağını öğrenmek için... Ama bir şekilde kalkarsın. Kalktıktan sonra da dünya üzerinde maskelerle yaşayan herkesten daha güçlü hissedersin. Cehennemden çıkıp gelmişsindir çünkü...

O dibe vurmayı büyük bir heyecan ve umutla çok uzun süre bekledim.

Bugün o dipteyim ve işler hiç de hayal ettiğim gibi gitmedi. Küçük ve soğuk yatağımda uzanırken ayağa kalkmak için tek bir iyi sebep bile bulamadığımı fark ettim.

Çiçekleri ve kuşları hep çok sevmişimdir, güneş ışığını ve süzülen bulutları da. Yaprakların küçük bir esintiyle hareket etme şeklini ve çıkardıkları o yumuşak fısıltı sesini... Sanki doğa da benim gibi gevezelik yapmaya bayılır gibi gelirdi. Yine de bir sene önce başlayan yorgunluk, gri ve soğuk tenimde bir perde gibi duruyor. Artık pencerenin dışında sallanan yaprakları ve dalları izlerken, neşe olması gereken yerde yalnızca yerde sürünen bir acı hissediyorum. Tenime kasım yağmuru gibi oturuyor, bir zamanlar içimi ısıtan şeyi soğutmaya yetiyor. Başka bir zaman olsa bir arkadaşımı arardım belki. Hissettiğim soğukluğu uzak tutmak için ihtiyacım olan sıcaklığı isterdim, sadece birazı bile yeterdi. Fakat şimdi başımdan aşağı damla damla yağmur yağıyor sanki, sıcaklığı alamıyorum. Yağmur yerine bazen, sanki kafama düşen bir okyanus... Tam başımın üzerinde yoğunlaşıp, güneşi kapatacak kadar büyük bir buluta dönüştü çoktan. Bazen kendime hatırlatıyorum, sonsuza kadar yağmur yağamayacağını, durması gereken zamanın geleceğini, son damlanın elbet bir gün düşeceğini... Sorun şu ki artık umurumda bile değil. Artık sadece burada, soğukta, rahat bir şekilde uyuşmuş halde kalmayı planlıyorum.

Bir senedir dünyam haline gelen çukurda öylece oturuyorum, tek dekorasyon da duvarlardaki tırnak izlerim. Tepede bir ışık olduğunu bilsem de milyonlarca yıl uzakta hissettiriyor, yine de uzun bir süre o ışığın tepemde olduğunu bilerek yaşamaya devam ediyorum, benimle beraber olduğunu bilmesem denemem bile. Ne zaman yukarıdan birine sevgiyle uzansam, bana ip atabileceğini umsam, zemin biraz daha alçalıyor, durduğunda bedenimi sarsıyor, beni yeni bir acıyla eziyor. Artık dışarı da çıkmak istemiyorum ama bu evde de kalamam. Bunca yıldır yaşadığım karanlığa gözlerimi alıştırdım, tırnak izlerimin duvarda yarattığı kan da çoktan kurudu.

Aynadaki görüntümü sevmiyorum. Omzumda kestirdiğim saçlarımın uçları, en son, günler önce değdirdiğim tarağın etkisi altından çoktan çıkmış, bir zamanlar tüm alnımı kaplayan kâküllerim orantısız biçimde uzamış, dudaklarım çatlamış, birkaç da sivilcem çıkmış. Saçlarımın uçlarını sarıya boyatacaktım, sonra koyu kahve saça olmazmış gibi geldi, her şey çok yolun-

daymış gibi. Bazen inanamıyorum, insanlar hiç derdi yokmuş gibi nasıl saçlarını boyatıyor?

Ellerimi hiç sevmiyorum. Tırnaklarım bir türlü uzamıyor, farkında olmadan koparıyorum, canım acıyor. Hiç güzel görünmüyorlar.

Her gün içinde bulunduğum bu beden hapishanesinden çıkmak için dualar ediyorum. Çok kilo almış gibi hissediyorum. Ne zaman, ne yediğimin farkında değilim, bazen kendimi sadece yerken buluyorum. Göbeğim çıkmış, göğüslerim sarkmış ve bacaklarım kalınlaşmış. Aynada kendine bakan umutsuz kadını sevmiyorum, kurtulmak istiyorum ondan. Tanımıyor gibiyim, bir yabancının karanlık zihnine ve çirkin bedenine hapsolmuş gibi...

Öylece durup izlediğim aynayı yerde duran, uzun, beyaz bir çarşafla kapattım. Gördüğüm görüntüye artık bir saniye bile tahammülüm yoktu. Ne yaparsam yapayım düzeltemeyecektim sonuçta, bu şekilde doğmuştum ve gelişimimi çoktan tamamlamıştım. Otuz iki yaşımdan sonra bir sihirli değnek çıkıp beni güzelleştirecek değildi. Kim için güzelleşecektim zaten?

Aynayı örttükten sonra küçük camımın kenarında duran yatağıma oturdum ve dizlerimi karnıma çektim. Kısa saçlarımı elimden geldiğince sıkı bir topuz yapmaya çalıştım ve kafamı dizlerimin üstüne koyarak camdan dışarı baktım. Gece yarısı mavisi, yıldızların aydınlattığı geniş gökyüzü üzerinde derinleşiyordu. Geceyi çok severdim. Karanlığın serenadında yıldızlar bir koro gibiydi, sonsuz desenlerde şarkı söyleyen ışıklar gibi. Bazen gözlerin de müziğe ihtiyacı vardı, gece ne kadar karanlıksa şarkı da o kadar tatlıydı.

Gözlerime eşlik etmesi için yatağımın hemen yanında duran komodinden kulaklıklarımı aldım ve telefonuma taktıktan sonra listemi gözden geçirdim. Müzik beni sakinleştirirdi ama hâlâ tam olarak ruhumu iyileştirecek bir şarkı bulamamıştım. Komik ama yaşama hevesimi söndürüyor diyemesem de yaşamak için beni heveslendirmeyen sebeplerden biriydi bu.

Tam bir şarkıya elim gitmişken içeriden gelen bardak kırılma sesiyle bir anda irkildim. Hemen kulaklığımın tekini çıkarıp sese dikkat kesildim.

"Git! Git buradan!"

Annemin çığlıkları olduğunu fark ettiğim an hızlıca ayağa kalkıp kapalı kapımın arkasına kulağımı dayadım. Yere düşen eşya sesleri devam ediyordu.

"Defol git!"

"Esra!"

Babamın gür sesinin de eşlik etmesiyle durumu anladım ve kafamı geriye atarak kulaklığı sertçe kulağımdan çekip çıkardım.

"Yeter!"

Bir cam kırılma sesi ve annemin çığlığından sonra hızlıca kapıyı açtım ve koridordan salona doğru ilerlemeye başladım.

Annem, salondaki eşyaları tek tek alıp babamın kafasına fırlatmaya çalışıyor, babam da zar zor ayakta durarak annemin kollarından tutup onu durdurmaya çalışıyordu.

"Esra dur!"

Annem, orta sehpaya uzanmak için çabalıyor, fakat ona izin vermeyen babamın kolları arasında minicik kalmış bedeniyle bunu asla başaramıyordu. Kızıl saçları az önce kafasından fırlayan lastik tokanın etkisiyle havada sertçe asılı kalmış gibi görünüyordu. Babamsa gözlerini kapatmış derin nefesler alarak dengede durmaya çalışıyordu.

"Kafanda parçalarım bunları! Defolup gitmezsen bu evden, kafanda parçalarım!"

Annem hâlâ sehpaya ulaşmaya çalışıyordu ki babam onu hızlıca kanepeye doğru itti. Ama annem bu kez de kanepenin üzerindeki yastıkları alıp tek tek babama fırlatmaya başladı.

"Ben salak mıyım? Ben salak mıyım da seninle uğraşacağım?"

Nefes bile almadan eline gelen tüm yastıkları fırlatmaya devam ediyordu.

"Ben senin bu haline katlanmak zorunda mıyım?"

"Ben sana katlanmak zorunda mıyım?" dedi babam yere düşen yastıkları tekmelerken. "Delirdin sen, kafayı tırlattın, haline bak!"

"Sen delirttin beni, sen!" Annem bir anda ellerini saçlarına götürerek çekiştirmeye başladı. "Ben bilmiyor muydum senin gibi ayyaş olup içip içip dışarılarda kafa dağıtmayı? Ben bilmiyor muydum?" Annemin bağırış seslerini duymamalarını uma-

rak kafamı arkaya çevirip dış kapıya baktım. "Sen beni de..." Annem hışımla eğilerek yere düşen yastıkları tekrar alıp birini babama fırlattı. "... kızını da..." Bir yastık daha... "... burada tek başına..." Bir yastık daha. "...bırakıp ne boklar yemeye gittiysen defol git, oraya git! Buraya bir daha gelme."

Babam gözlerini bir kez daha kapatıp elini alnına götürdü. Yastıklardan korunmak için yalpalayarak geri geri giderken arkasındaki diğer kanepeye çarpıp durdu.

"Defol git dedim sana!" diye bağırdı tekrar annem. Nefes darlığı çektiğim için istemsizce elimi göğsüme götürdüm.

"Seni bu halde bırakıp nereye gideyim?" Babamın sesi yükseldi. "Ya kendini ya kızını öldüreceksin!"

"Seni öldüreceğim ben, seni!" Annem tekrar yerinden doğrulup sehpanın üzerindeki cam fanusa uzanırken hızlıca yanına gidip elini kenara ittim. "Bırak!" dedi beni kenara iterek. "Bu ayyaş zaten ya içtiğinden ölecek ya benim elimden!"

"Anne, sakinleşir misin, ne olur?" dedim sesim çıkabildiği kadar. Ona doğru tekrar yaklaşıp koluna girmeye çalıştım. Hışımla kolumu tekrar itti.

"Annen arabayla gidip halanın verandasındaki mobilyaları çalmaya kalkmış," dedi babam sinirle. "Arayıp söylediler."

Kaşlarımı çatıp anneme baktım. Tek kelime söyleyemeden savunmaya geçti. "Beğendim, gittim, ödünç aldım! Geri verirdim! İki günlük dünyada kardeşinin malı ne de önemliymiş!"

"Anne, izinsiz mi aldın?"

Annem sertçe bana döndü. Gözlerindeki ateş baştan aşağı yakıyordu.

"Kimin malını kimden izinsiz almışım? Zaten düğünlerinin parası bile bizden çıkmadı mı?" Dalga geçer gibi güldü. "Gitmiş şikâyet etmiş hemen," dedi arkasından halama küfrederek.

"Esra düzgün konuş." Babam kafasını kaldırıp anneme korkutucu gözlerle bakmaya başladı.

"Kardeşine sahip çıktığın kadar bize sahip çıksaydın şu hâlde olmazdık!"

"Ben ne zaman size sahip çıkmadım?"

"Gecenin bir körü içip içip eve gelmişsin, bu mu sahip çıkmak?" diye çığlık attı annem.

"Bir gün olsun düşündün mü bu adam niye bu kadar içiyor diye?"

"Niye olacak? Onla bunla yatıp kalkmaya!"

Babam bir anda ayağa kalktığında annem de hızlıca ona doğru yürümeye başladı ve babamı sertçe geriye itti. Babam dengesini koruyamadığı için tekrar arkasındaki kanepeye çarparak tökezledi. İstemsizce elimi ağzıma götürdüm. Babam kavga etmek istemiyor ve yorgun görünüyordu. Halsizce kanepeye yığıldı. Derin bir nefes alacakken annem tekrar atağa geçti ve babamın üstüne atlamadan önce hızlıca belinden tutarak onu geriye doğru çektim.

"Anne, kendine gel, lütfen!" dedim sertçe.

"Babasının kızı!" Annem tekrar sertçe bana döndü. "Aman sen anneni bir kere bile savunma! Hepiniz yalnız bırakın beni, hep Esra suçlu, hep Esra en kötü! Öleyim de kurtulun siz, değil mi?" Annemin sesi titrerken babam tekrar gür sesiyle tartışmaya girişti.

"Kardeşimin eşyalarını çalmışsın, ilaçlarını almamışsın, gelmiş yüzüme cam fırlatıyorsun bir de üstüne bizi mi suçluyorsun?"

Annem dalga geçer gibi ellerini havaya kaldırdı ve gülmeye başladı. "Tutukla bir de beni bari!"

"Ya Esra, bırak Allah aşkına." Babam kanepeden kalkıp yavaş adımlarla koridora doğru ilerlerken annem beni geçerek babamı arkasından hızlıca itti ve babam kanepenin yanındaki küçük sehpaya çarptı. Babamı tutmak için eğilecekken sehpanın üzerindeki çerçeve yere düştü ve camı büyük bir ses çıkararak zeminde parçalara ayrıldı. Annem hızlıca yanımızdan geçerek kırılan çerçeveye baktı. Daha sonra yavaşça kafasını bize kaldırdı ve onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmediğimi hatırlatacak türden bir bakış attı.

"Deren'in fotoğrafına ne yaptınız?!"

Ağzım açık anneme bakakalmışken hızlıca yere eğildim ve kırılan cam parçalarını fotoğraf üzerinden temizlemeye çalıştım. Yapabildiğim kadarını yaptıktan sonra fotoğrafı hemen sehpanın üzerine geri yerleştirdim.

"Deren'in fotoğrafını düşürdünüz!" Annem feryat figan kendini yere atarak Deren'in sehpa üzerindeki fotoğrafını alıp

göğsüne bastırdı. "İkiniz de defolun gidin evimden!" dedi burnundan soluyarak. Nefes alışverişi o kadar hızlıydı ki konuşmaları duyulmuyordu bile. İstemsizce gözlerimin dolduğunu hissettim.

"İttin de oldu!" dedi babam konuşmaya mecalsizce. Destek almak için kanepenin koluna tutundu. Yere eğilip kırık cam parçalarını annemden uzak tutmak için avucumun içinde toplamaya başladım. Dolan gözlerim eğilmemin de etkisiyle yağmur damlaları gibi kırık camların üzerine damlamaya başladı. Burnumu çektim.

"Beni delirtmeseydin de itmeseydim!" dedi annem hızlıca. "Deren'in fotoğrafına bir kez daha dokunduğunuzu görürsem sizi çok kötü yaparım, anladınız mı?"

"Bir şey yapmadık anne," dedim titreyen sesimle. "Yeni çerçeve alırım."

Babam yavaş adımlarla odasına gitmek için ilerlerken annem onu tekrar durdurdu.

"Bu kadar basit yani senin için?" Deren'in fotoğrafını babamın yüzüne doğru tuttu. "Özür dile ondan, özür dileyeceksin!"

Babam, annemin elini sertçe itti ve yürümek için kendine yol açmaya çalıştı. Fakat annem, babamı iterek fotoğrafı gözüne doğru yaklaştırdı.

"Deren'den özür dileyeceksin!"

"Esra, çekil, git, rahat bırak beni."

"Sen git! Defolun gidin evimden! Deren'e azıcık bile saygınız yok sizin. Rezil, kepaze insanlar!"

Daha fazla dayanamayarak elimdeki camlarla yerimden doğruldum ve burnumu çekerek hızlıca mutfağa doğru gittim. Elimi kesen camları çöpe boşalttıktan sonra banyoya geçtim ve üstünkörü elimi suya tuttum. Odamdan cüzdanımı ve telefonumu alarak dış kapıya yöneldim. Annemle babamın havada yankılanan sesleri kulağımı delerken kapıyı hızlıca açtım ve kendimi dışarı attım. Akan gözyaşlarımı silerek merdivenlerden inerken elimdeki kanın yüzüme bulaştığını hissettim. Umursamadan apartmandan dışarı çıktım ve sokağın köşesindeki duraktan taksiye bindim.

İyi bir gece uykusuna, bir de çok daha fazlasına ihtiyacı olan iki tür yorgunluk var. Benim için ilk seçenek ikincisine dönüştü

artık. Tek gecelik olduğunu zannettiğim bir türden tüm güne, oradan da tüm seneme yayıldı. Sanki bir zamanlar omuzumda ağır bir ceketmiş ama şimdi ağır kemikler haline gelmiş gibi taşıyorum onu. Çok uzun süredir yorgunum ve bu yorgunluğun duyguların da yıpranması olabileceğini, yorgun bir bedenle birleşebileceğini, yaşanmış, yaşanmamış, katlanılmış bir hayatın kökleşmiş bir parçası olabileceğini anladım. Çok uzun bir süre bunun için doğmadığımı düşündüm, kimse bunun için doğmamıştı ki. Dans etmenin, oyun oynamanın, kahkaha atmanın ve mutlu sohbetlerle dolu, uzun akşamların yerini uzun süre önce almıştı bu yorgunluk.

Annemle babam çok uzun süredir bu haldeler. Annemin ilaçlarını zaman zaman almayı unuttuğunun, hatta özellikle almadığının farkındayım fakat bunu değiştirmeye bile gücüm olmadığını hissediyorum. Çoğu zaman yataktan çıkıp duş almaya gitmek bile bana zül gelirken annemin ilaçlarını kontrol ve takip edebilmek işkence oluyor. Kendin de hastayken evdeki bir diğer hastayla ilgilenmek kolay değil, yapamıyorum. Babam da çok yardımcı oluyor diyemem ama belki de en iyi anlayabildiğim kişi o. Beni de belki de en iyi anlayan kişi odur. Ne yazık ki birbirimizi anlamamız düştüğümüz çukurdan çıkmak için bize bir yol göstermiyor.

Böyle durumlarda hep Yağmur'a giderim. Yağmur benim için dünya kaos halindeyken orada duran bir istikrar gibi. Aynı ilkokul sırasını paylaştığımızdan beri birlikte gezer, büyür ve tutkularımızı takip ederiz. Bizim teknemizin yelkenleri kıkırdamalar, kahkahalar, gülümsemelerdir. Her olayın komik tarafını görürüz, aramızdaki bir tür bağ bu artık. Diğer insanlara göre birine sevgi verme konusunda belki de biraz daha fazla cömertiz, birbirimize karşı da öyle.

Uzun süredir tuğla duvarlarıma kapı aralayan tek şey onun desteği ve sevgisi... Zaman içinde çok değiştik ve bu kadar değiştiği, olgunlaştıkça daha iyi bir insan olduğu için onunla gurur duyuyorum. Bunca karanlığın arasında ışıldayan tek yıldızım olduğu için çoğu zaman fazlaca şanslı olduğumu da düşünüyorum. Ama o kadar uzun süredir beraber gülmüyoruz ki ben onun değişimiyle gururlansam da onun benim hakkımda neler düşündüğünü kestiremiyorum. Teknemizin battığını düşünmemesi için

elimden geleni yapsam da onun da en az benim kadar yorgun olduğunu tahmin edebiliyorum.

Etiler'e doğru ilerlerken taksinin camını açtım. Sıcak bir ağustos akşamının serin rüzgârının yüzüme çarpmasına izin verdim. Kâküllerim rüzgârla beraber gözlerimin içine giriyordu, elimle gelişigüzel arkaya doğru atmaya çalıştım. Derin nefesler aldım ve göz ucuyla telefonuma baktım. Kimse aramamıştı. Nereye gittiğimi soran, merak eden tek bir kişi bile yoktu. Olsa da meraklarını giderecek tek bir bilgi vermemeye yeminliydim ama çıktığımı fark ettiklerinden bile şüpheliydim artık.

Gözlerimi kapattım. Rüzgârı her zaman sevmişimdir, bana çok cesur ve özgür gelir, tenime dokunur. Tenimin dünyayla en rahat hissettiği an belki de rüzgârın yüzümü okşadığı, serinliğin kas ve kemiklerime kadar nazikçe girdiği o an. Yumuşak esintilerde ipekten daha ince, sudan daha yumuşak... Bir anlığına neredeyse kendimi neşeli hissedecektim.

Taksi durduğunda uzattığım paraya elimdeki kesiklerin kanının bulaştığını fark ettim.

Arabadan indikten sonra Yağmur'un kapısını çaldım. O ana kadar saate bakmak aklıma bile gelmemişti ama gecenin bir yarısı bile olsa onun için bir sorun olmayacağından emin olmamın rahatlığı vardı üzerimde. Yine de onu korkutmak istemediğim için telefonumdan saate baktım. 01.52.

Birkaç dakikalık bekleyişin ardından kapı açıldı. İçeri girdim ve yavaş adımlarla ikinci kata çıktım. Yağmur beyaz bol tişörtünün altından görünmeyen şortu, tüylü ev terlikleri ve sarı saçlarını tepeden bağladığı, aşinası olduğum, ev topuzu ve tabii ki uykulu gözleriyle beni kapıda karşıladı. Ben olduğumu anlaması için gözlerini birkaç kez kırpıştırması gerekti.

"Leyla?" dedi tek eliyle gözünü ovuştururken, "İyi misin?"

Derin bir nefes vererek son merdiveni de çıktım. "Çok özür dilerim uyandırdığım için."

Yağmur, hızlıca elini gözünden indirerek geriye doğru çekildi ve içeri girmem için kapıyı bana sonuna kadar açtı.

"Saçmalama, gel hemen."

Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye yönelirken kapıyı arkamdan kapadı.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Cevap vermeden sol taraftaki salona ilerledim ve ışığı açmadan doğruca tekli berjere oturdum. "Yeni bir şey olmadı. Aynı şeyler... Evde duramadım."

Yağmur arkamdan yavaş ve paytak adımlarla gelip salonun ışığını açtı. İkimiz de parlak ışığın etkisiyle gözlerimizi kıstık. "Kavga mı ettiler?" dedi sessizce yanımdaki bej koltuğa otururken. Sessizce kafamı salladım. "Ne diye?"

Çaresizce omuz silktim. "Annem halamın mobilyalarını sırtlayıp arabaya götürmüş, bildiğin çalmış yani." Yağmur kaşlarını çattı. "Babam da bunu öğrenip içip geldi herhalde. Sonrası aynı hikâye, annem sinirlendi babam içtiği için. Kafasına bir şeyler fırlatıp durdu." Kafamı aşağı eğdim.

"Nasıl çalmış?" dedi Yağmur, kafası karışık bir halde. "Durduk yere mi? Ne zaman ve nasıl?"

"İnan bilmiyorum." Sesim istesem de yüksek çıkamıyordu. Fısıldar gibi konuşuyordum. "Artık takip edemiyorum, ilaçlarını almıyor işte."

"Baban ne yaptı peki?"

"Bir şey yaptığı yok, annem ona bir şeyler fırlatmasın diye durdurmaya çalıştı. Çaldığı mobilyaların hesabını bile sormuyor, soramıyor zaten. Anneme bir şeyin hesabını sormak şu an mümkün değil."

Yağmur gözlerini halıya dikerek bir süre sessiz kaldı. "Esra teyzeye ilaçlarını bir şekilde tekrar içirmeye başlasak çok iyi olur aslında ama..." Derin bir iç çekti. "... Bunu takip edecek biri lazım. Selim amca da çok yapacak gibi görünmüyor."

"Babam tamamen kendini bırakmış durumda." Yarım ağız güldüm. "Ev tımarhane gibi desem abartmış olmam şu an." Kafamı kaldırıp Yağmur'a baktım. "Daha fazla duramıyorum orada."

Aşinası olduğum şefkatli yeşil gözlerle bir anda bana baktı. "Sana yüz kere dedim gel bana taşın diye, beraber yaşar gideriz. Sana da çok iyi gelir. Her akşam bunları yaşamak zorunda değilsin, kendini buna mecbur ediyorsun."

Yağmur'a taşınma fikri her ne kadar cazip gelse de içimdeki hayatımı değiştirme ve yoluna koyma isteği artık tamamen sıfırlanmıştı. Hayatım hakkında hiçbir adım atmak, onun için çabalamak istemiyordum. Hayatımı çabalamaya değer görmediğim

için kendimi yoracak hiçbir işe kalkışmamaya karar vermiştim çoktan.

"Belki bir gün," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Sürekli bu şekilde geçiştiriyorsun beni. Gel bugün bir tarih belirleyelim ve ona göre plan yapalım artık. Bak," dedi eliyle koridoru göstererek, "içeride odan da hazır. Bir tane fazladan odamız var, hemen oraya yerleşirsin. Fazla eşyan da yok zaten, taşımamız da çok zor olmaz." Ellerini uzatıp elimi tuttu. "Ne dersin?"

Ruhumdaki sessizlik bende hevessizlik yaratıyordu ve Yağmur'un bunu anlamasını beklemiyordum. Donun altında kalmış sonbahar yaprakları gibiydim, hareketsiz ve cansız. Hiçbir şey için heyecan duymadığım gibi biri bana yeni bir eylem yaptırmaya kalktığında da bayılacak gibi oluyordum.

"Hiç mecalim yok Yağmur." Sesim kırılarak çıktı. "Hayatım hakkında bir değişiklik yapamayacak kadar yorgunum."

Yağmur derin bir iç çekerek avuçlarının arasındaki ellerimi sıktı. Beyaz teninin kapladığı parmak uçları benimkileri sıkmaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Yaşadığın şeyi anlayamam, evet ama inan bana deneyebilirim ve inan bana sen de bunu deneyebilirsin. Ortada bir sorun var, evet. Bu sorunun bir çözümü var mı? O da evet, ama sen bir adım atmaktan korkuyorsun ya da yapmak istemiyorsun, bilmiyorum."

"Bunun bir çözümü olduğundan çok da emin değilim," dedim iç çekerek.

"Sen o evde mutsuzsan, o evden çıkacaksın. Bu kadar basit. Çözümü bu."

"Kira vermeden senin evine yerleşmek istemiyorum."

"Leyla!" dedi Yağmur sertçe. Artık sesi uykudan tamamen arınmıştı. "Umarım bu düşünceden dolayı gelmek istemiyor değilsindir."

Hızlıca kafamı salladım. Ben onun kadar kazanmadığım için kirasına ortak dahi olamazdım. "Tabii ki tek sebep bu değil ama sebeplerim arasında." Kafamı aşağı eğdim. "Gerçekten, abartmadan söylüyorum, yeni hiçbir şey yapmak istemiyorum. Çok yorgun... hissediyorum. Sanırım en doğru kelime yorgunluk."

Yağmur tek elini elimden çekerek önüme düşen kâküllerimi kenara itti.

"Senin de ailenin de yaşadığı şey kolay değil. Herkes bir kayıpla aynı şekilde başa çıkacak diye bir şey yok. Her insanın karakteri ve acıyla başa çıkma yöntemi başka. Seninki onlarınkinden farklı diye kendini bu hayata mahkûm kılmak zorunda değilsin." Haklıydı ama şu an hissettiğim duyguyu ona aktarabilmem veya onun anlayabilmesi mümkün değildi, bir kez daha emin olmuştum. "Onların acıyı yaşama biçimleri altında eziliyorsun, kendin için en son ne zaman bir şey yaptın inan ben hatırlamıyorum. Seni dışarı çıkaramıyorum, güldüremiyorum. Bunları yapabiliriz, tek ihtiyacımız olan senin bunları istemen."

Kafamı kaldırmadan dudaklarımı birbirine bastırdım. "İsteme eşiğini çoktan geçtim." Ben bir günde bu hale gelmemiştim ki. Bir sene boyunca eski halime dönebilmek için çabaladığım günlerimi hatırlıyordum, hiç çabalamadığımı söylersem kendime haksızlık etmiş olurum. Tutunmaya çalıştığım birçok dal oldu, hepsi bir şekilde kırıldı ya da elimde kaldı. "Ben yaşamayı sevmeyen biri değildim Yağmur..."

"Bunun aksini asla söylemedim," dedi hızlıca.

"Yani demek istediğim; bir olay yaşadım ve kendimi bir anda hayattan soyutladım gibi bir durum yok ortada. Çabaladım, o çukurdan çıkmaya çalıştım ve olmadı. İnsan bir yere kadar dayanabiliyor."

Yağmur endişeli gözlerle bana bakarken bir an duraksadı. Ellerini ellerimden çektiğinde anlık olarak gözleri eline doğru kaydı. "Bir yerim mi kanıyor?" dedi sessizce.

"Benim elimden olabilir." Avuç içime baktım. "Cam battı da."

Yağmur elimi tekrar aldı ve incelemeye başladı. "Nasıl oldu bu? Niye söylemedin?" Hızlıca kalktı ve küçük holü geçerek mutfağa ilerlemeye başladı. "Nasıl kestin elini?"

"Annem babamı itti, babam da Deren'in çerçevesine çarptı, yere düştü. Ya da ben çarptım çok emin değilim. Yerden toplarken battı herhalde."

"Annen delirmiştir tabii," dedi Yağmur hızlıca salona girerken.

"Hem de ne delirme!" Elindeki bezi tam yaraya bastıracakken durdu.

"Gel, önce bir yıkayalım sabunla. Çok derin değil gibi." Beni ayağa kaldırırken sinirli gözlerle baştan aşağı süzdü. "Bu hâlâ kanarken nasıl hiçbir şey hissetmeden öylece durabildin acaba?"

Banyoda elimi sabunlarken hikâyenin geri kalanını anlattım. Yağmur her zamanki gibi yargılamadan ama şaşkınlığını da gizleyemeden dinledi. Oksijenli suyla yarayı temizledikten sonra ince bir bezle elimi bağladı. Tekrar salona geçerken bir an olduğu yerde durdu.

"Hadi araba turu atalım!"

Arkamı döndüğümde orada öylece dikilip mutlu ve parlayan gözlerle bana bakışını gördüm.

"Saçmalama," dedim hızlıca. "Yarın iş var."

"Eee, ne olmuş? Genciz kızım daha! Uyanır çalışırız. Bak seni dışarı çıkarmıyorum, arabayla turlayalım diyorum. Hem biz eskiden çok yapardık bunu. Arabada sevdiğin müzikleri dinlemeye bayılırsın sen." Sadece yatıp uyumak ve hiçbir şey düşünmemek istiyordum ama Yağmur beni ve susmak bilmeyen beynimi ayık tutma konusunda oldukça kararlıydı. "Hadi Leyla, lütfen! Bu sefer de benim canım çok istedi, bir kez olsun kırma beni."

"Yağmur, gerçekten..."

"Leyla!" Yanıma gelip kolumdan çekiştirmeye başladı. "Hadi, Allah aşkına bak! Kırma beni."

"Tamam," dedim sessizce, "sen git üstünü değiştir o zaman."

"Sen de değiştir. Gel sana kıyafet vereyim."

Onun incecik vücuduna uyan kıyafetler tabii ki bana olmazdı ama yine de gülümsedim. "Ben böyle çıkarım." Kafamı eğip günlerdir üstümden çıkarmadığım gri bol eşofmanım ve beyaz tişörtüme baktım.

Yağmur bir an duraksadı, ardından "Madem öyle, ben de böyle çıkarım," dedi hızlıca. Normalde asla süslenmeden, en azından saçlarına fön çekmeden dışarı çıkmayacağını biliyordum. Ona daha fazla bahane sunmadan teklifini kabul ettim ve beraber aşağıya indik.

Yağmur'un eski model bej renk Mercedes'ine geçtik ve tüm camları açarak rüzgârın tenimizde süzülmesine ve saçlarımızı dansa kaldırmasına izin verdik. Yağmur boş sokaklar arasında hızla ilerlerken bana baktı.

"Üniversitede arabasına bindiğimiz üç çocuğu hatırlıyor musun? İki tanesi göçmendi, bir tanesi de ayak bağı gibi takılmıştı onlara. Boş sokaklarda arabayla gezerken ara ara onlar aklıma geliyor," dedi gülerek.

Anımsayıp hafifçe gülümsedim. "Ne kadar aptal çocuklardı," dedim iç çekerek. "Kendimize inanamıyorum şimdi düşündüğümde."

Yağmur büyük bir kahkaha patlattı. "Gerçekten öylelerdi. Yanımıza gelmek için taksici misali Beşiktaş'a giden var mı diye sormuşlardı. Bu kadar kötü bir giriş yapılır mı ya?"

"İşe yaramış ki binmişiz," dedim gülerek.

"Sen binmek istemedin ki, ben seni zorla götürmüştüm. Sonra beraber yemeğe gitmiştik ayıp olmasın diye. Yalnız kibarlığımıza bakar mısın? Çocuklara ayıp olmasın, arabalarına bindik o kadar diye yemeğe gitmeyi bile kabul etmişiz."

"Bizdeki kibarlık kimsede yok hakikaten." Camdan dışarı baktım. "Ayrıca zorla değil, ben de binmek istedim yani."

"Seni ikna etmek zor, zor! Sana asılan çocuğa bile dönüp bakmamıştın o gün." Şu an görünüşünü bile hatırlamadığım ve ilişki işlerinden çokça uzak olduğum bu dönemimde bu çocuğu duymak bana garip hissettirmişti. "O yüzden bu şarkı sana gelsin şimdi."

Arabaya bağladığı telefonundan şarkıyı başlatmak için ekrana bastı ve sonra tepkimi ölçmek için yüzüme baktı.

Sertab Erener'den "Zor Kadın" başladığı gibi Yağmur büyük bir kahkaha daha patlattı. Ben de onunla beraber gülmeye başladım.

"Bu olayı ne zaman unutacaksın sen?"

"Acı bitti, aşk bu defa!" Bana cevap vermeden şarkıya eşlik etmeye başladı. "Yanıyor içim hâlâ!"

"Yağmur!" dedim direksiyondaki eline vurarak. Yıllar önce âşık olduğum çocuğa güya zor elde edilirim imajı vermek için okulun otoparkında Yağmur'un arabasından son ses açtığım ve çocuğun gözlerine bakarak sesli biçimde söylediğim bu şarkı yıl-

lardır bizim için büyük bir dalga konusuydu. Şimdi düşününce o dönemler ne tatlı dertlerim olduğunu fark ettim.

"Yapma! Çok yıkıldım, zor avundum! Affet!" Nakarat geldiğinde eşlik etmem için Yağmur dirseğiyle beni dürttü.

Gülerek daha fazla içimdeki dürtüye hâkim olamadım ve rüzgârdan uçuşan seslerimizle şarkıya bağırarak eşlik etmeye başladık.

Uzun süre sonra ilk defa böylesine güldüğüm ve eğlendiğim için kendimi tuhaf hissettim. Bir yandan da beynimin tam ortasında çakılı olan balta kendini hatırlatıp şu an mutlu olmamam gerektiğini bana fısıldayıp duruyordu. En azından şarkı bitene kadar bana süre tanıması için dua ettim.

"Nereye gidiyoruz? Kaybolacağız," dedim şarkının ortasında gülerek. Yollar tanıdık gelmiyordu ve gittikçe uzaklaşıyorduk.

Yağmur güldü. "Biz kaybolmayız. Öyle bir şey yok."

Gülme sırası bana geldi. "Öyle bir kayboluruz ki," dedim sessizce ama bir şekilde duyuldu.

Yağmur kafasını bana çevirip tek elini dizime koydu. "Söz veriyorum, bir gün denizde bile kaybolsan, seni bulmak için gece gündüz yelken açacağım."

2. BÖLÜM

Çok kötü uyandım.

Dün gece yaşadıklarım koca bir rüya, hissettiklerim beynimin oyunu gibi bir şeydi benim için. Yağmur'un odasında olduğumu unutmuştum. Kısık ve hevessiz gözlerle yattığım yerden etrafıma baktım.

Aşinası olduğum dört duvar, Yağmur'un karakteriyle doğru orantılı tablolarla şekillenmişti. Keskin bir tütsü kokusu vardı, gözkapaklarımı okşuyor ve beni tekrar uykuya sürüklüyordu. Herhalde dün yakmıştı, hatırlayamadım. Sıcak kırmızı ve turuncu oryantal desenlerle süslenmiş dört yastık, yataktan gelişigüzel atılmış, masmavi duvarın önünde duruyordu.

Bu bir misafir odası –ya da onun deyimiyle benim odam– olmasına rağmen yatağın hemen yanındaki duvarı çeşitli motivasyon cümleleri ve yıldızlı posterler süslüyordu. Yağmur, yıldız desenine bayılır, hemen hemen her yerde kullanırdı.

Sol tarafımdaki pencereden duvara yansıyan ürkek, mavimsi, soluk ışık titreşerek tavana ve duvarlara yansıyordu. Yine biraz solumda, komodinin üstünde, benim için kenara koyduğu dizüstü bilgisayarı vardı. Onun hemen arkasındaysa egzotik bir kabartma ile süslenmiş esrarengiz küçük bir mücevher kutusu duruyordu.

Odayı incelerken yataktan kalkmak istemedim. Yataktan kalkmak bir kenara, bu sabah uyandığım için bile kendimi çok kötü hissediyordum.

Tüm gün yatakta kalmak istiyordum ve işin en kötü kısmı bu his artık bana hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Önceden nasıl bir insan olduğumu, sabahları nasıl uyandığımı hatırlamı-

yordum bile. Bir olay olmuş da sakat kalmışım ve hayatıma artık bu şekilde devam edip geçmişi unutmam gerekiyormuş gibi bir hissiyat içindeydim.

Kalkıp çalışmam lazım. Hiçbir şey yapmadığım daha doğrusu yapamadığım halde öyle yorgunum ki. Kalkıp gün içinde yüzlerce kişiyle konuşmaya hiç mecalim yok, keşke herkes defolup gitse, sadece ben, üzerimdeki şu ince battaniye ve duvarlar kalsak.

Saate baktığımda işbaşı yapmam için on beş dakika kaldığını fark edince zor olsa da kendimi yataktan kaldırdım ve ayaklarımı aşağı sarkıttım. Hava çok sıcaktı, açtığım cam pek işe yaramamıştı sanki. Ayağa kalkıp yanımda duran bilgisayarı aldım. Dün akşam evden çıkarken almayı unutmuştum, Yağmur benim için kendi bilgisayarını bırakıp sabahki duruşmasına gitmişti. Kendisi harika bir avukat olmanın yanında fevkalade ince düşünceli de bir arkadaştı.

İsteksizce ve büyük bir yavaşlıkla bilgisayarı açıp sisteme girmeye çalıştım. Yaklaşık iki senedir İstanbul elektrik arıza çağrı merkezinde çalışıyorum, üniversiteden mezun olduktan sonra birçok iş değiştirdim, o yaşlarda kendimdeki cesarete bazen inanamıyorum. Bin bir türlü mülakatlarla bir yerlere girip, patronlarımı beğenmediğim için bir dakika düşünmeden istifa edip başka işe geçiyordum. Peşinden koşacağım bir iş hayalimin olmaması da benim suçumdu. Şansıma nasıl bu kadar kolay iş buluyordum hiçbir zaman anlamadım. Otuz yaşımdayken kısa süren bir işsizliğin ardından geçici olarak girdiğim bu çağrı merkezinde ise bir anda iki senedir çalışıyor halde bulmuştum kendimi. Eski enerjim olmadığı için yeni bir iş bulacak da değilim açıkçası, düşündüğüm en son şey. Bu işin benim için tek iyi yanı evden çalışabiliyor olmam. Ne kadar az insan görürsem o kadar iyi.

Mesaiye başlamadan önce görüşmem gereken birkaç kişiyle görüştüm. Biri bana bu yaz izin kullanıp kullanmayacağımı sordu. O kadar anlamsız geldi ki bana bu soru. Ne yapacağım ben izin alıp? Ne olacak sonuç olarak?

Öğle arasına kadar konuştuğum ve ilgiliymişim gibi rol yapmak zorunda kaldığım insanlarla işim bittiğinde tekrar, hâlâ üzerinde oturduğum yatağa uzandım. Biraz daha uyumak istiyor-

dum, hatta mümkünse sonsuza kadar. Kahvaltı edesim de yoktu, salona gitmeye bile gücüm olduğunu hissedemiyordum.

Dün gece Yağmur'la sabaha kadar arabayla turlayıp eskiden çok sevdiğimiz şarkıları dinledik. Levent Yüksel'den "Tuana", Sezen Aksu'dan "Delidir", Yalın'dan "Sensiz Olmaz", Yaşar'dan "Kumralım"... İyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Sıcak havanın serin esintisi, boş yollar, bu hayattaki favori insanım ve sevdiğim şarkılar bir an için beyaz kâğıdıma damlamış bir damla siyah mürekkepten kurtarmıştı beni. Sabah tekrar uyanana kadar...

Telefonumun alarmını kurup öğle arası bitene kadar uyudum. Uyandığımda bilgisayar başına tekrar geçtim ve beklemeye başladım.

Ne annem ne babam arayıp sormuştu. İçinde bulunduğum bu tuhaf döngü beni ne yüzeye çıkartıyordu ne nefes aldırtıyordu. Ben de kafamı kaldırıp yüzeyi görmeye çabalamıyordum artık zaten. İsterlerse aramayabilirlerdi, düşünemeyecek kadar yorgundum.

Yeni bir çağrı gelmesini beklerken yataktan kalkıp karşı kapıdaki küçük banyoya girdim. Aynada kendime baktım. Gözaltlarım hem mor hem şiş görünüyordu. Kâküllerim her zamanki gibi saçlarımın arasına karışmış, yarısı da havalanmıştı. En son ne zaman duş almıştım acaba? Suya değmek bile istemiyordum.

En azından bir elimi yüzümü yıkayıp kendime geleyim diye düşünürken bilgisayardan gelen aramayla işimi yarıda kesip yavaş adımlarla odaya tekrar döndüm. Yatağa oturup kulaklığımı taktım ve çağrıyı yanıtladım.

"Merhabalar, ben Leyla. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aaa, merhabalar Leyla Hanım, kolaylıklar diliyorum. Yaklaşık iki saat gibi uzun bir süredir ofisimizde elektrik kesintisi yaşanıyor. İşin komik kısmı ofisimizin olduğu apartmanda sadece bizim dairemizde kesinti var. Şalterlerde sorun olduğunu düşünüp kendi teknik ekibimiz düzeltmeye çalıştı fakat sürekli kesilmeye devam ediyor. Bu taraflarda bir çalışma mı var acaba?"

"Hemen kontrol edelim, ofisiniz hangi bölgede yer alıyor?"

"Cihangir, Güneşli Sokak'ta."

Sistemden bölgede bir çalışma olup olmadığını kontrol etmek için biraz oyalandım.

"Orada herhangi bir bakım çalışması bulunmuyor şu an. Trafodan kaynaklı bir sorun olabilir veya iç tesisatta bir problem vardır. Özel elektrikçi çağırıp baktırmanızı öneririm."

"Bizim ekibimizde bu işlerden anlayan çokça kişi var aslında, hiçbir sorun bulamadık biz."

"Kablo arızası veya yetersiz güç de olabilir. Ben kaydınızı alıyorum, bir ekip yönlendiriyorum o tarafa. Tam adresinizi alabilir miyim?"

"Güneşli Sokak, numara kırk, daire beş. Ofisimizin adı Müphem, apartmanın girişinden de tabelamızı görebilirsiniz."

Adresi sisteme aynı anda hızlıca not aldım.

"Müphem dediniz, değil mi?" dedim ve kelimeyi doğru anlayıp anlamadığımı kontrol etmek için harfleri tekrar saydım. Sisteme girdikten sonra telefonu kapattım. Müphem ne acayip bir isimdi böyle. Ofisin ne üstüne olduğunu merak etmiştim. Gerekli birimlere arıza kaydını haber verdikten sonra diğer telefonları yanıtlamaya devam ettim.

Akşamüstü dörde doğru işim bitmek üzereydi. Ekranımı kapamadan önce kahvaltı öğününü atladığımı fark ettim. Mutfağa gidip kendime bir şeyler hazırlamakla hiç uğraşasım yoktu ama bir şeyler yesem iyi olacaktı. Bu süreç içinde Yağmur birkaç kez beni arayıp iyi olup olmadığımı kontrol etmişti, maalesef ona kahvaltı ettiğim yalanını söylemek zorunda kaldım, çünkü mutfaktaki her yiyeceğin yerini sırayla saymaya başlamıştı.

Ekranımı kapattıktan sonra kendimi yatakta geriye doğru attım ve boş tavanı izlemeye başladım. Eve gitmem gerekiyordu, problemlerimden geçici olarak kaçmamın bana herhangi bir katkısı olmayacaktı.

Yerimden kalktım ve dağılan kısa saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla tekrar topladım. Gözlerimin altını öylesine sildim ve kapının önündeki spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

On beş dakikalık bir taksi yolculuğundan sonra apartmanıma girdim ve anahtarımı almadığım için zili çalmak zorunda kaldım. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı, eve adımımı atmak, onların yüzünü dahi görmek istemiyordum. Tek istediğim sessizlik ve sakinlik içinde yatağıma uzanıp bir şeyler izlemek veya dinlemek.

İki dakikalık bir bekleyişin arkasından kapı açıldı ve en az benimki kadar dağınık bir avuç kızıl saç ve asık bir suratla an-

nem beni karşıladı. Tek kelime etmeden bir saniye kadar yüzüme baktı ve arkasını dönerek salona geçti.

Kafamı aşağı eğerek ayakkabılarımı çıkardım ve içeri girdim. Odama geçmeden önce koridordan, sol tarafımda yer alan salona baktım. Annem televizyon karşısına yerleşmişti bile. Babamın olmadığını anladım, zaten olsa kafasına bir şeyler fırlatıyor olurdu.

Yavaş ve sessiz adımlarla odama geçip kapıyı arkamdan kapadım. Odam dün bıraktığım gibi öylece duruyordu. İçinde yaşadığım oda hastalar gibi yeşil, ölüler gibi griydi. Soğuk, küçük, boş yatağıma doğru açı yapan ışıklar bir şekilde beni kendisine çekiyordu. Kitaplıklarım ve çalışma masam solumdaki duvara dayalıydı. Yatağa yattığımda benden uzak, hatta adeta bir hastanın yattığında onlara ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Bu boş, unutulmuş odanın içinde zamanın gerçekten geçtiğinin tek göstergesi duvar saatimin sessiz tik taklarıydı, hastalıklı renklerdeki duvarların tek sakinleri...

Birkaç gün önce yere attığım atıştırmalık paketlerini ayağımın ucuyla itekleyerek yatağıma giden yolu açtım. Kendimi yatağıma bıraktığımda rahatlamış ve sakin hissettim. Birkaç saniyeliğine gözümü kapamıştım ki kapımın aniden açılmasıyla olduğum yerde irkildim.

"Bu odanın hali ne?"

Kafamı kaldırdığımda annemle göz göze geldik. Artık bana tamamen yabancı olan bu yüz, bazen içinde bana karşı öyle bir nefret barındırıyor gibi hissediyordum ki ona doğrudan bakmaya utanıyordum. Çok uzun bir süre hastalığından dolayı böyle hissettiğimi düşündüm. Onun hâlâ eski, neşeli ve komik annem olduğunu kendime hatırlatmaya ve kendimi rahatlatmaya çok çalıştım ama dayanamayacağım şekilde bu süre uzadı ve en son onun iyileşmesini beklerken yolda ben de hasta oldum.

Gözlerimi uzun, çiçekli, beyaz bir elbise giymiş olan annemden çevirip etrafa baktım. Yerdeki çöp poşetleri ve küçük kırmızı sandalyemin üzerindeki kıyafetler dışında bir sorun göremiyordum.

"Odamda bir şey yok," dedim sessizce. Ne tepki vereceğini kestiremediğim için dikkatli konuşmaya çalışıyordum.

"Bu olmayan hali mi?" Annem hızlıca içeri girdi ve sandalyemin üzerindeki kıyafetlerimi eliyle havaya kaldırıp yere fırlattı. "Temizlik yapacak halim olmadığını biliyorsun, özellikle bana acı çektirmek için mi yapıyorsun?"

Yavaşça iç çektim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Benim de pek halim yok."

"Öyle mi hanımefendi? Sen yapmazsan, ben yapmazsam, kim bu evi derli toplu tutacak? Ayyaş baban mı? Eve geldiği bile yok, o mu yapacak temizliği? Ki ben sana temizlik yap bile demiyorum, şu eşyalarını çöplerini kaldır düzgünce otur odanda ne yapacaksan yap."

Kendi bu durumdayken benim ne halde olduğumu göremeyecek kadar kör oluşuna takılmamaya çalışıyordum ama ben onu görürken o beni nasıl göremiyordu?

Yavaşça kafamı salladım. "Tamam anne, yarın toplarım."

Annem ellerini azarlayıcı bir tavırla beline koydu. "Yarın değil, hemen şimdi topluyorsun." Arkasını döndü ve kapıdan çıkarken söylenmeye devam etti. Salona doğru yankılanan, "Bu yaşa geldin hiçbir işe yaramazsın hâlâ. Ne evlenirsin ne doğru düzgün bir işe girersin ne temizlik bilirsin. Yeter ya, bıktım sizden!" sesleri arasında yavaşça ayağa kalktım ve kıyafetlerimin yanına gittim.

Otuz iki yaşımda her gün bunları duymak ağrıma gidiyordu. En nefret ettiğim şey oldu ve kıyafetlerimi katlarken gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

Ağlamak her zaman sağlıklı bir rahatlama olmuştur ama bu benim için bir alışkanlık haline geldi, özellikle bu tip durumlarda. İçimde hissettiğim aşağılanma ve yetersizlik duygusu istenmeyen bir dalga gibi kumdan kalelerimi yere seriyordu. Sonra ne oluyordu? Onları yeniden inşa etmem mi gerekiyordu? Kovayı ve küreği çıkar, her şeyi en baştan yeniden dik! İmkânsız. Artık ne binam ne kalem var.

Kıyafetlerimi sinirle yere bırakıp yatağıma oturarak pencereden dışarı baktım. Gözyaşlarımı durdurmak için elimi kaldırmadım, hiçbir şey yapmadım. Yağmuru andıran bir desenle gri eşofmanımın üstüne düşüp koyu lekeler bıraktılar.

Kendime sinirlendiğim için tekrar ayağa kalktım ve kıyafetlerimi özensizce katlayarak dolabıma tıkıştırdım. Yerdeki çöpleri

buruşturarak çalışma masamın altındaki çöpe attım. Daha fazla yapacak bir şeyim yoktu. Gözlerimi kapattım ve kendimi zihnimden kaçmanın en iyi yolu olan uykuya bıraktım.

***

Gözlerimi açtığımda annemin çığlıkları kulağımda yankılanıyordu. Panik içinde yerimde zıpladım ve bir anda doğruldum. Hava kararmıştı, saatin kaç olduğunun farkında değildim. Doğru duyup duymadığımı, bugünü dünle karıştırıp karıştırmadığımı sorgulamaya başladım. Dünün aynısını mı yaşıyordum yoksa rüya mı görüyordum?

Yastığımın altına koyduğum telefonu çıkardım ve saatin akşam dokuz olduğunu fark ettim. Uyanıktım ve annem yine başlamıştı.

Derin bir nefes alarak başımı ellerimin arasına aldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ölene kadar nefes alıp vermekten başka çarem yoktu. Bir de içeri girip bakmaktan başka...

Yerimden doğruldum ve koridora çıktım. Bu defa sesler hemen duvarımın yanına denk gelen mutfaktan geliyordu.

"Allah'ın belası seni! İç, iç! Yarasın, iç tabii!"

Kafamı mutfaktan içeri soktuğumda mutfak masasında rakı içen babamla karşılaştım ve tabii ki başında bağıran annemle.

"Gel, gel, baban bir duble de sana koysun," dedi annem bana bakarak. "Baba kız siz çok iyi anlaşıyorsunuz ya, beraber için dertleşin biraz. Başka bir şey yaptığınız yok zaten."

Annem her seferinde babamın davranışlarını benim üstüme yıkmayı ve beni de suçlu psikolojisine sokmayı nasıl başarıyordu bilmiyorum. Babam, anneme bakmıyordu bile, alnını eline dayamış sadece önündeki bardağa bakıyordu.

"Boş ver anne, geç içeri hadi," dedim yavaşça ve sırtına dokundum.

"Boş vermeyip ne yapacağım zaten? Ne hali varsa görsün!" Annem hışımla yanımdan geçti ve salona girdi. Birkaç saniye sessizlik içinde öylece ayakta kaldım.

Babam kafasını kaldırıp bana baktı. Beyaz saçları altında parıltısı sönmüş ela gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerindeki yorgunluğu anlamamak mümkün değildi.

Hiçbir şey söylemeden bir sandalye de ben çektim ve yanına oturdum. Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk.

"Her akşam içmenden ben de çok hoşnut değilim," dedim sessizce. "Ama sana bağırmayacağım merak etme."

Babam yarım ağız güldü. İçkinin biraz kafa yapmaya başladığı belliydi, zaten ayık halini en son ne zaman gördüğümü de hatırlamıyorum, o saatlerde genelde işyerinde oluyor.

"Annene katlanmanın tek yolu," dedi şişeyi kaldırarak. Dili hafif peltekleşmişti ama ruh hali sakindi.

Yutkunarak kafamla onayladım. "Keşke ben de bir yol bulsam." Gülümsedim. "Böyle söyleyince bazen kendimi çok kötü hissediyorum."

Babam bardağı tutmadığı diğer eliyle bana uzandı ve elini kucağımdaki elimin üstüne koydu. "Sen kötü bir evlat değilsin." Elimin üstüne nazikçe pışpışlar gibi birkaç kez vurdu. "Biz elimizden geleni yaptık."

"Bazen yaptık mı diye çok düşünüyorum." Gerginlikle elimi geri çektim. "İlaçlarını aldıramıyorsak bu bizim suçumuz mu yoksa onun sorumluluğun da mı emin değilim. Tek bildiğim artık kendisini takip edemediğim, yapamıyorum."

"Bu saatten sonra herkes kendi hayatından mesul. Ben sadece buradayım, onu rahatsız etmemeye sinirlendirmemeye çalışıyorum. Başka onun için yapabileceğim bir şey kalmadı." Ellerini iki yana açtı. "Çünkü benim için de zor."

Kaşlarımla önündeki rakı şişesini gösterdim. "Onu sinirlendirmek istemiyorsan yapma."

Babam kafasını olumsuz anlamda salladı. "Yapmazsam annen gibi olurum, iki Esra senin için çok fazla olur."

"Demek öyle!" Bir anda annemin sesiyle ikimiz de irkildik. Arkamı dönüp kapıya baktım. Annem gözlerinden ateşler saçarak bize bakıyordu. "Demek bana katlanması o kadar zor ha?" Hızlı adımlarla masaya doğru geldi. "Çıkın gidin evimden o zaman! Çıkın gidin! Burası benim babamın evi be! Katlanamayan defolsun gitsin!" Annem bir anda masadaki rakı şişesine uzandı ve hızlıca yere atıp kırdı. Büyük bir panikle yerimde sıçrayıp elimle ağzımı kapadım. Kalbim boğazımda atıyordu. "Defolun gidin dedim size!"

"Esra!" diye bağırdı babam birden. "Ne yaptın sen ya? Manyak kadın, kendine gel!"

"Sensin manyak!" Annem bir anda babamı ayaklandığı sandalyede geriye doğru itti. Babam yine dengesini koruyamayarak masanın kenarına tutundu.

"Anne camlara basma!" diye bağırdım hemen. Kırdığı şişenin parçaları her yere yayılmıştı.

"Basayım!" diye geri bağırdı annem bana. "Basayım, öleyim de kurtulun benden. Bu kadar nefret ediyorsunuz madem!"

"Şu haline bak! Ya ne diyecektik, aman Esra ne hoş, aman ne iyi kadın mı diyecektik? Ne senden çektiğimiz be!" Babam bir anda sesini yükseltince annem daha çok tetiklendi ve camların üstüne basarak babamın üzerine yürümeye başladı. Hemen onu belinden kavradığım gibi geri çektim ve mutfak kapısına yöneltim.

"Anne, ne olur içeri gir!"

"Ben içeri girerim ama siz giremezsiniz, anladınız mı? Burası benim evim, benim salonum, benim mutfağım! İçki içip arkamdan konuşacaksınız sakın bir daha bana yaklaşmayın." Büyük bir hışımla arkasını döndü ve hızlı adımlarla salona geçti. Babam başını tutarak yavaşça sandalyesine geri oturdu.

Annemin tekrar gelmesine fırsat vermeden koşarak yatak odasındaki kapalı balkondan süpürgeyi çıkardım ve mutfaktaki küçük cam parçalarını çekerek yerleri temizledim. Babam bu süre içinde tek kelime etmedi.

Süpürgeyi geri yerleştirdikten sonra cüzdanımı, telefonumu ve anahtarımı alarak tekrar evden çıktım. Nefes alamıyordum, bu sefer gerçekten alamıyordum.

Taksiye binmeden önce sokağın köşesinde biraz duraksayıp hava almaya çalıştım. Kalbim çok hızlı atıyordu, sakinleşene kadar beklemek zorunda kaldım.

Kendimi biraz daha iyi hissedince hemen taksiye bindim ve Yağmur'un evine doğru yol almaya başladık. Dışarıda biraz yürüyüş yapmanın bana iyi geleceğini düşünmüştüm ama birkaç gündür üstümden çıkarmadığım eşofmanım, tişörtüm, dağınık ve yağlı saçlarımla kimse beni görsün istemiyordum.

Yağmur'a gidene kadar yolda birkaç damla gözyaşı daha döktüm. Üzüldüğüm için mi ağlıyordum bilmiyordum, sadece

ağlıyordum işte. Belki de sinir bozukluğuydu, sorgulamakla uğraşamayacaktım.

Apartmana geldiğimde zile bastım ve Yağmur kapıda beni ev kıyafetleriyle tekrar karşıladı.

"Yine ben," dedim yarım ağız gülerek.

"Niye gittin ki zaten?" dedi kapıda geri çekilerek. "Sana o kadar mesaj attım, aradım, hiçbirine dönmedin."

Sakince kapıdan içeri girdim. "Eve gidince uyumuşum, hiçbirini duymadım. Biraz eve gidip kendi yatağımda dinleneyim dedim açıkçası ama çok da iyi bir fikir olmadı."

"Yine mi?" dedi düşük bir ses tonuyla. Derin bir iç çekerek salonuna yöneldim. Loş ışığın aydınlattığı yeşil bitkilerle dolu salonunu çok seviyordum Yağmur'un. "Aynı olay mı?" diye sordu ben koltuğa yerleşirken.

Başımla onayladım. "İçki muhabbeti yine." O da yanımdaki koltuğa oturarak bana döndü. Dümdüz sarı saçları ve pastel tonlarındaki makyajıyla çok güzel ve bakımlı görünüyordu, onun karşısına bazen böyle çıktığım için saygısızlık ediyor gibi hissediyordum. "Kâğıda damlayan bir damla siyah mürekkep," dedim gülerek.

"O ne demekmiş?" Yağmur kaşlarını kaldırdı.

"Nasıl bir şey biliyor musun?" Biraz duraksadım ve cümleyi kafamda toparladım. "Önceden yazdığım tüm güzel kelimeleri simsiyah ediyor, hiç yazmamışım gibi. Yenilerini de yazamıyorum bir kere damladığı için oraya. Temizlemeye çalıştıkça kâğıdı da çevresini de daha çok batırıyorum. Öyle bir şey şu an hissettiğim."

Yağmur belki de bu ara en çok maruz kaldığım endişeli yüz ifadesiyle bana baktı. "O zaman bu kirlilikten kurtulmak için iki yol seçebilirsin," dedi yerinde doğrularak. "Ya tek damla mürekkeple yaşamaya alışıp onla etrafı batırmadan kâğıda yeni kelimeler yazmayı öğrenirsin ya da yeni bir kâğıt alıp sıfırdan başlayabilirsin."

"Sorun şu ki iki yolda da mürekkep de kâğıt da benim," dedim gülerek.

"O zaman bir tanem," bana doğru biraz daha yakınlaştı, "sevdiklerinle ya da ufak yardımlarla kâğıdı kirletmemeyi, kirlendiğinde temizlemeyi öğrenebilirsin. Yani benimle!" Bana

doğru eğilip burnumu sıktı. "Senden unutmanı istemediğim tek şey; alevlerin ortasında bile nilüfer çiçeğinin yetiştirilebilir olduğu. Üstesinden gelemeyeceğimiz şey yok." Dudaklarımı büzüp gülümsemeye çalıştım. Beni tam olarak anlayamayacak olsa da bunun için çabalaması bile inanılmaz bir histi. Böyle bir hisse uzun zamandır muhtaçtım. "Hatta gel, seninle yeni bir kâğıt yapalım."

"Ne kâğıdı?" dedim merakla. Ayağa kalktı ve içeriden iki kâğıt ve iki kalem getirip yanıma tekrar oturdu.

"Bazen umudun ne kadar önemli olduğunu unutabiliyoruz, umut da gelecek demek. Geleceğimizi biraz düşünelim bence seninle." Bir kâğıdı ve kalemi bana uzattı. "Hadi birbirimize on sene sonrası için mektup yazalım!"

Önce kâğıda sonra Yağmur'a baktım. "Nasıl yani?"

"Birbirimize mektup yazacağız. Eskiden yapardık ya hani, yan yana oturmamıza rağmen birbirimize mektup yazardık, sen kuzenlerinle falan yapardın. Birbirimize mektup yazacağız ve on sene sonra açıp okuyacağız. On sene içinde neler değişecek ön görmeye çalışıp yazalım ama, işin eğlencesi orada çünkü."

Tatlılığı karşısında gülmekten kendimi alamadım. "Süper bir fikir ama şu an yarını bile görmeye tahammülüm yokken on sene çok fena geldi bana."

Yağmur bir an duraksadı, kaşları çatıldı. "Ne demek yarını görmeye tahammülüm yok? Dayağımı yemek üzeresin ona göre." Arkasına yaslandı ve kâğıdı karnına çektiği dizlerine yerleştirdi. "Hadi yaz!"

Bu kendimize değil, birbirimize yazdığımız bir mektup olduğu için Yağmur'a güzel şeyler yazmam çok da zor olmayacaktı. Ama tek bir ricam olacaktı, okumak için on sene beklememesi.

Yaklaşık yirmi dakika süren yazı seansımızdan sonra kâğıtları katlayıp birbirimize uzattık. On sene beklemesine gerek olmayacağını ona sonra söyleyecektim.

"Söz ver açmayacağına," dedi uzatırken. Kafamla söz verdim ve kâğıdı aldım. "Sen yemek yedin mi bu arada?" O sorana kadar fark etmemiştim bile. Bir anda acıktığımı hissettim. Kafamı olumsuz anlamda salladığımda Yağmur panikle ayağa kalktı. "Sana inanamıyorum, neden söylemedin?"

"Yemin ederim farkında değilim," dedim çaresiz bir sesle. "Şimdi fark ettim ben de acıktığımı."

"Bir insan nasıl acıktığını fark etmez ya?" Mutfağa yönelirken arkasını döndü. "Hadi gel beraber bir şeyler hazırlayalım. Azıcık dedikodu yaparız hem, adliye dedikoduları vereyim sana. Aman ne ilginç, değil mi?"

Hiçbir şey yapmaya enerjim olmamasına rağmen sırf benim için yemek hazırlatmaya gönlüm razı olmadı ve istemeyerek de olsa ayağa kalktım. "Çağrı merkezi dedikodularından iyidir, anlat tabii ki."

"Başka bir şey yok zaten hayatımda, değişik davalar duymasam heyecan olmayacak."

Yağmur'un küçük tatlı mutfağına girdiğimizde kapıya yaslandım. "Yok mu hiç yakışıklı birileri? Sana asılan olmaması mümkün değil."

"Tipe göre adam seçme mi kaldı canım? O devir bitti bende artık. Düzgün biri olsun, güvenilir olsun da!"

Yağmur'un da uzun süredir hayatında biri yoktu, daha doğrusu hayatına birileri sürekli girer çıkardı ama Yağmur'un testinden geçemezlerdi. Çok fazla kriteri ve yüksek standartları vardı, bu konuda kendisine hep imrenirdim. Ama artık mutlu olması için, daha mutlu olması için ya da, biriyle beraber olmasını ben de istiyordum.

Yağmur'un çok meşhur bir tostu vardı, yemek yapmayı çok beceremezdi ama sürekli denerdi. Ben de çok iyi olduğumu söyleyemem ama belki Yağmur bu konuda benden bir tık daha kötü diyebilirim. Fakat itiraf etmeliyim yaptığı o tosta bayılırdım. Kaşar, cheddar, sucuk, marul ve domatesle yaptığı kat kat, çok lezzetli bir tosttu. Çokça yediğimi bildiği için kocaman, iki tane hazırladı bana.

Gecenin geri kalanında evdeki kavgayı olabildiğince düşünmemem için kafamı verebileceğim bir film açtık. Bir şeyler izlemeyi seviyordum, düşünmemi engelliyordu. Bir de yanına patlamış mısır yapmıştık, babamdan dolayı içkiye çok ısınamasam da Yağmur'un getirdiği bir adet birayı elimin tersiyle itemedim.

Böyle anlarda bazen evden uzaklaşmamın ailem için daha iyi ya da daha kötü olup olmadığını ayırt edemiyordum. Birbirlerine zarar vermelerini engellemek için orada bulunmam daha

mı iyi olurdu acaba? Bu konuda hiç düşünmüyorum desem yalan olurdu, düşündükçe tüm düşünceler, en ufak ayrıntılar beni kara delik gibi içine çekiyordu. Düşünceler içinde boğulmamak için de kafamı dağıtacak bir şeye sığınıyordum, film izlemek gibi. Sonra film izlerken "acaba"larım tekrar başlıyor ve aynı döngüye girip duruyordum.

Sabah ikimiz de çalışacağımız için bu defa yataklara erken gittik. Ben misafir odasına, yani kendi odama, geçtim. Uyumadan önce biraz telefonda gezinmek istedim. Sosyal medyada ben dışında mutlu olan herkesin sayfalarında şöylece bir gezinmek için mükemmel saatlerdi.

Tam uykum gelmiş göz kapaklarım kapanacakken bir anda zihnimde bir kelime yankılandı.

Müphem.

Neydi bu kelime diye düşünmeye başladığımda bu sabahki gelen çağrıdan hatırladığımı fark ettim. Ne garip bir kelimeydi böyle.

Merak edip anlamına bakmak için adını arama motoruna yazdığımda anlamından önce bir web sitesi çıktı. Dayanamayıp tıkladım.

Masmavi bir arka plan üzerine konmuş renkli galaksi ve küçük parlayan yıldızların üzerine büyük harflerle YÜKSEK BİLİNÇLİLİK yazılmıştı. Onun hemen altındaysa hayatımda ilk defa gördüğüm değişik bir sembol yer alıyordu. Kalın bir dairenin ortasından aşağıya sarkan biri uzun, biri kısa iki çubuk ve çubukların üzerinde biri kalın biri ince iki nokta.

"Yüksek bilinç, kişinin, gerçekliğin doğasını daha iyi anladığı yüksek bir farkındalık ve algı halidir. Yüksek bilinçle hayatınızı kendi ellerinize almanız mümkün!"

Hayatımızı kendi ellerimize almak mı? Zaten hayatım benim elimde değil miydi? Öyleydi diyemezdim.

Biraz daha aşağı indim. Uzun uzun yazılmış birçok yazıyla karşılaştım ve bin bir çeşit başlık vardı. Hepsini okuyamayacağımı düşünerek başlıklara kısaca bir göz atmaya başladım.

"Yüksek Bilinç Çalışmasıyla Tüm Acılarınızdan Kurtulun, Hayatınızı Baştan Yaratın!"

Başlığa tıkladım ve yazılanları okumaya başladım.

"Hayat, sadece doğru ya da yanlış seçimler yaptığınız için meydana gelen rasgele olaylar dizisi değildir. Tam aksine, tüm gün boyunca kendini açığa çıkararak, bilinçdışından daha yüksek bir bilinç durumuna adım atmanızı sağlayan akıllı bir gelişmedir.

Şimdi, yaşamı genellikle algıladığınızdan ne kadar farklı olduğunu hissetmek için bir dakika düşünün; hayatı, başınıza gelen bir şeyin kontrol edilmesi, düzeltilmesi veya değiştirilmesi gereken bir şey olarak düşünün. Bütün yaşadığınız acıları, karmaşayı ve kaosu unutun ve ona tamamen güvenin. Bu güven sayesinde hayatınızın kontrolünü elinize alıp her şeyi değiştirebilirsiniz! Ya da baştan yaratabilirsiniz!"

Bu bir sene içinde yaşadığım hiç ama hiçbir şeyin benim seçimlerimle alakası yoktu, hayat tam olarak aslında meydana gelen rasgele olaylar dizisiydi benim için.

Yazının sonları *"Yaşamın hemen her noktasına karşı isteksizlik, bıkkınlık duyan, deneyimlediği bu hayatta bir anlam bulamayan, zamanın ayakları altından akıp gittiğini ve çaresiz kaldığını hisseden herkes için önerdiğimiz bu çalışmayla çok kısa sürede fiziksel ve ruhani acılarınızdan kurtulup, yeni bir sayfa açabilirsiniz."* Hemen altındaysa Müphem ailesine katılmak için bir numara ve adres yer alıyordu.

Adres bu sabahki konuştuğum adres olduğuna göre beni arayan bunlardı demek. Ofis olduğunu duyduğumda farklı hayal etmiştim, spiritüel bir topluluk tarzı bir şey olacağını düşünmemiştim.

Adres ve telefonun bulunduğu sayfanın ekran görüntüsünü aldım. Aslında ilk düşündüğüm yukarıda sayılan sıfatlara yakın insanlar varsa bu toplulukta belki de onlarla konuşmanın bana iyi geleceğiydi. Ama daha sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Demek acılardan kurtarabiliyorlardı.

Gidip görüşmenin ne kadar mantıklı olduğunu düşündüm. Duşa bile girmeye sabrım ve mecalim yokken üstelik.

Eğer düşüncelerimden ve içinden çıkamadığım bu girdaptan kurtulmama yardım edeceklerse deneyebilirdim.

Belki de kendim için deneyeceğim son şeydi. Ama farklı bir yoldan.

3. BÖLÜM

Sabah erkenden uyanıp kendi evime geçmek zorunda kaldım çünkü yine dizüstü bilgisayarımı yanıma almamıştım ve Yağmur'un bugün bilgisayara ihtiyacı vardı. Çalışmak için Yağmur henüz evden çıkmadan kalkıp kendimi dışarı attım ve eve gittim. Ev demeye bin şahit isteyen o eve yani...

Anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğimde annem hâlâ uyuyor, babamsa iş için çıkmıştı. Aslında annem de geçen seneye kadar çalışıyordu ama son durumlarından dolayı işe ara vermesi bir anda kendi kendine işsizliğe evrilmişti. Bazen işe gitse ve insanlarla sosyalleşse ona iyi gelir mi diye düşünüyorum. Gerçi bana geliyor muydu sanki?

Bana son günlerde morgu anımsatan odama girip günlerdir toplamadığım yatağımın üzerine oturdum ve kulaklıklarımı takarak çalışmaya başladım. Aralarda mutfağa gidip bulabildiğim paketli abur cuburları kucaklayıp odama getirdim. Ne yediğimin farkında olmadan anlık keyif alabilmek için atıştırdığım şeylerdi sonuçta.

Yine saat dörde kadar adeta hissiz bir robot gibi çalıştığım mesaim bittikten sonra annemden hiç ses soluk çıkmadığını fark edip odamdan çıkmaya karar verdim. Yavaş ve küçük adımlarla koridordan geçip salona baktım. Yoktu.

Mutfağa ve ardından yatak odasına baktığımda orada da olmadığını fark ettim.

"Anne?" diye seslendim banyoya doğru ilerlerken. Evin içinde olmadığına artık emin olduğumda son bir umut salonun balkonuna da baktım. Annem pek dışarı çıkmadığı için gerilmiştim. Kalbim yine ağzımda atmaya başladı. Odama doğru ilerle-

yip telefonumu elime aldığımda rahatsız edici bir sıcak basması tüm vücudumu ele geçirdi. Annemin numarasını tuşlayıp açmasını bekledim. Açmadı.

Büyük bir panikle dış kapıya gittim ve kapıyı açıp apartmana doğru anneme seslendim. Yankılanan sesim bana geri geldiğinde herhangi bir cevap alamadım. Salonun balkonuna tekrar çıkıp apartmanın aşağılarına ve sokağımıza göz gezdirdim. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Paniğim devam ederken hızlıca babamı aradım. Tüm kıyafetlerimi parçalayıp atasım geliyordu, başımdan aşağı tam anlamıyla kaynar sular dökülüyor gibiydi.

Babam telefonu açtığında rahat bir nefes aldım. "Baba, annem evde yok. Nerede olduğundan haberin var mı?"

"Nasıl evde yok?" dedi sakin bir ses tonuyla.

"Ben sabah geldim eve, çalışmak için de odama girdim. Bu saate kadar çıkmadım odamdan, bir ara mutfağa gittim ama karşılaşmadım onunla, sabah erken diye uyuduğunu düşündüm. Şimdi işim bitince hiç ses duymadım diye içeri bakayım dedim, hiçbir yerde yok. Arıyorum, açmıyor da."

Babam telefonda bir süre sessiz kaldı. Daha sonra derin bir iç çekme sesi duydum. "Sokağa falan baktın mı?" diye sordu sessizce. Yanında insanlar olduğu için sesini fazla duyurmak istemediğini fark ediyordum.

"Balkondan baktım," dedim tekrar balkon demirlerinden aşağı sarkarken. "Göremiyorum hiçbir yerde."

"Niye hiç kontrol etmiyorsun Leyla? İnsan annesi evden çıkarken fark etmez mi?"

Kaygı, hayal gücümü çalıştırdığında, beynimin korku merkezi daha fazla birbirine bağlanıp daha fazla adrenalin ve kortizol üretmeme neden oluyor ve suçluluk duygusu da üstüne eklenince hiç de hoş bir ruh haline bürünmüyordum. Dişlerimi sıkarak sessiz kaldım. "Bir de ben arayayım. Haber veririm sana," dedikten sonra telefonu kapattık.

Sıradan bir günde ben odamda çalışırken annem ya uyur ya da televizyon izleyip ekrandakilere bağırırdı. Yine o günlerden biri olduğunu düşünerek kendisini kontrol etme ihtiyacı duymamıştım. Tüm bunlara rağmen kendime bahane yarattığımı dü-

şündükçe sinir katsayım artmaya başladı, yine de mutfağa giderken en azından anneme bir kafamı uzatıp bakabilirdim.

Babamdan haber gelene kadar beklemenin anlamsız olacağını düşünerek sokağa çıkmaya karar verdim. Bu kadın market alışverişine bile gitmeyi uzun süre önce bırakmıştı, ne amaçla dışarı çıkabileceğini kestiremiyordum.

Bu görüntümle insan içine çıkacağım için kapıyı açmadan önce bir saniye tereddütte kalsam da daha fazla zaman kaybetmek istemedim ve tam kapıyı açtığım an oturduğumuz kata çıkmakta olan ayak sesleri ve annemin sesini duydum.

"Ben biliyordum zaten, uzun süredir biliyordum da..." Annemin aşağı katta birilerine bir şeyler anlatarak yukarı çıktığını fark ettiğimde hızlıca kendimi apartmana attım ve merdiven arasından onları görmeye çalıştım.

Annemin yanında iki kişi vardı.

Tam olarak yüzlerini görebildiğimde şok içinde bakakaldım. Gördüklerime anlam veremiyordum. Annem iki polisle beraber bizim kata ilerliyordu.

Annemle göz göze geldiğimiz an büyük bir hışımla parmağıyla beni gösterdi. "İşte bu! İşte bu memur bey!"

İki polis de kafasını çevirip bana baktığında donup kaldım. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı ve burada ne döndüğünü anlamakta güçlük çekiyordum. "Ne oluyor?" diye sorabildim sessizce.

"Alın götürün onu evimden!" diye bağırdı annem birden. Korkudan büyümüş olduğunu tahmin ettiğim gözbebeklerimle anneme bakmaya başladım.

"Anne..." diyebildim sadece, gerisini getirmeye korkuyordum.

"İyi günler," diye konuşmaya başladı annemin sağında duran polis. Artık tamamen kapımızın önüne gelmişlerdi. "Bu hanımefendinin sizin hakkında şikâyeti var."

"Ne şikâyeti?" dedim panikle. Anneme inanamıyordum.

"Ölen kızının yerine geçtiğiniz ve onu kandırdığınızla ilgili."

Beynim bir anlığına duraksadı ve gözlerim, beklediğimden daha fazla ışık almaya başladı gibi hissettim. Sanki o an orada değildim de bir televizyon ekranına bakıyor gibiydim. Sesler çok

uzaklardan beynime ulaşıyor, düşüncelerim beynime ulaşırken her bir parçam duraksıyordu...

Anlık şokumu atlattıktan sonra hızlanan nefes alışverişlerim eşliğinde kendimi açıklamaya başladım. "Annemde bipolar bozukluk var, uzun süredir tedavi görüyor, belgelerini gösterebilirim."

"Rahatsızlığımdan faydalanıp evimin içine kadar girdiler!" diye bağırdı annem. Korkuyla gözlerimi yumdum. Sesi tüm apartmanda yankılanıyordu.

"Kimliklerimizi gösterebilirim, ben kızıyım. Ben de evde onu arıyordum, habersiz çıkmış gitmiş." Açıklamama devam ederken polislerin gözlerinin içine bakıyordum, zaten polislerden hep çok korkmuştum ve son bir senedir onları görmekten de yorulmuştum işin açıkçası.

Neyse ki polisler anneme çok da inanmış görünmüyordu. İkinci polis durumu zaten çoktan fark etmiş gibi hızlıca kafasıyla bana onay verip göz devirdi. "İkiniz mi yaşıyorsunuz?"

"Babam da var ama çalışıyor."

"Yalan!" diye bağırdı tekrar annem. "Benim eşimle plan kurup eve Deren'e tıpatıp benzeyen bir kız getirdiler, benimle oyun oynuyorlar. Bu kızı alın götürün evden! Yalan söylüyor!"

Çaresiz gözlerle polislere baktım. "Böyle bir şeyi ilk defa yapıyor, inanın ben de şoktayım." diyebildim ve anneme yaklaşmaya çalıştım. "Anne, neden böyle yapıyorsun? Daha dün beraberdik, hiç böyle şeyler söylememiştin bana."

"Ne söyleyeceğim? Aylardır farkındayım senin benim kızım olmadığının. Doğru zamanı bekledim, aldım geldim." Annem hızlıca solundaki polise döndü. "Memur bey lütfen işinizi yapın."

"Ben bir kimliklere bakabilir miyim?" dedi memurlardan biri. Kafamla hızlıca onaylayıp evin içinden annemle benim kimliklerimizi çıkardım. Kapıda bekleyen polislere uzattığımda kontrol ettiler.

"Annenizi tek bırakmayın, durumu ciddi gibi görünüyor."

"Ben halledeceğim," dedim sessizce kimliklerimizi geri alırken. "Anne, hadi gel içeri. Seni kaç kere aradım, neden açmadın?"

"Gelmem!"

"Hanımefendi, o sizin gerçek kızınız. Bakın, biz de şahidiz, onu da üzmeyin, hadi girin içeri." Polisler bana yardım etmeye çalıştığında içim rahatladı ama kendimi oldukça çaresiz hissettim. Üst katlardan birkaç kez dış kapı açılıp kapanma sesi duydum. Sesleri duyan insanlar merak ediyor olmalıydı.

Annem "Benim kızım değil!" diye üsteledikçe içim çekiliyor, yorgun düşüyordum. O an hiçbir şeyle uğraşmak istemedim, evet kızın değilim deyip gidip... Ölmek istedim. Bilmiyorum... Bir yere gitmek de istemedim. O an hiçbir şey yapmak istemedim, hiç olmak istedim.

"Anne, ne olur..." dedim yalvaran sesimle. Annem gelmeme konusunda ısrarcı davrandığında polisler onu ikna etmeye çalışmaya başladı. İçeriden gidip telefonumu aldım ve babamı arayıp durumu açıkladım. Yola çıkıp eve geleceğini söyledi.

Zar zor annemi eve soktuktan sonra kapıyı kapattım ve annemin bana yabancı bakışlarıyla baş başa kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Ona hiçbir şey söylemedim. Babamın gelmesini bekledim. Kapıyı kilitledim ve anahtarı sakladım.

Babam geldiğinde, uzun süredir ilk kez onu ayık gördüğüm için kendisinden sakin olmasını rica ettim, benim onun kızı olduğumu ikna edene kadar da gözüne görünmek istemediğimi belirttim.

Daha sonra ne yapacağıma emindim. Artık kararım kesindi.

Banyoya girip kısa bir duş aldım. Su altında kalmayı çok sevmiyordum. Duştan çıktıktan sonra saçımı havluyla kuruladım ve tarakla dolaşan kısımları açmaya çalıştım. Çok zor açılıyordu, tüm teller birbirine yapışmış ve karışmıştı. Zorluklar içinde elimden geleni yaparak düzgünce taradım ve orantısız uzayan kaküllerimi alnımın yanlarına ittirmeye çalıştım. Yüzüm çok solgun görünüyordu. Eskiden makyaj yapmayı çok severdim, şu an elim bile gitmiyordu. Makyajı bana Deren sevdirdiği için belki. Çizim yeteneği güçlüydü, el işiyle alakalı her konuda çok becerikliydi. Haliyle makyajda da başarısı ileri düzeydeydi. Bazı günler beni zorla oturtup saatlerce yüzümde farklı makyajlar denediği zamanları hatırladım. Gitmek için yalvarırdım ama inatçı tarafı kendi ikna olmadan beni bırakmaya izin vermezdi. Aslında Deren için biraz korkaktı bile diyebilirim, yeni şeyler

denemeye açık değildi ve her zaman değişime mesafeliydi. Fakat makyaj ve çizim konusunda sınırlarını zorlamaya bayılırdı. Ben de o memnun olana kadar mecbur beklerdim. Bugün mecbur olmadığım için hiçbir şeyi beklemedim, haliyle de yüzüme hiçbir şey yapmamaya karar verdim.

Islak saçlarımın üstünden geçirdiğim siyah bol tişörtümün altına kısa biker bir tayt giydim, çok kilo aldığımı düşündüğüm için giydiğim hiçbir şeyi yakıştıramıyordum üstüme. Bunu düşünerek zaman kaybetmek istemedim. Evden tam çıkmadan bir de güneş gözlüğü aldım, en azından yüzümü kapaması için.

Şişli'den metroyla Taksim'e geçtim, meydanda inip Cihangir'e doğru yürümeye başladım. Hava çok sıcak olduğu için nefes alamıyordum. Güneş, gözlüğüm olmasına rağmen gözlerimi yakıyordu. Yaz mevsiminin gündüzlerini hiç sevmezdim, evden çıkmamak için bana güzel bir bahane daha.

Telefonumun konumundan gideceğim yeri takip ederken bir büfeden kendime su aldım. Ara sokaklardan güneşin altında geçen altı dakikalık bir yürüyüşün ardından konum vardığımı söylediğinde kafamı kaldırıp binaya baktım.

Beş katlı binaların arasına inceliği ve darlığıyla adeta sıkışmış, birinci katındaki cumbanın altı, üstü ve kapının girişi sarı tonla süslenmiş, en üst kattaki Fransız balkonla oldukça tatlı ve mütevazı görünen pembe cepheli bina garip bir şekilde beni kendine çekiyordu. Giriş katlara siyah demir parmaklıklar takmış, kapı girişi önüne iki adet yeşil ve sarı tonlarında bitki yerleştirmişlerdi. Kapı girişinin hemen yanında asılı olan tabelayı okudum. Müphem. Bembeyaz bir arka planın üstüne yazdıkları siyah yazı tipiyle oldukça basit görünüyordu.

Girişin önüne geldim ve Müphem yazılı zile basıp beklemeye başladım, saniyeler içinde açıldı. Kapıyı tedirginlikle aralayıp içeri girdim ve beni bekleyen birkaç basamak merdiveni ağır ağır çıktım.

Birinci kattaki kapıyı büyük ve geniş gülümsemesiyle, 1,75-1,80 boylarında, esmer, uzun ve simsiyah saçlı, sol çenesinin altında küçük bir ben olan hoş bir kadın açtı. Deri pantolon üzerine kısacık siyah bir büstiyer giymişti, bu sıcakta nasıl deri

giyebildiğini anlayamamıştım ama her şeye rağmen çok hoş görünüyordu.

"Merhaba, hoş geldiniz."

Çekinik adımlarla kapıya doğru yöneldim, tam olarak ne diyeceğimi de bilemiyordum ama kafamda bir senaryo vardı iyi kötü.

"Hoş bulduk," dedim içeri doğru girerken. Arkamdan kapı kapandıktan sonra hızlıca bir etrafa göz attım. Neredeyse şok geçirecektim, içeri girer girmez pastel pembeler, morlar ve maviler gözlerime hücum etmeye başlamıştı adeta. Hemen girişteki danışma masası haricinde etrafta tek bir normal eşya görünmüyordu, bana göre normal tabii. Hemen solumda kalan bekleme odası olarak tahmin ettiğim salonun içindeki beyaz masaların etrafını süsleyen mor, mavi ve yeşil sandalyeler, tavandan aşağıya yansıyan anlayamadığım bir mavilik, yine bir yerlerden gelen yeşil bir ışık tonu... İçerisini resmen yapay bir cennet haline getirmişlerdi. Sağ tarafımdaysa farklı odalar vardı ve içeriyi tam olarak göremiyordum.

Gözlerimi etraftan ayırıp karşımdaki kadına baktım. "Ben açıkçası bilgi almak için gelmiştim," dedim çekinerek. "Yani... Bir problemim var ve bu konuda bana burada yardımcı olabilir misiniz merak ediyorum."

Kadın geniş gülümsemesini bozmadan kafasıyla beni hemen onayladı. Benden küçük de görünüyordu aslında, yirmi beşlerinde anca vardı.

"Size yardım etmekten mutluluk duyarız, buyurun." Kendisi danışma masasının arkasına geçtiğinde ben de masanın öbür ucundan ona doğru yaklaştım. Bilgisayar yerine kalın bir ajanda çıkardı ve son sayfayı açtı. Eline kalem alıp kafasını bana kaldırdı. "İsminizi öğrenebilir miyim acaba?"

"Leyla Poyraz."

Kadın hızlıca defterine not aldı ve bana az önce gözüme çarpan cennet bahçesini işaret etti. "Leyla Hanım sizi biraz içeride bekleteyim, size detaylı bilgilendirmeyi Ecmel Hanım yapacak. Şu an seansta, birkaç dakikaya burada olur."

Kafamla onayladıktan sonra yavaş adımlarla içeri geçtim. İçeri girdiğimde buranın tahmin ettiğimden de farklı bir atmosfere sahip olduğunu fark ettim. Öncelikle tepeden yansıyan mavi

ışık, tavana astıkları bulutlu mavi bir gökyüzü tablosundan yansıyordu. Duvarların çeşitli yerlerine çim görselleri koymuşlardı ve oradan da salonda yeşil ton elde etmişlerdi. Masaların hemen arkasında küçük bir bar bölümü bile yapmışlardı ama gördüğüm kadarıyla daha çok kahve, çay servisi yapılıyordu.

Burası küçük özel bir klinik gibiydi, tahmin ettiğim gibi bir yer asla değildi. Yavaşça masalardan birine oturdum ve beklemeye başladım. Salonda benden başkası yoktu. Sonunda dikkatimi kendi iç sesime değil de etrafa verdiğimde hafif bir arka plan sesi olduğunu fark ettim. Şu, internetteki rahatlatıcı, uyumanıza yardımcı olan seslerden...

Beklerken yalan söyleyemeyeceğim, biraz rahatlamış hissettim kendimi. Salonun garip, açıklayamadığım, rahatlatıcı bir aurası vardı. Hafif arka plan sesi dışında içeriden çıt çıkmıyordu.

Oturduğum yerden koridor kısmını görmeye çalıştım, aynı zamanda çok da belli etmemeye ve meraklı görünmemeye gayret gösteriyordum. Çok büyük bir daire değildi ama içeride birçok kapı gördüğüme emindim. Belki de küçük küçük bölmüşlerdi odaları. Ecmel Hanım dediği kişinin ne seansı yaptığını merak etmeye başlamıştım.

Biraz sonra girişteki kadın beklediğim salona girip arkamda kalan bardan bana bir bardak su getirdi. "Buyurun," dedi gülümseyip önüme koyarken.

Kafamı kaldırıp nazikçe ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim." Ben istemeden su getirmesini biraz garip biraz da tatlı karşılamıştım ama beni duymuş gibi bir anda açıklama yaptı.

"Çok su içmiyor olabilirsiniz, su çok önemli. Aklınıza geldikçe için, burada da aynı şekilde, istediğiniz zaman bar kısmına geçip bol bol su alabilirsiniz. Başka içecekler de var."

Gerçekten de çok su içen biri değildim. Küçük bir gerginlikle ona tekrar gülümsedim. "Haklısınız, az önce büfeden gelirken alıp içtim aslında, bu sıcaklarda dikkat etmek lazım, sağ olun." Yaptığım anlamsız fazla uzun açıklamadan utanıp bardağı bir dikişte bitirdim.

Birkaç dakika sessizliğin ardından içeriden kapı açılma ve konuşma sesleri duyunca kendimi öne doğru eğip içeri baktım.

Odalardan birinden biri genç, biri ise yaşlı sayılacak iki kadın çıktı.

El ele tutuşuyorlardı. Genç kızın eli orta yaşlı kadının avuçlarının içinde duruyordu. Konuşa konuşa kapıya geldiklerinde genç kızın ağladığını fark ettim.

"Her şey için çok teşekkür ederim tekrar," dedi kız gözyaşlarını silerek.

Uzun beyaz ve kabarık elbiseli orta yaşlı kadın hayatımda duyduğum en şefkatli ve en rahatlatıcı ses tonuyla "Teşekkür etme güzelim benim, biz hiçbir şey yapmadık ki. Sen kendine yaptın, kendin için en iyi ve en doğru olanı yaptın." Kadın eliyle kızın saçlarını kulağının arkasına aldı. "Şimdi git dinlen, bol bol su iç. İstediğin zaman da tekrar gel, biz her zaman buradayız."

"Çok teşekkür ederim tekrar." Kız gözyaşlarını silerek kapıdan ayrıldığında orta yaşlı kadın kapıyı yavaşça kapadı ve girişteki kadınla kendi aralarında konuşmaya başladılar. İkisi de bana doğru baktığında benden bahsettiklerini anladım. İçimi garip bir gerginlik kaplamıştı.

"Merhaba!" dedi beyaz elbiseli kadın bir anda bana doğru ilerleyerek. Ellerini iki yana doğru açmış yürürken kendimi ayağa kalkma zorunluluğunda hissettim. Yerimden doğrulup bana kadar gelmesini bekledim.

Ellerini, ellerimi tutmak için uzattı. İki elimi de istemsizce ona doğru uzattım, az önceki kıza yaptığı gibi ellerimi avuçları arasına aldı. Sıcacıktı.

"Hoş geldiniz, isminiz neydi?"

"Leyla," dedim gülümseyerek.

"Leylacığım, çok memnun oldum. Ben Ecmel Ezinç. Müphem'in kurucusuyum."

İsmi tanıdık gelmişti, sanırım internet sitesinde okuduğum yazıların altında bu kadının ismi vardı. Ecmel Hanım'ın insanın ruhuna işleyen masmavi gözleri, küçücük hokka bir burnu, kiraz renkli ince dudakları vardı. Cildi o kadar güzel parlıyordu ki sağlıkla dolu olduğu izlenimine kapıldım. Ellili yaşlarda olduğunu tahmin etsem de pek de kırışıklığı var gibi görünmüyordu. En azından ona baktığınızda dikkatinizi ilk çeken yaşı olmuyordu.

"Memnun oldum Ecmel Hanım," dedim avuçlarını sıkarak.

"Bilgi almaya ve tanışmaya gelmişsin sanırım." Sesi o kadar sakin ve rahatlatıcıydı ki birkaç dakika konuşsa uyuyakalacakmışım gibi hissediyordum. Ayrıca yüz mimiklerini o kadar iyi kullanıyordu ki insanın onu izledikçe izleyesi geliyordu.

"Evet," dedim hızlıca, "yani kafamda bir düşünce var uzun süredir, belki siz bana yardım edebilirsiniz diye düşündüm."

"Tabii ki ederiz," dedi hemen. "Biz tamamen bunun için buradayız." Yavaşça arkasını döndü. "Ecemciğim, bir saatimiz var değil mi?" diye sordu girişteki, isminin Ecem olduğunu öğrendiğim kadına düzgün diksiyonuyla. Ecem kafasıyla onayladığında tekrar bana döndü. "Bir sonraki görüşmeme bir saatim var, bizim için oldukça yeterli. İstersen odaya geçelim, seninle biraz konuşalım, ne dersin?"

Bu şefkatli, anaç tavrı karşısında bir anda kalbim erimişti. O kadar uzun süredir böyle bir tavra maruz kalmıyordum ki. Büyük bir hevesle kafamı salladım. "Olur, çok iyi olur."

Elimi bırakarak az önce gördüğüm odaların olduğu koridora doğru ilerlerken arkasından onu takip ettim. Az önceki genç kızın çıktığı oda değil, başka bir odanın kapısını açtı ve içeri girdik. Sarı led ışıkların eşlik ettiği geniş, bal meşe laminat parkelerin üzerine yansıyan mor perdelerin arasından süzülen ışık, yerdeki envai çeşit yeşil bitkiler ve odanın tam ortasında karşılıklı duran iki adet beyaz ahşap sandalye...

Ecmel Hanım'la bomboş odanın ortasındaki karşılıklı sandalyelere oturduğumuzda garip bir rahatsızlık hissettim. Bunun üzerine Ecmel Hanım hemen bana doğru eğilerek elimi tuttu ve "Rahat ol lütfen," dedi. Şaşkınlığımı gizleyemedim ve beynimi okuyup okuyamadığı konusunda kararsız kaldığım için kendimi herhangi bir şey düşünmemeye zorlamaya çalıştım. Zaten tavırları, halleri ve hareketleri o kadar sakin ve yumuşaktı ki gergin hissetseniz bile saniyeler içinde dünyanın en normal şeyini yapıyormuşsunuz gibi rahatlıyordunuz.

"Sen başlamadan önce istersen ben biraz şu an nerede olduğundan bahsedeyim," dedi gülümseyerek. Mavi gözlerini benden hiç ayırmadığı için pür dikkat ona bakmam gerekiyor gibi hissediyordum.

"Çok iyi olur," dedim mahcup bir tavırla. Ecmel Hanım kollarını sıvadı ve bacak bacak üstüne attı. Üzerindeki uzun

kollu elbisenin kolları açıldığında bileğindeki dövme dikkatimi çekti. Web sitelerinde gördüğüm yuvarlak ve içinden aşağı inen iki çubuğun aynısıydı. Gözümün oraya takıldığını görünce bana iyice çevirip gülümsedi. "Kader demek." Parmağıyla dövmesinin üstünden geçti.

Neden kader anlamına gelen bir dövme yaptırdığını anlayamamıştım, sitelerinde tüm hayatımızı bizim yönettiğimiz yazıyordu, hatta rasgele olaylar olmadığının altı çizilmişti. Bunu sonra sormak üzere bir süre zihnimin arka planına attım. "Çok hoşmuş," dedim gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, bizler için anlamı büyük bir sembol. Daha sonra sana anlatırım." Yine zihnimi okuyormuşçasına verdiği cevap sonucu derin bir nefes aldım. "Evet Leylacığım, Müphem nedir, biz burada neler yapar, neler öğretiriz sana biraz bahsedeyim. Bizim felsefemiz kesinlikle ama kesinlikle bireyselliğe dayanıyor. Burada toplu bir ekip olarak hareket eder, beraber çalışmalar yapar, birbirimize destek olur, ihtiyaçlarını gideririz. Ama günün sonunda bize katılan birey ne ama ne istiyorsa, onu ona vermek nihai görevimiz." Gülümseyerek ellerini iki yana açtı. "Buradaki herkes kendisinden, kendi hayatından, kendi kararlarından sorumludur. Birey ne yapmak isterse onu yapmakta özgürdür, altında neden aramayız, yargılamayız, garipsemeyiz. Yaşadığı şeylerin altına bir sebep yerleştirmeye çalışmayız, olan olmuştur, önümüze bakarız, yapmak istediği eylemlerde destek çıkarız, onlara yardım ederiz. Fakat tüm bu saydıklarımı gerçekleştirebilmek için, o bireyin yolculuğunda yanında olmamız gereklidir. Yolculuktan kastım herhangi bir yolculuk değil tabii, hayat yolculuğu." Kafamı yavaşça onaylar gibi salladım. "Kötü şeyler yaşamış olabilirsin, başıma bu hayatta gelmedik şey kalmadı diyebilirsin, ya da belki sadece sevgilinden ayrılmışsındır ve ona moralin bozuktur. Hiç önemi yok, dertlerinin büyüklüğüyle ilgilenmiyoruz. Bizim için önemli olan senin hayatı algılama ve yönetim biçimini değiştirmek. Söyler misin bana Leyla, son bir senede kaç kez 'başıma bu da mı gelecekti?' dedin kendine?"

Gülerek kafamı öne doğru eğdim. "Birçok kez," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Hatta şanssız olduğuma da bayağı bir inanırım."

"Öncelikle şunu açıklığa kavuşturalım isterim; hayatta bir şeyler başına gelmiş değil. Direkt olarak, hayat senin başına gelmiştir. Hayatının büyük bir çoğunluğunu muhtemelen insanların çoğu gibi yaşadın. Hayat çok okkalı bir kavramdır, bunun üzerine çok düşünmek gerekir. Fakat bir sabah uyanıp fark edeceksin ki hayat senin sayende var olmuştur. Yaşam, senin tarafından gerçekleşir. Kurban olmak yerine, onu kontrol edebilirsin. Bunu fark ettiğinde öylesine büyük bir kişisel güç hissedeceksin ki. Sonra ne mi olacak? Hayatının kurbanı olmak ya da isteklerini belirli bir yoldan gerçekleştirmeye çalışmak zorunda kalıp savaşmak yerine, hayatı dinleyecek ve anlamaya başlayacaksın. Yani aslında sen hayatın içinde değil, hayatın senin içinde yaşayan bir şey olduğunu göreceksin. Zaman geçtikçe 'sıradan an' denen bir şey olmadığını, yaşamın her anının seninle konuştuğunu göreceksin. Hayatın sana doğru gelmesine izin verdiğinde, hayatın aslında kendin olduğunu fark ettiğinde bambaşka bir insan haline geleceksin. Bu sürecin sonunda artık ayrı bir varlık olmadığını, gördüğün her bir taş parçasının, insanın, bulutun, molekülün, uğur böceğinin sen olduğunu göreceksin. Çünkü hayat sensin!"

Ecmel Hanım öylesine düzgün bir diksiyon, öylesine güzel el hareketleri ve yüz mimikleriyle konuşuyordu ki anlattığından etkilenmemek mümkün değildi. Yavaşça kafamı salladım.

"Bu aslında yüksek bilinç dediğimiz şey. Biz burada bunun çalışmalarını yapıyoruz, tabii birey belirli bir süre sonra kendi gücünü fark etmeye, haliyle acılarından kurtulmaya başlıyor. Her yaşayan da keşke daha önce bilseydim diyor. O yüzden topluluğumuza olabildiğince fazla kişi getirmeye çalışıyoruz. Sadece yüksek bilinç çalışması da değil; astroloji, telekinezi, telepati, durugörü, lucid rüya, astral seyahat, aura ve çakralar, bioenerji, meditasyon, reiki, yoga gibi birçok konuda da yardımcı oluyoruz ilgilenenlere."

Saydığı kelimeler hakkında çok da bilgili olduğumu söyleyemezdim ama her ne kadar anlattıkları ilgimi çekip beni etkilese de isteyeceğim şey konusunda bana yardımcı olabileceklerinden emin değildim.

"Topluluğunuzun amacını anladım ve çok da etkilendim açıkçası," diyerek söze girdim. Yerimde biraz hareketlenmem gerekti. "İnsanlara yardım edip mutlu olmalarını sağlıyorsunuz."

Ecmel Hanım yavaşça kafasını sallayarak beni onayladı. "Mutlu ruh, mutlu toplum demek. Biz bunu misyon edindik. Her ne kadar bireysellikten çokça bahsetsem de bir arada yaşayabilmemiz için her bir ruhun huzura kavuşması gereklidir."

Kafamla onu onayladıktan sonra derin bir iç çektim. "Benim bir psikoloğa gitmektense problemim için buraya gelme amacım kimsenin beni düzeltmeye çalışmadan beni anlayabilmesi ve bu yolda bana destek olabilmesi. İşin özü, ben artık iyileşmek veya kendim üzerinde bir şeyler için çabalamak istemiyorum çünkü denedim ve olmadı. Sonsuza kadar kendimi iyileştirmek için bir sebebim olduğunu da düşünmüyorum açıkçası, böyle bir zorunluluğum da yok ve hayatın bana biçtiği rolün bu olduğuna da inanmıyorum." Ecmel Hanım büyük bir dikkatle ve kocaman açtığı iri gözleriyle beni dinliyordu. "Ecmel Hanım ben bu hayatı yaşamaya devam etmek istemiyorum." Büyük bir tepki vermesini bekledim ama sanki su içmek istediğimi söylemişim gibi rahat ve olağan ifadeyle beni dinlemeye devam etti. Ben de bir anlık duraksamadan sonra devam ettim. "Bu ergenlik dönemlerindeki ölmek istiyorum gibi bir ruh haliyle verilmiş bir karar değil. Otuz iki yaşındayım, ne istediğimin, bu saatten sonra beni iyileştirecek veya daha da dibe batıracak her şeyin farkındayım. Kendimle uzun bir süre geçirdim ve artık tanıyorum. Son ve kesin kararım bu hayatı yaşamak istemediğim."

Ecmel Hanım yine hiçbir şaşkınlık mimiği olmadan kafasını yavaşça anladığını belirtir bir şekilde salladı. "Yargıladığımdan ya da garipsediğimden sorduğumu düşünme, seni tanımak ve hikâyeni dinlemek için soruyorum, neden yaşamak istemiyorsun?"

O kadar rahatlatıcı bir üslup ve sakin bir sesle soruyordu ki ona hikâyemi anlatmamam mümkün değildi.

"Bana göre bir insanın sabah uyanmaya sebebi kalmadığında yaşamaya pek de ihtiyacı yoktur. Herkes bu hayata çok anlam yüklüyor gibi geliyor, eğer sebebin ve hevesin kalmadıysa sonlandırabilmelisin ve kimse seni garipsememeli diye düşünüyorum." Ecmel Hanım tekrar beni onayladı. "İlla buraya geldim

diye canım çıkıncaya dek kendime bir sebep arayacak değilim. Yanlış anlaşılmasın, insanın umudu ve mücadeleci ruhu elbette ki olmalı. Her küçük problemde üstesinden gelmeye çalışmak yerine yaşamak istemiyorum demek saçmalık olurdu. Bu zamana kadar üstesinden geldiğim çok fazla problem oldu, başardım ve yaptım, hiçbirini azımsamıyorum. Ama son bir senedir ne yaptıysam olmadığını görüyor ve çabaladıkça daha da dibe battığımı fark ediyorum. Hayattaki küçük bir problem için uğraşılır ama hayatın komple bütünü mahvolmuş ve senin elinde olmayan bazı şeyler de ortaya çıkmışsa ne bileyim... O kadar da uğraşmaya gerek yokmuş gibi geliyor artık. Bu hayata sadece mücadele etmeye gelmemişim gibi hissediyorum."

"Son bir senedir dedin, ne oldu bu bir senede Leyla?"

Derin bir iç çekerek yerimde kıpırdandım. "Aslında ondan öncesinde güzel bir hayatım vardı diyebilirim, nasıl bir kadındım onu pek hatırlayamıyorum gerçi. Çok öncesinde hiç tanımadığım biriymiş gibi geliyor. Geçen sene şubat ayında kardeşimi, daha doğrusu ikizimi kaybettik. Trafik kazası oldu, vurup kaçanı da asla bulamadık, ara sokaktaydı ve sabah erken saatlerdi, ne gören var ne de bir kamera. Bu olayın da etkisi üstümüzde büyük oldu. Yapanın bulunamaması yani. Deren'le biz çok iyi anlaşırdık, öyle zıt karakterler değildik, birbirimizin ciddi anlamda yarısı gibiydik. Bazı ikizler görüyorum, gerçekten farklılar birbirlerinden karakter olarak, biz hiç olmadık öyle. Deren bana çok benzerdi, ben de ona. Sadece bir kayıp yüzünden psikolojimi toparlayamadım gibi değil ama bunun çok büyük bir etkisi oldu ve hayatımın her köşesine yayıldı diyebilirim.

Benim toparlanmam zaten çok uzun sürdü, hâlâ izleri devam ediyor. Ama sanırım en kötüsü annem ve babama olanlar. Annem hiç toparlayamadı, çok ama çok kötü etkilendi. Evlat acısı nasıldır tahmin edemiyorum, elbette zordur. Fakat onun normal insanlardan daha fazla etkilendiğini düşünüyorum, hâlâ da öyle. Annem eskiden çok eğlenceli ve komik bir kadındı. Çok espritüeldi, arkadaşlarımla çok iyi anlaşırdı, ne bileyim ben yokken arkadaşlarım gelir annemle kahve falan içerdi. Bir anda o kadın gitti, yerine bambaşka biri geldi. Evde beni öldürecek gibi bakıyor, babama sürekli saldırıyor. Bazen bir anda sakinleşiyor, eskisi gibi olmasa da, sonra bir anda tekrar bize kızıp bağıracak bir şey

buluyor. Tedavi sürecinde manik depresyon teşhisi kondu, ilaç tedavisini reddediyor, artık annemi evde zapt edemiyorum.

Babam da Deren'i tam atlatamadan bir de üstüne annemin durumu binince kendini sadece alkole verdi. Maalesef dizi gibi bir senaryo ama babamı ayık gördüğüm son anı hatırlamıyorum. Gerçi bugün gördüm, annem biraz daha ileriye giderek bugün evime polis getirtti ve beni evden attırmaya çalıştı. Ölen kızının yerine geçen tanımadığı biriymişim... Babamı çağırdım, çalıştığı için ayık gördüm ilk kez. Babam o haldeyken annemle uğraşamıyor tabii, annem de her ama her akşam evde kavga çıkarıyor.

Babam içmeyi durdursa da annemin bize bağırıp çağırmasının sonlanacağını sanmıyorum. Annemin tedavisi için zamanında çok şey denedik, eminim hâlâ denemediklerimiz de vardır ama bu süreçte benim de hastalandığımı söylemeden geçemeyeceğim. Çok düşündüm, ailem bu durumdayken benim de psikolojimin kötüye gitmesine hakkım var mı diye, maalesef elimde olan bir durum olmadığının farkındayım. Kendimi yorgun, bitkin, mutsuz ve umutsuz hissediyorum. Her sabah kavga edileceğini bildiğin bir eve uyanmak, hiç arkadaşının kalmaması, sevmediğin bir iş yapmak...

Az önce dert yarıştırmadığınızı ve yargılamadığınızı söylediniz, ben bazen yapıyorum. Bir kayıp yaşamış ve psikolojisi bozulmuş bir aileden daha kötü aileler olduğuna eminim. Ama insan bazen uyanmak için küçük de olsa bir sebep arıyor. Benim sabaha uyanmam için bir senedir hiçbir sebebim yok. Ne annem için uyanabilirim ne babam. Şu an kimsenin umurunda da değilim, bunu kendimi acındırmak için de söylemiyorum, olabilir. Herkes kendini düşünüyor ve günü kurtarmaya çalışıyor, bunun için kimseyi suçlayamam. Bir evlat gidince diğeri neden kaybedilmeye bu kadar uğraşılıyor onu hâlâ anlamış değilim ama bunu itiraf etmeliyim.

Dışarı çıkmıyorum, en son ne zaman çıktım hatırlamam, ben istemiyorum. Kimseyle diyaloğa girmek de istemiyorum, şu an bu kadar konuştuğuma bakmayın, en yakın arkadaşıma bile bu olayları bu kadar uzun anlattığımı bilmem. Sadece yorgunum, çok... Yorulmuş hissediyorum işte. Uyumak... Ve o uyku hiç bitmesin istiyorum, bu da size söylediğim isteğe çıkıyor zaten.

Sadece, maalesef bunu yapmaya yeterli cesaretim yok, nasıl yapacağımı da bilmiyorum açıkçası."

Ecmel Hanım pür dikkat kesildiği gözlerini benden bir anlığına ayırdı ve yere bakarak kafasını salladı.

"Öncelikle, söylediğim gibi hiçbir isteğini, hiçbir arzunu ve düşünceni yargılamıyorum ve doğal karşılıyorum. Bir yıl süren depresyonla mücadele etmenin dile kolay ama yaşaması zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Değişime olan inancını kaybettiğinin de farkındayım, inanç dışında, bunun için çabalamaya gayret etmeyeceğini de biliyorum. Ama şunu söylememe izin ver; buraya geldiğine göre hayatına son verme konusunda pek de kararlı değilsin."

Bir an duraksadım ve üzerime saldırılmış gibi hissettim. "Hayır, ben ne istediğimi biliyorum, sadece beni anlayacak ve bu yolda bana destek olup yanımda olacak insanlara ihtiyacım var."

"Eğer tamamen kararlı olsaydın çoktan yapmıştın yapacağını, o raddeye gelen insanlar herhangi birinin yardımına ihtiyaç duymazlar Leylacığım."

"Çünkü bu düşüncemi herhangi birine söylesem yanıma gardiyan koyup beni odaya hapsederler."

"Haklısın, alınma lütfen. Sadece bazı kararlarından önce bazı şeyleri fark etmeni de isterim. Sen ne istersen iste, her durumda yardıma hazır olduğumuzu belirteyim." Elini kaldırıp kapalı kapıyı gösterdi. "Bu kapının dışında bizimle beraber çalışan elli arkadaşımız daha var. Hepsi de birbirlerine yardım etmek için burada. Bizimle seans yapan senin gibi yeni konuklarımızdan bahsetmiyorum, sadece ama sadece sizin isteklerinize yardımcı olup, ruhunuzu temizlemek ve en nihayetinde sizi mutlu etmek için çalışan insanlar...

Umut, ruhumuzun en cesur kısmından gelen gerçek bir cesaret eylemidir. Gözlerini açmak ve daha iyi şeylere giden yolun zorlu ve çaba dolu olduğunu görmeye istekli olmak harikadır. Sende bu cesaretin ve isteğin kırıldığını görebiliyorum, bunun için de seni asla suçlamıyorum. Bu konuda sana yardımcı olabileceğimi düşündüğüm bir yöntem var aklımda."

Heyecanla gözlerimi kırpıştırarak Ecmel Hanım'a baktım. Kendinden oldukça emin görünüyordu. "Nedir?"

"Eğer istersen, kendi zihninle neler yapabileceğini gör istiyorum. İnsan beyni muhteşemdir, keşfedilmemiş mucizelerle doludur. Biz burada sadece internette izlediğiniz videolarda anlatılan yöntemleri kullanmıyoruz, teknolojiyi de kullanıyoruz. Uzun süren egzersizler, çalışmalar yapmanıza gerek kalmıyor. Lucid rüya, astral seyahat deneyimlemek, yüksek bilince çıkmak için daha kısa süre harcamak isteyen herkese yeterli desteği veriyoruz, Türkiye'de bizden başka bu işi yapan da yok. Müphem bu konuda çok ayrıcalıklı. O yüzden hayatını kendin yarattığını, hayatın direkt sen olduğunu görmeni istiyorum."

"Ecmel Hanım ben hayata geri döndürülmek istemiyorum, ben sadece sizden kararım konusunda destek istiyorum."

"Tamam, tamam Leylacığım. Ben seninle konuştum mu? Evet. Hikâyeni dinledim mi? Evet. Seni anladım mı? Çok iyi. İstediğin yardımı etmeye ben ve ekibim hazırız, o konuda hiç şüphen olmasın. Ama eğer..." Sandalyesinde eğilerek bana doğru yaklaştı. "... sana birazcık bile güven verdiysem, denemeni istediğim şeyi görmeni istiyorum."

Onaylar gibi kafamı salladım. "Nedir?"

"Bilincinin en üst noktasına çıkarak deneyimlediğin astral seyahat."

Kaşlarımı çattım. Benim söylediğim ve istediğim şeylerle astral seyahatin hiçbir ilgisi yoktu.

"Astral seyahat ruhun bedenden ayrılıp dolaştığı bir olay değil mi? Bunun benim isteğimle bağlantısı nedir?"

"Astral seyahat uyku halindeyken süptil maddelerden oluşan bedeninle, fiziksel bedeninin dışına çıkarak bilinçli şekilde başka mekânlarda dolaşmak olarak bilinir. Ama bunun da ötesinde, yüksek bilinçle geçmişine ve geleceğine de gidebilirsin."

Duyduklarım karşısında bir an duraksadım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Ben sadece o an, olmak istediğin herhangi bir yerde olabilirsin diye biliyordum."

Ecmel Hanım gülümseyerek kafasını olumsuz anlamda salladı. "Müphem'in farkı işte burada. Kendini bize, seni yönlendirmemize ve teknolojimize bırakman yeterli. Geçmişinden ya da geleceğinden herhangi bir gün görmen mümkün."

Kafam iyice karışmıştı ama merak da etmeye başlamıştım. "Geçmişi bir nebze anlayabilirim ama geleceği görmek... bile-

miyorum," dedim sessizce. "Yaşanmamış bir şeyi nasıl görebilirim?"

Ecmel Hanım anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Zaman diye bir şey yoktur Leylacığım. Zaman kavramı insanın yaratılışıyla başlayıp yok olmasıyla sonlanacaktır. Bu bizim uydurduğumuz bir kavram. Her şey, her yerde, aynı anda olur. Zaman ileriye giden düz bir çizgi değildir, küçük, yuvarlak bir noktadır. Dünyadaki her şey, o an, orada yaşanır. Bilincini başka bir boyuta getirerek o anların hepsini görebilirsin.

Bunu Müphem olmadan, daha doğrusu bizden haberi olmadan, kendi kendini eğiterek yapan birçok kişi var. Kendi teknolojimizi ve yöntemlerimizi geliştirmeden önce benim de yaptığım gibi," dedi gülümseyerek. "Örneğin sen masandaki bir kâğıda bir cümle yazıyorsun ama bana göstermiyorsun, ben ertesi güne gidip kâğıdı görüp yazdığın veya yazacağın cümleyi söylüyorum. Biz burada bunun ileri boyutunu yapabiliyoruz."

Açıkçası duyduklarım beni heyecanlandırmıştı, uzun süredir hissetmediğim bir duyguyla dolup taştım. Bunu dışarıda birinden dinlesem belki de bu kadar etkilenmeyecektim fakat sırf bu tarz işler için ofis açan ve topluluk kuran birileri yalan söylüyor olamazdı herhalde.

"Peki, tamam, çok güzel geliyor kulağa ama hâlâ neden benim istediğim şey için bu yöntemi seçtiğinizi anlayamadım," diye sordum.

Ecmel Hanım arkasına yaslandı ve kendinden emin bir şekilde sırtını dikleştirdi. "Bir kere geçmişe, bir kere geleceğe gitmeni istiyorum." Bir an duraksadı ve gözlerime baktı. "İstediğin herhangi bir gün olur. Geçmişte görmek istediğin, merak ettiğin, seni yaralayan veya en basiti tekrar yaşamak istediğin bir güne gidebilirsin. Gelecek için de merak ettiğin bir günü seç." Sandalyesinde eğilerek tekrar bana yaklaştı. "Ondan sonra sana bu soruyu tekrar soracağım. Yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?"

4. BÖLÜM

Sabah uyanmaya bir sebep buluşumun ilk günü. Gariptir ki sebebi de bir süredir aklımda olan hayatıma son verme düşüncesini icraata geçiriyor oluşum.

Cesaretim yok, nasıl yapacağımı da hâlâ bilmiyorum. Doğru bir şey mi yanlış bir şey mi yapıyorum bilmiyorum ama en azından yapıyorum bir şey. Bu kararımın doğruluk ya da yanlışlık payı olduğunu veya sorgulanması gerektiğini de artık düşünmediğim bir evredeyim, bana ait olan bir şey üstünde en fazla hakkı olan benim, onunla ne yapacağıma da ben karar verebilirim.

Fakat kendime itiraf etmem gerekir ki bu düşüncemi ilk defa biriyle açıkça paylaşmak ve kararlı oluşum dolayısıyla yardım istemek beni biraz gergin hissettirdi. Bu konuda mutlu olacağımı düşünmüştüm ama hissettiğim duyguya tam olarak mutluluk diyemem. Sanırım bilinmezlik duygusu daha ağır basmaya başladı. En nihayetinde ne olacağını bilmiyorum, bu da bende mutluluktan çok rahatsızlık gibi bir duygu durumu yaratmaya başladı.

Bugün hafta sonuydu ve çalışmayacaktım. Hatta erken uyanmam gerekmeyeceği için uzun süredir tek başıma yapmadığım bir eylem olarak dün gece çocukluğumda oynadığım birkaç bilgisayar oyununu internette gezinerek buldum ve oynadım. Bu eylem birtakım anıları da beraberinde getirdi.

Deren ve ben dokuzuncu sınıftayken evde durumlar biraz sıkıydı. Normalde annem ve babamın çok baskıcı tipler olmadığını söyleyebilirim fakat ikimiz de ki normalde Deren benden her zaman daha zeki olmuştur, ortaokuldan liseye geçtiğimiz ilk sene çok fena afallamıştık. Notlarımız çok düşük geliyordu ve neredeyse hiç çalışmıyorduk. Bunun önüne geçmek için annem

bize katı kurallar koymuştu ve uygulamadığımızda çok fena azar işitiyorduk.

Tüm bu kurallara rağmen bir gece anne ve babamız yattıktan sonra babamın bize doğum günü hediyesi aldığı dev masaüstü bilgisayarda Deren'le basit bilgisayar oyunları oynamaya karar vermiştik. Saat on ikiden sonra o bilgisayara dokunmamız katiyen yasaktı. Anne babamızı uyandırmamak için hem bilgisayarın sesini hem kendi sesimizi oldukça kısık tutuyorduk.

Daha sonra gece birde annem kapımızı çalmıştı. Deren'le odalarımız ortaktı ve normalde asla kapımızı kapatmazdık. Önce kapıyı kapalı sonra da odamızın kilitli olduğunu fark ettiğinde şüphelenmiş ve kapımızı inatla çalmaya devam etmişti, hemen açmamızı istiyordu.

Panikleyip bilgisayar monitörünü kapatmış ve kendimi hızla yatağa atmıştım. Ben uyuma numarası yapmaya hazırlanırken Deren bir anda kapıya gitmiş ve kapıyı aralamıştı.

"Ne oldu anne?" diye sormuştu uykulu bir sesle.

"Kapı neden kilitliydi? Ne yapıyordun?"

"Uyuyordum anne! Başka ne yapabilirim?"

Annem bir anda hızlıca odamıza girip bilgisayarımızın kasasına dokunmuştu. Hem sıcak olduğunu hissetmiş hem de hâlâ çalıştığı için haliyle sesini de duymuştu.

"Bilgisayarla mı oynuyordun?"

"Anne!" Deren bağırınca annem parmağıyla onu susturmuştu.

"Sessiz ol! Uyuyor."

Annem parmağıyla beni gösterdikten sonra Deren derin bir nefes alıp hiçbir şey söylemeden "Sıkıldım, uyuyamadım. Bu yüzden biraz oyalanmak istedim," diye devam etmişti.

Annem o gün Deren'e çok kızmış, ertesi sabah babama şikâyet edeceğini söyleyerek onu sertçe uyarmıştı. Buna rağmen Deren beni ispiyonlamamış ve tüm suçu kendi üzerine almıştı. Üstelik bir süre bilgisayar kullanması da yasaklanmıştı.

Annem gittikten sonra yatağa girdiğinde bana tek kelime etmemiş, özür dileyince de "Sen buna değersin, merak etme. Hadi uyuyalım," demişti. Bu sözlerini asla unutamam.

Muhtemelen dün gece de oynadığım son bilgisayar oyunuydu.

Sabah kalkar kalkmaz mutfağa gidip kendime kahvaltı hazırladım, uzun süredir yapmadığım bir eylem olarak. Kahvaltıya da pek kahvaltı denemez, omlet yapmıştım ama bu bile beni şaşırtıcı derecede etkileyen bir değişimdi. Genelde annem bir şey hazırlamazdı, hazırlarsa da kendine kadar. Ben de bunlarla uğraşmamak adına bazen markete gidip kendime paketli hazır gıdalar alır onları tüketirdim. Bu kadar kilo alışımın sebebi de muhtemelen buydu ama önemli değildi. Ruh ayrıldığında beden nedir ki? Sadece beni hayatta tutan bir tür kap.

Kahvaltıdan sonra odama geçtim ve dizlerimin üstünde biten keten beyaz bir şort ve ince ip askılı bir bluz giydim. Saçlarımı tekrar taradım. Bu sefer yüzüme biraz allık da sürdüm, neden bilmiyorum. Belki biraz da ruj.

Bugün Müphem'de ilk seansım gerçekleşecekti. Dün oradan çıkarken beraber bir randevu günü belirledik, çok fazla beklemek istemediğim için hemen yarını, yani bugünü seçtim. Tabii tüm bu yaşayacağım deneyim için belirli bir miktar ödemem gerekiyordu, şanslıydım ki pek dışarı çıkmadığım için, hatta hiç, çok fazla para harcamıyordum çünkü tuzlu bir teklif yaptılar. Bu seansı karşılayabilsem ve bir seans daha istesem ya da gerekli görseler ne yapacağım hakkında bir fikrim yok.

Ecmel Hanım bugünkü deneyimimden sonra karar vermemi söyledi. Eğer kararım kesin olarak hâlâ yaşamak istememekse, bu konuda ne yapacaklarını hâlâ bilmiyorum. Bana tek söylediği şey istediğim her konuda beni yargılamadan bana yardımcı olabileceklerdi. Bunun için de ekstra ödeme yapmam gerekir miydi düşünmeye başladım. Sonra düşündüğüm için kendime kızdım, yakın bir zaman sonra paraya ihtiyacım olmayacaktı. Daha sonra biraz daha düşündükçe bu insanlara neden para ödediğimi de pek anlayamadım, kendim için kiralık katil tutuyormuşum gibi bir hissiyat... Açıkçası Müphem'e giderken onlardan tek beklentim bana destek olmaları ve ruhen beni bu yolculuğa hazırlayabilmeleriydi. Ben düzelmek istemiyordum, düzelebilsem zaten çoktan kendi kendimi düzeltmiştim. Daha fazla çabalamanın manası yoktu.

Çok da sorgulamama gerek yoktu belki de, ölmeden önce böylesine farklı bir deneyim yaşayacaktım, işin garip tarafı bu topluluktan kimsenin haberi olmayışıydı. Geçmişi ve geleceği

görme şansı tanınıyor ve bunu kimse kullanmıyor mu yani? Belki de inanmıyorlardır, ben de denesem bir şey kaybetmem herhalde diye düşündüm.

Kafamdan bu düşünceler geçerken Cihangir'e nasıl geldiğimi anlayamadım. Heyecandan yavaş yavaş kalbimin hızlanmaya başladığını hissettim, ne göreceğimi bilmiyordum. Sanırım bu daha çok küçük bir zihin yolculuğu gibi olacaktı, gerçekten geçmişe ve geleceğe gitme ihtimalimi çok da düşünmüyordum sanırım. Evet, evet. Hatta bence tamamen öyleydi, bu çalışma, kendi zihnimin derinliklerinde beni zamanda ileri ve geri yaptırarak tam olarak neye karar vermem gerektiği konusunda bana yol gösterecekti. Nasıl olacaktı bilmiyorum ama Ecmel Hanım bana çoktan güven vermişti bile.

Zile basıp kapıdan içeri girdiğimde beni tekrar güler yüzüyle Ecem karşıladı. "Hoş geldiniz Leyla Hanım."

"Merhaba, hoş bulduk," dedim gergin bir sesle. Ellerimi önümde birleştirdim ve nereye geçeceğimi bilmediğim için orada beklemeye başladım. Ecem kapıyı arkamdan kapadıktan sonra hızlıca masanın arka tarafına geçti. Beni bekletmemek adına çabucak büyük ajandasından kâğıtları çevirmeye başladı.

"Sizinle yüksek bilinçli astral seyahat çalışması yapılacak değil mi?" Neden olduğunu anlamadığım bir şekilde bu cümle karşısında gülme ihtiyacı hissettim. Kendimi zorlayarak dudaklarımı kapalı tuttum ve sadece başımla onayladım. "Tamamdır, sizi bekleme odasına alalım, hemen arkadaşımızı çağırıyorum."

"Tamamdır, teşekkür ederim." Yavaş adımlarla renk cümbüşü cennet odasına giriş yaparken içeride bekleyen iki kız olduğunu fark ettim. Muhtemelen arkadaşlardı, aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Hiç problemleri olan birilerine de benzemiyorlardı, ne kadar mutlular diye geçirdim içimden. Buraya ölmek için gelen tek ben miydim?

Birkaç dakikalık bekleyişin ardından Ecem bana seslendiğinde ayağa kalkıp girişe doğru gittim.

"Leyla Hanım, bugün size Barlas eşlik edecek. Seansınızı beraber yürüteceksiniz."

Kafamı çevirdiğimde 1.75 boylarında, üç numara siyah saçlı, hafif çekik gözlü, beyaz tenli, büyük dudaklı, siyah kemik çerçeveli gözlüklü çocukla göz göze geldim. Hafifçe gülümseyerek

kafasıyla bana selam verdi. Ben de ona hafifçe gülümsedikten sonra Ecem'e döndüm.

"Ecmel Hanım yok mu?" diye sordum çaresizce. Daha sonra hemen kendimi düzeltme ihtiyacı hissettim. "Yani onunla konuşmuştuk ya, durumumu o daha iyi biliyor. Belki daha iyi yardımcı olurdu diye düşündüm."

"Hayır, hayır, hiç merak etmeyin. Ecmel Hanım zaten bu tarz seanslara girmez, o daha çok öğretici taraftadır, dersler ve kurslar verir. Bu tarz seansları diğer çalışma arkadaşlarımız yürütür, Barlas ekibimizdeki en eski kişidir."

"Zaten hikâyenizi biliyorum ben," dedi Barlas hızlıca. Biraz inek bir tipe benziyordu. İnek de denmez, daha çok zeki birine de diyebilirim. Hani şu üniversite sınıflarında en arkada oturan, not tutmayan ama her defasında hocayla tartışmaya giren ve çalışmadığı halde sürekli yüksek not alan. Tam olarak bu, o çocuktu.

"Ha, öyle mi? Biliyor musunuz? Tamam o zaman," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Bu taraftan," dedi bilmiş bir tavırla ve koluyla önden yürümem için bana yolu açtı. Kol çantamı sıkıca tutarak başımı öne eğdim ve gösterdiği yönden yürümeye başladım. Tam koridora çıkıyordum ki beni durdurdu. "Üst kata çıkacağız Leyla Hanım."

Duraksayıp arkamı döndüm. "Aaa, üst katınız da mı var?" dedim şaşırarak.

"Evet, üst kat da bizim ofisimiz," diye cevapladı Ecem. "Seansları genelde orada yapıyoruz, aletlerimiz yukarıda."

Barlas dış kapıyı açtı ve beraber apartmana çıktık. Yine onun önünden yukarı kata çıktım ve kapıyı açsın diye bu sefer geri çekilerek ona yol verdim. O da aslında benim yapabileceğim şekilde zile bastı ama hangi kapı ben bilmiyordum sonuçta.

Kapıyı, üzerinde Barlas'ın giydiği siyah bol gömleğin aynısından olan başka bir çocuk açtı. Barlas'tan biraz daha yaşlı görünüyordu, hatta bana kalırsa Barlas biraz gençti bile. Nasıl buradaki en uzun süredir çalışan kişi o oluyordu anlamamıştım.

Bize kapıyı açan çocuk çekildikten sonra Barlas önüme geçti. Bu daire aşağıdakinin tamamıyla aynısıydı, sadece aşağıda olduğu kadar süslenmemiş, aydınlatmalara o kadar önem verilmemişti. Bekleme odası olan yerde birkaç dişçi koltuğuna benzer

koltuk gözüme çarptı ama incelemeye fırsat bulamadan koridorda ilerlemeye devam ettik.

Soldaki son kapıyı açtıktan sonra tekrar kapıda durarak koluyla içeri girmem için bana yol verdi. Kafamla teşekkür ederek içeri girdim.

İçerisi çok garip görünüyordu. Az önceki gördüğüm dişçi koltuğuna benzeyen yatay bir koltuk, hemen yanında yine dişçilerin malzemelerini koyduğu tarzda uzun bir tezgâh, üzerinde içlerinden kablolar çıkan bilgisayar ve anlayamadığım birtakım aletler, şişelerce su, hoparlörler ve birkaç kablo daha.

Bana burada tam olarak ne yapacaklarını anlayamamıştım.

Barlas arkamdan kapıyı kapattıktan sonra bana koltuğu işaret etti. "Buyurun, oturun."

Biraz tereddütle yavaşça koltuğun ucuna oturdum ve çantamı kucağıma koyarak beklemeye başladım. Barlas hızlı adımlarla bilgisayarın önüne doğru geçerken bir anlığına bana baktı ve güldü. "Gerilmenize gerek yok, kablolar korkutucu görünüyor ama hiç öyle değiller."

"Buradaki herkes beynimi okuyor gibi," dedim şaşkınlıkla.

Tekrar güldü ve bana arkasını döndü. "Beyninizi okumuyoruz, belki vücut dilinizi okuyoruz diyebiliriz. Ama bunun için profesyonel olmaya gerek yok, her halinizden anlaşılıyor."

Bu bilmiş tavrı hoşuma mı gitmişti yoksa rahatsız mı olmuştum anlayamamıştım. Tek bildiğim rahatlamaya ihtiyacım olduğuydu. Neden korkuyordum acaba? Ölmekten mi?

Onunla biraz daha konuşarak kendimi rahatlatmaya karar verdim. Önce oturuş tarzımı değiştirerek çantamı arkama koydum ve koltukta biraz daha geriye giderek bacak bacak üstüne attım.

"Buradaki en eski çalışan siz misiniz gerçekten?"

"Evet," dedi bilgisayardan bir şeyler ayarlarken. Ekrana bakmaya çalıştığımda hiçbir şey anlamadığımı fark ettim. Zaten bilgisayar hakkında tek bildiğim çağrı merkezi sistemine nasıl giriş yapıldığıydı. "Yaklaşık altı yıldır buradayım."

"Altı yıl mı?" dedim şaşırarak. "Çok genç görünüyorsunuz."

Yüzü bana dönük olmasa da omuzlarının hareketinden gül. düğünü fark ettim. "Gencim denebilir evet, yirmi dört yaşında. yım."

"On sekiz yaşında mı başladın yani?" Tekrar kendimi dü. zeltme ihtiyacı hissettim. "Özür dilerim yaş farkı olunca 'siz'i aradan kaldırdım otomatik olarak."

"Hiç sorun değil, ben de zaten 'siz' demeyi hiç sevmem." Sonunda yüzünü bana döndü ve ellerini birbirine çarptı. "Ec. mel, yani Ecmel Hanım'ın bana zamanında bayağı bir yardımı dokundu, o zamandan beri onunla çalışıyorum. Çok da şey öğ. rendim burada."

Kafamı sallayarak dudaklarımı büzdüm. "Ecmel Hanım çok etkileyici biri," dedim gülerek. "Yani bir tek bana öyle gel. miyordur sanırım."

Barlas gülerek kafasını salladı. "Kesinlikle bir tek sana değil. O harika bir kadın, ondan istediğin hiçbir yardımı geri çevirmez. İşin güzel tarafı da direkt kendisi yardım etmez, sana işin içinden kurtulma yolunu gösterir. Balık tutmayı öğretmek hesabı yani."

Derin bir iç çektim. "Peki, madem benim hikâyemi biliyor. sun, bu konuda bana bugün yapacağımız şeyin ne gibi bir yardı. mı dokunacak?"

"Aynı hesap," dedi hızlıca gözlerini fal taşı gibi açarak. "Sana yapmak istediğin eylem konusunda yol açacak, yardım edecek. Ne yapmak ve nasıl yapmak istediğine sen karar vere. ceksin."

"Astral seyahatle bu nasıl olacak?"

Bilgisini bir an önce kanıtlamak isteyen küçük çocuklar gibi hevesli bir şekilde anlatmaya başladı. "Bunu aslında sözlü an. latmak çok zor, bu bir deneyim ve deneyim içindeyken kendi sorunun cevabını kendin bulacağına emin olabilirsin. Geçmişin, şimdin ve geleceğin sadece senin elindedir ve hepsi aynı anda yaşanır. Hayat başına gelen olaylar silsilesi değil, hayatın senin içinde yaşayan bir canlı olduğunu düşün. O canlıya nasıl yön vermen gerektiğini fark ettiğinde ne yapman gerektiğini de an. layacaksın."

Bir süre duraksadım, dedikleri şeyleri hem anlıyor hem anla. mıyordum. Hayatıma son vermemle bunun arasındaki korelas. yonu kurmak benim için epey bir zordu.

"Yani..." dedim utanarak. "Benim soracak çok sorum var çünkü pek anlamıyorum. Sanırım yaşayarak görmek en iyisi."

"Kesinlikle," dedi tekrar ellerini çırparak. "Şimdi sana ne yapacağımızı adım adım anlatacağım." Kafamla onayladım ve pür dikkat dinlemeye başladım. "Astral seyahat kısaca, uyku gibi bilinç dışı durumlarda bilinçli olarak yapılan beden dışı yolculuktur. İstediğin şehre, yere, kapı, duvar gibi maddi unsurların engeline takılmadan seyahat edebilirsin. Sadece düşünmen yeter. Bu yolculuk sırasında bilinç durumun açık olacak, zihnin aktif yani. Bu yüzden istediğin her şeyi yapabilir, ona göre hareket edebilirsin. Normalde bu özel metotlarla, bıkmadan, usanmadan, büyük bir sabırla üstünde çalışılması gereken bir konu. Ama Müphem'de biz bunu ilk seferde size deneyimletiyoruz.

Şu an bu oda ideal sıcaklıkta, ne çok sıcak ne çok soğuk. Birazdan yatacağın koltuk tamamen rahatlaman için özel olarak dizayn edildi. Bedeninin rahat olması, dikkatinin dağılmaması, sakinlik devresine kolayca erişebilmen çokça önemli. Sırtüstü uzanıp gözlerini kapattıktan sonra gitmek istediğin yerden ve zamandan başka hiçbir düşünceye yer vermeni istemiyorum. Nefes alma ve gevşeme egzersizi yerine nabzını belirli bir seviyeye düşüreceğiz buradaki aletlerle, buna a ritmi diyoruz.

O sırada yatağın hafifçe sallanacak, bu sallanmayı rahatlıkla hissedeceksin çünkü gevşeme halinde olacaksın. Bu sırada beynini alfa dalgaları seviyesine getireceğiz, o da buradaki kablolarla olacak. Bu meditasyon dalgası olarak da bilinir, sakinlik ve huzurun dalgasıdır. Beden rahat ve gevşek, zihin açık ve uyanıktır. Gerçekleri ve doğruyu en iyi algılayan titreşim bunlardır. Dikkat edersen, uyanıklık halinde zihinsel rahatlık hali çok yüksek olmaz, zihin aktiftir. Uyku halinde ise zihinsel rahatlama olsa bile farkındalık hiç yoktur. Meditasyon, zihinsel rahatlık ve farkındalığın aynı anda olma halidir.

Aynı zamanda sana buradaki hoparlörlerden subliminal içerikli ses dalgaları da vereceğiz. Subliminal mesaj seni korkutmasın, burada her şeyi çok dikkatli ve profesyonelce kullanıyoruz, odağını arttırabilmek için.

Yani sana düşen tek şey, nereye ve hangi zamana gitmek istediğini düşünmek. Gerisi tamamen bizde."

Şok olmuş bir biçimde anlatılanları dinlerken beynim birazdan olacakları kavramaya çalışıyordu. Endişeli ve karışık bir yüz ifadesiyle Barlas'a bakmaya başladım. "Bu şey, güvenli mi?" diyebildim sadece.

Barlas yarım ağız güldü. "Neden? Ölmekten mi korkuyorsun?"

Daha az önce düşündüğüm şeyi tekrar duymak, hem de bir başkasından, beni rahatsız etmişti ve kötü hissetmiştim. Buraya kararsız, korkak, fikrinden dönecek bir genç kız gibi geldiğimi düşünmelerini istemiyordum.

"Ondan değil tabii ki." dedim kendimi gülmeye zorlayarak. "Sadece belki hazır değilimdir."

"Yaşadığın en harika deneyim olacak, hiç korkma. Ben çok yaptım." Arkasını döndü ve uzatacağı kabloların ucunu peçete gibi ince bir bezle temizlemeye başladı. "Lütfen koltuğa uzan."

Yavaş hareketlerle çantamı koltuktan çekip yere koydum ve tereddütlü bir şekilde koltuğa uzandım. Kendimi gerçekten de dişçide gibi hissetmeme sebep oluyordu koltuk ve atmosfer.

Barlas saniyeler içinde bana döndü ve hiç sormadan elini bluzumdan içeri sokarak kalbimin üstüne ucu stetoskopa benzeyen bir alet yapıştırdı, daha sonra da başımın iki yanına aynı aletten yapıştırdı. Hoparlörü başlatma tuşuna aldı ve kapının yanına gidip ışığı olabildiğince kıstı. Odayı sadece bilgisayar monitörünün ışığı aydınlatıyordu. Kendimi gergin hissediyordum.

Hemen sonrasında monitörün ekran parlaklığını da olabildiğince kısarak hoparlörden gelecek sesi başlattı. Ses diyorum çünkü ne bir müzik, ne bir şarkıydı bu. Tiz bir ses... Biraz daha maruz kalsam kulağımı sağır edecek gibiydi. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Bu sesin olması şart mı?"

"Merak etme, birazdan duymayacaksın bile."

Arkasını dönerek ekrandan son ayarlamalarını yaptıktan sonra döndü ve başımda dikildi. "Evet Leyla. Hazır mısın?"

"Hayır."

"Harika." Bu sefer monitörü tamamen kapadı ve oda karanlığa gömüldü. Hiçbir yerden ışık süzmesi dahi geçmiyordu. "Şimdi gözlerini kapat, korku hissetme, bunun rahatlaman için yaptığımız bir çalışma olduğunu unutma, yani korkulacak bir

durum yok. Ve sadece geçmişte gitmek istediğin bir günü düşün. Önce geçmişi yapacağız. Başka hiçbir şey düşünme, sadece geçmişten, tekrar gitmek istediğin bir gün."

Sertçe yutkundum ve titreyen gözkapaklarımla gözlerimi kapadım. "Orada ne yapacağım?" diye sordum tereddütle.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin, özgürsün. İstersen izle, istersen etrafta dolaş. İstersen merak ettiğin ama orada olmadığın bir güne git, gerçekleri öğren. Ne istersen."

"Nasıl geri döneceğim?"

"Burada, orada bulunacağın bir süremiz var, on beş dakikayı geçmesini tavsiye etmiyoruz. Ama sana zaman orada, buradaki gibi gelmeyecek. Ben seni uyandıracağım, eğer ki vaktinden önce gelmek istersen uyanmak istemen yeterli."

"Sadece uyanmak istemem yeterli olacak mı?"

"Evet. Unutma, orada her şey senin isteğinle var oluyor."

Derin bir nefes aldım. Barlas'ın yanımdan biraz uzaklaştığını hissettim.

Şu an odada tamamen yalnız gibi hissediyordum.

Uykum geldiğini hissediyordum, gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Kendimi tamamen bıraksam oracıkta uyuyacak gibiydim. Uykuya konsantre olduğum için kendime kızdım ve gideceğim günü düşünmek için kendimi telkin ettim.

O kadar huzurlu nefes alıyordum ki uzun süredir bu kadar sakin olduğum bir an ne zamandı anımsayamadım. Tatlı, nefis, leziz bir uyku ve sakinlik... Hep bu anda kalmak istedim... Ve uyumak...

Hayır, uyumayacaktım.

Geçen sene şubat ayına, Deren'in öldüğü güne gidecektim.

Deren'in öldüğü güne, Deren'i son kez görmeye... Belki de annemle babamın son geçirdiği güzel gün.

Deren'in öldüğü şubat ayını zihnimde döndürürken kulaklarım çınlamaya başladı. Az önce duyduğum subliminal mesaj mıydı bu, yoksa farklı bir şey mi? Algılarım gerçeklikle rüyayı birbirine karıştırmaya başlamıştı. Şu an tam olarak nerede ve ne yaptığımı bilmez haldeydim.

Bir yerde uzanıyordum ama rüya mı görüyordum acaba? Uzandığım yerde bacaklarım seğirmeye başladı, fiziksel olarak hissediyordum ama zihinsel olarak uykuda gibiydim. Ama de-

gildim, konuşabiliyor, düşünebiliyordum. Şu an yaşadığım şey bana huzursuzluk vermeye başlamıştı.

Tekrar konsantre olmaya çalıştım, sadece Deren'in öldüğü günü, her şeyin başladığı günü hayal etmeye çalıştım.

Havada yüzer gibi bir hafiflik hissediyordum, mutluluk ve o tatlı his tekrar gelmişti.

Birden gözlerimi açtım. Kötü bir uykudan uyanır gibi.

Deren'in odası.

Şaşkınlık içinde etrafa baktım. Bizim evimiz, Deren'in odası.

Ve Deren.

Tam karşımda. Hiç gitmemiş gibi. Kanlı canlı hareket ediyor.

Heyecan ve panikle birden elimi ağzıma götürdüm. Şok içerisinde Deren'in odasında sağdan sola koşuşturmasını izliyordum. Her zaman yaptığı balıksırtı saç örgüsü, çiçek desenli pembe elbisesiyle yatağının üstündeki eşyaları çantasına koyuyordu.

Beni görüp göremediğini merak ettim.

"Deren?" dedim sessizce. Sesim o kadar cılız çıkmıştı ki... Bulunduğum durumdan dolayı mı yoksa beni göreceği korkusundan mı sessiz konuşmuştum bilmiyordum. "Deren?" dedim bir kez daha.

Kendi sesimi boğuk ve yankılı duyuyordum. Sanki büyük boş bir odadan sesleniyor gibi. Hiç benim olduğum tarafa bakmadı.

Şaşkınlık ve hayret içinde Deren'i izlerken bir anda kafamı eğip kendime bakmayı denedim. Hiçbir şey göremiyordum. Herhangi bir fiziksel beden içinde değil gibiydim ama bu beni rahatsız etmedi.

Deren'e tekrar özlemle baktım. Yanımdan geçerek bir sağa bir sola koşuşturuyordu.

Hasret içinde ona dokunmaya çalıştım.

Omzundaki teni hissedebiliyordum. Hissettiğim şey fiziksel dünyadaki dokunma duyusu gibi değildi ama bir şeyler hissettirdiği kesindi.

Ağlamak istiyor ama ağlayamıyordum. İçimde yoğun bir hüsran duygusu taşıyordum ama fiziksel olarak bunu dışarı vuramıyordum.

"Deren! Hadi, geç kaldın bu sabah!"

Annemin sesi!

Sanki beni görecekmiş korkusuyla bir anda hızlıca Deren'in odasındaki perdenin arkasına geçtim. Birden kapı açıldı ve kapıda annem belirdi. "Hazır mısın?"

Ne kadar genç görünüyordu, oysa sadece bir sene önceydi.

Kızıl saçları bukleli ve yeni uyanmış olmasına rağmen prensesler gibi görünen annem...

"Hazırım, hazırım. Beş dakikaya çıkıyorum."

Deren'in sesini duymamla içimin ezilmesi bir oldu. O kadar gerçek ama bir o kadar hayal gibiydi. Televizyondan bir program izliyormuşum gibi ama dört boyutlu haliyle.

Yavaşça perdenin arkasından çıktım ve anneme yakından baktım.

O kadar üzüldüm ki. Annemin hiç konuşmadan sadece yerinde duruşu, bakışı bile bambaşkaydı. Bu kadın bir senede bu hale nasıl gelmişti?

Asıl ben bu hale nasıl gelmiştim?

Annem "Kahvaltını masaya bıraktım," deyip kapıdan çıktıktan sonra Deren hazırladığı çantasını bir kenara koydu ve hızlıca annemin arkasından kapıdan çıktı.

Tam peşlerinden gidecektim ki bir ses beni durdurdu.

Kendi sesim.

Deren beş dakika içinde evden çıkacaktı. Bu da demek oluyordu ki beş dakika sonra kaza geçirecekti.

Bu gerçek karşısında donup kaldım. Onu görmek için son beş dakikamdı.

Ya da değil miydi?

Odadan tam çıkacakken gözüm Deren'in yatağına ilişti. Çantasının hemen yanında çalıştığı danışmanlık firmasındaki giriş kartı duruyordu.

İçimdeki ses, yani ben, konuşmaya devam etti.

Sadece düşünmem yetmişti. Hızlıca ona doğru gittim ve kartı elime aldım. Fiziksel şeyleri hareket ettirebiliyor muydum?

Elimi tam olarak göremiyordum ama tuttuğumun farkındaydım, hissedebiliyordum.

Kartı alıp yatağın başka bir köşesine koyup geri çekildim. Hareket etmişti işte.

Emin olduktan sonra kartı hızlıca alıp tekrar hızlıca kendi odama geçtim. Bir yere gitmem ve bir hamle yapmam için sadece düşünmem yeterliydi, anlatamayacağım gariplikte bir deneyim yaşıyordum.

Kendi odama gittiğimde kendimi uyurken gördüm ve ikinci bir şok geçirdim. Kendi kayıtlı videolarımı izler gibi bir his ama dört boyutlu.

Uyurken ne kadar da çirkin görünüyordum, ona rağmen şu anki halime bin basardım.

Daha fazla düşünmeden aldığım kartı kendimi uyandırmaya çalışarak yatak bazamın altına yerleştirdim. Uyuyan Leyla hafifçe sallandı ve arkasını döndü. Sanki yakalanacakmışım gibi bir anlığına duraksadım. Ama yapmıştım işte.

Hızlıca mutfağa gittim ve kahvaltısını ayakta hızlıca yapan Deren'i izledim.

Geç kalacaktı, evden geç çıkacaktı. O sokaktan sadece bir dakika bile geç geçse kazadan kurtulacaktı.

Deren hızlıca kahvaltısını bitirip odasına koştu ve çantasını aldığı gibi odadan çıktı.

Kartı fark etmemişti. Peşinden koşturmaya devam ettim.

"Anne ben çıktım!" diye seslendi. Ben uyurken de o zamanlar hiç kimse birini uyandırma endişesi taşımıyordu.

Deren hızlıca kapıdan çıktı ve kapı kapandı.

Olmamıştı, engelleyememiştim. Fark etmemişti.

Dış kapıdan hızlıca çıkarak onunla beraber havada süzülmeye devam ettim. Deren hızlıca merdivenleri iniyor, adeta koşuyordu.

Hiçbir şey değişmemişti, değiştirememiştim. Deren son sürat ilerlemeye devam ediyordu.

Çantana bak, çantana bak!

Saat kaçtı? Birkaç dakikası kalmıştı. Başka bir şey yapmalıydım, ona çarpan motorcunun yanına mı gitmeliydim? Belki de onu durdururdum. Ama kim olduğunu bilmiyordum ki.

Deren hızlıca sokağa çıktı ve ilerlemeye devam etti. *Ne olur çantana bak!*

Engelleyememiştim ve birazdan ikizimin ölümüne gözlerimle şahit olacaktım.

Geri mi dönmeliydim? Belki de geri dönmeliydim.

Endişe içinde onu sokakta izlemeye devam ederken bir anda bir mucize oldu. Deren elini çantasına attı. Ne için yaptığını anlayamadım, anahtarını kontrol etmek içindi belki de.

Eli çantasında hızlıca yürümeye devam ederken bir anda duraksadı.

Evet, evet, evet!

Çantasını genişçe açıp içine bakmaya başladı.

Bir mucize daha oldu. Fark etti!

"Harikasın Deren!" diye bağırdım ona.

Hızlı adımlarla geriye döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı. Mutlulukla ve heyecanla onu takip etmeye devam ettim. Sokağa çıkmıştı, motor kazasından önce de fark etmeyi başarmıştı!

Deren hızlıca eve tekrar girdi ve kapıyı çaldı. Annem kapıyı açtı.

"Anne kartımı gördün mü?"

Görmedi! diye bağırdım içimden gülerek.

"İş kartın mı? Görmedim."

Deren hızlıca odasına girdi ve yatağının üzerinde kartı aramaya başladı. Fiziksel bedenimde olsaydım gözlerimin içi parlıyor olacaktı. *Bulamazsın, oyalan!*

Deren aradı, aradı, aradı...

Belki de dakikalarca aradı.

Süre çoktan geçti.

Ben de uyandım.

Sudan çıkmış balık misali bir anda yerimden sıçradım. Nefes nefese kalmıştım.

"Su!" diyebildim sadece karanlık odada. Bir anda ışıklar yandı ve gözlerimi kıstım. Etrafıma baktım. Nerede olduğumu algılamaya çalışıyordum.

Barlas hemen elinde hazır beklettiği su şişesini bana uzattı. Bir dikişte tüm şişeyi bitirdim. Nefes nefese kalmıştım.

Barlas sakin ve dingin gözlerle bana bakıyordu. Ağzımda kalan su birikintisini elimin tersiyle silerken ona baktım. "Ben rüya mı gördüm?"

Barlas güldü. "Hayır," dedi bilmiş tavrıyla. "Rüya değildi, oradaydın. Nasıl geçti?"

Rüya değildi. Rüya değilse... o zaman Deren hayattaydı?

Hızlıca etrafıma baktım, bir şeylerin değişmiş olması gerekmez miydi? Şu an burada olmamam gerekmez miydi mesela? Deren ölmediyse, benim de buraya gelmek için bir sebebim kalmamış demekti.

"Şu an... Gerçekte miyiz?" diye sorabildim kafam karışmış halde.

Barlas tekrar güldü. "Evet, 2022 ağustos ayındayız. Gerçektesin."

"Neden buradayım o zaman?"

"Bilmem." dedi ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Fikrin bu kadar mı hızlı değişti?"

Bir şekilde tekrar buraya gelmiştim işte, Deren'den bağımsız olarak. Bu fikir bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Çok fazla sorgulamayacaktım.

"Güzel geçti," dedim bundan önceki sorusuna cevap vererek. Boş su şişesini ona geri uzattım. "Çok... Farklı ve garip bir hisli."

"Alıştığında çok eğleneceksin." Şişeyi aldı ve bir kenara koydu. "Eee, geleceğe gitmek için hazır mısın?"

Şu an sadece Deren'in yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyordum, keşke bunu hemen şu an öğrenmenin bir yolu olsaydı.

"Benim kardeşim öldü, değil mi?" diye soruverdim aniden. Sonuçta buraya geldiysem olayları mutlaka anlatmış olmalıydım.

Barlas kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Bilmem, ben sadece ölmek istediğini biliyorum."

"Ecmel Hanım size anlatmadı mı?"

"Ecmel Hanım bize ne istediğinizi anlatır, konuştuğunuz tüm özel detaylar siz anlatmayı tercih etmediğiniz takdirde onda kalıyor."

"Hikâyemi bildiğini söylemiştin de."

"Senin hikâyen ölmek istemen, sebebi önemli değil." Onun için değildi, benim için önemli olan tek şeydi. "Bir sorun mu var? Neden sordun bunu? Kafa karışıklığı yaşaman normal gerçi de."

Nedense ona geçmişle oynadığımı itiraf etmek istemedim, bu konuda bir şey yapılmaması gerekseydi bence beni uyarırlardı.

"Gelecek için hazırım," dedim tekrar arkama yaslanarak. Daha fazla zaman kaybetmeden eve gidip Deren'i görmek istiyordum.

"Harika!" dedi gülerek ve ışıkları tekrar kapattı. Bu sürede hoparlörden gelen garip tiz ses çalmaya devam ediyordu ama Barlas'ın da dediği gibi artık onu duymamaya başlamıştım.

Gözlerimi kapattım ve gitmek istediğim günü düşünmeye başladım.

Bir ay içinde, çok geç bir tarih olamaz, bir ay içinde yaşayacağım en mutlu güne gitmek istiyordum.

Eğer bir ay daha yaşadığım en güzel gün, evde kavga etmeden geçirdiğim herhangi bir gün çıkacaksa, işte o zaman kararım kesindi.

Eğer zaten, Deren yaşıyorsa şu an, onu da geleceğimde göreceğim ve en mutlu günümün içinde olacağına emindim.

Ama aslında düşündüğümde ölmeye karar verdiysem, geleceğimi göremiyor olmaz mıydım? Eğer geleceğimi görebilsem, bu da demek oluyor ki Deren yaşıyordur.

Ama ya bir ay içinde değil de iki ay içinde ölürsem?

Düşünmemeye çalıştım.

Bir ay içindeki en mutlu günüm...

Tekrar tatlı uyku, sakinlik, kulak çınlamaları...

Uyumamak için direnmeye çalıştım.

Bir ay içindeki en mutlu günüm...

Kulak çınlaması, uçma hissi...

Gözlerimi açtım.

Karanlık bir odadaydım. Geniş, büyük bir oda.

Yaşıyordum, demek ki Deren hayattaydı.

Gözlerim alışana kadar etrafı incelemeye çalıştım. Geniş bir yatağın üstünde oturan iki kişi gördüm. Onlara doğru yaklaştım. Kendi aralarında sessizce bir şeyler konuşuyorlardı.

"Bilmem... Sence mutluluk ne?"

"Çok zor bir soru..."

Bir kadın ve bir erkek olduklarını seslerinden anladığımda yüzlerini görebilmek için yatağa biraz daha yaklaştım. Hayatımın en mutlu gününde bu zifiri karanlık odada ne işim vardı?

"Bence mutluluk bulaşıcı bir şey ama insandan insana değil. Böyle daha çok..." İyice yaklaştığımda konuşan kadının kendim

olduğunu fark ettim. Yüzümdeki utanç ve heyecan zifiri karanlıkta bile belli oluyordu. Hızla ve heyecanla karşımdaki bağdaş kurmuş oturan kişiye baktım.

Tanımadığım bir erkek.

"... Parmaklarımda bir karıncalanma olarak başlıyor, tıpkı endişeli olduğumda hissettiğim gibi ama endişe verici olmak yerine..." Karşımdaki Leyla bir anda durdu ve hızlıca kafasını olduğum yere çevirdi.

Neredeyse göz göze geldik.

Korkuyla bir anda geri çekildim. Olmayan kalbimin hızla atışını hissetmeye başlamıştım.

Yataktaki Leyla resmen direkt olarak bana bakıyordu. Korkuyla kapıya kadar kendimi geriye sürdüm. Bir anda karşımdaki çocuk da benim olduğum yöne doğru baktı.

Beni görüyorlar mıydı? Beni fark etmişler miydi?

Ses çıkarabilecekmişim gibi ellerimle ağzımı sıkıca kapadım.

"Ne oldu?" diye sordu çocuk. Oh, beni görmüyorlardı. Ama Leyla?

Leyla kafasını yavaşça çocuğa geri çevirip konuşmaya devam etti. "Yok bir şey, biri geliyor sandım da."

Derin bir oh çekerek ellerimi ağzımdan çektim. Kendi kendimi o kadar korkutmuştum ki neredeyse kalp krizi geçirecektim. Yavaşça, tekrar onlara yaklaşıp izlemeye devam ettim.

"... Endişe verici olmak yerine, böyle sıcak bir duygu... İçimden sıcak bir okyanus dalgası gibi geçtiğini hissediyorum." Neyden bahsediyordum ben böyle? Mutluluktan mı? Nasıl? "Dalga kaybolurken, onun nazik dokunuşunun hatırasının tadını çıkarmak gibi... Kumsalda geçirilen zamanın keyifli çağrışımı ya da. Kumda yürümeyi, konuşmayı, gülmeyi, şakalar yapmayı... O günleri çok severdim."

Çocuk konuşmaya başladığında dinlediklerine kulak asmadan incelemeye başladım. Kimdi bu böyle?

Oturduğu yerden bile uzun boyu belli oluyordu. Buğday ten, yanları düz, tepesi kıvırcık koyu saç, hafif kirli sakal, biraz kemerli bir burun, sivri çene hattı...

Leyla'ya gülümseyerek bakıyordu.

Sevgilim mi vardı? Sanırım sevgilim vardı. Heyecandan bayılacak gibi hissettim. Ya da uyanacak.

Yatağın üstünde oturmuş tatlı tatlı konuşan bir çift... Bunun kendim olduğuna inanamıyordum. Bu kadar derdimin içinde aklıma gelen son şey bir erkek arkadaşım olabileceğiydi. Yaşıtlarım evlenip yeni bir hayat kurarken ben var olan hayatımı da bitirmeye çalışıyordum. Nasıl bu raddeye gelebilmiştim böyle?

Karşımdaki Leyla da çok mutluydu. Öylesine mutluydu ki mutluluktan bile söz edebiliyordu. Gidip ona sıkıca sarılmak istedim, başarmıştım!

"Peki sence özgüven nedir?" diye sordu çocuk flörtöz bir ses tonuyla. Sanırım onun evindeydik, yatağının üstünde konuşuyorduk. Sevgilim olmasa bile oraya doğru gittiğimiz kesindi.

Leyla utanarak güldü, kafasını aşağı eğdi. "Başarısız olduktan hemen sonra kendine inanmak." Çocuk kafasını sallayarak onayladı. "Sence?"

Çocuk bir an duraksadı ve Leyla'ya baktı. "Bence şu an seni öpmek."

Çocuk hızlıca Leyla'ya doğru eğildiğinde bir anda uyandım.

Nefes alma güçlüğü çekerek tekrar uyandığımda gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Bu yaşadığım his resmen hayata geri dönmek gibiydi.

Barlas ışıkları tekrar açtığında hızlıca ona baktım. Yine nefes nefese kalmıştım. Hemen bana uzattığı suyu aldım ve sonuna kadar içip bitirdim.

"İyi misin?" dedi küçümseyici bir tavırla gülerek. Kafamı salladım ve soluklanana kadar bekledim.

"Bu şey..." dedim duraksayarak. "... Gerçekleri mi gösteriyor?"

Barlas tekrar güldü. "Güzel bir şey gördün galiba?"

"Nerden anladın?" Panik olmuştum, gördüğüm şeyleri o da görebiliyor muydu acaba? Bu insanların kim bilir ne yetenekleri vardı.

"Yüz ifadenden belli oluyor. Ha bir de dediğim gibi, vücut dili." Yerimde doğrularak vücuduma baktım, ben herhangi bir şey göremiyordum. "Nasıl geçti? Bu sefer biraz daha kolay olmuştur."

"Evet." İyice doğrularak oturur pozisyona geldim. Barlas kabloları kalbimden ve başımdan çıkardı. "Sadece bir an beni görebilecekler sandım."

"Normal o, arada olur. Kimse seni göremez merak etme. Güzel bir deneyim ama, değil mi?"

Bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım. "Evet," dedim yutkunarak. "Bugüne kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor."

"Gel, sana balkonumuzda özel çayımızdan ikram edeyim. Sakinleşmen ve kendine gelmen için yardımı dokunur."

Kafamla onayladıktan sonra ayağa kalktım. Biraz başım dönünce Barlas koluma girerek beni tuttu. "Normal bunlar, merak etme." diye beni tembihledi. Beraber odadan çıktık ve bekleme odasının olması gereken odaya girip oradan balkona çıktık. Burası binanın dışarısından gördüğüm Fransız balkonuydu. Küçük sandalyelere beraber oturduk.

Biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı, ama bir yandan da Deren'i görmek istiyordum. Şu an hayatım tamamen değişmiş olabilirdi. Eğer değiştiyse, buradaki insanların hepsinin ayaklarına teker teker kapanacaktım. Hayatımı bana geri vermiş olabilirlerdi.

Bir yandan da içim içime sığmıyordu. Bir erkek arkadaşım olacaktı... O kadar tatlı bir ana tanıklık etmiştim ki bir ay içindeki en mutlu günümün o gün olmasına şaşırmamak gerekirdi. Her şeyi öğrenmek ve görmek için sabırsızlanıyordum. O zaman bu ne demekti?

"Fikrin değişti mi?" diye sordu Barlas iç sesimi duymuşçasına.

Bu soruya cevap vermek için beklemediğim bir şekilde duraksadım. Duraksamamı gören Barlas gülümsedi. O sırada bize kapıyı açan çocuk elinde sarı bir sıvının olduğu bir bardak getirdi.

Teşekkür edip elime aldım ve oyalanmaya başladım. Ben beklerken Barlas cebinden paket çıkartıp bir sigara yaktı.

"Sanırım bir ay daha bekleyebilirim." dedim utanarak. "Ama kararsız veya iradesiz olduğumu düşünmenizi istemiyorum. Sadece bu yaşadıklarım ve gördüklerim gerçekten gerçekleşecek mi merak ediyorum. Bu deneyimin bir sonucu oldu mu görmek istiyorum."

"Seni iradesiz ve kararsız olarak görmediğimizi bil. Buradaki ilk amacımız senin fikrini değiştirmek de değil. Sana sadece kendi yolunu bulmana ve istediğin şey doğrultusunda kendi yo-

lunu yaratmana yardım ediyoruz. Müphem'in amacı tamamen bu. Ruhun dirliğini sağlamak..."

Kafamı sallayarak elimdeki sarı sıvıdan bir yudum aldım. Kekik ve nane aroması baskın bir çay gibiydi. "Kendi yolumu yarattığım doğru, özellikle gelecekte gördüğüm şey yüzünden kendime bir ay daha veriyorum."

"İşte tam olarak bu, kendi yolunu yaratmak oluyor. Müphem'e gelmeden önce başka bir yoldan ilerliyordun, şu an kendine yeni bir yol açtın. Sana bu şekilde yardım ediyoruz. Sonunda kendi yolunu da yine sen çizeceksin, biz sadece aracıyız."

"İnsanın..." dedim sertçe yutkunarak. "... Kendi hayatını kendi yaratması korkunç bir şey mi iyi bir şey mi karar veremiyorum. Eşit derecede korkutucu. Yani benim elimde olmaması da korkunç, sadece benim elimde olması da."

Barlas sigarasından bir nefes daha çekerek dumanı üflerken kafasıyla onayladı. "İnsanlar kendi elinde olmadığına inanmaya daha yatkın, hata yaptıklarında kendilerini suçlamak istemiyorlar veya başlarına kötü bir şey geldiğinde kendilerini yine suçlayamıyorlar. Kadercilik. Bana sorarsan hayat ikisinin de karışımı."

"Nasıl yani?"

"Hayatını kendin yaratırsın, buna da kader dersin. Her şey olacağına varır ama vardıran sensindir."

Çayımdan bir yudum daha alarak kafamla onayladım. "Sanırım dediğin gibi düşünüyorum, kendime bu kadar sorumluluk yüklemezsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

"İşte bundan kurtulmak için buradasın." Barlas sigarasından son nefesi çekti ve söndürdü. "Hemen geliyorum."

Hızlıca içeri girdi ve beni sokağın sesiyle baş başa bıraktı. Kendimi garip hissediyordum, az önce yaşadığım şeyden sonra fiziksel dünyanın hiçbir anlamı yokmuş gibiydi.

Birkaç saniye içinde geri geldi, elinde kâğıt kalemle. "Senden bunu doldurmanı istiyorum." Kağıtları elime tutuşturduğunda hızlıca göz attım.

"Bu ne?"

"Bu hem aramıza katıldığının bir kanıtı hem de seans yaptığımız için kayıtlara geçmemiz gereken bir form."

Formda yazanlara hızlıca bir göz attım. O sırada Barlas bir sigara daha yaktı.

Formda kendim ve çevrem hakkında fazla detaycı ve özel sorular vardı. Adım, soyadım, yaşım, nerede yaşadığım, kiminle yaşadığım, Müphem'den nasıl haberdar olduğum, ilişkimin olup olmadığı, kardeşimin olup olmadığı, aile üyelerimin hayatta olup olmadığı, en yakın arkadaşlarım, akrabalarım, okuduğum okullar, mesleğim...

"Bunlar çok detay değil mi?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Burayı katıldığın bir kulüp olarak düşün. Her türlü bilgini alıyoruz çünkü insanların ne amaçla buraya geldiklerini bilemeyiz. Niyet okuyuculuğu yapmıyoruz. Bir suç örgütüne katılmayı planlayıp geçmişe ve geleceğe giderek planlar yapıp yapmadığını bilemeyiz, öyle değil mi?" Gözlerimi devirdim ve saçma bir ifadeyle ona baktım. "Hiç öyle bakma, bir düşün. O kadar yapılabilecek bir şey ki... Yarın bir gün işsiz kalmamak ve kendimizi güvende tutmak için yapmamız gerekiyor. Kendi güvenliğimiz için yani ve tabii seni de aramıza katmak için."

Derin bir iç çektim. "Tamam, yazayım o zaman."

Soruların hepsini tamamlayana kadar Barlas belki de onuncu sigarasını içmişti. Bu sırada en zorlandığım konu Müphem'den nasıl haberim olduğu sorusuydu. Çağrı merkezinde çalıştığımı ve onları oradan öğrendiğimi söylemek istemedim, neden bilmiyorum. Biraz garip bir tip olurmuşum gibi hissettim, kim işyerine gelen bir elektrik kesiği çağrısından şirket ismi alıp onu takip ederdi ki?

O yüzden haberim olma kısmına arayarak yazdım, sanki bilgi almak için aramışım gibi, çok da detaya girmedim.

Formları Barlas'a verdikten sonra yavaşça ayağa kalktım. "Her şey için çok teşekkür ederim."

Barlas sigarasını söndürdü ve benimle beraber ayağa kalktı. "O zaman bir ay daha mı bekliyoruz?" Kafamla onayladım. "Ecmel Hanım'a iletiyorum, seninle belki tekrar konuşur. Numaran zaten bizde var," diyerek elindeki formu salladı.

Gülümseyerek kapıdan çıkacakken son kez arkamı döndüm. "Bu arada çok sigara içiyorsun, içme."

Barlas gülümsedi. "Müphem'e hoş geldin!"

5. BÖLÜM

Neredeyse uçarak geldiğim apartmanımın önündeyken büyük bir panik ve hızla çantamdan çıkardığım anahtarımla kendimi içeri attım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktıktan sonra kapının önüne geldim ve tekrar büyük bir hızla evin kapısını sonuna kadar açtım.

İçeriden herhangi bir ses gelmiyordu. Hemen ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. Soluma baktığımda annemi göremedim. Tam karşımdaki mutfakta da yoktu. Tekrar içimi bir korku kaplayacakken salona doğru girdiğimde annemin balkonda oturduğunu fark ettim.

Annemle konuşmadan önce hızlıca koridorun sağ tarafına yöneldim ve Deren'in bir yıldır kapalı olan kapısını hızla açtım.

Aynıydı. En son bıraktığı, bir sene önceki hali gibi.

Kalbim atmaya devam ederken *belki de yine bu şekilde bırakmıştır* diye geçirdim içimden. Hızlıca salona tekrar döndüm ve annem yüzünden geçen gece kırılan Deren'in fotoğraf çerçevesine baktım.

Hâlâ oradaydı.

Yaşıyor olsaydı neden onun fotoğrafını koyacaktık ki? Üstüne üstlük çerçevenin camı hâlâ kırıktı, yani yaşanılanlarda da bir değişiklik olmamıştı.

Engelleyememiş miydim gerçekten?

Son bir kez şansımı denemek için koridora bıraktığım çantamdan telefonumu çıkardım ve Deren'in silmediğim telefon numarasından onu aramaya çalıştım.

Telefonun kullanılmadığını duyduktan sonra da tamamen umudumu yitirdim.

Olmamıştı, yapamamıştım. Zaten mantıklı düşündüğümde geçmişe gidip bir şeyleri değiştirebiliyor olsaydık bunu Müphem'de çalışan herkes kendi menfaati için kullanırdı ve harika bir hayat sürüyor olurlardı muhtemelen.

Ama yaşadığım şey o kadar gerçekti ki tam olarak orada, Deren'le beraberdim. Ona dokunmuştum.

Deren'e dokunmayı çok özlemiştim. İkimiz de temastan pek hoşlanmazdık ama zor zamanlarda birbirimize sarılmak güven verirdi. Bazen üniversite zamanı sabahlara kadar ders çalıştığımız saatler birbirimize yapıp getirdiğimiz sıcak çikolatalar karşılığında küçük bir buse kondururduk yanaklarımıza. Deren tam bir çikolata delisiydi. Bana her sinirlendiğinde küçük bir çikolatayla bile kandırabilirdim onu, barışınca da yanağıma "tavşan öpücüğü" adını koyduğumuz minik ve hızlı öpücükler kondururdu. Başka da pek temasımız olmazdı.

Yine de o anlar her şeye bedeldi.

Deren'le beraberdim, üstelik kartının yerini değiştirişimin etkilerini de gözlerimle görmüştüm, evden çıktıktan sonra geri dönmüştü, yani aslında kaza süresini değiştirmiştim. Ama yine de kaza olmuştu.

Bir hata yaptığımı düşünmeye başladım. Belki de değiştirmem gereken şey onun evden çıkışı değil, ona çarpan motorlu kişiyle ilgili olmalıydı. Keşke kimin ve hangi aptal motorun ona çarptığını bulabilseydik ama hem kask yüzünden kimsenin yüzünü görememesi, hem Deren'in normalde gitmediği ara ve tenha sokaktan geçmesi dolayısıyla erken saatte kimsenin ve kameraların da olmaması işimizi bayağı bir zorlaştırmıştı. Kim olduğunu bulabilseydik eminim annem de babam da çok rahatlayacaktı, en azından şimdiki gibi olmayacaklarına emindim. Katilin dışarıda elini kolunu sallaya sallaya geziyor olması sadece onları değil beni de mahvediyordu.

Keşke daha farklı bir şey yapsaydım diye geçirdim içimden tekrar. İlk defa böyle bir şey deneyimlemenin ve acemi olmamın sonuçları olduğuna emin oldum, belki bir gün, tekrar parasını verip bir seansa daha katılabilirdim. En azından şimdilik geleceğimi bekleyecektim.

Geleceğim konusunda heyecanlıydım. Odama giderken o gece yatağın üstünde öptüğüm çocuğu düşündüm. Uzun süre-

dir hissetmediğim midemde kelebek uçuşması hissine inanamıyordum. Yatağıma otururken gülümser halde buldum kendimi. Umarım gerçekleşirdi çünkü kesin ve net planlarımı sırf bu tanımadığım kişi için askıya almış, umutlarımı az da olsa yükseltmeye başlamıştım.

Ama o kadar da uzun boylu değildi, kendimi çok kaptırmamam gerekirdi. Bir sene içinde ufacık bir mutlu gün yaşamadığım için bir ay gibi kısa bir süre içinde böyle bir şey yaşayacağımı bilmek bana rüya görmüşüm gibi hissettiriyordu. *Lütfen rüya olmasın* diye geçirdim içimden.

Hiç tanımadığım bir kişi hakkında hayal kurarken buldum kendimi, genç kızlar gibi. Kalbim birçok olaydan dolayı çok kırılmıştı, zaten kırıktı. Eğer tekrar kalbimi kırarsam... Ona ihanet edip kızdırırsam... İşte o zaman gerçekten ölmeyi umarım. Umarım bir kalp kırıklığı daha yaşayacağım biri için hayata tutunmaya çalışmıyorumdur.

Aşk o kadar değişik bir duyguydu ki tek bir gün bile yaşamaya hevesim olmadığı bir anda varlığı, olasılığı bile beni bir anda yukarı çekmişti. Aşk, zaman içinde solumamız gereken oksijenin bir parçası haline gelen sessiz bir duygu gibi; bu nedenle, orada olup olmadığına emin olmadığınızda bile, yokluğu sizi boğmaya başlar.

Heyecanın gözlerimi ve ruhumu aydınlattığını hissedebiliyordum, ne zaman gelecekti o gün acaba? Ne zaman ve nerede tanışacaktık? Belki de Müphem'de tanışacaktık. Evet, evet, orası olduğuna neredeyse emin gibiydim çünkü tek sosyalleşme alanım buydu. Çağrı merkezine bağlanan bir sese âşık olup görüşmek istemezsem tabii.

Tavana bakıp hayal kurmaya devam ettim. Heyecandan tırnaklarımı koparmaya başlamıştım tekrar. Bir an önce o gün gelsin istiyordum.

Bir an duraksadım ve düşündüğümde kendime acıdığımı fark ettim. Bir gün önce dünya üzerindeki en kötü hayatı yaşadığımı düşünürken sırf bir erkeğin beni öptüğünü gördüğüm için yaşamaya can atıyordum. Küçücük bir umut neleri değiştiriyordu böyle. Umuttan sık sık kanatlı bir kelebek gibi bahsedilir; gerçekte, bu dünyada hayatta kalmak için, başı eğik hücum eden

bir gergedandır. Umut, görüp görebileceğimiz en kötü şeydir. Kendimi kandırmamalıydım.

Odamın kapısında beliren annemi bir anda fark edince hayal âleminden çıktım ve yerimden sıçradım.

"Anne, görmemişim," dedim sessizce.

"Baban nerede?" Gözleri hâlâ zalimce bakıyordu, birkaç saat önce gördüğüm annemi o kadar özlemiştim ki.

Telefonumun ekranından saate baktım. "Bilmiyorum, dışarıdadır."

Annem yargılayıcı gözleriyle odama bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. "Nerede olacak, içmeye başlamıştır yine bir yerlerde, ayyaş. Bugün iş yok ya, evde benimle oturacak hali yok! Gezsin, dolaşsın, sürtsün tabii, karılarla mı kızlarla mı artık kimlerleyse..."

Sonra hiçbir şey demeden çıkıp gitti. Verecek bir cevabım da yoktu zaten. Babam genelde hafta sonları evde vakit geçirmiyordu, suçlayacak da değildim. Evden çıkmaya güç bulabilseydim ben de aynısını yapardım.

Ama belki bugün çıkabilirdim.

İçimde dindirmek ve belki biraz da harcamak istediğim bir enerji vardı. Heyecanın yarattığı bir enerji gibi daha çok.

Yağmur'la bir şeyler yapabilirdik belki. Ona bir yerlere gitmeyi teklif edersem eminim şaşkınlıktan ve mutluluktan bayılırdı.

Keşke ona anlatabilseydim diye geçirdim içimden. En az benim kadar heyecanlanıp benimle beraber hayaller kurardı muhtemelen, şimdilik beklemek daha mantıklı olurdu tabii. Yaşamıma son vermek için gittiğim yerden bahsetmek delilik olurdu. Ama tüm bunlar bittiğinde, eğer ki normal halime dönebilirsem, ona mutlaka Müphem'den bahsedecektim. Bu deneyimi kesinlikle o da yaşamalıydı.

Yağmur'u arayıp Belgrad Ormanı'na gidip bisiklet sürmeyi ve yürüyüş yapmayı teklif ettiğimde resmen çığlık attı ve hemen kabul etti. Gülümseyerek yarım saate evlerimizin ortası bir yerde buluşmak için sözleştik, beni arabasıyla gelip alacaktı.

Biraz evde oyalandıktan sonra anneme her zamanki gibi hiçbir açıklama yapmadan dışarı çıktım ve yavaş yavaş sokak aralarında gezerek oyalanmaya karar verdim.

Uzun süredir sokakta uzun uzun yürüdüğüm bir an hatırlamıyordum, resmen dışarı ilk kez çıkıyor gibiydim. Evim ve otobüs durağı hariç bu kadar uzun yol kat etmeyeli en az bir sene olmuştu.

Kalabalığın sesi içinde dışarıdaki insanları incelerken gözüme küçük bir dükkân çarptı. Ivır zıvır küçük eşyalar sattığını hatırlıyordum. İçeri girip Deren'in fotoğrafı için yeni bir çerçeve almaya karar verdim.

Dışarıya göre nispeten serin, sessiz ve koyu renk tonları hâkim eski dükkânın içinde çerçeve aramaya başladım, çok geçmeden de buldum. Elime alıp fotoğrafın sığıp sığmayacağını inceledim.

Kasaya doğru giderken biraz daha ileride rafların üstünde yer alan takılar ilgimi çekti. Yanlarına gidip incelediğimde yıldız figürlü bir sürü kolye ve küpe olduğunu fark ettim. Bir tanesi gümüş, zirkon taşlı, kayan yıldız şeklinde çok güzel bir kolyeydi. Yedi adet yıldız en tepeden en aşağı kadar sıralanmış, kayıyormuş gibi bir illüzyon yaratıyordu. Yağmur'un yıldız figürüne bayılmasından da yola çıkarak ona bu kolyeyi almaya karar verdim.

Çerçeve ve kolyeyle beraber kasaya gittim ve parayı ödedikten sonra Yağmur'un beni alacağı yere doğru ilerledim. Birkaç dakika içinde eski model Mercedes'iyle beraber önümdeydi.

Arabaya biner binmez mis gibi bir parfüm kokusuyla beraber güzel bir gülüş beni karşıladı. Yağmur sarı saçlarına yaptığı at kuyruğunu kafasına taktığı şapkanın arka tarafından çıkarmış, siyah bir tayt ve beyaz kısa bir bluz giymişti. Her zamanki gibi çok hoş ve yürüyüşe hazır görünüyordu.

"Beni ne kadar mutlu ettin tahmin edemezsin!" dedi yan koltuktan bana sarılırken. Gülerek ben de ona sarıldım.

"Bugün biraz hava alma günümdeyim sanırım," dedim utanarak. "Ama bence güzel bir plan oldu."

"Sen deli misin? Harika bir plan oldu." El frenini indirdi ve çalan müziğin sesini biraz kıstı. "Belgrad'a gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu, bana da fazlaca iyi gelecek. Hem bisiklet sürmeyi özlemedik mi sence de?"

Gerçekten de özlemiştim. "Bisiklete binmeyeli uzun yıllar oldu, şu meşhur laf olmasa sürmeyi unuttuğumuzu düşüneceğim."

"Biz hiçbir şeyi unutmayız, hava da çok güzel, saat de çok ideal. Mis gibi yürüyüşümüzü yapıp misler gibi bisikletimize bineceğiz." Kafasını eğip kucağımdaki poşete baktı. "Alışveriş mi yaptın sen?" diye sordu muzip bir ifadeyle.

"Sayılır," diyerek poşetin içindekileri çıkardım. "Şu geçen gün kırdığımız çerçeve için yeni bir tane aldım. Bir de sana tatlı bir şey aldım." Poşetten kolyeyi çıkardım ve görebilsin diye direksiyonunun önüne getirdim. Yağmur ağzı açık şekilde hem yola hem kolyeye bakmaya çalışıyordu.

"İnanamıyorum sana Leyla, bana kolye mi aldın?"

Kafamı sallayarak gülümsedim. "Evet, hem de kayan yıldızlı." Yağmur boşta kalan eliyle dikkatlice kolyeyi kendi eline aldı. "Çok kaliteli bir şey değil ama yine de çok hoşuma gitti benim."

"Dediğin lafa bak Allah aşkına, kaliteli değilmişmiş. O kadar tatlı ki bu, durduğumuzda hemen takacağım." Yağmur gülerek kolyeyi olabildiği kadar inceledikten sonra yoldan gözünü ayırmadan kucağıma geri bıraktı. "Çok teşekkür ederim canım benim, çok tatlısın sen."

"Senin için az bile de, işte..." Gerçekten de öyleydi. Bu bir senelik süreçte hem annem, hem babam, hem kardeşim olmuştu. Ne yapsam hakkını ödeyemezdim ve onu gerçekten çok seviyordum.

"Saçmalama," dedi koluma vurarak. "Ben de bize bir şey getirdim. Bak arkaya." Dönüp arkama baktığımda benimkinden katça büyük bir poşet gördüm. İçinden taşan tahta tarzı bir şeyler görüyordum ama anlayamamıştım.

"Ne bunlar?"

"Sürpriz. Yorulup çimlere uzanmaya karar verdiğimizde yaparız."

Neredeyse bir saatlik yolculuğumuz çok eğlenceli geçti. İkimizin de favorisi olan doksanlar Türkçeyle beraber doya doya karaoke yaparak dakikalarımızı geçirdik. Ben şarkılara eşlik ettikçe Yağmur şaşkınlıklar içinde beni izliyordu, hatta bugün beni neyin mutlu ettiğini bile sormuştu.

İçimden bir ses *eğer Deren'i yaşatmayı başaramadıysam belki de geçmiş diye gördüğüm şey zihnimin bir oyunuydu*, o

yüzden gelecekte gördüğüm şey de gerçek olmayacak diye beni sıkboğaz etmeye başladı. Aslında düşündüğümde doğru olabilirdi. Belki de geçmişe diye gittiğim tamamen aslında hiç yaşanmamış benim kafamda duyduklarım doğrultusunda uydurduğum görüntüler zinciriydi. Gelecek de aynı şekilde sadece görmeyi umduğum şeyler... Öyle olmaması için dua ettim.

Arabayı park edip inmeden önce Yağmur kolyesini boynuna taktı. Çok güzel görünüyordu, kendisi de beğenmiş göründüğü için mutlu oldum.

Arabadan indikten sonra temiz hava yüzüme çarptı. Kafamı kaldırıp etrafa iyice baktım. Zeminin zengin kahverengi toprak tonlarından mavi beyaz gökyüzünün tatlılığına kadar, orman, ışığı emmeye istekli gözler için üç boyutlu bir harikalar diyarı yaratıyordu adeta.

Yağmur'la kol kola girip yürümeye başladık. Serin nehir suları gibi akıyordu huzur burada. Yeşil yaprakların üzerindeki ışıltı, ritmi olmayan bir melodi, sessiz bir müzik gibiydi. Her damak tadındaki yeşilliklerle bezeli büyük kollar, doğanın özgür düşlerinin renkli tonlarında dalgalanıyordu

Yapabildiğim her şekilde nefes almaya çalıştım; ciğerlerimle, beynimle, ruhumla... Çamur, su ve güneşle birlikte basit bir tohumdan oluşan tüm bunlar, bu hayatta olduğum her şeye demir atan yüksek, nazik devler haline gelmişti. Ormanı sevmemem mümkün değildi.

Yağmur'la beraber yürürken bisiklet kiralayabileceğimiz bölgeye geldik. Ben mavi olanı aldım, Yağmur, mor.

Gülüşmeler ve kahkahalar eşliğinde sürmeye başladık. Hiç unutmamıştım, elbette ki...

Hafif serin rüzgâr yüzüme çarparken, gittiğim hızın oluşturduğu yeşil tonları adeta başımı döndürüyordu. Yağmur hızlanırken ona yetişmeye çalıştım, birkaç kez düşme tehlikesi de atlatmadım değil.

Yağmur bizi birkaç kez videoya çekti, bir sene sonunda ilk kez güldüğüm birkaç video.

Bacaklarımız ve kollarımız kopana kadar pedal çevirmeye devam ettik. Yağmur arada bisikletle yanıma gelip bizi el ele tutuşturdu ve dengemizi bozmadan sürüp süremeyeceğimize baktı. Küçükken bunu Deren'le çok yapardık. Her konuda olduğu gibi

bisiklet konusunda da en büyük yardımcım Deren'di. Ben öğrenene kadar gerçekten hayli uzun bir zaman geçmişti.

Bir saatlik bir sürüşün ardından bisikletleri geri teslim ettik ve çimlere yayılmak için uygun bir yer aramaya başladık. Güneş yavaş yavaş batıyor, gökyüzünde tatlı bir pembelik oluşturuyordu.

Sonunda yorgun düşmüş halde kendimizi bulduğumuz bir ağacın altına attık ve Yağmur kafasını kucağıma koyarak bana göre yan bir şekilde uzandı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bana hâlâ yetişemiyorsun," dedi kahkaha atarak.

"Bacak kaslarım körelmiş resmen, pedalı çevirirken bile yorgunluktan mahvoluyorum."

"Bahaneye bak," dediğinde alnına yavaşça vurdum.

"Evet, doğru ama çok iyi geldi. Çok özlemişim hem ormanı hem bisikleti." Biraz duraksadım. "Hâlâ yaptığım en ufak şeyde bile Deren aklıma gelebiliyor, orası ayrı konu."

Yağmur kafasını iyice bana doğru kaldırarak dudaklarını büzdü. "Üçümüz de gelmiştik buraya bisiklet sürmeye." Derin bir iç çekti. "Hatta Deren'in arkadaşları da gelmişti. Sahi, hiç görüşüyor musun onlarla?"

Omuz silktim. "Arada bir mesaj atıyorlar. O kız grubundan beklediğim ilgi ve alakayı göremedim açıkçası," dedim yarım ağız gülerek. "Biraz üzülüp sonra bir anda yok olmuşlar gibi."

"Deren onların yanında fazla naif kalıyordu." Yağmur gözlerini kaçırdı. "Hep söylerdim gerçi. Sadece..., neydi adı? Serkan! Serkan çok arayıp sordu. Belki de o ekipten en çok o üzülmüştür."

Kafamla onu onayladım. "Serkan Deren'den çok hoşlanıyordu. Eminim devamı gelirdi, bir şeyler farklı olsaydı..." Alt dudağımı sinirle dişledim. "Deren, Serkan için bir şeyler çizmeyi çok severdi, Serkan hâlâ onları saklıyor. Cenazeden sonra birkaç tane de bana getirmişti. Bana hiç göstermediği çizimleri vardı." Hüzünle gülümsedim. "İkimizi bile çizmiş. Basit bir çizim ama ikimizin çocukluk fotoğraflarından birine karakalem çalışmış. Neden bana göstermedi de Serkan'a verdi onu bilmiyorum. Sağ olsun Serkan getirmişti sonra onu bana."

"Senin için daha güzellerini çizmişti de ondan."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Aslında onun sanatla alakalı bir bölüm okuması gerekiyordu ama bizim dönemimizde bu tarz

bölümler çok revaçta değildi, biliyorsun. İkimiz de kendimizden çok alakasız bölümler okuduk. Gerçi en azından kendisinin bir hobisi ve ilerletebileceği bir yeteneği vardı."

"Niye öyle diyorsun? Senin de var."

"Benim hakikaten yok," dedim tekrar omuz silkerek. "Hayalini kurduğum bir iş bile yok. Bazen amaçsız ve kaybolmuş hissediyorum böyle olunca."

"Sonuç olarak," dedi Yağmur boğazını temizleyerek. "Hepimiz para kazanmak için çalışıyoruz. Deren de ilgisi olmamasına rağmen danışmanlık şirketinde çalışıyordu, yalnızca para kazanmak için. Sen de aynısını yapıyorsun. O kendini iyi hissetmek için çiziyordu, sen de kendini iyi hissetmek için..." Biraz duraksadı. "... Benimle bisiklete binmeye geliyorsun." Gülmeden duramadım. "Aynı şey."

"Kesin, aynı şey," dedim sessizce.

Yağmur da güldükten sonra iç çekti. "Geçen sene Özkan'la gelmeyi planlıyorduk sürekli ama asla gelmiyordu benimle. Salak." Özkan, Yağmur'un eski ve son sevgilisiydi. Çok uzun bir birliktelik yaşamışlar hatta evlilik planları bile yapmışlardı. Yağmur'un daha sonra Özkan'ın telefonunda yakaladığı başka kızlarla konuşma mesajları yüzünden Yağmur gözünün yaşına bile bakmadan onu terk etmişti. Ayrılıkları da hiç kolay olmamıştı, hâlâ resmen kanlı bıçaklı gibiydiler.

"Hiç haber yok değil mi ondan?" diye sordum ona doğru eğilerek. Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Yok, bilmek de istemiyorum. Zaten iyi de oldu, yani böyle yaşamasaydım bu olayı daha çok memnun olurdum ama birbirimize uygun değildik. Şimdi düşündüğümde daha mantıklı geliyor. En basit örneği bu işte; buraya gelmek istedim kaç kez ve bir kere olsun gelmedi."

"Alışkanlık devreye girince gerçekleri görememe evresi başlıyor. Sizinki biraz o hesaptı."

"Aynen öyle. Uzun yılların verdiği alışkanlık tamamen. Bir de en çok insan kendi emeğine üzülüyor. O kadar emek ve zaman harcıyorsun bir kişi üstünde, onu bırakmak kendi emeğini ve zamanını çöpe atmak demek. İnsan en çok kendine üzülür."

Kafamla onayladım. "Daha iyisini hak ettiğin aşikâr, için rahat olsun."

"Adliyeden birini bulsam bari," dedi somurtarak. "Valla bakıyorum etrafa ama hiç bize göre biri yok. Sana da bakıyorum yani, aklında olsun."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Bir o eksikti şimdi zaten."

"Eksik ya da değil fark etmez. Bize uygun birini buldum mu kaçıracak değilim. Piyasada düzgün biri kalmadı zaten, biliyorsun." Bir an duraksadı. "Off, iş dedik aklıma geldi. Yarın sabah yeni bir dosya aldım, onlarla görüşmem var. Çok geçe kalamayız sanırım, biraz ona göz atmam lazım."

"Olur," dedim yerimden doğrularak. "Ne zaman istersen kalkalım."

"Ama önce," Yağmur kafasını koyduğu kucağımdan kalktı ve birden ayaklandı. "İki dakika bekler misin? Arabadan şu poşetimi getireceğim."

Yağmur koşar adımlarla arabasını park ettiği yere gitti, çok da yakında sayılmazdık, bir süre bekleyecektim anlaşılan.

Yağmur hayatı hakkında bir şeyler anlattıkça kendimi kötü hissediyordum çünkü çok uzun süredir en yakın arkadaşıyla bu tarz konular konuşamıyor gibiydi. Benim dertlerim ve sorunlarımla uğraşmaktan, onlara kafa yormaktan, beni sakinleştirmeye ve mutlu etmeye çalışmaktan başka görevi yok gibiydi bu arkadaşlıkta. Bense çok uzun süre ona hayatı hakkında hiçbir şey soramamış, yanında olamamıştım. Oysa eskiden birbirimizin özel hayatlarına o kadar dahildik ki, Yağmur'un benden habersiz tuvalete gittiği bile olmazdı. Hatta çoğu sırrımı Deren'den önce Yağmur bilirdi. Oysa şimdi ondan ve özel hayatından oldukça uzaklaşmıştım. Onunla bu konularda daha çok konuşmalıydım, aramızdaki dinamiğin değişmesini istemiyordum.

On beş dakika kadar bir bekleyişin ardından Yağmur elindeki büyük poşetle yanıma oturdu. Ben merakla izlerken içinden iki büyük boş karton ve bir sürü küçük küçük fotoğraflar çıkardı.

"Vizyon tahtası yapacağız!" dedi büyük bir sevinçle.

Çıkardığı küçük görselleri incelerken "O ne?" diye sordum.

"Bunlar," kartonun birini benim önüme diğerini kendi önüne koydu, "bizim hedeflerimizi oluşturduğumuz ilham panomuz gibi bir şey. Bir sürü olabilecek küçük, hayal edebileceğimiz görsel çıkardım. Panomuza yapıştıracağız ve odamıza asacağız. Böylece her baktığımızda geleceğe yönelik umutlarımız artacak

ve bize ilham verecek. Her sabah uyandığımızda olmasını istediğimiz şeyleri görüp enerjimizi bunların üstüne yoğunlaştırmış olacağız. Nasıl?"

Yüzümde kırık bir gülümseme oluştu. Yağmur'un günlerdir ne yapmaya çalıştığını fark ediyordum. Bir yandan gelecekte okuyacağımız mektuplarla, bir yandan hayalini kurduğumuz resimlerle beni hayatta tutmaya çalışıyordu.

Düşüncelerimi hisseder gibi.

"Çok iyi fikir," dedim hevesini söndürmeden, "hadi yapalım."

Yağmur'un bulduğu görsellerden gelecek için neler istersem onları bulmaya çalıştım. Pek bir beklentim yoktu, eskisi kadar hırslı ve hayalperest değildim. Ama sahip olursam mutlu olabileceğimi düşündüğüm görselleri topladım.

Para, sağlık, müzik, aşk, dostluk, kendime ait bir ev, kendime ait bir araba, mutlu bir aile...

Yağmur çıkarttığı çöp adam çizimli anne, baba ve çocuk fotoğrafını yapıştırdığımı görünce bir anlığına kendi tablosundan kafasını kaldırıp duraksadı.

"Otuz iki yaşımda ben," dedim dalga geçer bir ses tonuyla kendi kartonumu havaya kaldırarak. Yağmur kaşlarını kaldırarak yanıma yaklaştı ve sımsıkı sarıldı. Ben de kollarımı onun sırtına doladım.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi sessizce. "Sen çok güçlü bir kadınsın, tek başına bu yaşadıklarınla savaşmak kolay değil, farkındayım. Ama her zaman buradayım ve olmaya da devam edeceğim."

Gülümseyerek geri çekildim ve ellerini tuttum. "Aramızdaki fark, sen bensiz hayatta kalabilirsin ama ben sensiz asla," dedim gülerek. "Burada kalıp küçük hayatımı zenginleştirdiğin için teşekkür ederim. En yakın arkadaşım olduğun için de."

6. BÖLÜM

Dün akşam saatlerinde Yağmur beni bırakıp eve girdiğimde yine annemle babamı birbirlerine bağırırken buldum. Hafta sonu bile içki içip eve gelmediği için annem kıyameti koparıyordu. Yeni aldığım çerçeveyi gösterip az da olsa gözüne girmek gibi bir düşüncem vardı ama her zamanki gibi yanılmıştım.

Hiç müdahale etmeden direkt odama girdim ve kapımı kapayıp kulaklığımı takarak uyumaya çalıştım. Güzel geçen günüm bir anda tekrar tepetaklak olmuş, gerçekler, var olan hayatımla beni tekrar yüzleştirmiş ve rüyadan uyandırmıştı.

Sabah uyandığımda eski halime dönmüştüm. Mutluluğa yakın deneyimim bir gün sürebilmişti. Pazar günü hiç yataktan çıkmak istemedim, bir şeyler yiyesim de yoktu. Tüm günü uyuyarak geçirmeye karar verdim.

Akşamüstüne doğru telefonumun çalışıyla uyandım. Evde ses yoktu, sadece telefonumun zil sesini duyuyordum. Kısık ve muhtemelen de şişmiş gözlerle ekrana baktığımda tanımadığım bir numaranın aradığını gördüm.

Boğazımı temizledikten sonra açtığım telefonun öbür ucunda tanıdık bir ses karşıladı beni.

"Leylacığım merhaba, Ecmel ben, Müphem'den."

Bir anda olduğum yerde saygı duruşuna geçer gibi doğruldum.

"Ecmel Hanım merhaba."

"Uyandırdım mı yoksa?"

Sesimi uykulu çıkarmamak için yarattığım çaba sanırım boşa gitmişti.

"Hayır, hayır, uzanıyordum öyle. Nasılsınız?"

"İyiyim canım, sen nasılsın bakalım? Dün ofiste değildim, o yüzden seninle konuşamadık."

Müphem'den ofis olarak bahsetmesi biraz komik gelmişti ama sonuçta işi olduğu için şaşırmamak gerekirdi.

"Evet, konuşamadık. Ben de sizi sordum aslında ama siz seanslara girmiyormuşsunuz zaten sanırım."

"Evet Leylacığım, ben genelde eğitimlerde oluyorum, bir de sizin için doğru olan yöntemleri belirleyiciyim." Bir an duraksadı. "Duyduğuma göre fikrin değişmiş. Bu konuyu konuşmak için bugün buraya uğrayabilir misin? Müsait misin?"

Telefonu kulağımdan çekerek ekrandan saate baktım. Hiç dışarı çıkma havamda değildim ama Ecmel Hanım'a hayır demek imkânsız gibi hissettiriyordu.

"Olur, gelirim tabii. Bir saat içinde orada olurum."

"Harika! Bekliyorum o zaman, görüşmek üzere!"

Telefonu kapattıktan sonra başımı ellerimin arasına aldım ve saçlarımı geriye doğru ittim. Şimdi hazırlanıp çıkmam gerekiyordu.

Yataktan hızlıca çıktıktan sonra banyoya geçtim ve saçımı taradım. Düz ve cılız saçlarım zaten istesem de şekil almıyordu, en azından bu konuda vakit kazanabildiğim için şanslıydım.

Üstüme bir tişört, altıma da kot şort geçirdikten sonra dış kapıya yönelirken mutfakta babamla karşılaştım.

"Kızım, uyanık mıydın sen?"

Babam mutfak masasının üstünde bulmaca çözüyordu ve tabii ki masada duran bira şişesinden yudumluyordu.

"Uyandım baba, dışarı çıkıyorum," dedim sessizce. Kafamı salona yönelttim. "Annem nerede?"

"Uyuyor," dedi sessizce. "Ben de kafa dinliyorum işte. Sen nereye gidiyorsun?"

"Yağmur'la buluşacağım." Bugün ve şu an mı sorası tutmuştu anlamıyordum. Babam hüzünlü bir bakış attıktan sonra kafasıyla onayladı.

Ona üzülmüştüm, üzülüyordum da. Ama babamı kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, daha kendimi bile kurtaramazken.

Evden çıktım ve yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından Cihangir'e vardım. Artık ezberimde olan yoldan yürüdüm ve

binanın önüne geldim. Tam içeriye girecekken ikinci kattaki Fransız balkonda oturan biri gözüme çarptı. Kafamı kaldırıp baktığımda Barlas olduğunu fark ettim, sigara içiyordu. Ben ona bakarken o da beni görmüş olmalı ki sigara tuttuğu eliyle küçük bir selam verdi. Ben de hafifçe gülümseyerek ona el salladım.

İçeri girdiğimde kapıyı Ecem açtı. Onunla selamlaştıktan sonra bekleme odasına geçecektim ki içerisinin oldukça kalabalık olduğunu gördüm. Bir sürü kadın ve erkek, aralarında sohbet ederek masalara dizilmişlerdi.

Şaşkınlığımı gören Ecem söze girdi.

"Hafta sonları genelde böyle oluyor, özellikle pazar günleri. Hem eğitimler hem seanslar... Okuyup çalışan insanlar genelde hafta sonu gelebiliyorlar."

"Dün o kadar kalabalık değildi ya, ondan şaşırdım," dedim gülerek.

"Dün de kalabalıktı ama hepsi odalardaydı. Zaten şu gördüğünüz grup saat 16.30 grubu. Hepsi aynı anda eğitime girecekler."

Kafamla onayladıktan sonra tam yanlarına geçecektim ki odaların birinden Ecmel Hanım çıkageldi.

"Leylacığım, hoş geldin."

İlk gördüğümden farklı fakat yine aynı tarzdaki uzun beyaz bir elbise ve iç ısıtan gülümsemesiyle bana doğru yaklaştı. Dalgalı, kumral, kabarık saçlarının önlerinden bir tutam alıp kafasının arkasında birleştirmişti. Adeta bir melek gibi görünüyordu.

"Merhaba, hoş bulduk," dedikten sonra yine el ele tutuştuk. Onun selamlaşma biçimi buydu ve bir nebze alışmış durumdaydım.

"Seni çok bekletmeyelim canım, geçelim istersen."

Kafamla onayladıktan sonra onunla tanıştığımız ilk gün oturup konuştuğumuz odaya girdik. Hiçliğin ortasındaki iki sandalyeli odaya...

"Evet," dedi kapıyı kapatıp karşıma oturduktan sonra, "nasıl geçti ilk astral deneyimin?"

Kaşlarımı ve ellerimi aynı anda havaya kaldırarak dudak kenarlarımı yukarı kaldırdım. "Ne diyebilirim ki..." dedim şaşkınlıkla. "Çok değişikti gerçekten. Böyle bir şey beklemiyordum. Her şey fazlaca gerçekçiydi."

"Gerçekti zaten de ondan." Gülümsedi. "Astral seyahat gerçekten de kişiye has ve özel bir deneyimdir. Kişinin sadece kendi düşüncelerinin yön verdiği bir deneyim. Sana karışacak, seni değiştirmeye, durdurmaya çalışacak hiç kimsenin olmadığı bir zaman ve yer... Yani sen ne düşünürsen, onu yapabildiğin, sınırlarının ve seni yargılayanların olmadığı çok nadir bir an."

Başımla hızlıca onu onayladım. "Kesinlikle öyleydi. Ben... Geçmişe gittiğimde kardeşimin öldüğü güne gittim." Geçmişi değiştirmeye çalıştığımla ilgili kısmı niyeyse kimseye söylemek istemiyordum, Ecmel Hanım'ın herhangi bir sebepten bana kızdığını hayal edemememe rağmen sanki yapmamam gereken bir şey yapmışım gibi bir hissiyat içindeydim. Gerçi bu konuda beni kimse uyarmamıştı, üstüne üstlük istediğim her şeyi yapabileceğim söylenmişti, bunu benden başka hiç kimsenin denememe ihtimali bence çok düşüktü. Yine de onlar bana soruncaya dek söylememeye karar verdim. Zaten hiçbir şeyi de değiştirememiştim. "Onu tekrar canlı görmek, son kez, benim için tarif edilemez bir duygu." Kafamı öne doğru eğip kucağımda duran parmaklarımla oynamaya başladım. "Kendime iyilik mi yaptım kötülük mü bilmiyorum ama, bana iyi geldi gibi hissettim." Çünkü öylece durup kardeşimin ölümünü izlemek yerine en azından değiştirmek için bir şeyler yapmaya çalışmıştım. Belki de beynin bir şekilde vicdan rahatlatması gibi bir durumdu bu.

"Sana kötü gelmesi mümkün değil, bana soracak olursan. Bu insanlar zaten anılarımızda yaşıyor, o anıları biraz daha canlı bir biçimde izleyebilmenin kimseye bir zararı olamaz. Sana da olmamasına çok sevindim, zaten böyle bir düşüncem olsaydı sana bu seansı önermezdim."

"Haklısınız, teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

O da bana gülümsedikten sonra birkaç saniye sessizlik oldu. "Peki," dedi araya girip, "sana fikrini değiştirten ne oldu? Daha doğrusu, seni alındırmadan şöyle sorayım, fikrini ertelemene ne sebep oldu?" Kararımdan tamamen dönmüşüm ve zayıf biriymişim gibi anılmak istemediğimi fark etmesi ve artık ona göre konuşması hoşuma gitmişti. "Sanırım gelecekle alakalı olsa gerek," diye ekledi.

Utangaç bir tavırla tek elimle hafifçe yüzümü kapadım. "Biraz," dedim ve güldüm. "Bir ay içinde en mutlu olduğum günü

görmek istedim. Eğer evde geçen herhangi bir günüm olsaydı, bir dakika bile düşünmeyecektim. Fakat hiç beklemediğim bir şey oldu ve şu anki hayatımdan çok çok uzakta görünen bir an gördüm."

Ecmel Hanım kaşlarını kaldırıp arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni dinliyorum."

"Hayatını karartmanın eşiğine gelmiş birini yoldan çevirecek tek şeyin bu olması bana da komik geliyor, siz ne düşünürsünüz bilmiyorum ama..."

"Leylacığım..." dedi yavaşça. "Seni burada yargılamadığımı kaç kere söylemem gerekiyor canım?"

"Haklısınız." Kafamla onu onayladım. "Benim kendimle ilgili bir sorun herhalde bu. Her neyse, bir erkek arkadaşım olduğunu gördüm, tatlı bir andı. Bir yatağın üzerinde sohbet ediyorduk. Neden bilmiyorum ama..." O anı hatırlayıp derin bir iç çektim. "... O kadar uzun süredir böyle bir an yaşamıyorum ki sanırım bu hissettiğim farklı duygu beni biraz heyecanlandırdı ve gerçekten yaşayıp görmek istedim." Ecmel Hanım bilge bir tavırla gülümsedi ve beni izlemeye devam etti. Daha fazla konuşmamı istiyor gibiydi. "Karanlıktı, o yüzden karşımdakinin yüzünü tam göremedim ama hatırlıyorum tabii ki, görsem tanırım yani. Şu anki Leyla olarak orada bulunmadığım halde onun mutluluğunu ve heyecanını hissettim. Bir de yani gerçekten... Mucize gibi bir şey bu. Kendisiyle nasıl ve nerede tanışacağımı çok merak ediyorum. O kadar imkânsız ki benim gözümde... Bana değer verilen, güzel, tatlı bir ilişkim olursa belki de bu yaşam biraz daha katlanılabilir hale gelir. Böyle düşündüm..."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindim sana anlatamam Leyla," dedi Ecmel Hanım gözlerinden ışık saçarak. "Bu o kadar özel ve önemli bir duygu ki böyle hissetmene ve karar vermene hiç şaşırmadım doğrusu."

"Açıkçası normal zamanımda olsam, yani eski Leyla olsam, aşka bu kadar anlam yüklemezdim. Şu ansa resmen kurtarıcım."

"Çok yanlış düşünüyorsun." Bana doğru yaklaştı. "Bu koca dünyada yalnızca aşk ve ölüm her şeyi değiştirir." Düşününce çok doğruydu. "Ve aslında bu iki kavram birbirinden çok da ayrı değil. İnsanlar şu an anlayamaz ama ileride anlayacaklar."

Bazen ne dediğini anlamıyordum ama anlamama da gerek yoktu. İçimi rahatlattığı için mutluydum. "O zaman," diye devam etti sözlerine, "bir ay daha bekle ve gör bakalım. Ama şunu unutma, bizden bir yardım talep ettin, ücretini bile ödedin, hiçbir şey yapmadığımızı düşünmeni istemiyorum. Benim vizyonumda tek seans alıp gidecek insanları bünyemde toplamak yok. Sana yardım ediyorum, etmeye de devam edeceğim. Lütfen aklında olsun. Ayrıca bu bir ay içerisinde ne zaman dilersen gelebilirsin. Her zaman konuşmak ve sohbet etmek için burada olacağım."

"Çok teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarak. Bu sefer o yapmadan ben ellerini tuttum. O da benimle ayağa kalktı ve ellerimi avuçlarına aldı.

"Tekrar görüşmek üzere. Ha bir de, bol bol su iç Leyla."

Ben odadan hemen çıktıktan sonra Ecmel Hanım başka bir genç kızla odaya girdi. Ben de dış kapıdan çıkıp eve gitmek üzereyken içimden bir ses Barlas'a selam vermemin garip olmayacağını söyledi. Sanırım hayatımın en tuhaf ve güzel deneyimini onunla beraber yaşadığım için istemsiz bir samimiyet hissediyordum. Ona selam vermek bana iyi hissettirecek gibi gelmişti.

Bir kat yukarı çıktım ve zile bastım. Kapıyı tanımadığım biri açtı, Barlas'ın burada olup olmadığını sordum. Balkonu işaret ettiklerinde sessizce yanına geçtim. Telefonuna bakarak hâlâ sigara içiyordu.

"Sana bu kadar içme dememiş miydim?" Yanındaki sandalyeye otururken kafasını telefondan kaldırıp bana baktı.

"Aaa, Leyla, selam." Telefonunu hızlıca cebine koydu. "Ecmel'le, yani Ecmel Hanım'la görüşmeye mi geldin?"

"Evet, beni arayıp buraya çağırdı, fikrimi değiştiren şeyi ve seansın nasıl geçtiğini merak etmiş."

"Ona çok başarılı olduğumu ve sana harika bir seans yaşattığımı söylemişsindir umarım," dedi sigarasından bir nefes alırken.

Kaşlarımı dalga geçer gibi kaldırdım. "Bu kadar yıldır buradasın ve hâlâ kendini kanıtlama ihtiyacı mı duyuyorsun?"

"İnan hiç ihtiyacım yok," dedi hızlı konuşarak. "Ama sen yine de arada ona çıtlat." Söylediğine güldükten sonra devam etti, "Sen nasıl hissediyorsun?"

Omuz silktim ve balkondan aşağıya, yürüyen insanlara baktım. "Bilmem. Dün daha iyiydim sanırım, bugün biraz eski halim gibi uyandım. Sürekli kötü olduğumdan bahsedip ilgi çekmeye çalışan insanlar gibi algılanacağım diye de ödüm kopuyor. Elinden geldiğince bu soruyu bana sorma."

"Sana bu soruyu sormak zorundayım çünkü işim bu Leyla," dedi gözlerini devirerek. "Hâlâ bir ay vakitte kararlıyız ama değil mi?" Kafamı olumlu anlamda salladım. "Zaten bir günde hemen gördüğün şeyden sonra normale dönmeni kimse senden beklemiyor. Zor bir psikolojiden geçtiğinin farkındayız, bu işler yavaş yavaş olur."

"Bak sen," dedim küçümser bir tavırla gülümseyerek. "yirmi dört yaşında neler de bilirmiş?"

Sigarasının son nefesini oldukça havalı bir şekilde üfleyip bana doğru yaklaştı. "Emin ol hayat tecrübem seninkilerin bin katıdır," diye fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırarak geriye doğru yaslandım. "O kadar emin olma."

"Seni inandırmak gibi bir derdim yok." O da benimle beraber arkaya yaslandı. "Ama çok merak ediyorsan bu akşam gel de gör."

"Nereye geleyim?" dedim bir anda donakalarak.

Barlas gözlerini devirdi. "Hemen yanlış yere mi çekeceksin? Sen de mi herkesin ona âşık olduğunu düşünen kızlardansın?"

"Ay hayır, ne dedim ya?" dedim rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdanarak. "Ne kadar gıcıksın, sadece soru sordum."

"Bu sokağın sonunda evim var, işin yoksa gel takılalım. Ya da istersen eve gidip tavan izleyerek kendini öldürme planları da yapabilirsin."

Yerimde doğrulup koluna sertçe vurdum. "Sen gerçekten pislik bir çocuksun."

Bir anda hızlıca ayağa kalktı. "Eee, geliyor musun? Yoksa karar vermek için yine bir ay süre mi isteyeceksin?"

Barlas'ın birkaç işini halletmesini yaklaşık bir saat kadar bekledikten sonra evine gitmek için Müphem'den ayrıldık.

Gıcık ve ukala karakterine rağmen Barlas'a kanım ısınmıştı. Gerçekçi ve olduğu gibi birisi izlenimi vermişti bana. Bir de garipti ki sohbeti de keyifliydi. Çok kısa bir süre yürümemize rağ-

men yol boyu konuştu, sürekli heyecanlı heyecanlı bildiği şeyleri anlatıp durdu.

Eski püskü evlerin bulunduğu sokağın en sonunda cam gibi parlayan yeni yapılı binanın en üst katına çıktık. Barlas kapıyı açtığında şok oldum. Küçük bir daire olmasına rağmen içini öyle bir dizayn etmişti ki bu lüks görüntüden kendimi alamadım. Krem rengi orta büyüklükte bir L koltuk, üstünde, koltuğun birkaç ton koyusu yastıklar, şık beyaz mermer bir orta sehpa, krem rengi bir halı, yine krem rengi bir berjer, yanında beyaz, büyük bir televizyon ünitesi, büyük bir televizyon, boydan boya camların açıldığı ışıl ışıl bir teras... Ev o kadar beyaz, temiz ve huzur dolu görünüyordu ki buradan gitmek bir an için hiç istemedim.

Şaşkınlık içinde eve girdiğimi fark eden Barlas güldü. "Bu kadar beyaz görünen bir ev beklemiyordun benden, değil mi?"

Kafamı çevirip ona baktım, "Yine mi beynimi okudun sen?"

Ellerini iki yana açtı, "Bu daha hiçbir şey."

Yavaş adımlarla içeri girerken etrafa şöylece bir bakındım. Bekâr bir erkek evi için açıkçası çok derli toplu ve temiz görünüyordu. Bunun Barlas'la alakası yoktu, genel bir düşünce işte.

"Evin en sevdiğim yanı," dedi ve koşarak uzun pencerelerin yanındaki kapıyı açarak terası gösterdi. "Harika bir terası var."

Koşar adımlarla terasa doğru geldim ve kapıdan dışarıya doğru baktım. Demirlere astığı yuvarlak sarı ışıklar, salonuyla uyumlu krem oturma grubu, ahşaptan bir orta sehpa ve sehpanın üstündeki aydınlatma aksesuarlarıyla harika bir ortam yaratmıştı kendine.

İçten içe kıskanmadan edemedim. Ondan neredeyse on yaş büyük olmama rağmen asla kendime ait böyle bir alanım olmamıştı ve muhtemelen de olmayacaktı.

"Müphem size iyi ödüyor herhalde," dedim terasa doğru çıkarken. Barlas arkamdan kahkaha attı. "Ne var, ciddi söylüyorum. Benim yaptığım işle böyle teraslı bir evde oturmam çok zor."

"İdare ediyoruz diyelim," dedi arkamdan gelirken. Terastaki demirlerin ucuna geldim ve manzaraya baktım. Sağ tarafta güzel bir deniz manzarası bile vardı. Geri kalan manzaramız binalardı ama hiç önemi yoktu. Her haliyle müthiş bir daireydi burası.

"Ne içersin?" dedi hızlıca Barlas. "Biraz da acıktım ayrıca, pizza söyleyelim mi?"

Arkamı dönüp gülümsedim. "Pizza harika fikir. Sen ne içeceksin?"

"Ben viski genelde," dedi hızlıca. Gülmeden edemedim. "Ne? Yirmi dört yaşında viski içtiğim için dalga mı geçeceksin?"

"Yok canım," dedim elimle ağzımı kaparken. "Ben alkol almıyorum. Evde ne varsa, alkolsüz herhangi bir şey getirebilirsin." Barlas dünyanın en saçma cümlesini kurmuşum gibi yüzüme baktı. "Ne? Otuz iki yaşında alkol içmediğim için dalga mı geçeceksin?"

"Yok canım," dedi beni taklit ederek. "Hemen geliyorum o zaman, sen keyfine bak."

İçeri koşarak girdiğinde kendimi terastaki oturma gruplarından birinin üzerine attım ve etrafın tadını çıkardım. Sıcak havaya rağmen burası çok güzel esiyordu. Gözümü kapatıp sokağı ve martıları dinledim.

Barlas çok geçmeden kendine viski, bana da buzlu büyük bir bardakta kahve getirdi. Pizzamız gelene kadar yaşadığı yer hakkında konuştuk. Tüm bu süreç içinde Barlas bir sigarayı yakıyor, bir diğerini söndürüyordu. Bu özelliği fazlaca dikkatimi çekmeye başlamıştı. Komşularını ve burayı ne kadar sevdiğinden bahsetti. Ecmel Hanım da bu taraflarda oturuyormuş, o yüzden sık sık birbirlerine gidip gelirlermiş. Bu arada Ecmel Hanım'ın evli olduğunu öğrenmiş bulundum, eşi de aslında Müphem'in kurucularındanmış ama işlerin daha arka planında kalmayı tercih ediyormuş. Kendisinin çok saygın bir adam olduğundan bahsetti Barlas. Aynı eşi gibi yani.

Pizzalarımız geldikten ve karnımızı doyurduktan sonra hava artık kararmıştı. Barlas orta boyutlu hoparlöründen bize güzel bir arka plan müziği açtı. İlk açtığı tarzı çok beğenmemiştim, anlamamıştım da ne olduğunu, yeni jenerasyonun müzikleri işte... Daha yumuşak bir şeyler açmasını söylediğimde beni dinledi.

Barlas bir sigara daha yaktığında artık sormadan duramadım. "Neden bu kadar çok içiyorsun?"

Dumanı üfleyip gözlerini kısarak bana baktı. "Neyi? Sigarayı mı, viskiyi mi?" Gözlerimle sigarayı gösterdim. "Bilmem, küçüklükten kalma bir alışkanlık işte. Kafayı taktın buna sen."

"Kafayı takmak değil," diye açıkladım kendimi hemen. "Sen söndürdüğün an arkasına yakıyorsun, pek normal gelmedi bana. Ayrıca küçüklükten beri dedin ama kaç yaşından beri içiyorsun?"

"On üç."

"On üç mü? Kim seni o yaşta başlattı buna?"

Barlas gülerek külünü tablaya döktü. "Babam."

Şaşkınlık içinde ona bakakaldım. "Baban seni on üç yaşında sigaraya başlatmış olamaz herhalde?"

"Sen babamı tanımıyorsun," dedi yine bilmiş bir tavırla. "Babam bana o yaşlarda silah kullanmayı, alkol almayı, sigara içmeyi, araba sürmeyi bile öğretti."

Ağzım açık Barlas'a bakakaldım. Bu şekilde büyümüş birinin bir serseriden başka bir şey olmasını beklemezdim ama kendisi hiç onlara benzemiyordu. Hatta onu ilk gördüğümde de düşündüğüm gibi arka sıradaki inek çocukları daha çok andırıyordu.

"Neden peki? Annen?" diye sordum.

"Annem ben beş yaşındayken kanserden öldü. Bazen annemi babamın kanser ettiğini düşünüyorum, onunla büyümek çok zordu. Annemle babam da yaşları küçükken evlendiklerine göre bir nevi annem de babamla beraber büyümüştür. Babama kimse katlanamaz, emin ol."

Kaşlarımı çattım, "Sen nasıl kurtuldun peki?"

Omuz silkti ve külünü tablaya tekrar döktü. "Kaçtım. On yedi yaşımdayken. Daha erken kaçabilirdim ama gidecek yerim yoktu o zamanlar. Tam o ara Ecmel'le tanıştım zaten. Hayatımı kurtardı."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum merakla.

Derin bir iç çekti. "Çok karışık bir hikâye. Kısaca; ben babamla da buralarda oturuyordum, Cihangir tarafında yani. Okuldan eve dönerken bakkaldan kendime dondurma almak istedim. Yanımda para olmadığı için, babam vermiyordu, bakkala giren teyzeden bana dondurma almasını rica ettim. Çıkarken biraz konuştuk, niyeyse ona evdeki durumları anlatmak istedim, Ecmel'in öyle bir havası vardır, anlamışsındır. İnsanın anlattıkça anlatası geliyor o anaç tavır karşısında. Bir de uzun süre anne sevgisi ve ilgisi görmeyince tabii..." Anladığım için başımı sal-

ladım. "Sonra evde babam merak etmeyecekse beni ofislerine portakal suyu içmeye davet etti. Korkmayıp gittim, iyi ki de gitmişim. Beni eğitti, bildiği her şeyi öğretti ve kendi ayaklarım üzerinde durup babamdan kurtulmam için her yolu gösterdi. Sayesinde kendi hayatımı kurdum, hem işim, hem param, hem huzurum var. O yüzden Ecmel ve eşi benim için çok değerli."

"Vay be," dedim şaşkınlıkla. Tam o sırada telefonumun içeriden gelen çalma sesiyle irkildim. "Bir saniye," diye kalkarak koşar adımlarla içeri girdim ve çantamdan telefonumu çıkardım. Yağmur arıyordu.

Dışarıdan ses gelecek mi diye çaktırmadan teras tarafına baktım. Barlas kendi kendine takılıyordu. Biraz uzaklaşıp telefonu açtım.

"Leylam, ne yapıyorsun bakalım?"

Sesimi duyup duymayacağını anlayabilirmişim gibi Barlas'la aramdaki mesafeye baktım. Gizlemeye çalıştığım şey çok komikti gerçekten.

"İyiyim işte, aynı, odamda oturuyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Bomba dedikodularım var," dedi heyecanla. "Hazır mısın?"

Sesi o kadar mutlu ve yüksek geliyordu ki gülümsemeden duramadım. "Hazırım, söyle hemen."

"Hani dün beraberken söylemiştim ya, bugün yeni bir dosya aldım, onlarla görüşmem var diye. Hah, işte bugün yeni müvekkilim, inşallah da müstakbel eşimle tanıştım diyorum, o kadar söylüyorum!"

Elimle ağzımı kapadım ve Barlas'a baktım. Beni duymuyordu. "Nasıl yani?" dedim heyecanla.

"Leyla, süper bir şey bu çocuk. Anlatılmaz yaşanır yani. Genç de biri, ben yaşı büyük sanıyordum, bizim yaşlarımızda falandır. Maalesef senin bu arkadaşın flört etmeden duramadı kendisiyle."

"E çok iyi ama senin standartlarına uyuyor mu bu çocuk? Ne davası için gelmiş, suçlu mu yoksa?"

"Ay yok, besteci kendisi. Telif olaylarıyla alakalı bir durum. Birinin şarkısını mı çalmış, gizlice stüdyoya mı girmiş neymiş. Şikayetçi olmuşlar bundan, biraz uzun hikâye, bir ara anlatırım.

Çok büyük bir suçu yok yani. Ve daha da bombası, yarın yemeğe çıkacağız! Aşırı hızlı gidiyoruz, biri bizi durdursun!" deyip kahkaha patlattı. Onunla beraber ben de gülmeye başladım.

"Yağmur, harika bir haber bu! Sen kolay kolay da beğenmezsin, bildiğim için daha çok merak ettirdin. Konu yemeğe nasıl geldi peki?"

Yağmur telefonun diğer ucundan kıkırdamaya başladı. "Ben flörtöz olunca tabii biraz, bence mesajı aldı. Teşekkür anlamında yemeğe çıkarmak istediğini söyledi, ben de hemen kabul ettim, ki normalde hemen etmem bilirsin. Yeni ayrıldık bugün, daha az önce, çocuk aklımdan çıkmıyor resmen! Ve sana şöyle söyleyeyim, bu çocuğun bir sürü de yakışıklı arkadaşı vardır. Kendini hazırla şimdiden."

Gülmeye başladım. "Sen önce kendini bir hallet, sonra sıra gelir bana. Çok sevindim Yağmur, yarın tüm detaylarıyla bana haber vermeni bekliyorum."

"Hemen seni arayacağım, dua et bana, iyi geçsin."

"Duaya ihtiyacın yok, senden etkilenmeyen erkek tam da erkek değildir, benden söylemesi."

"Ya salak," dedi gülerek. "Öpüyorum seni, kısa bir bilgi geçeyim dedim. Evde her şey yolunda mı?"

Göz ucuyla Barlas'a baktım. "Yolunda, yolunda. Bugün sakinler neyse ki."

"Oh süper. Artık hep böyle geçecek bak gör, vizyon tahtamızı odana astın mı bakayım sen?"

Tamamen unutmuştum. Odanın bir köşesinde öylece duruyordu. "Daha asamadım, bir yapıştırıcı almam lazım önce."

"Hemen yapıyorsun onu. Bak ben astım, ertesi gün başıma gelen! Çabuk yap! Öpüyorum kocaman!"

Yağmur'un heyecanlı ve tatlı enerjisi o kadar iyi gelmişti ki gülümseyerek terasa geri yürümeye başladım. Yağmur'dan sonra sıra bana da gelecekti. Aşk gerçekten de her şeyi değiştiren iki şeyden biriydi sanırım.

Terasa geri dönüp yerime oturduğumda Barlas'a baktım. "Hah ne diyordum?" dedim yutkunarak. "Ecmel Hanım gerçekten harika bir insan gibi görünüyor, senin kadar tanımıyorum tabii ama. Oldukça güven veren bir tarafı var, aynı zamanda çok

sıcakkanlı." Barlas kafasıyla beni onaylarken sigarasını söndürdü. "Bu hikâye çok da karışık değilmiş, niye başta öyle dedin ki?"

Her zamanki bilmiş tavrıyla güldü. "Daha başka detaylar da var ama onu konuşmaya daha zamanımız var. Daha sonra anlatırım. Ama özeti şu ki kendi kaderimi kendim yarattım." Bir anda tişörtünün sağ kolunu sıyırarak bana omzunun hemen aşağısındaki dövmeyi gösterdi. Bu Ecmel Hanım'da da olan Müphem'in sembolüydü.

"Aaa, bu dövmeden sende de mi var?" dedim şaşkınlıkla. İncelemek için biraz ona doğru yaklaştım. Yine bir daire ve ortasından aşağı akan iki çizgi. "Tam olarak ne demek bu? Müphem'in sayfasında da yer alıyor."

"Kader," dedi kendinden emin bir tavırla.

"İşte bunu anlamıyorum," dedim sertçe. "Sürekli kendi hayatımızı kendimizin yarattığından bahsediyorsunuz ama en büyük mottonuz kadercilik. Nasıl kadere inanıyorsunuz ki?"

"Kader kesinlikle var olan bir şey," diye konuşmaya başladı. "Belirli bir evde doğdun, insan olarak doğdun, göz rengin, saç rengin, evrende etrafında dönen her şey, hepsi kaderdir. Henüz gerçekleşmekte olan ve senin özgür iradeni etki alanının dışında bırakan çok şey var. Bunlar kaderdir.

Hiç istemediğin, arzulamadığın, hatta bilmediğin bir şey geldi mi başına? Ben sana söyleyeyim, geldi. Doğman! Kendi doğumunu isteyen var mı? Doğmayı arzuladığını hatırlıyor musun? Hayır. Şu sokaktan bir arabanın geçip korna çalmasını arzuluyor musun şu an? Hayır. Bütün bunlar kaderdir çünkü. Her an deprem olabilir, bir asteroit dünyaya çarpabilir, bir anda buharlaşıp kül olabiliriz. Değil mi? Bütün bunlar kader.

Kaderin varlığına ve gücüne inanırım. Önemlidir de, fakat başka bir güçle karşılaştığında bir hiçe dönüşür, zekâ." Eliyle kafasını gösterdi. "Zekânın, anlamanın ve düşünmenin gücü karşısında kader bir hiçtir. Kaderin tek anlamı nedir, biliyor musun? Dış durumlar. Bu dış durumlar bedenini de içerir, çünkü beden de senin için dışsaldır. Merkezde sen varsın, bedenin harici bir varlıktır. Yani burada veya orada ne olursa olsun, hepsi tesadüf eseridir. Kazara, dolayısıyla kaderdir. Merkezde zekânın büyük gücü bulunur ve bu güç kaderin gücünden çok daha büyüktür.

Leyla, dünyanın sana yaptıkları üzerinde, evrendeki çeşitli güçler üzerinde hiçbir kontrolün yok, ancak kendin üzerinde tüm kontrol sende. Ve kendini kontrol eden, evreni de etkin bir şekilde kontrol eder. Kendini kontrol etmeyi, doğru hamleler yapmayı, doğru düşünmeyi ve zekânın gücünü kullanmayı öğrenebilirsen o zaman kaderin değeri sıfırlanır. Kendi kaderini sen çizmiş olursun."

Öylesine günlük hayatta kullandığım bir kelime üzerinden bu kadar derin anlamlar çıkarabilmesine çok şaşırmıştım.

Haklıydı da ve daha da ötesi, şimdiye kadar bana anlattığı her güzel olayı kendisinin yarattığını söylüyordu, tam olarak ne yapıyor ve nasıl yapıyor bilmiyordum ama bu çocukta farklı bir durum olduğu kesindi.

"Peki sen kendi yolunu etkili bir şekilde çizebildiğini nasıl anladın? Yani doğru olanı yaptığına nasıl eminsin?"

"Şu an mutlu muyum? Evet. Bitti." Viskisinden bir yudum aldı. "Hayatta bundan daha önemli ve daha çok peşinden koştuğumuz bir şey var mı?"

Bir süre sessiz kaldım. "Ben şu an mutsuzsam yanlış hamleler yaptığım için mi? Çünkü başıma gelen hiçbir şey benimle alakalı değil. Hepsi tek bir olaya bağlanıyor. Deren'in kazası ve sonrası uçurum. Bu az önce bahsettiğin bir çeşit dış güç mesela."

"Peki sen," dedi hızlıca. "Deren'in ölümünden sonra ne yaptın?"

Omuz silktim, "Ne yapabilirim ki? Ağladım."

"Bir de ergen gibi depresyona girdin."

"Annem ve babam bu kadar kötü etkilenmişken, öyle bir ev ortamında güle oynaya dans etmemi mi beklerdin?"

"Güle oynaya dans etmen için önüne çıkan kaç fırsatı teptiğini bilmeyi o kadar isterdim ki..." Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Gerçek bir çaylak."

Koltuğun üzerindeki küçük yastığı ona doğru fırlattığımda neredeyse elindeki içkisini dökecekti. "Sakin ol ya, neyse ki artık doğru yerdesin. Yavaş yavaş kendi yolunu bulacaksın. İyisiyle ya da kötüsüyle. Sana yardım etmek için buradayız."

"Çok yardımcı oluyorsunuz gerçekten." Sinirle ona doğru döndüğüm vücudumu karşıya çevirdim. "Yani sen oluyorsun diyemem."

"Şu an anlamaman normal, aramıza yeni katıldın. Şanslıysan, zamanın varsa ve tabii, kendi gücünü yeterince kontrol edebilirsen mutluluk çok uzak değil. Bence biraz para bayılıp Ecmel Hanım'dan ders almalısın."

"O kadar param yok," dedim küsmüş bir tavırla kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Senin gibi bakkalda bulunup sahiplenilmediğim için bedavaya öğrenemiyorum. Sen kim bilir neler biliyorsundur."

"Görmek ister misin?" dedi Barlas hızlıca ve heyecanla ayağa kalktı. Birden içeri koştuğunda moralim bozuk şekilde orada öylece kaldım. Bir şeyler biliyor ama benim kendim keşfetmemi bekliyordu. Üstüne üstlük öğrenebilmem için para ödememi bile söylemişti. Artık arkadaş olmuştuk işte, bana anlatsa ne olurdu sanki?

Barlas biraz sonra elinde metal bir kaşık ve büyük bir mumlukla geldi. Mumu masaya koyduktan sonra metal kaşığı bana uzattı. "Al kontrol et."

Elime aldım ve denileni yaparak elimle kontrol ettim, her yerine baktım. Normal metal bir kaşıktı işte. Ona geri verdiğimde havaya kaldırarak kaşığı gözlerinin arasına getirdi ve sağ eliyle birtakım hareketler yaparak bir anda kaşığı bükmeye başladı.

Kaşlarım çatık bir şekilde kaşığa iyice yaklaştım. İnanılmaz bir şekilde kaşık kendi kendine aşağı bükülüyordu. Barlas'sa bunu su içmek gibi doğal bir eylemmişcesine zorlanmadan yapıyor gibi görünüyordu.

Barlas'ın hareket ettirdiği eline baktım. Parmaklarıyla resmen kaşığa şekil veriyor gibiydi. Kaşık, gözlerimin önünde kafasını en aşağı eğene dek şaşkınlık içinde izledim. Barlas en son, kaşığı yere fırlatarak bir sahne selamı verdi.

Ağzım açık ona bakakalmışken getirdiği uzun, boru gibi mumluğun içindeki küçük mumu ocak çakmağıyla yaktı ve bana kontrol ettirdi. "Şu an rüzgârdan etkileniyor mu, kontrol et." Kafamı yavaşça eğerek içeri baktım. Mumdaki ateş neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Barlas bir anda aynı el hareketleriyle ateşi hareketlendirmeye başladı. Üflüyor mu diye ağzına bile bakmak zorunda kaldım. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bir rüzgâr çıksa dahi bu kadar sağa sola savrulamazdı ateş.

Büyük bir şaşkınlık ve hayranlık içinde Barlas'a bakmaya başladım. Büyücü müydü bu çocuk?

Ben daha tek bir kelime edemeden birden ayağa kalktı ve terasın en ucunda saksıda duran büyük yeşil bitkinin yanına gidip yapraklarına bakmaya başladı. "Gelsene," diye beni yanına çağırdığında korkar adımlarla yanına yaklaştım.

Yeşiller arasında bir tane sararmaya yüz tutmuş sarı bir yaprak buldu. Eliyle ona dokunmaya ve tabiri caizse resmen sevmeye başladı. Parmaklarıyla belirli bölgelere baskı yaptı ve birden bıraktı. "Yarın sabah gel bak, yaprak canlanmış olacak."

"Yuh artık," dedim dayanamayarak. "Ölüyü de dirilt istersen."

Ellerini iki yana açtı. "İnsan zihninin yapamayacağı şey yok. Keşke herkes bilse ama zor. Müphem'de öğretiyoruz ama bunları, aklında bulunsun."

O gece sabaha kadar konuştuk Barlas'la. Eve de gitmedim. Pazartesi işim öğleden sonra dörtte başlıyordu, akşama kadar çalışacaktım. Bilgisayara ihtiyacım olmayacağından kalmaya karar verdim.

Barlas 2 + 1 evindeki diğer odayı bana verdi. Yatak odasından ziyade içeride Barlas'ın kıyafet dolabı ve açılan bir koltuk vardı. Bana yeteceği için hiç rahatsız olmadım.

"Kapı kilitleniyor mu?" diye sordum Barlas'a uyumaya hazırlanırken.

"Merak etme gece rahatsız etmem. Tipim değilsin," dedi kafama ince bir pike fırlatarak.

"Yaşlı mı demek istedin bana?"

"Yok, o bana fark etmez."

"Bana eder ama çocuksun sen daha. Büyü de biraz."

Barlas kafama yastığı da fırlattıktan sonra gülerek serdiğimiz çarşafın üzerine yattım.

"İyi geceler," dedi ve bir anda ışığı kapamadan kapıyı kapayıp çıkıp gitti.

"Barlas!" diye seslendim arkasından. "Umarım zihin gücüyle ışığı kapayacağın için defolup gitmişsindir!"

Bir anda odadaki ışık sönünce yerimde sıçradım. "Barlas!" diye bağırdım hızlıca doğruldum. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı, bu kadar da olamazdı.

Barlas kapıyı aralayıp kafasını çıkardı. "Işık düğmesi dışarıdaydı."

***

Ertesi gün uyandıktan sonra Barlas'la beraber kahvaltı yaptık. Bana güzel bir kahvaltı sofrası hazırladı, uzun zamandır görmediğim türden. O sabah erkenden Müphem'e geçeceği için onunla aynı saatte kalkmak ve uykusuz bir şekilde kendi evime geçmek zorunda kaldım.

Sabah erken saatlerde eve girip saat dörde kadar uyudum, daha sonra akşama kadar çalıştım. Annemle babam asla konuşmuyordu, dün gece ne yaşandığını bilmiyordum, sormadım da. Belki de konuşmamaları daha iyidir, en azından annem babama söylenmeyi keserse evde zaten pek de problem yaşanmayacak.

Gece on ikiye kadar insanların elektrik sorunlarına çözüm aradım ve en son pilim biterek oturduğum yatağımda kendimi geriye attım. Odam yine çok dağılmıştı.

Nedensizce, annem söylemeden, kendim toplamak istedim. Ayağa kalktım ve çöpleri büyük bir çöp poşetinin içine doldurdum. Giyilip atılmış kıyafetleri ya kirliye attım ya dolaba kaldırdım. Süpürmek bile istedim ama saat geç olduğu için onu sabaha bıraktım.

Yağmur'la yaptığımız vizyon tahtasını, karton desek daha doğru olur, tam yatağımın yanındaki duvara yapıştırdım. Güzel görünüyordu. Yapıştırdığım tüm fotoğraflara tek tek bakıp gülümsedim. Yağmur'a olduysa bana da olabilirdi.

Yatağa tekrar oturdum ve gördüğüm o çocuğu düşündüm. Hayatıma ne zaman girecekti acaba? Nedense içimden bir ses Müphem'de tanışacağıma dair oldukça emin konuşuyordu. Belki de orada daha fazla vakit geçirmeliydim. Gelenler çoğunlukla kadındı gerçi ama mutlaka deneyen erkekler de vardır diye geçirdim içimden.

Onu düşünmek bile içimde bir umut ve heyecan dalgası yaratıyordu. Dayanamadım ve çalışma masamdan bir defter, bir kalem aldım elime. Ona mektup yazmaya karar verdim, ileride, doğru anda ona verebilmek için.

Bana ne yaptığının farkında olmayan yabancıya teşekkür dolu bir mektup yazdım. En yakın arkadaşımla bir sene sonra bisiklete binmem, yeni bir arkadaş edinip onunla sabaha kadar sohbet etmem, yeni bir sosyal ortama girip kendimi benden yaşça büyük bir kadına açabilmem... Hepsi onun sayesindeydi.

Hayatımı kurtardığı için ona teşekkür ettim ve doğru zamanda vermek için çekmeceme sakladım.

7. BÖLÜM

Son dışarı çıkışımın üstünden bir hafta geçti. En son Barlas'ın evinden döndükten sonra sürecime kaldığım yerden devam etmiş gibi olmuştum. Sadece uyuyup uyanmak, oturduğum yerden gelen çağrılarla ve annemle uğraşmakla geçmişti zamanım.

İki gece önce annem neredeyse babamın kafasında şişe parçalayacaktı. Babamla, annemi bir kliniğe yatırmak üzerine konuştuk. Sonra da odama gidip ağladım. Neden bilmiyorum, vicdanen rahat edemedim bu fikir yüzünden sanırım. Oysaki onu sürgüne değil, iyileşmesi için hastaneye götürecektik alt tarafı. Ama belirsiz bir süre orada kalacak ve iyice ailesi tarafından terk edilmiş hissedecek olması beni rahatsız ediyordu.

Babamla da sırf bu konuyu konuştum diye heveslenecek değildim, babamın ayık olduğu tek bir zaman dilimi bulunmuyordu. Karar versek dahi annemi kliniğe götürecek tek bir kişi yoktu. Tek başıma annemi hastaneyi götürme psikolojisini geçiyorum, onu zaten evden benimle beraber çıkmaya ikna dahi edemezdim.

Annem eve polis getirdiği günden beri bana hâlâ bir yabancı gibi bakıyordu. Daha çok "oyunlarını yemiyorum ama yemiş gibi yapacağım" tarzı bir bakıştı. Arada gelip bana söylendiği anlarda gerçek kızı olduğumu bildiğini düşündüğüm için bir anlığına mutlu oluyordum, geri kalan hakaretlerde de o mutluluk gidiyordu zaten. Maalesef buna da razıydım, yeter ki beni evde bir yabancı zannedip bana zarar vermeye kalkmasın. O günden beri ne olur ne olmaz diye odamı kilitliyordum geceleri.

Babamın da benim de can güvenliğimiz tehlikede olmasına rağmen neden içimdeki ses annemi oraya götürmek istemiyordu

bilmiyordum. Biri bu işi yapacaksa o kişi babam olsa çok daha iyi olurdu, o yüzden o söylemeden bir daha bu konuyu açmamaya karar verdim.

Arada Yağmur'la mesajlaşmak ve görüştüğü çocuk hakkında dedikodu almak dışında herhangi biriyle bir iletişimim olmadı. Yerimde böyle oturarak bir ay içinde tanışmam gereken sevgilimi bulamayacağımı bilerek akşam mesaim bittikten sonra Müphem'e gitmeye karar verdim. Gidecek başka yerim yoktu zaten, Yağmur da bugün görüştüğü çocukla beraber olacaktı.

Evden çıktıktan sonra Müphem'e ne bahaneyle gidebilirim diye düşündüm. Sadece Barlas'ı görmeye gitmek belki de biraz garip kaçardı. Zaten muhtemelen çalışıyordu. Gidip Ecmel Hanım'la ne konuşacaktım onu da bilmiyordum, istediğim her an gidip durduk yere onunla konuşamazmışım gibi bir hissiyatım vardı. Oraya gitmek ve orada zaman geçirmek için güzel bir bahane bulmalıydım. Hem belki de gerçekten de tanışacağım kişi oradaydı. İçimden bir ses bugün dışarı çıkmamı söylüyordu, bunu bir işaret kabul ettim.

Müphem garip bir şekilde beni kendine çekiyordu, bunun da farkındaydım. Ecmel Hanım'ın ve Barlas'ın misafirperver davranışlarının da çok etkisi vardı tabii. O insanları çok fazla görmeseniz bile aranızdan, ailenizden biriymiş gibi davranıyorlardı size.

Belki de uzun süre önce kaybettiğim aidiyet ve ev hissiyatını bana geri kazandırdıkları içindir.

Aklıma bir anlığına gelen fikirle duraksadım. Yapabilir miydim? Yapardım aslında. Sonuçta Barlas'ın da dediği gibi; "Beden dışsaldır. Merkezde sen varsın, bedenin harici bir varlıktır."

Hemen metrobüse bindim ve üniversitedeki tüm arkadaşlarımın dövmelerini yapan adamın yanına gitmeye karar verdim.

Metrobüsten indim, yürüdüm, içeri girdim ve hiç düşünmeden yaptıracağım dövmeyi dövmeciye çizdim. Barlas'ın dövmesini yaptırdığı yere, omzumun alt kısmı, üst kolumun olduğu tarafa yaptıracaktım; bir daire, ortasından aşağı uzanan biri kısa ve ince biri uzun ve kalın, başlarında ince ve kalın topçuklar... Kaderin simgesi...

Aynada dövmeme baktığımda mutluluktan ağlayacaktım. Kendime özel, bir topluluğa ait, anlamlı ve sırrım olan bir şeyi

vücudumda taşıyacaktım. Ne zamana kadar belli olmayan bir zaman için.

Mutluluğum parasını ödeme kısmına kadar sürdü ve bu ayı zor çıkaracağımı fark ettiğimde moralim yerle bir oldu. Parayı düşünmeden anlık karar vermiştim, eminim bir nedeni vardı. Akıllıca bir seçim yapıp zihnimi kullandığıma ve bunun güzel bir şeye yol açacağına dair kendimi inandırmaya çalıştım.

Kolumun hafif sızlamasıyla beraber üzerinde streç film geçirilmiş kolumla tekrar metrobüse binmek üzereyken telefonum çaldı. Yağmur arıyordu.

"Leyla, acil, neredesin?"

Sokağın gürültüsünden onu duyabilmek için tek kulağımı parmağımla tıkadım. "Benim evin oralardayım, dolaşıyorum." diye yalan söyledim. Dövme olayını mantıklı bir sebep bulunca sonra söylemeyi düşünüyordum. "Ne oldu? Sen neredesin?"

"İşin yoksa Nişantaşı'na gelebilir misin? Karşılaşmış gibi yapalım da şu çocuğa bir de sen bak. Bizim iş ciddileşiyor gibi, bu yaştan sonra oyun oynamak istemiyorum, bana düzgün biri gibi geldi ama senin de yorumun önemli. Ona göre ona bir cevap vereceğim, ciddileşmek konusunda."

Yağmur bu tarz konularda o kadar mükemmeliyetçiydi ki tek bir arkadaşı bile görüştüğü çocuğu beğenmese fazlaca ciddiye alır ve bu konu üzerine çokça düşünürdü. Son ilişkisinden sonra daha da dikkatli olmasını garip karşılamıyordum, benim fikrim onun için her zaman önemli olmuştu. "Tabii gelirim. Bir saate oradayım, bana konumunuzu gönder."

Yağmur'dan konum aldıktan sonra tekrar metrobüsle Mecidiyeköy'e geçtim, oradan Nişantaşı'na doğru yürümeye başladım. Bir kahvecide oturuyorlardı, şansıma gel al servisleri olduğu için oraya o yüzden gitmişim gibi yapmaya karar verdim. Masalara hiç bakmadan doğrudan kasaya yöneldim ve siparişimi verdim. Kahveyi beklemek için kenara çekildiğimde beklediğim hamle geldi ve biri beni arkamdan dürttü.

Arkamı döndüğümde Yağmur yılın Oscar ödülünü alacak derecede bir performansla beni gördüğüne çok şaşırmış gibi bir tepki verdi, ben de elbette oyunu devam ettirdim.

"Aaa, Leyla! Neden söylemedin bu tarafa geleceğini?"

"Ya ben bir arkadaşımla buluştum da, eve dönerken bir kahve alıp öyle geçeyim dedim. Sana da ondan haber vermedim. Sen ne yapıyorsun burada?"

Yağmur çocuk duysun diye o kadar bağırıyordu ki tüm mekân bizi dinliyor gibiydi. Hangi masada oturduklarını da anlayamamıştım zaten.

"Ben de bir arkadaşımla buluştum, oturuyorduk," dedi eliyle arkasını göstererek. Kaşlarımı kaldırıp yarım ağız hangi masa olduğunu sormaya çalıştım. Bir anda gülerek "Gel tanıştırayım sizi," dedi ve elimden tutarak orta sıralardaki masaya götürdü.

Arkası bize dönük çocuğun omzuna dokunarak, "Atlas, bak en yakın arkadaşımla tanıştıracağım seni," dedi.

Çocuk arkasını döndü.

Görür görmez bir anda elimdeki kahveyi yere düşürdüm.

Düşürdüğüm kahvenin etkisiyle anlık olarak girdiğim şoktan çıktım ve gözlerimi çocuktan zar zor ayırarak döktüğüm kahveye basmamak için geri çekildim.

Kot şortum ve beyaz tişörtüm mahvolmuştu. Herkes dönüp bize bakarken garsonlardan biri geldi ve sorun olmadığını söyleyerek bizi geri çekilmemiz için yönlendirdi.

"Kusura bakmayın," dedim kekeleyerek ama gözlerimi çocuktan ayıramıyordum. Çocuksa bana bakmak yerine bir Yağmur'a, bir yerdeki kahveye bakıyordu.

"İyi misin?" dedi Yağmur kahve birikintisine basmadan yanıma gelirken. Gözlerimi kırpıştırıp çocuktan ayırdım.

"İyiyim, elimden kaydı bir anda." Şoktan çıkamıyordum. "Bu..." dedim sessizce kaşlarımla çocuğu gösterip, "... Görüştüğün çocuk, değil mi?"

"Müstakbel eşim dersek," dedi kulağıma eğilerek ve güldü.

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Çünkü bu, o çocuktu. Geleceğimde yatağın üzerinde oturarak konuştuğum, dün gece kendisine mektup yazdığım o çocuk.

Gözlerime inanamıyordum. Etraftan duyduğum insan uğultuları hiç bilmediğim bir dil konuşuluyor gibi hissettiriyordu. Kalp atışlarımın hızı kulak zarımı delip geçmek üzereydi, enerji patlaması gibi bir şeydi bu.

Olduğum yerde kıpırdayamayarak Yağmur'a döndüm. Boş gözlerle ona bakarken o yerin temizlenmesini bekliyordu. Gar-

son dökülen kahveyi temizleyip bize yolu açtıktan sonra önce bana sonra tişörtüme baktı. "Üstüne de hep döküldü, nasıl düşürdün öyle?"

Ağzımı açtım ama pek konuşamıyordum. Bilmiyorum anlamına gelen bir yüz ifadesi yapmaya çalıştım ama başarılı olup olmadığımdan emin değildim. "Gel hadi," dedi Yağmur ve masaya doğru yöneldi.

Adım atmakla atmamak arasında kalmıştım, niyeyse sanki tüm bu olanlardan çocuğun da haberi varmış da onunla yüz yüze gelmemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki aramızda yıllardır süren büyük bir sır varmış da eğer göz göze gelirsek açığa çıkacakmış gibi.

Yağmur masaya oturup gözlerini bana dikince utanç ve mahcubiyet içinde masaya yöneldim. İkisinin ortasındaki sandalyeyi kendime çekip otururken çocuğun gözlerini üstümde hissediyordum.

Ben çocukla göz göze gelmemek için çabalarken bir anda "Nasıl döküldü öyle ya?" şeklinde bir giriş yaptı. Resmen korku içinde gözlerimi ona çevirdim.

Ela gözler, buğday ten, yanları düz tepesi kıvırcık koyu saç, hafif kirli sakal, biraz kemerli bir burun, sivri çene hattı... Oydu işte. Karanlıkta gördüğümden çok daha güzel görünüyordu.

Sanki o da bir şeyler biliyormuş gibi gözlerinde ufak bir ipucu aradım ama boş ve anlamsız bakışlar dışında hiçbir şey göremedim.

"Evet," dedim yavaşça. "Elimden kaydı bir anda."

Çocuğun gözleri benden tişörtüme kaydığında rahatsız oldum. Nedensizce şu an onun yanında kahve dökülmüş bir tişörtle oturmak istemiyordum.

Kendine gel diye uyardım kendimi. *En yakın arkadaşının sevgilisi olmak üzere.* Şu an tüm bunları düşünemeyecek kadar gergin ve şok içindeydim.

"Olsun ya, şimdi bir tane daha alırız. Atlas ben bu arada. Tekrar tanışalım." Elini uzattığında istemsizce Yağmur'a baktım. Sanki zihnimden geçenleri okuyor da bana izin verirse elini sıkacakmışım gibi bir bakış attım. Tam aksine Yağmur heyecan ve mutlulukla bizi izliyordu.

Utanç içinde elimi kaldırıp onunla tokalaştım. Dokunuşu, ona tekrar dokunma şansım olana kadar yaşamaya devam etmem gereken bir sihir gibiydi. Gözlerinden, gülümsemesinin sıcaklığına kadar, sanki evren pozitifliğini kanalize etmek için onu seçmiş gibi, umut ve mutluluk için yaratılmış bir varlıktı gözümde. Bu kadar etkilendiğime inanamıyordum, büyülenmiş gibiydim.

"Leyla... Memnun oldum," dedim gülümsemeye çalışarak. Göz temasını elimden geldiğince kesmeye çalışıyordum. Ellerimiz ayrıldıktan sonra anlık garip bir sessizlik oldu. Bozmak için konuşmam gerekiyormuş gibi hissettim. "Ben de eve geçmeden kahve almak için uğramıştım," deyiverdim.

"Çok iyi denk geldi," dedi Yağmur hızlıca. "Ben de sizi tanıştırmak istiyordum zaten. Seni çok anlatıyorum Atlas'a." Atlas gülümseyerek kafasıyla onayladı.

"Evet, meşhur Leyla."

Maalesef kalbimin atışı bir an olsun azalmıyordu. Nasıl olacaktı bu? Bence gördüğüm şey gerçek değildi. Astral seyahat olayı doğruydu, geleceği gösteriyordu ama farklı biçimde... Buna inanmak istiyordum ama bunları daha sonra düşünecektim.

"Ben de seni duymuştum, gerçekten de iyi oldu," dedim Atlas'a hem bakmaya hem bakmamaya çalışarak. Şu an dışarıdan fena garip göründüğüme emindim. Ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

"Atlas besteci," dedi Yağmur sanki daha önce konuşmamışız gibi. "Sana bir ara birkaç bestesini dinletmem lazım Leyla, tabii kendi de izin verirse. O kadar iyi ki, inanılmaz yetenekli gerçekten."

"Öyle mi?" dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Atlas utangaç bir tavırla Yağmur'a baktı.

"Abartıyor," dedi gülerek.

"Abartmıyorum." Yağmur kendinden emin şekilde sandalyede arkasına yaslandı. "Kaç kişi aynı anda dört enstrüman çalabiliyor?"

"Neler çalıyorsun?" diye sordum merakla, yüzüme herhangi bir ifade yerleştirmemeye çalışarak.

"Piyano, gitar, davul ve yan flüt," dedi mahcup bir tavırla. Dışarıdan görsem bu çocuğun müzikle alakası yok derdim sa-

nırım. Ya da var derdim. Bir müzisyen nasıl olur bilmiyordum. Koyu mor bol bir tişört, siyah kot bir pantolon giymiş, beline de siyah bir hırka bağlamıştı. "Gerçi şimdi elektronik ses ekipmanlarıyla yapılıyor her şey ama."

"Vay be," dedim etkilendiğimi çok da belli etmemeye çalışarak. "Söylüyor musun peki?"

"Yok." Genelde bana cevap verirken Yağmur'a bakıyordu. Fazla göz temasına girmiyorduk. "Sesim kötü maalesef. Ben proje bazlı çalışıyorum, besteci olarak. Medya veya performans şirketleri ne isterse onlara yönelik iş çıkartıyorum."

"Bazı izlediğimiz Türk filmlerinde Atlas'ın da besteleri var, biliyor musun?" dedi Yağmur heyecanla. "Sana bir ara gösteririm. Oyunlar için de yabancı şirketlere fon müzik hazırlıyor."

Ne güzel ve keyifli bir işti bu böyle. Onun adına mutlu olup içten şekilde gülümsedim. "Kulağa harika bir iş gibi geliyor. Çok şanslısın."

"Sen ne iş yapıyorsun?"

Onlar ilgi alanlarının ve peşinden koştuğu hayallerinin işlerini yaparken benim pek bir seçim şansım olmaması bir anda moralimi bozmuştu.

"Çağrı merkezinde çalışıyorum," dedim sinirle. Ona sinirlenmişim gibi çıkmıştı ağzımdan oysaki kendime sinirlenmiştim.

Atlas sadece kafasıyla onaylayarak Yağmur'a döndü, "Ben Leyla'ya yeni bir kahve alayım."

Bir anda böyle bir şey yapıyor olmasına çok şaşırmış olsam da bana değil Yağmur'a bakarak haber vermesini garipsemiştim.

"Hayır, hayır, lütfen. Ben alırım giderken," dedim hızlıca onu oturtmaya çalışarak.

"Olur mu canım, biz içiyoruz sen oturuyorsun. Ne içersin?"

"Bırak, alsın. Bir şey olmaz," dedi Yağmur.

El mahkûm onu durdurmak için kaldırdığım kolumu indirdim.

"Orta boy bir flat white o zaman. Laktozsuz sütle." Utanarak gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Atlas ayağa kalktığında boyu dikkatimi çekti. Gerçekten de tahmin ettiğim gibi uzun görünüyordu.

Hâlâ şokun etkisinden tamamen çıkamamıştım. Sanki televizyonda gördüğüm bir ünlü canlı canlı karşımdaymış gibi geliyordu.

Atlas uzaklaşır uzaklaşmaz Yağmur bana doğru eğildi. "Nasıl buldun?"

Ne diyeceğimi bilemez durumdaydım. Kötü bir şey söyleyecek halim tabii ki yoktu, henüz iki kelime etmiştik, kötü ne diyebilirdim? Artı olarak bana kahve almaya gitmişti, istesem de onu kötüleyecek hiçbir şey söyleyemezdim. Bunu zaten Yağmur'a da yapamazdım.

"Bence iyi biri," diyebildim sadece. Gerginlik içinde tırnaklarımla oynamaya başladım. "Ben sevdim."

"Değil mi?" dedi Yağmur yeşil gözleri heyecanla parlarken. "Eğer senin de onayını aldıysa bugün dönüşte arabada işleri ciddileştirme konusunu tekrar açacağım."

"Bence acele etme ama," dedim hızlıca. Korkumdan ne diyeceğimi bilmiyordum, saçmalamaya hazırdım. "Yani eğer içine sinmiyorsa... Senin hislerine güvenirim, biraz daha beklemek istiyorsan bekle."

Yağmur'un hafif yüzü düştü ama hemen toparladı. "Daha yeni tanışıyor sayıldığımız için haklısın, biraz daha görüşme taraftarıyım ben de. Ama bir çiftin yapacağı her şeyi yapıyoruz, flörtten biraz daha ileriye gitmeye başladı. Konuyu açmasam da iş kendiliğinden ilişkiye evrilecek gibi."

Bir anlığına sessiz kaldım. "O zaman sen konuyu açma, kendi kendine ilişkiye gidecekse gitsin." Kendimi çok kötü hissediyordum, eve gitmek istedim. Yağmur'a bu kadar hoşlandığı birini kötülemek ve onun hevesini kaçırmak en son isteyeceğim şeydi. "Sen bilirsin tabii, genelde ilişki konusunda ben de sana danışırım, benden daha tecrübeli olduğun kesin."

"Sen sevdiysen benim için yeterli," dedi gülümseyerek.

Birkaç dakika içinde Atlas kahvemle beraber masaya geldi ve önüme koydu. Tekrar teşekkür ettim.

"Leyla'nın bana aldığı kolyeyi gördün mü sen?" dedi Yağmur boynundaki kolyeyi Atlas'a gösterirken. Gülümseyerek kahvemden bir yudum aldım.

Atlas eğilip gözlerini kısarak kolyeye baktı. "Aaa, yıldız. Yağmur bayılıyor yıldızlı şeylere." Kafamla onayladım. "Çok güzelmiş, benden önce davranmışsın."

Kahveyi elimde gergince tutarak bir ona bir Yağmur'a baktım. "Sen ona daha güzelini alırsın. Ben öylesine görüp almıştım, arayıp bulsak daha güzel şeyler çıkar."

"Atlas'ın da zevki çok iyi. Geçen gün beraber alışverişe gittik, inanır mısın kız arkadaşım gibi yardım ediyor kıyafet seçimlerimde. Ciddi ciddi yorumluyor yani, bayıldım."

"Ama sen de iyi şeyler seçiyorsun, benle ilgisi yok."

Karşılıklı birbirlerini övme seansları beni iyice germeye başlayınca yerimde doğruldum. "Ben artık kalkayım, evde birkaç işim vardı." Bir anda sandalyeden kalktım. "Tanıştığıma tekrar çok memnun oldum," dedim Atlas'a dönerek.

"Ben de Leyla, çok oturamadık ama tekrar görüşürüz sanırım," dedi o da sandalyede hafifçe doğrularak. Yağmur benimle beraber ayağa kalktı ve bana sarıldı.

"Kalsaydın," dedi geri çekilirken.

"Yok, gideyim. Cidden işlerim var evde." Kalktığım sandalyeyi öne doğru iterken tekrar onlara baktım. Atlas yerinden kalkmamıştı zaten. "Hoşça kalın!"

Elimdeki kahveyle hızlı adımlarla kahveciden çıktım ve dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Beynimin içinde şimşekler çakıyor gibiydi. Hemen eve gitmek istiyordum.

Uzun ve zorlu bir yolculuğun ardından eve vardığımda annem uyuyordu, babamsa evde değildi. Hızlıca odama geçtim ve kapımı arkamdan kapadım.

Yatağımın hemen üstündeki camı açtım ve karşısına oturdum. Nefes alıp düşünmeye ihtiyacım vardı.

Olanlara inanamıyordum. Kafamda dolaşan o kadar soru işareti vardı ki... Bugün yaşadığım şey ilk olarak beni korkutmuştu. Buna artık emindim. Geçmişe gitmek, evet, yine garip ve ilginç bir deneyimdi, inanmıştım da... Ama sanırım geçmişi değiştirdiğim halde şimdiki zamanda hiçbir değişiklik olmamasından kaynaklı olarak "gerçekten de" geçmişe gitmemiş olabileceğime dair bir inanç vardı içimde son günlerde. Sonuç olarak Deren'i kaybettiğimiz gün ben uyuyordum, o an orada değildim ve Deren sabah hazırlanırken neler oldu hiçbir fikrim yoktu. Ama sabah işe gitmek için çıktığından ve motorun çarptığından haberim vardı. Belki de bilinçaltım bu olayı tekrar yaşayarak ve varsayımda bulunarak beni güya geçmişe götürüyordu ve olayla

yüzleştiriyordu. Sanırım son günlerde içten içe buna daha çok inanmaya başlamıştım, öbür türlü Deren'i evden geç çıkardığım için şu an yaşıyor olması gerekiyordu.

Ama bugün yaşadığım şey bilinçaltımda oturttuğum birçok şeyi değiştirmişti. Geçmiş başkadır, görmesen bile bilirsin. Fakat gelecek tam bir bilinmezlik ve kara bir delik gibi. Bunu zihnimin yaratmış olması imkânsızdı. Belki de yaratmıştı, beni hayatta tutacak bir umut beslemiştim ve bilinçaltım bir sevgilim olduğunu gösterip beni bu hayale tutundurmuştu. O zaman nasıl oluyor da o kişiyle direkt yüz yüze tanışabiliyordum? Atlas'ı hayatımda ne görmüş ne duymuştum. İmkânsızdı bu. Korkum tam da bu an başlamıştı.

İkinci korkumsa elbette gördüğüm şeyin gerçekleşme olasılığıydı. Asla ama asla gerçekleşmemesi gereken bir görüydü. Şu an düşündüğümde delirecek gibi oluyordum. Başımı ellerimin arasına aldım. İmkânsızdı bu. Atlas ve ben nasıl birbirimizi öpebilirdik? Bunu benim yapma ihtimalim o kadar düşüktü ki. Hadi ben bir salaklık yapacak olsam bile, Atlas bunu Yağmur'a nasıl yapardı?

İlk görüşte çarpılmayla bana bir ilgisi falan da oluşmamıştı, tam aksine doğru dürüst yüzüme de bakmamıştı. Büyük ihtimal beni sakar, özensiz ve boş biri olarak tanımıştı. Her şeyden öte, fazlaca hoşlandığı bariz olan kızın en yakın arkadaşıydım. O raddeye gelmemiz mümkün değildi. Kafayı yemek üzereydim. Her ne olursa olsun, o görü asla yaşanmamalıydı ve bunu değiştirmek için elimden geleni yapacaktım.

Yağmur'a karşı mahcubiyetimi düşünmek dahi istemiyordum. Kendimi zaten sevdiğim söylenemezdi, bir de üstüne elimde olmayan hislerim yüzünden kendimden iyice iğrenmeye başlamıştım. Atlas'ın yüzünü inceleyerek karanlıkta göründüğünden daha iyi olduğunu düşündüğüm anı hatırladıkça kendimi balkondan atasım geliyordu. Nasıl böyle bir şey yapabilirdim? Kendime inanamıyordum, tam bir hayal kırıklığıydım. İğrenç ve rezil bir insandım. Bir insanın başına gelebilecek en kötü arkadaş, en kötü evlattım ve muhtemelen de en kötü eş olurdum. Yağmur'u üzecek, utandıracak ve kızdıracak bir şey yapacağıma ölmeyi tercih ederdim.

Asla ama asla gerçekleşmeyecekti gördüğüm. Asla.

Atlas'ı beğenmekten kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyordum. Onu ne kadar az görürsem o kadar iyiydi. Buydu işte planım. Atlas'la elimden geldiğince görüşmemeye çalışacaktım. Zaten çok da dışarı çıkmıyordum, Yağmur'la ayrı görüşürdüm. Hislerim de böylece kaybolurdu. Normalde yakın arkadaşlarımın sevgililerine bu gözle bakmak benim için alışılmadık bir durumdu, hiç başıma gelmemişti ve gelmesi de imkânsızdı. Fakat bu durum beynimde farklı işliyordu. Onu ilk kez kendi sevgilim olarak görmüştüm ve şu an Yağmur'un yanında görmek tam tersi bir algı yaratarak beynimin bana oyun oynamasına sebep oluyordu. Sanki o benim eski sevgilimdi de şu an Yağmur'la beraberdi.

Keşke onu ilk Yağmur'un yanında görmüş olsaydım, diğer türlü ondan etkilenmeyeceğime adım kadar emindim.

Tabii bir de bu çocuğa içinde bulunduğum durum dolayısıyla fazlaca anlam yüklemiş olmamın da etkisi vardı. Zaten insanlara değil, o insanların kafamızda yarattığımız versiyonlarına âşık olurduk. Bu çocukla bugüne kadar ne tanışmıştım ne iki kelime etmiştim fakat zihnimde öyle bir yerdeydi ki beni kurtaracak tek insan olduğuna şüphesiz gözle bakıyordum. Öyleydi de. Şu an bir ay daha buradaysam onun sayesindeydi.

Umutlarımın yerle bir olduğunu hissettim. Kırık bir dala tutunur gibi boş bir hayale tutunmuştum. Kalbimin kırıldığını ve kendime acıdığımı hissettim. Çok aptaldım, çok...

Yatağıma uzandım ve gözlerimi kapamaya çalıştım. Olmuyordu.

O an Deren'e ihtiyacım olduğunu iliklerime kadar hissettim. Onunla konuşup dertleşmek, bu yaşadığım inanılmaz olayı en ince ayrıntısına kadar onunla paylaşmak, onun zekâsından yararlanmak... Ona o kadar ihtiyacım vardı ki...

Yapayalnız hissettim.

Kulaklığımı telefonuma takarak en azından ruh halimi yansıtabilecek bir şarkı aramaya başladım. Resmen yoktu. Ruhumu besleyip biraz da olsa beni sakinleştirecek hiçbir şey bulamıyordum.

Rasgele bir şeyler açtım ve gözlerimi kapadım.

Geri açtığımda korkunç bir çığlık kulaklarımı delip geçiyordu. Yerimde zıplayarak uyandım ve karanlık odada sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Uyku sersemi rüya mı görüyordum yoksa ses içeriden mi geliyordu anlayamamıştım. Saat kaçtı? Odam karanlıktı.

Bir çığlık daha duyduğumda kendime geldim ve hızlıca yatağımdan kalkıp kapımı araladım. Annemin, çığlık sesiydi.

Hızlıca koridora çıkıp sesin geldiği yön olan annemin odasına doğru koştum. Kapısını açtığımda annemin yatak üzerinde doğrulmuş çığlık çığlığa bağırdığını fark ettim.

O an aklıma gelen tek şey babama bir şey yapıp yapmadığıydı. Hızlıca odanın ışığını açtım ve dehşet içinde açılmış gözlerimle annemin oturduğu yatağa baktım. Babam yoktu.

"Işığı kapat!" diye bağırdı annem. Şaşkınlık içinde robotmuşum gibi hızlıca emri uyguladım ve ışığı kapadım. Yatağın üzerinde bir ileri bir geri sallanan annemin yanına hızlı adımlarla gittim ve yatağına oturdum.

"Anne! Ne oldu?" Annem cevap vermek yerine hızlı hızlı öne arkaya sallanıyor, ağlamakla bağırmak arası garip sesler çıkarıyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. "Anne, ne oldu? Korkutmasana!"

Annem transa geçmiş gibi sallanmaya devam ederken omuzlarından tutarak onu durdurmaya çalıştım. Nefes alamıyor gibi görünüyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. "Baba!?" diye içeriye doğru seslendim. Evde olsaydı bu sesi duyup gelmemesi imkânsızdı. Evde olmadığını anladıktan sonra anneme seslenmeye devam ettim. "Anne! Anne! Sakin ol! Ne oldu? Bana bak! Bana bakar mısın?"

Annem dehşet içinde açılmış gözleriyle bana bakarken onu sakinleştirecek ne diyebileceğimi düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu, ben de oturup ağlayacaktım şimdi.

Kafasını kollarımın arasına aldım ve hızlıca göğsüme yasladım. Tüm vücudu kollarım arasında titriyordu. Birbirine girmiş kızıl saçlarını parmaklarım arasına alarak bebekmiş gibi onu okşamaya başladım. "Tamam, tamam, geçti, bir şey yok..." Onun bana küçükken yaptığı gibi...

Annemin çıkardığı çığlık sesleri yerini küçük iniltilere bırakıtı. Küçük bir çocuk gibi ağladıktan sonra nefesi kesilmiş, sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. Saçlarını okşayarak tamamen normale dönmesi için dualar etmeye başladım.

O an çok ilginç bir şey oldu. Annem bana sarıldı.

Kollarını belime sardı ve kafasını iyice göğsüme gömdü. Ona iyice sarıldım. İniltileri dinene kadar öylece bekledim.

Nefes alışverişinin yavaşladığını hissettiğimde "Ne oldu?" diye sordum sessizce. Annem bir süre sessiz kaldı. Burnunu çektikten sonra "Rüya gördüm," dedi.

Korkak bir tavırla "Ne gördün?" diye sordum. Annemin nefesi göğsümün üstünde iyice yavaşladı.

"Deren..." dedi sayıklar gibi. "Deren eve gelmiş... Kapıdan içeri girdi, sarıldım, öptüm onu. Hoş geldin, ne iyi ettin de geldin dedim..." Sesi titriyordu. "Anne geldim işte dedi. Oturduk, konuştuk... Sonra babanı gördü, babanın o halini görünce sinirlendi. Niye bu kadar içki içiyor dedi, niye eve gelmiyor dedi. Bana kızdı. Ona niye izin veriyorsun dedi, cevap veremedim. Sonra seni gördü." Biraz duraksadı. "Leyla niye hiç odadan çıkmıyor dedi, niye hiç konuşmuyor dedi. Yine bana kızdı. Ben cevap vermeyince sinirlendi, çıktı gitti. Gitme dedim, kızdı bana gitti."

Annem için ne hissetmem gerektiğini artık bilmiyordum. Acısını tahmin etmem çok zordu, evlat kaybetmek bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydi belki de. Çok ağır geçiriyordu, zaman bir türlü anneme ilaç olmuyordu. Babama da. Acılarını yaşamalarına bir gün bile kızmadım. Ama bu noktada hem annemin hem babamın unuttuğu tek bir şey vardı.

"Ben varım." Sesim kısık çıkmıştı. Söylerken biraz utanmıştım, bu lafıma sinirlenebileceğini düşünüyordum. "Ben varım anne," dedim burnumu çekerek. "Bir kızın daha var."

Annem bir süre cevap vermedi. Cevap alamayışım elimde olmadan gözlerimi doldurmaya başlamıştı. Belki de söylememeliydim.

"Sen varsın ama Deren niye gitti?" dedi en sonunda. Gözlerimi kapattım.

"Keşke buna verecek bir cevabım olsa." Sertçe yutkundum. "Giden kişi senin çocuğun olduğu kadar benim de diğer yarım. Harika bir arkadaş, zor, ergen zamanlarımda yardımcı kaptan, yaramazlık yapacağım zamanlarda yanımdaki yardımcı, savaş vakti siperlerde benimle duran dost... Ben de bunları kaybettim." Bir an duraksadım. "Deren'in battaniyesi sonra... Küçükken babamla sen mutfakta yemek hazırlarken onunla televizyonda bir şeyler izlerdik. Hep battaniyeyle izlerdi bir şeyleri. İzlediği

şeylerde hissettiği duyguları battaniyeyi tutma biçiminden anlardım. Keyif aldığını ya da ne bileyim, gergin hissettiğini falan... Yumuşakça mı dokunuyor, parmaklarını deliklerden mi itiyor, sıkıyor mu... Hepsi anlaşılıyordu battaniye tutuşundan." Ağlamak üzere olduğumu fark ettiğimde derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırdım. "Mutlu olduğunda onunla hayalet oyunu oynardı, onun görünmezlik kalkanı olurdu, gelir beni korkutmaya çalışırdı. Bazı günler pikniğe giderdik. Yağmur yağdığında üstümüze kapardık. Yapılacak süper kahraman işi olduğunda pelerini yapardı. En iyi oyuncağı, rahatlığı, anılarının koruyucusu gibiydi." Burnumu çekerek güldüm. "Sonra büyüyünce o battaniyesine bakıp bize inatla battaniyenin daha büyük olduğunu söyler dururdu. Küçülüp küçülmediğini sorardı." Annem kafasını kaldırıp bana baktı. "İstersen o battaniyeyi al, özlediğinde git ona sarıl. Ama artık iyi yaşanmış bir hayatın yasını bu denli tutma anne." Annem benden geriye doğru çekilerek yatakta sessizce doğruldu. Bana baktı. "Deren'in yanımdan gitmesini isteyecek son insan bendim. Emin ol, belki senden bile fazla ihtiyacım var ona, hele şu an... Ama biliyorum ki şu an burada olduğundan çok daha iyi bir yerde, mutlu, huzurlu, kısa ama güzel bir hayat yaşadığı için memnun... Onu özlediğinde anne," Ellerimi uzatıp annemin ellerini avuçlarımın içine aldım, "ruhlarınızın beraber gülümsediği, görünmez ama elle tutulur bir şekilde uzandığı ve sana dokunduğu anları hatırla." Karanlıkta gözlerimizi buluşturmaya çalıştım. "Onu her özlediğinde ya battaniyesine dokun ya bana... Ben onun diğer yarısıyım anne."

Annem bir anda sessizce hıçkırarak ağlamaya başladı ve eğilip tekrar bana sarıldı. Bu anı beklemişim gibi bir anda benim de içimdeki tüm öfke, hayal kırıklığı, üzüntü ve stres patlamış gibi gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Annem bana eskisi gibi sarılıyordu. Çoktan unuttuğum o çok eski zamanlarındaki gibi...

"Kendi acınızda kayboldunuz, benim acımı görmüyorsunuz," dedim boğuk sesimle kafamı gömdüğüm omzu içinde hıçkırırken. Kalbim o denli kırıktı ki anneme bir gün bunları söyleyebileceğime asla inanmazdım. Bana o kadar büyük bir haksızlık yapılmıştı ki, tek bir kişi bile içine düştüğüm çukurda sesimi duymamıştı. "Sizin çocuğunuz gitti, benim ikizim... İkizim ya ikizim. Sizin bir çocuğunuz daha var, benim bir kardeşim daha

var mı?" Çocuk gibi nefes nefese kalıncaya dek ağladım. "Bana yazık değil mi? Benim ne suçum var? Bedenen ölmedim belki ama bu evin içinde beni de siz öldürdünüz. Yokmuşum gibi..."

"Özür dilerim," dedi annem bağırarak. "Özür dilerim..."

Annemle kollarımız birbirine sıkı sıkı bağlanmışken o an oradan hiç ayrılmak istemedim. Gülüşümüzün çimenlerdeki papatyalar gibi olduğu yaz mevsimlerini geri istiyordum, buzların kalbimizi ve kanımızı dondurduğunu hissettiğim kış zamanlarını da... Annem ve babamın her zaman sığınağım, koruyucum, ebedi yuvam olduğu zamanları geri istiyordum. Kapısı bana her zaman açık, anahtarı her zaman cebimde ve her zaman benimle olan o hissi geri istiyordum.

"Ya o battaniyeye ya bana sarıl anne. Ama artık iyileş." Yaşlı gözlerle geri çekildim ve ona baktım, "Lütfen."

8. BÖLÜM

Sabah o kadar kötü ve o kadar ham hissederek uyandım ki sanki acımın üzerinde deri yoktu ve rüzgâr onu kanatıyordu. Bir savaşçı gibi tutunup, her sabah çalan zille ayağa kalkmaya çalışamayacak kadar acı içindeydim.

Mesaim başlayacağı için kendimi zorlayarak yatakta doğruldum. Tüm saçlarım ve kâküllerim birbirine girmişti, ayrıca dün giydiğim kıyafetlerle uyumuştum.

Açlık hissettiğimi fark ettim, dün bir şeyler yiyip yemediğimi hatırlamıyordum. Bir süre yatağın üzerinde öylece oturdum ve üzerime örttüğüm beyaz pikeyi seyrettim. Dün gece annemle konuşmamız, Atlas ve Deren hakkında çok fazla düşünmüş oluşum üstümde iyi bir etki yaratmamıştı.

Saati geçirmemek için yataktan kalktım ve lavaboda ayılmak için elimi yüzümü yıkadım. Oradan mutfağa geçtim ve çekmecede bulabildiğim tüm abur cuburları kucağıma toplayarak odama geçecekken annemin kapısının açık olduğunu gördüm.

Onu uyandırmadan sessizce kafamı uzattım. Yüzü kapıya dönük uyuyor, kucağında da Deren'in battaniyesini tutuyordu.

Gece battaniyeyi bulup çıkarmıştı.

Ve bana değil, battaniyeye sarılmayı tercih etmişti.

Omuzlarım düşük şekilde odama geçtim ve kapımı arkadan kapadım. Artık bir şey düşünmeye ve hissetmeye mecalim yoktu. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapıp günlerimi geçirmeye bakacaktım.

Bilgisayarımı açtım ve çağrı beklerken adeta kıtlıktan çıkmış gibi odama getirdiğim her şeyi yedim. O kadar hızlı bitirmiştim

ki ne yediğimin farkında bile değildim. Çöplerini de yere doğru fırlattım.

İşimden nefret ediyordum. Özellikle bugün kimseyle konuşasım yoktu. Bugün elektrikle alakalı bir problem yaşanmamasını umarak boş gözlerle ekranımı izledim.

Saat 4'e kadar süren mesaimden sonra bilgisayarı adeta kenara fırlattım ve anneme bakmak için odamdan dışarı çıktım. Televizyon başında programlarını izliyordu. Elinde Deren'in battaniyesi vardı. Sakin göründüğü için bir iki kelime edip edemeyeceğimi test etmek istedim.

"Anne," diye seslendim çekinerek. Kafasını çevirip boş gözlerle bana baktı. Herhangi bir sevgi veya eski anne şefkati belirtisi yoktu. "Deren'in salondaki fotoğrafı için yeni çerçeve almıştım. Beraber koyalım mı?"

"Ne yaparsan yap."

Dünkü özür dileyen Esra Poyraz gitmiş, tanımadığım bu kadın tekrar gelmişti. Ona hiçbir şey söylemeden odama gidip günler önce aldığım, siyah poşetin içinde duran çerçeveyi çıkardım ve salona gidip Deren'in mezuniyet fotoğrafını oraya taktıktan sonra sehpanın üzerine yerleştirdim. Annem umursamaz bir tavırla bir bana bir televizyona baktı. Hiçbir şey söylemeden odama gittim.

Kapımı kaparken kolumdaki streç bant bir anda yere düştü. Şaşkınlıkla bakarken tüm yaptırdığım dövmeyi hatırladım. Tamamen unutmuştum. Aynamın karşısına geçerek tişörtümün kolunu sıyırdım ve dövmemi inceledim. Güzel görünüyordu. Banyodan aldığım vazelinle biraz üstünden geçtim. Belki de bugün Müphem'e gidip Barlas'ı görebilirdim, hem dövmemi de göstermiş olurdum. Dün Yağmur yüzünden gidememiştim, bugün gidebilirdim. Hatta belki de Barlas'a Atlas konusunu da danışmalıydım. Bu tarz bir durum içinde kalmış başka "müşterileri" veya "danışanları" varsa bana yardımcı olabilirdi. Olmasa dahi, Barlas'la konuşmak hoşuma gidiyordu ve açıkçası başka bu konuyu konuşabileceğim kimsem de yoktu.

Dün giydiğim kıyafetlerimi çıkartıp gri bir eşofman üstüne beyaz düz bir tişört giydim. Saçım yağlı görünüyordu, duşa girmek istemiyordum. Saçımı topuz olacak şekilde toplamaya

çalıştım ve kâküllerimi olabildiğince normal görünecek şekilde taradım.

Gözaltlarım korkunç görünüyordu. Biraz kapatıcı alıp kapamaya çalıştım. Daha fazla kendime bakmaya tahammülüm kalmayınca kendimi dışarı attım.

Artık Cihangir'in ezberlediğim sokaklarına vardığımda Müphem için köşeden döndüğüm an upuzun biriyle bir anda çarpıştım. Çarpmanın etkisiyle panikle olduğum yerde gerilerken kafamı kaldırıp "Çok pardon," dedim.

Atlas karşımda duruyordu. Kötü bir şaka olmalıydı bu, tesadüf diyecek halim yoktu. Kötü bir şakadan başka bir açıklaması olamazdı.

"Aaa," dedi Atlas telefonda konuştuğu kişiye bana doğru "pardon" işareti yaptığı elini indirirken. "... Bil bakalım kime çarptım!" Nevrim dönmüş vaziyette Atlas'a bakarken ağzımın açık kaldığını fark ettim. "Leyla'ya," diye devam ettirdi telefonda. Boş bakışlarımı fark etmiş olacak ki telefonu bir saniyeliğine kulağından çekti ve bana doğru eğilerek "Yağmur'la konuşuyorum," diye fısıldadı.

Bu saniyeye kadar sabit ritmini koruyan kalp atışım, bu tempoyla beraber adeta yeni bir müzik janrasına geçiş yapmıştı. Nefesim kesilerek onu izlerken bir anda telefonu bana uzattı. Şaşkınlık ve panikle telefonu Atlas'tan aldım.

Parmaklarıma saniyelik temas eden parmakları karanlık ruhuma parlak bir ışık huzmesi misali dokunmuştu. Panik içinde telefonu hızlıca kulağıma götürdüm.

"Leyla! Senin Cihangir'de ne işin var hayatım?" Yağmur'un neşeli ses tonu tüm ruhumu sardı. "Bu kadar denk gelir!"

Gözlerimi dikip Atlas'a baktım. Gülümseyerek bana ve tuttuğum telefona bakıyordu. Gerginlik içinde "Evet," deyiverdim sadece. Neden Cihangir'deydim? "Ben... Şey için... Babam işyeri için bir şeyler almamı istedi, ben de burada bir dükkân buldum, ona gidiyordum." Dükkânı sormamaları için hemen konuyu değiştirdim. "Şimdi de tam köşeyi dönüyordum ki Atlas'la çarpıştık," dedim gözlerimi kaçırarak.

Yağmur neşeli bir kahkaha patlattı. "Ben de geleceğim birazdan. Atlas'la biraz beklesene ben gelene kadar. Beraber akşam yemeği yeriz."

Sanki görebilecekmiş gibi büyük bir panikle kafamı olumsuz anlamda salladım. "Yok, yok. Ben alacaklarımı alıp eve döneyim hemen. Annemi de yalnız bırakmayım."

"Leyla..." dedi Yağmur garipser bir sesle. "Evden çıkmak için can atıyorsun, anneni niye yalnız bırakasın? Zaten haftanın yedi günü evdesin. Alacaklarını yemekten sonra alırsın, bizle beraber yemek ye."

"Alamam, kapanır dükkân."

"Al, geri gel o zaman. Eve gitmek için bahane uydurma kendine lütfen." Derin bir iç çekti. "Hatırım için. Tamam, çok zorlamayacağım seni. Sadece yemek yiyelim ya. Hem sana anlatacaklarım var, ondan önce bugün biraz daha Atlas'ı gözlemlersin, ona göre dedikodu yaparız. Ne dersin?" Endişeli gözlerle bir Atlas'a bir yan gözle telefona baktım. "Kırma beni lütfen. Hemen geleceğim ben şimdi zaten, çok beklemezsiniz."

"Tamam," dedim sessizce. "Çok gecikme ama," diye fısıldamaya çalıştım Atlas duymadan ve telefonu kapadık. "Seninle beklememi istedi, yemeğinize dahil olmuş gibi oldum biraz," dedim ve hafif mahcup bir tavırla telefonunu ona geri uzattım.

"Süper!" Atlas gülümsedi ve telefonunu cebine koydu. "Zaten biz de romantik bir yemeğe falan çıkmıyoruz, benim ofiste takılacaktık, oraya yemek söyleyeceğiz. Seninle beraber direkt oraya geçelim o zaman."

Atlas'ın yanında o kadar panik içindeydim ki ne yapacağımı bilemez halde sokağın ortasında öylece kalakaldım. Bir iki adım attıktan sonra peşinden gelmediğimi fark edince bana döndü. "Bu taraftan," dedi ileriyi göstererek. "Bu sokak üzerinde zaten."

Hızlıca istemsiz olarak saçımı düzelttim ve hızlı adımlarla ona yetiştim. Sessizlik içinde yürümeye başladık.

Derin nefesler aldığımı ona belli etmemeye çalışıyordum ama çok zordu. Stresten tırnaklarımla oynamaya başladım.

Siyah fit şort üzerine siyah palmiye yaprağı desenli bol beyaz bir gömlek giymişti. Dün gördüğüm tarzından daha farklı görünüyordu, kafamı karıştırmıştı.

Aramızdaki sessizlik beni delirtiyordu. O kadar gergin hissediyordum ki eminim yürüyüşüm bile değişmişti. "Ne ofisine gidiyoruz?" diye sordum en sonunda. Neredeyse kekeleyecek-

tım. Ona bakmamaya çalışarak hızlı adımlarla eşlik ediyordum bir yandan.

"Benim müzik yaptığım stüdyom, ofis diyorum ben ona," dedi hafif gülerek. "Hemen şurada." Parmağıyla gösterdiği yere baktım. Müphem'in bir alt sokağıydı.

"Burada mı oturuyorsun?" diye sorularımı göz teması kurmadan devam ettirdim.

"Yok, Şişli'deyim ben. Oralarda çok istediğim gibi bir daire bulamadım." Hızlıca kendini açıklamaya başladı. "Aslında çok yakın değil buraya ama bir ara beraber çalıştığım bir ortağım vardı, onun ofisiydi burası. Kendisi yurtdışına yerleşince bana kaldı. Ben de Şişli'de bulamayınca burada devam ettirdim."

Bir anlığına kafamı ona çevirip hemen tekrar önüme döndüm. "İyi yapıyorsun bence. Ben de Şişli'de oturuyorum."

"Öyle mi?"

Kafamla onayladım. "Buraya gidip gelmen iyi oluyordur, işe gider gibi işte. Bazen sadece evden çalışmak insanlar için zor olabiliyor, farklılık oluyordur sana da."

"Evet, orası doğru. Kendi evimde de çalışabileceğim çok alan var aslında ama buraya gelmeyi tercih ediyorum. Biraz motive ediyor sanırım beni, evde tek olsam hiçbir şey yapmadan yatarım."

Gülümsedim. "Genelde ben de öyle yapıyorum."

"Sen de mi evden çalışıyordun?" Tekrar kafamla onayladım. Yürürken sorularıma cevap verdiği anlarda kafasını bana çeviriyordu. Tüm benliğim ve ruhumu ortaya koyarak ona bakmamaya çalışıyordum. "İşte geldik," dedi ve elindeki anahtarla önünde durduğumuz gri binanın kilidini açtı.

Kapıyı benim için tuttuğunda büyük bir panikle önünden geçtim ve teşekkür bile edemedim. Merdivenlerden yukarı çıkarken arkamdan çıkmasına rahatsız olmuştum, kim bilir ne kadar kötü ve kilolu göründüğümü düşünüyordu.

Leyla, yalvarırım sus... ne olursun...

Düşüncelerime engel olamıyordum, bu saatten sonra Atlas'ın beni beğenip beğenmeyeceği düşüneceğim son şey olmalıydı.

Ne olur kendine gel...

Sonunda dairenin önüne gidip Atlas kapıyı açtığında bizi gri, kasvetli bir oda karşıladı. Burası bir artı sıfır dedikleri bir

studyo daireydi. Sadece büyük, geniş bir oda ve içeride bir tuvalet girişi vardı.

Kasvetin, pencereleri kapamış gri fon perdelerden kaynaklandığını fark ettiğimde Atlas çoktan benim önüme geçip koşarak salona geçmiş jaluzi perdeleri aralıyordu. İçeri ışık girdiğinde yavaşça etrafı inceledim. Gri renk duvarın önündeki siyah uzun masaya yatırılmış klavye piyano görüntüsü yaratıyordu. Klavyenin üzerinde daha önce hiç görmediğim tuşlardan ve düğmelerden oluşmuş bir müzik sistemi, onun üzerinde de sayfaları açık büyükçe bir defter üzerine yazılı notalar dikkat çekiyordu. Onun hemen yanında büyükçe bir hoparlör, arkada daha büyük uzun hoparlörler... Gri duvarın bitimindeki beyaz duvarın önünde büyükçe bir bilgisayar ekranı, masanın önünde yine adını hiçbir şekilde bilmediğim, binlerce tuştan oluşuyor gibi görünen teknolojik bir alet... Siyah, rahat görünen bir çalışma sandalyesi, diğer yanındaysa siyah deri bir koltuk. Yerdeyse tüm odanın zıttı bir görünümde yer alan otantik bir halı... Perdeleri hiç açmasa cam olduğu bile görünmüyordu, Atlas'ın kendini buraya hapsedip günlerce kendini müziğe verdiğini hayal ettim.

"Çok güzel görünüyor burası," dedim hayranlıkla. "Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım."

"Eh işte," dedi gülerek ve bana doğru yürüdü. "Yılların birikimiyle ancak bu kadar oluyor."

"Daha ne olacak? Bayıldım."

Atlas çekingen bir tavırla bana deri koltuğu gösterdi.

"Otursana. Ne içersin?"

"Bir şey almayayım," dedim hızlıca.

"Olmaz." Etrafında hafifçe tam bir tur döndü. "Mutfağımız yok ama küçük bir buzdolabımız var. Soğuk bir şeyler verebilirim."

"Gerçekten gerek yok, çok teşekkürler." Atlas'tan bir şey istemeye inanılmaz çekiniyordum. Genel olarak kendisiyle göz göze gelmeye bile çekinmemden sonra çok da garip gelmiyordu zaten.

Rahatsız ve huzursuz bir şekilde deri kanepeye oturdum. O da hemen çaprazımdaki çalışma sandalyesine kendini attı. Bacakları açık, kolları sandalye kolunda, rahat bir pozisyonda sandalyesinde bir sağa bir sola dönmeye başladı.

Sessiz kaldık. Gerginlik içinde yutkundum. Bir an oda o kadar sessiz oldu ki kalp atışlarımı duyacak sandım. "Ne zamandır müzik yapıyorsun?" diye sordum sessizliği kırmak için. Şu an onunla konuşuyor olmam bile Yağmur'a büyük bir ayıp ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Buradan gitmek istedim.

Yanaklarını şişirerek gözlerini tepeye dikti. "Çok uzun süredir sanırım," dedi düşünceli bir tavırla. "Babam küçüklüğümden beri sanatçı olacakmışım gibi yetiştirdi beni, konservatuara gittim zaten. Kendimi bildim bileli müzikle iç içeyim."

"Ne güzel," dedim gülerek. "Ben de küçükken piyano çalmayı çok isterdim."

"Çalsaydın ya, neden gitmedin kursa?"

Omuz silkip gülümsedim, "Ailem piyano alamayız eve diyerek göndermemişti," dedim kafamı eğerek. "Ama gitar kursuna göndermek istediler onun yerine, onu da ben istemedim."

Atlas dudaklarını büzerek gülümsedi, "Gitar da güzeldir, keşke şansını deneseydin."

"Eh," tekrar omuz silktim. "... Onu da herkes çalıyor. Piyano biraz daha eşsiz gelirdi bana. Sesi de çok huzur veriyor."

"Aynı zamanda en sevdiğim özelliği, her ruh halini yansıtabilmesi. Mesela gitar bana kalırsa her duyguyu veremez, davul da... Piyano ve keman her duyguyu veriyor."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bence piyano ve keman biraz daha üzücü ruh hallerine daha çok uyuyor. Eğlenceli bir piyano parçası çok hatırlayamıyorum. Ya da çok eğlenceli bir keman solosu..."

Atlas gülerek ağzını araladı. "Asla," dedi elleriyle. "Sana şu an bir sürü örnek gösteririm mutlu piyano parçalarından."

"Dinlememe gerek bile yok, tahmin ediyorum zaten. Ama biraz bile dinlesen, o ritimli parçalarda bile küçük bir hüzün seziyorsun. Piyanonun fıtratında var bence bu."

"Bak sen," ellerini bacakları arasında birleştirip hafif bana doğru eğildi. Benimle eğleniyor gibi görünüyordu. Biraz utanarak bakışlarımı kaçırdım. "... Sen dinlediğin şeylerde hüzün arıyor olabilir misin acaba?"

Alaycı bir tavırla güldüm, "Daha fazla hüzün arayacak halim yok inan bana."

Atlas az önceki gülümsemesini biraz bozdu ve mimikleri ciddileşti. "Yani, yanlış anlamanı istemem, Yağmur'la çok sık diyalogda olduğumuz için ister istemez konusu açıldı. Bu aralar canın sıkkınmış, sebebini bilmiyorum tabii. Seni çok sevdiği için üzüldüğünü anlattı. O yüzden mi özellikle hüzün arıyorsun acaba diye merak ettim."

Yağmur'un bu konuyu Atlas'a açmasına kızıp kızmadığımı anlamadım. Herhangi bir şey hissettim diyemem. Sebebini söylemediği sürece çok da sorun yoktu, en yakın arkadaşı kötü bir dönemden geçiyorken, bunu sevgilisi olmak üzere olan çocuğa çok hafif çıtlatabilirdi belki. Ya da yapmamalı mıydı? Bilemiyordum.

Yavaşça kafamı salladım, "En güzel dönemlerimi yaşıyorum diyemem, evet." Atlas sessiz kalınca devam ettim, "Özellikle parçalarda hüzün aramıyorum ama insanlar keyifleri yokken çok da hareketli parçalar dinleyemezler, bilirsin, hepimiz yaşarız bu durumu."

Atlas olumsuz anlamda başını salladı. "Ben öyle değilim mesela. Eğer modum düşükse kendimi özellikle neşelendirmek için neşeli parçalar dinlerim. Diğer türlü daha da dibe çekilirsin, haksız mıyım?"

"Haklısın," dedim yutkunarak. "Ama ben yapamıyorum onu. Ben mutsuzken biri kulağımda mutlu mutlu şarkı söylesin istemem."

"Acıma ortak olsun diyorsun."

"Aynen öyle," dedim gülerek. "Kişiden kişiye göre değişen bir durum aslında. Tam olarak da acıma ortak olacak bir parça buldum diyemem. Bir şeyler dinliyorum, evet, güzel geliyor. Fakat tam olarak rahatlatmıyor. Ruhu rahatlatmak da çok kolay bir şey değil."

Atlas bir süre düşünür gibi gözlerime baktı. Göz temasını birkaç saniye hiç kesmedik. Heyecandan kesik kesik nefesler alıyordum. "Benim..." dedi biraz duraksayarak. "... Bir süredir anksiyetem var. Ara ara geliyor, yokluyor beni. Bu doktor tarafından teşhisli bir durum değil, kendim öyle olduğunun farkındayım."

"Bir anda mı çıktı?"

Atlas biraz sessiz kaldı. Yine düşünür gibi gözlerini tavana dikti. "Birdenbire çıktı diyemem, tetikleyen bir şey yaşadım tabii. Önemli olan öyle zamanlarımızda ne yaptığımız." Sandalyesiyle bana biraz daha yaklaştı. "Bu hayatta işin dışında yapmayı sevdiğin, keyif aldığın ne var?"

Bu soru karşısında bir anda afalladım.

Yine aynı konuya gelmiştik. Benim bu koca hayatta yapmaktan keyif aldığım tek bir şey yoktu. Tek bir şey bile yok muydu gerçekten? Bir hobim, yeteneğim, herhangi bir şey?

Yoktu.

Hayata karşı hiçbir tutkum yoktu.

"Sanırım yok," dedim utanarak. Sesim kısık çıkmıştı.

Atlas'ın beni yargılayan bakışlarından kaçmak için ona doğru bakmadım. Oysa hemen kendi hikâyesini devam ettirdi, "Ben böyle durumlarda, aynı senin de dediğin gibi, ruhumu rahatlatacak bir şeyler dinlemek istiyorum. Benim tek avantajım, dinlemek istediğim şeyi kendim üretebilmem." Gözlerimi ona çevirdim. Hafif gülümser bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ve sana yemin ederim, daha rahatlatıcı ve kafa boşaltıcı hiçbir şey yok." Ayağıyla sandalyesini geriye doğru itti ve halı üstünde kayarmışcasına klavyesinin önüne geçti. "Gel sana kendi besteni yapalım."

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlık içinde baktım. "Nasıl yani?" dedim yarım ağız gülerek. "Şimdi mi?"

"Evet," dedi çok saçma bir soru sormuşum gibi bir tonlamayla. "Hem küçüklük hayalin piyano çalmayı da gerçekleştirmiş oluruz."

Bir an duraksadım, "Ama çalmayı bilmiyorum ki, nasıl hemen öğrenebilirim?"

Ayağa kalktı ve hızlıca yanıma gelerek elini bana uzattı. Klasik bir Türk dizisi sahnesini andıran şekilde Atlas'ın eline bakakaldım. Yavaşça eline uzanırken içimde havai fişeklerin patladığına yemin edebilirdim.

Parmaklarım onun avuç içine değdiğinde sıcacık oldular. Belli etmemeye çalışarak ayağa kalktım. Beni az önce kalktığı sandalyesine yönlendirdi ve oraya oturttuktan sonra elini çekti. Tuttuğu sağ elimi aşağı indirip masanın altından sıktım. Alevler içinde dersem abartmış olmazdım.

Kendisi de köşeden küçük bir tabure çekip hemen yanıma koydu. İkimiz de artık klavye başındaydık.

"Bas," dedi Atlas ellerini kucağına yerleştirerek. Heyecanlı, çaylak bir öğrenci gibi yanımda oturuyordu, oysaki tam tersiydi.

"Neye basacağım?" dedim gülerek.

"İstersen önce sesleri tanı." Eliyle ortadaki tuşları gösterdi. "Bunlar orta notalar, bas ve seslerine bak." Çekingen bir tavırla ellerimi orta tuşlar üstünde tek tek gezdirdim. "Bunlar," dedi sol taraftaki siyah tuşları göstererek. "... Bemol tonlar. Bas ve bak." Hepsine tek tek basarak onların da sesine baktım. "Bunlar diyez tonlar," dedi ve sağ siyah tuşlara bastırdı. Daha sonra bana, bas tonları ve tiz tonları da gösterdi. "İsimlerini bilmene gerek yok," diye devam etti. "Hangi sesler ne taraftan çıkıyor hatırlasan yeter."

Atlas sol elimi alarak klavyenin sol kısmına getirdi ve parmaklarımı belirli bir düzene göre tuşların üstüne yerleştirdi. Bayılacak gibi hissediyordum. "Parmakların bu şekilde dursun hep," dedi yavaşça kendi elini geri çekerken. "Sadece sol tarafla bir ritim yap. Sağ tarafı kullanma."

Elim heyecandan onun koyduğu şekilde kaldı. Hangi tuşlara bastığımı ve ne ses çıkaracaklarını bile unutmuştum. "İstediğin gibi gezdir parmaklarını, küçük bir ritim yakalayana kadar dene. Hoşuna gidecek ritmi tabii."

Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırarak tuşlara bakmaya başladım. Önce Atlas'ın parmaklarımı yerleştirdiği tuşlara basarak nasıl bir ses çıktığını anlamaya çalıştım. Şu an piyanonun benim "daha kalın ses" olarak nitelendirdiğim kısmındaydım. İnce notalara göre daha yoğun, sert ve çarpıcı hissettiren kısımdı bana göre.

Birkaç tuşa basarak şansımı denemeye başladım. Ben tuşlara bastıkça o, çok güzel bir şey çalıyormuşum gibi kafasıyla ritim tutarak bana eşlik ediyordu. Ondan aldığım cesaretle tuşlara basmaya devam ettim. Bana tanıdık gelen, bildiğim ritimlerden bir şeyler çıkarmaya çalıştım. Önce birine, ardından birine, sonra birine... Sadece üç tuşa basarak güzel bir ritim yakalamak istedim.

Bastım, bastım, bastım...

Birden rasgele bastığım üç tuştan tatlı bir ses çıktı. Hemen dönüp Atlas'a baktım. Gülümseyerek kafasıyla onayladı ve de-

vam etmem için beni cesaretlendirdi. Hiç bozmadan o bulduğum üç tuşa tekrar tekrar basmaya başladım. Tekrar, tekrar, tekrar, tekrar... Rasgele üç notayı ben seçmiştim ve kendi oluşturduğum bu küçük ritim bir anda beni önemli ve güzel hissettirmişti. Çalmaya devam ettim.

Atlas kendi parmaklarını yavaşça benim olduğum sol tarafa doğru getirdi ve benim bastığım üç notaya eşlik edecek şekilde kusursuz bir ritim yakaladı. Ben üç tuşa basmaya devam ederken onun bastıklarını öğrenmeye çalıştım ve yavaşça parmaklarımı o tuşlara getirdim. Onun çaldığı gibi çalmaya çalıştım.

Benim öğrendiğimi görünce yavaşça klavyenin sağ tarafına geçti ve benim bastığım notalara mükemmel şekilde uyacak tuşlara art arda basmaya başladı. Şok içinde onun parmaklarına bakarken devam etmem için beni uyardı. Parmaklarımı kaldırmadan tuşlara basmaya devam ederken Atlas ince notalarla besteme eşlik etti.

O denli içime işlemeye başlamıştı ki beste, bir şeyler daha katmak istedim. Boşta kalan sağ elimi siyah tuşlara götürdüm ve iyi bir ses çıkıncaya kadar basmaya başladım. Atlas kaşlarını kaldırarak bana şaşkın gözlerle baktı. Utanarak gülümsedim ve tuşlara basmaya devam ettim.

Ben güzel bir nota bulana kadar bestemizi biraz bozmuştum ama sonunda notalarımıza mükemmel uyacak sesi de bulmuştum.

Her ne ses çıkarırsam çıkarayım Atlas o kadar güzel uyum sağlıyordu ki benim başlattığımı eksiksiz bitiriyor ve ortaya muhteşem bir ses cümbüşü çıkarıyordu.

Tuşların yerini ezberlediğim ve ellerim sabit şekilde durduğu için gözlerimi kapadım ve bestemizi dinledim.

Dinledim, dinledim...

"Buna ne yakışırdı, biliyor musun?" Atlas'ın sesiyle gözlerimi hemen açtım.

"Keman mı?"

Atlas inci gibi dizilmiş dişleriyle güldü. "Aynen öyle."

Klavyeden ellerini çektiğinde ben de geri çektim. Ayağa kalkıp taburesini aldı ve hemen yan taraftaki bilgisayarının başına geçti. Ekrandan bir şeylere bastı ve bir anda yarattığımız beste

bilgisayarda çalmaya başladı. "Kayıt alıyordum zaten," dedi arkası dönük. Gülümsedim.

Notalarımız büyük hoparlörden odayı doldururken hızlı hızlı tuşlara basarak ekrandan birtakım programlar açtı ve üzerine eklemeler yapmaya başladı.

Bir anda koyduğu keman notalarıyla bestemiz öyle bir hale geldi ki yerimden kıpırdayamadım.

Bu duyduğum basit titreşimler kayıp ruhumu alıp cennetin sesine doğru çekiyordu sanki. Dalgaların kumdaki delikleri doldurması gibi, bestemiz çabasızca odadaki havayı dolduruyor, notalar beynime huzurla akıyor, yavaş yavaş değişen ton farklı yerlere dokunuyor, zihnim için bir tür işitsel masaj uyguluyordu.

Piyanonun her bir ritmi geçen zamanımı, kemansa geçen zamanlarda yaşadığım acıyı anlatıyor gibiydi. Atlas'sa ne yaşadığımı biliyormuşçasına her bir notayı mükemmel eşlemişti.

"Nedense yaptığım hataları ve son bir senedir yaşadıklarımı anlatıyor gibi hissettirdi," dedim dinlerken.

"En son ne zaman bir hata yaptın?" diye sordu Atlas bana dönmeden.

Umutsuzca gülümsedim. "Bilmem... O kadar yapıyorum ki... Dün bile olabilir!" Bir an duraksadım. "Dünden önce de... Ondan önceki dün de..." Gözlerim karşıdaki duvara kitlendi ve birkaç saniye düşündüm.

"Hangimizin dünü parlak ki?" dedi Atlas sessizce. "Benim de unutmak istediğim bir dolu dün var."

Gözlerimi duvardan ayırmadan "Ama belki de en büyük hatamı on dün önce yapmışımdır." Bir anlığına Müphem'e gittiğim günü düşündüm. Belki de hiç gitmemeliydim ve Atlas'ı görmemeliydim. Atlas'ı görümdeki haliyle tanımak yerine Yağmur'un sevgilisi olarak tanımamın benim için çok farklı sonuçları olacağına emindim.

O an içimdeki ses Müphem'e gidişimin hata olduğunu söyledi. Bu düşüncem sürer miydi emin değildim. Ama on dün önceki Leyla tekrar bunu yapmazdı...

Atlas bilgisayar ekranına dönük yüzünü bana çevirdi. Acımı anlar gibi gülümsedi. Birkaç saniye göz göze kaldık.

"O zaman," dedi tekrar arkasını dönerek, "bu bestenin adı *On Dün Önceki Kız* olsun."

On Dün Önceki Kız...[*]

"Artık kendime ait bir bestem var," dedim gülerek. Yanaklarımın kızardığına emindim. "Teşekkür ederim."

Atlas tekrar bana dönüp gülümsedi. Hiçbir şey söylemeden besteyi dinlemeye devam ederken kapı ziliyle irkildik. Panikle ayağa kalktım, sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi. Atlas yavaşça sandalyesinden kalktı ve gidip kapıyı açtı.

"Selam!" Yağmur'un aşinası olduğum pozitif sesi tüm odayı doldurdu. Onlar kapıda sarılıp öpüşürken ayakta onları bekledim.

Yağmur sarı saçlarını maşalamış, koyu bir göz makyajı yapmış, tatlı mini beyaz bir elbise giymişti. Çok güzel görünüyordu. "Seni burada gördüğüme ne kadar mutluyum anlatamam şu an," dedi bana sarılırken. Ben de ona sarıldım. "Yemekleri getirdim, soğumadan yiyelim hemen."

Atlas poşetleri Yağmur'un elinden alırken Yağmur kaşlarını çatıp pür dikkat kesildi. "Bu ne güzel bir müzik böyle," dedi dönüp Atlas'a bakarken. "Yeni mi bu?"

Atlas poşetleri masaya koyup yüzünde gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak beni işaret etti.

"Arkadaşın yaptı."

Yağmur şok içinde kafasını bana çevirdi. "Nasıl yani?" dedi ağzı açık.

Ellerimle yüzümü kapadım, "Tabii ki ben yapmadım. Üç tuşa bastım, gerisini Atlas getirip buna dönüştürdü."

"Ritim her şeydir, ana ritim olmasa devamını getireceğim bir şey de olmazdı. Ritim sana ait, yani parça sana ait."

"Saçmalama."

"Leyla!" dedi Yağmur sesli bir biçimde, sesindeki heyecanı hissettim. "Harika olmuş bu! Sen bu işte net devam et bence, bilmeden böyleysen kim bilir öğrensen neler yaparsın. Atlas'ın kendi parçalarından iyi valla."

Atlas, Yağmur'un arkasına geçerek belinden sarıldı ve saçlarından öptü. Gözlerimi kaçırıp diğer tarafa baktım. Onlar kendi aralarında şakalaşırlarken ne yapacağımı bilemez halde ellerimi şortumun arka cebine geçirerek sağa sola yürümeye başladım.

---

[*] *On Dün Önceki Kız* bestesini son sayfadaki QR kodu telefonunuzdan okutarak dinleyebilirsiniz.

Onlar yemekleri paketinden çıkarmaya başladığında "Bu parçayı alabilir miyim?" diye sordum Atlas'a çekinerek. "Evde de dinlemek istiyorum."

"Tabii ki," dedi Atlas hızlıca. "Yemekten sonra göndereceğim sana zaten."

Yemek boyunca daha çok Yağmur ve Atlas'ın aralarında geçen sohbeti ve beraber yaşadıkları komik anıları dinledim. Daha çok sessiz kalıp yemeğimi yemeyi tercih ettim ben de. Sanki herhangi verdiğim bir tepkide Yağmur bir şeylerden şüphelenecek diye çok korkuyordum.

Bir yandan da hâlâ olanlara veya olacaklara inanamıyordum. Atlas bana karşı hiç yakın, samimi veya flörtöz davranmıyordu. Açıkçası dışarıdan bakıldığında ben de ona. Bir saat önce yaşadığımız piyano besteleme anı aklımdan çıkmıyordu, yaptığımız beste de... Farklı bir duruma yormak istemiyordum bu durumu fakat Yağmur'la gerçekleştirmediği bir eylemi benimle yapmıştı. Bunları düşünürken kendime de kızıyordum, kendimle en yakın arkadaşımı kıyaslamaya kadar gidiyordu bu yol. Bu düşüncelerle boğuşurken de çok fazla sohbetlerine dahil olamadım.

Yemekten sonra işlerim olduğu bahanesiyle kalktım ve Yağmur'la Atlas'ı stüdyoda bırakıp sokağa indim. Temiz ve sıcak havadan derin bir nefes aldım. Çantamı koluma astım ve yavaş adımlarla Müphem'e ilerlemeye başladım. İki gündür bir türlü gidememiştim. Üst sokağa geçtim ve tanıdık pembe cepheli binanın önünde durdum. Kafamı kaldırıp baktığımda tabii ki Barlas balkonda sigara içiyordu. Gülümseyerek ona el salladım. O da aşağı bakarak bana eliyle selam verdi.

Apartmana girdikten sonra direkt olarak Barlas'ın olduğu kata çıktım ve zile bastım. Kapıyı Barlas açtı.

"Sen hiç çalışmıyorsun herhalde?" dedim içeri girerken. "Ne zaman görsem balkondasın."

"Ben de seni ne zaman görsem buradasın. Senin çok çalıştığın da şüpheli."

Kapıyı arkamdan bakarken ona gözlerimi devirdim. "Sadece buraya geliyorum ve sen de burada çalışıyorsun, beni hep burada görmen çok da mantıksız değil."

"Bensiz duramayacağını biliyordum." Önüme geçerek balkona doğru ilerlemeye başladı. "Gelsene."

Arkasından balkona doğru ilerlerken etrafta birkaç çalışan erkek daha gördüm. Burada çalıştıklarını nereden anladığımdan bile emin değildim, sadece o hissiyatı garip bir şekilde bana veriyorlardı. Artı olarak hepsi güler yüzlü ve seninle göz göze geldikleri an gülümseyen tiplerdi. Biraz da bu pozitifliklerinden anlıyordum sanırım, yüzlerinde bir dinginlik vardı hepsinin.

Balkona çıktığımızda Barlas kendi sandalyesine oturdu ve yarım bıraktığı sigarasını içmeye devam etti. "N'aber bakalım? Neler yaptın görüşmeyeli?" diye sordu gözlerini kısarak.

Umursamazca omuz silktim. "Pek bir şey yaptığım söylenemez. Uyuyorum ve uyanıyorum." Barlas kafasını aşağı eğerek alaycı bir tavırla güldü. "Bir de bunu yaptım," dedim ve tişörtümü sıyırarak üst kolumdaki dövmeyi gösterdim.

Barlas kafasını yavaşça bana çevirdiğinde bir anda gözleri açıldı ve bana yaklaşarak dikkatlice koluma baktı. "Hadi be!" dedi şaşkınlıkla. "Dövme mi yaptırdın?" Gülerek kafamla onayladım. "Nasıl ya?" Barlas gülerek dövmeyi incelemeye başladı. "Resmen aynısı olmuş."

"Aklımda tutabildiğim kadar. Gerçi internet sitenizde de var, oradan da kopya çektim."

Barlas kaşlarını kaldırarak kafasını aşağı yukarı hareket ettirdi. Etkilenmiş ama ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Nasıl bir anda vücudunda sonsuza kadar taşıyacağın bu dövmeyi yaptırmaya karar verdin?"

Kafamı çevirip dışarıya baktım. "Sonsuza kadar olan sürenin ne kadar olduğu belli değil. Bu zamana kadar hayatım ve bedenim hep benden bağımsız hareket etti, ciddi söylüyorum bunu. Bir kez olsun bir şeyler benim isteğim doğrultusunda gelişsin istedim."

Barlas tekrar alaycı bir tavırla güldü ve sigarasından bir nefes aldı. "Bu kadar anlam yüklemene gerek yoktu."

Sinirle eğilip koluna vurdum. "Sen bu dövmenin anlamını otuz saat anlatırken hiç öyle demiyordun ama."

"Bu dövmenin anlamı farklı bir şey, dövmenin direkt kendisinin anlamı farklı bir şey. Dövmeye direkt olarak çok anlam yüklemene gerek yok, yaptırdığın çok daha özel."

"Sonuç olarak ikisi de benim için aynı anlamı ve önemi taşıyor." Biraz sessiz kaldım. "Kendi kaderimi yaratmama yardımcı olur belki."

"Mutlaka olur." Bana doğru eğildi. "Artık gerçek bir Müphem'lisin. Bunu mutlaka Ecmel'e göstermeliyiz, bayağı mutlu olur."

Gülümsedim. "Gösteririz tabii. Ama ondan önce..." Biri bizi duyabilecekmiş gibi içeriye baktım. "... Seninle bir şey konuşmam lazım."

Barlas sigarasından son bir nefes aldıktan sonra söndürdü, "Tabii," dedi dumanı benden uzağa üflerken.

Sandalyem üstünde tamamen ona döndüm ve duyabilmesi için ona doğru eğildim. "Bizim geçmiş gelecek seansımızda benim gelecekte gördüğüm bir şeyle ilgili."

"Gerçekleşti mi?"

"Henüz değil," dedim hızlıca. "Yani hayır. Bence gerçekleşmemeli, sorun da bu."

Barlas kafası karışmış biçimde kaşlarını çattı. "Sen hangi günü görmek istedin ki?"

"Bir ay içinde en mutlu olduğum günü."

Kaşları çatık halde bana bakmaya devam etti. "O zaman neden gerçekleşsin istemiyorsun?"

Tekrar içeri bakarak kimsenin dinlemediğine emin oldum. Çok utanç verici bir hikâyeydi bu benim için. "Ben..." dedim duraksayarak, "Kendimi bir çocukla beraber gördüm, biraz yakındık." Gözlerimi kaçırdım, Barlas dikkatle beni dinliyordu. "Ben de sevgilim olacağını ve çok mutlu olacağımızı düşündüm, yani öyle hissetmiştim kendimi izlerken. O yüzden kendime bir ay daha şans verdim aslında." Bir çocuk için ölümden bu kadar çabuk dönmemi Barlas'ın yargılayacağını düşündüm ama bir şey söylemeden kafasını salladı. "Sana biraz garip gelebilir ama ben bu çocuğu hiç tanımadan çok fazla umut bağlamıştım, bilmiyorum, çok kritik bir dönemime denk geldiği için olabilir. Sonra maalesef ben bu çocukla tanıştım."

Barlas heyecanlı bir hikâye dinler gibi kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"Çocuk..." Dudaklarımı büzüp gerginlikle nefes verdim. Yargılanmaktan neden bu kadar korkuyordum? Üstelik henüz gerçekleşmemiş bir olay için. "Çocuk en yakın arkadaşımın sevgilisi."

Barlas bir süre sessiz kalarak yüzüme boş boş baktı.

Daha sonra büyük bir kahkaha patlattı.

Endişeli yüz ifadem birden düştü ve tekrar koluna vurdum. "Gerçekten hiç komik bir hikâye değil."

"Gerçekten çok komik bir hikâye," dedi gülmeye devam ederken. "Uzun zamandır duyduğum en iyi hikâye hatta."

"Nasıl bu kadar can sıkıcı bir konuyu bu denli komik bulabilirsin?"

Barlas gözlüklerini bir anlığına çıkarıp gözlerindeki yaşı sildi. Abarttığını düşündüm. "Tamam, evet, biraz zor bir durum. Özellikle hayatınla alakalı verdiğin bu önemli kararın altında yatan sebepten kaynaklı olduğu için."

Kafamla onayladım. "Aynen öyle." Ona tekrar biraz daha yaklaştım. "Şu an fikrim değişmiş değil, yani hayatıma son verme konusundaki fikrim. Ama ben gördüğüm görünün gerçekleşmesini istemiyorum. Açıkçası şu an düşündüğümde, çocukla aramızda bir etkileşim de hiç oluşmadı." Biraz duraksayıp kafamı eğdim. "Gerçi maalesef benim tarafımca elimde olmadan bir etkilenme söz konusu. Karşı taraftan hiç öyle bir enerji almadım, almak da istemiyorum. Yağmur benim için çok değerli, çocukluk arkadaşım, her şeyim. Ölen kardeşimden farkı yok benim için." Derin bir iç çektim. "Bu görünün gerçekleşmeme ihtimali yok mu?"

Barlas derin bir iç çekti ve sigara paketinden bir sigara daha çıkardı. "Şöyle söyleyeyim," Sigarayı dudaklarına yerleştirdi ve hızlıca yaktı. "Yok."

Ellerimi çaresizce bacaklarıma vurdum ve sinirle kafamı çevirdim. "Nasıl yok? Gerçekten gerçekleşecek mi?"

"Gerçekten gerçekleşecek."

"Bu çok saçma," diye çıkıştım birden. "Geleceği görebiliyoruz o zaman farkında mısın? Bilim adamlarına haber verin, bir şeyler yapın, dünyayı değiştirecek bir güç var elimizde."

Barlas kaşlarını çatıp bana baktı. "İnanmamaya mı başladın? Çünkü eğer öyleyse inanmadığın bir topluluğun dövmesini şu an kolunda taşıyorsun."

"Hayır," dedim hızlıca. "İnanmıyor değilim ama inanıyor da değilim. Ya da inanmak istemiyorum ama dediklerimi dikkatli düşün. O zaman herkes geleceğe gidebilir, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi omuz silkerek rahat bir tavırla.

"E o zaman neden kimse bunu yapmıyor?"

"E yapsınlar." Barlas arkasına yaslanıp sigarasını içerken büyük bir rahatlıkla konuşmaya devam etti. "O yüzden Müphem'i kurduk zaten."

"Peki neden tüm dünya bundan haberdar değil? Siz bir topluluk olarak zamanda yolculuğu bulmuşsunuz farkında mısınız?"

"Haberleri olsun diye ne yapabiliriz ki? Müphem'i kurduk işte, internet sitemiz var. Ana haberlere çıkıp kendimizi yırtacak halimiz yok. Ayrıca bilim zaten parapsikolojiyi tanımıyor."

"Neden ana haberlere çıkmıyorsunuz? Bence zaten tam da bunu yapmalısınız."

"Burada kimsenin vizyonu ve amacı bu değil," dedi Barlas hızlıca. "Kimseye bir şey ispatlamaya, göstermeye çalışmıyoruz. Hele Ecmel hiç. İnsan beyninin neler yapabileceğini sana gösterdim, hem kendi yaptıklarımı gözlerinle gördün hem sen deneyimledin. Daha ötesi olamaz. Bize kendi çalıştığımız insanlar yetiyor, kulaktan kulağa yayılıyor zaten. Reklama ihtiyacımız yok."

Kaşlarımı çattım. "Ama bunu su satıyormuşsunuz gibi büyük bir basitlikle söyleyemezsin. Bu tüm dünyayı değiştirecek bir güç, birçok şey önceden önlenebilir."

"Hiçbir şeyi önleyemezsin."

Meraklı gözlerle ona baktım. "Nasıl önleyemem? Farz edelim üçüncü dünya savaşı çıkacak, ben bunu görüp ona göre hamle yapabilirim. Ya da bir yerde bomba patlayacak, o da önlenebilir. Bir virüs mü ortaya çıkacak, pandemi mi olacak? Önlenebilir."

Barlas çok komik bir şey söylemişim gibi yarım ağız güldü.

"O dövmenin hakkını henüz taşıyamıyorsun."

"Dövmeyle söylediklerimin ne ilgisi var?" diye sordum sinirle. "Öğrenmeye çalışıyorum, senden sekiz yaş büyüğüm, beni küçük çocuk gibi küçümsemeyi bırak Barlas."

Gülerek bana doğru yaklaştı ve yanağımı sıktı. Elini ittim.

"Tamam, tamam, haklısın." Sigarasından bir nefes daha aldı. "Üçüncü dünya savaşı çıkacak diyelim, sen savaşın çıkacağı gün nerede olacağını nasıl bileceksin?"

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çattım.

"Savaş çıkma planı anlık ve bir anda mı oluyor sence? Bunun öncesi var, planlama aşaması, düşünceler, tartışmalar, büyük devlet adamları, ülkeler... O an hangi birinin olduğu geleceğe gideceksin de hangi birini önleyeceksin? Üstüne üstlük hiçbirini tanımıyorsun da. Kimin yanına gideceğini nereden bileceksin? Diyelim ki ABD ve Rusya arasında patladı bir savaş. Kimin yanına, nereye gideceksin de kime haber vereceksin? Ya da kimin fikrini nasıl değiştireceksin? Bu çok büyük olaylarda doğru yerde doğru zamanda olup doğru hamleyi yapman çok zor çünkü bir sürü faktör işin içinde. Bir yerde bomba mı patlayacak? Bundan nasıl haberin olacak? Bomba patlayacağı güne gitmek istiyorum gibi bir dilekle geleceğe yolculuk yapamazsın. Hasbelkader kendinle alakalı bir güne gittin diyelim, o gün de bir yerde bomba patladı. Kimin patlattığını nereden bileceksin ve kimin yanına gideceksin? Hadi biliyor ol, o bombayı tek bir kişi mi ayarlayıp patlattı sence? Onun başındaki tüm insanları nereden bileceksin? Hangi zamana gideceksin? Aynı şekilde ortada bir virüs varsa, o virüsü ilk kapan kişiyi nasıl öğreneceksin de yanına gideceksin?" İşaret parmağıyla beynini gösterdi. "Bunlar çok zor ve burayı fazlaca kullanman gereken şeyler."

Sertçe yutkundum, "Peki daha küçük olaylar için de bu geçerli mi? Büyük ülkeleri ilgilendirmeyen, sadece bir anlık olan olaylarla alakalı şeyleri değiştirebilir miyiz?"

Barlas sigarasından derin bir nefes çekti. "Bundan sonrası sana bağlı, kendin düşün, çöz ve deneyimle."

"Of," dedim sinirle, "neden anlamama yardım etmiyorsun? Nasıl kendim çözebilirim?"

"O kadar anlattım sana, konuştuk. Hiç mi bir sonuç çıkaramıyorsun?" Kafamı olumsuz anlamda sallayınca gözlerini devirdi. "O dövmenin hakkını ver. Kaderle alakalı dediğim şeyleri hatırla. Kendi kaderini yazmakla alakalı olanları."

Tam doğrulup yerinden kalkacakken onu oturttum. "Dur," dedim panikle, "Barlas bana yardım etmek zorundasın. Ben o görüyü yaşamak istemiyorum, kendimi o çocuktan uzak tutmaya çalışıyorum. Yaşanmaması için de elimden geleni yapacağım." Çaresiz gözlerle ona baktım. "Sence çok mu kötü biriyim?"

Ellerini iki yana açtı. "Bu senin kötülük tanımına bağlı. Bence değilsin." Belli etmeden rahatlarcasına derin bir nefes verdim.

"Her yaptığın hamlenin bir sebebi vardır, sebebin birine zarar vermek üzerine kuruluysa, evet, o zaman kötü biri olursun. Ama arkadaşına zarar vermek adına yapacağın bir hamle olacağını zannetmiyorum."

"Evet," dedim kafamı hızlıca sallayarak. Birinin beni rahatlatmasına ihtiyacım vardı sanırım.

Ayağa kalktı ve içeriye yönelecekken durup bana baktı. "Bunu senin bir sınavın olarak düşün. Bana soracak olursan, kimseden de fikir alma. İçgüdülerini dinle, ona göre hareket et. Kendi yolunu ancak o zaman gerçekten kendin yaratmış olursun. Hata yaparsan da yaparsın, en azından kendi hatan olur. Bana kalırsa başkalarının hatalarıyla yaşamaktansa kendi hataların yüzünden ölmek daha erdemlidir." Kendi kendine güldü. "Ama bana soracak olursan, oyunun içinde kal."

9. BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda yorgundum. Hiçbir şey de yapmamıştım üstelik. Bir senedir gözümü açtığım her günün aynısı bir gündü. Bugüne de başlamak için herhangi bir sebep veya heves bulamadım içimde.

Bugün akşam saatlerinde çalışacaktım, gündüz biraz vaktim vardı. Uyandıktan sonra yatakta yatıp biraz telefonumdan bir şeyler izledim. Bir ara mutfağa gidip kendime yiyecek bir şeyler buldum, yatağıma geri döndüm. Saatlerim yatağımda oyalanarak geçti.

Biraz Deren'le olan eski videolarımızı izledim. İki yaz önce Marmaris'e gittiğimiz tatilden görüntüler vardı. Her zamanki gibi saçını örmüştü ve her çektiğim videoda Deren arkada Serkan'la mesajlaşıyordu, ben de bana odaklanması için sürekli onu dürtüyordum. İzlerken gülmeden duramadım, ama bir yandan üstüme çöken hüzün de boğazımı yakıyordu. Deren'le eğlendiğimiz o günlerin ne kadar uzakta kaldığını düşündüğümde ağlama dürtümle savaşmaya çalıştım.

Yatakta uzanırken gözüme yerdeki ve sandalyemin üstündeki kıyafetler çarptı. Bu kıyafetleri giyip duralı ne kadar olmuştu? Uzun süredir kendime özen göstermediğimin, aslında çok da umursamadığımın farkındaydım fakat bir anda bu durum bana kendimi kötü hissettirdi. Eskiden böyle değildim. Hiçbir zaman fazlaca şık şıkıdım, tak takıştır bir kadın olmamıştım ama bu denli paspal da değildim.

Belki de üstüme yeni bir şeyler almanın vakti gelmişti. Hep aynı siyah ve beyaz tişörtlerimi giymek istemiyordum, artık az

da olsa birkaç insan beni görüyordu sonuçta. *Ya da Atlas görüyor.* Kendimi hemen susturdum.

Yatağımdan kalktım ve hızlıca duşa girdim. Çıktıktan sonra saçlarımı taradım. Kâküllerimi artık düzgün bir boyda kestirmeliydim, hiç güzel görünmüyordu. Saçımı ıslak bırakarak yüzüme biraz kapatıcı, kirpiklerime maskara, dudağıma hafif şeftali tonlarında bir ruj sürdüm. Kendimi böyle görmeyeli uzun bir süre olmuştu, şaşırdım. Ona rağmen hâlâ beni tatmin veya mutlu edecek düzeyde değildi karşımdaki görüntü.

Salonda hâlâ Deren'in battaniyesiyle oturan anneme göz ucuyla baktıktan sonra dışarı çıktım. Bana en yakın alışveriş merkezine gittiğimde tuhaf bir duygu kapladı içimi. Eski üniversite günlerimde arkadaşlarımla gezdiğim, sinemaya gittiğim, saatlerce boş boş dolandığım o günler... Deren de alışveriş yapmayı çok severdi, ben de onunla beraber gezmeye ve bir şeyler denemeye bayılırdım. Sanki çok uzun seneler öncesiymiş gibi geliyordu, oysaki değildi.

Birkaç mağaza dolandım, birkaç da kıyafet denedim. Hiçbiri bana yakışmadı. Ya çok kilo aldığım için hiçbir şey üstümde güzel durmuyordu ya da tam olarak neyi beğenip neyi beğenmediğimi anlayamıyordum. Yaşama hevesimle beraber sahip olduğum zevkler de buharlaşıp uçmuş gibiydi. Ya da beğendiğim bir kıyafeti nerede giyeceğimi kestiremediğim için almaktan vazgeçiyordum. Daha günlük giyecek bir şey bulduğumdaysa vücuduma yakışmıyordu.

Bir mağazadan hüsranla çıkıp bir diğerine girerken sonunda bir tanesinde iki üç parça bir şey beğenebildim. Bir tanesi uzun, sade, beyaz bir elbiseydi. Bu yaz havalarında güzel görünürdü, hem fazla kilolarımı da örterdi.

Bir nebze moral bulmuş şekilde kasaya ilerledim ve ödeme kısmı gelip kartımı verdiğimde "Yetersiz bakiye uyarısı verdi," cevabıyla karşılaştım.

"Nasıl?" dedim hızlıca cüzdanıma bakarak. Başka kart kullanmıyordum zaten ama nakit para da yanımda hiç yoktu. "Tekrar deneyelim." Kasiyer kartı tekrar denerken hızlıca telefonumdan internet bankacılığına girdim ve hesabımdaki paraya baktım.

Paramın çok büyük bir kısmı Müphem'e gittiği için üç parça kıyafet alabilmem mümkün görünmüyordu. Arkamda bekleyen insanlara mahcup olduğum için ne yapacağımı bilemez halde "Onları biraz kasa arkasında bekletebilir misiniz? Aşağıdaki ATM'lerden para çekip geleyim." demek zorunda kaldım.

"Tabii," dedi kasiyer isteksiz bir şekilde ve kıyafetleri arka tarafa koydu. Geri gelmeyeceğime o da emin gibiydi.

Hızlı adımlarla mağazadan ayrıldım ve derin bir iç çektim. En azından beyaz elbiseyi alabilmeyi çok isterdim fakat diğer kıyafetleri bıraktırıp onu alma işini yapmaya çekinmiştim. Alışverişe geldiğim için pişman oldum, hem de hiç hesabımı kontrol etmeden. Dışarı da çıkmazken maaşım nereye gidiyordu acaba? Dışarıdan yemek söylediğim günler hariç hiçbir harcamam da yoktu üstelik.

Gerçi zaten kuş kadar bir maaşım vardı, Müphem'e de yüklü bir ödeme yapmıştım. Barlas'ın evinin lükslüğüne şaşırmamak gerekirdi.

Omuzlarım düşük, yüzüm asık şekilde eve geri döndüm. Bir daha böyle işlere kalkışmayacaktım. Uzun sürenin ardından ilk hayata karışma deneyimim harika sonuçlanmıştı, benim yatağımdan asla çıkmamam gerektiği bir kez daha tescillenmişti.

Otuz iki yaşımda ergen düşüncelere girmemem gerekiyordu belki de ama zaten yaşıma göre yaşamayı çok önceden bırakmıştım, o yüzden sorun yoktu.

Çalışma saatim yaklaştığında bilgisayarımı açtım ve kulaklıklarımı taktım. Yine robot gibi insanlarla konuşurken saatler geçti.

Salondan gelen sert bir şeyin yere düşme sesiyle beraber bir anda irkildim. Doğru duyup duymadığıma emin olmak için kulaklıklarımı çıkardım, yere düşüp kendi etrafında dönen cam bardak tarzı bir ses duyduğumda yine annemin bir şeyler fırlattığını düşünerek ayağa kalktım.

Kapıdan çıkmadan önce tekrar içeri kulak kesildim, herhangi bir ses gelmiyordu. Eğer annem bir şey fırlatıyor olsaydı ya bağırırdı ya da babamın sesini duyardım. Gümbürtüden sonra hiçbir ses çıkmaması çok da normal değildi.

Kapımı yavaşça araladım ve salon kapısının önündeki annemle göz göze geldik. O da bana bakıyordu. Benden önce dav-

ranıp ışığı açık olan mutfağa geçti ve kapının önünde bir anda donakaldı.

Kalbim bir anda atmaya başladı. Hızlı adımlarla hemen mutfak kapısının önüne geçtim ve yerde yatan babamla karşılaştım. Annem elleriyle ağzını kaparken bir an şok geçirdim. Gördüğüm görüntüyü beynim idrak etmeye ve anlam kazandırmaya çalışıyordu. Birkaç saniyelik donakalmam sonunda hızlıca mutfak masasının önünde yatan babamın yanına eğildim. "Baba?" Yere düşürdüğü bardağa basmamaya dikkat ederek yan yatmış yüzünü kendime çevirdim. Yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi. "Baba?" dedim tekrar yanaklarına hafifçe vururken. Ağzını arada açmaya çalışıyor ama sesi hiçbir şekilde çıkmıyordu. Kafamı kaldırıp panik içinde anneme baktım. Onu bıraktığım gibi kapıda öylece durmuş, elleri ağzında babama bakıyordu.

Annemden herhangi bir yardım gelmeyeceğini anlayınca tekrar babamı sarsmaya başladım. "Kolonya getir!" diye seslendim anneme. Annem yerinden kımıldamıyordu. "Anne! Kolonya getir, su getir, bir şey yap!"

Annem şok içindeki gözlerle bakmaya devam ederken gerginlikten bir anda kusacakmış gibi hissettim. Derin nefesler alarak babama seslenmeye ve onu dürtmeye devam ettim. Arada minik minik gözlerini açıyor, ağzını açıyor ama asla konuşamıyordu.

"Baba, seni hastaneye götürelim. Hadi gel, kaldıralım seni." Bilinci tamamen kapanmadığı için ona tutunmaya, kolundan kaldırmaya çalıştım ama gücüm yetmiyordu. Annemse yardım edecek gibi değildi.

Tek kolunu omzuma atıp en azından yerinde biraz doğrultturn ve sırtını masanın ayağına yasladım. Çok feci alkol kokuyordu. Hemen ayağa kalkarak bir bardağa çeşmeden su doldurdum ve elimi bardaktan ıslatarak yüzüne sürmeye başladım. "Baba, iyi misin? Beni duyuyor musun?" Babam halsizce kafasını sallamaya çalıştı. "Tamam, harika. İyi olacaksın, hiç merak etme."

Babamı birkaç saniye yalnız bırakarak kapının girişinde bekleyen annemin yanından hızla geçtim ve telefonumu elime alarak Yağmur'u aradım. Ambulansı aramaya nedensizce korkmuştum, belki de mantıklı olan oydu.

Yağmur ilk çalışta açtı.

"Yağmur, neredesin? Çok acil sana ihtiyacım var."

"Ne oldu?" dedi panik içinde, sesinden dışarıda olduğu belli oluyordu.

"Babam sanırım alkol komasına girmiş, yerden kaldıramıyorum. Annem de şoka girdi herhalde, hiçbir şeye yardım etmiyor. Gelip bana yardım eder misin, babamı hastaneye götürelim."

"Ne?" diye bağırdı telefonun öbür ucundan. "İyi mi Selim amca? Nasıl şu an?"

"Bilinci çok yerinde değil, konuşamıyor ve hareket edemiyor," diye hızlıca açıkladım. "Gelebilir misin?"

"Ben şu an karşıdayım, bir iş yemeğindeyim. Çıkıp hemen gelirim ama gelmem ne kadar sürer trafikte bilmiyorum. Selim amca bekleyebilecek gibiyse hemen çıkayım."

"Yok, yok," dedim hayal kırıklığı içinde. "Senin gelmen uzun sürer. Zaten toplantıdaymışsın. Ben ambulansı arayayım."

"Yok, dur. Atlas senin oralarda oturuyor, evde zaten. Hemen ona haber vereyim, sizi götürsün."

Dehşet içinde gözlerimi açtım. "Hayır, hayır. Saçmalama. Ben hemen ambulansı arıyorum şimdi."

"Atlas ambulanstan daha hızlı gelir, hemen götürür sizi hastaneye. Ne saçmalaması, acil durum bu."

"Hayır Yağmur, gerek yok," dedim sinirle. "Ben hallederim."

"Tek başına hiçbir şeyi halletmene izin vermiyorum. Atlas'ı arıyorum, kapıyorum hemen." dedi ve suratıma kapadı.

Atlas'ın benim aile olaylarımı, en kötüsü babamı bu şekilde görmesine ne lüzum vardı? Yağmur'a sinirlendim ve telefonu bir kenara fırlatarak babamı ayıltmaya çalıştım. Derin bir uykuya dalacakmış gibi kafası düşüyor, bir anda tekrar kaldırıyordu. Gözlerini açamıyor ve konuşamıyordu. Babamı ilk kez böyle görüyordum, herhangi birini de ilk kez böyle görüyordum. Ne yapmam ne içirmem ne yedirmem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Annem sonunda kendine geldi ve bir anda bağırmaya başlamasıyla keşke kendine gelmeseydi dedim. "Yazıklar olsun sana! Yazıklar olsun! Bize şu yaşattıklarına bak!"

"Anne!" İlk kez avazım çıktığı kadar bağırdım ona. Dehşet içinde gözlerimi açmış ona bakıyordum. Sınırı o kadar aşmıştı ki onunla saç başa kavga etmeme ramak kalmıştı. "Sus artık!"

"Sen sus! Sen sus asıl! Gurur duyuyor musun babanın bu haliyle? Al bak, al sana baba!"

Burnumdan soluyarak sinirle ona arkamı döndüm ve babamın yüzünü ıslatmaya devam ettim. İşe yarıyor muydu bilmiyordum bile.

Birkaç dakika içinde kapı çaldı ve babamın başından kalkarak hızlıca kapıyı açtım. Deren'den sonra hayatımın en kötü ikinci günü olmak üzereydi.

Atlas merdivenleri ikişer ikişer çıkarak hızla olduğumuz kata geldi. Kapıda göz göze geldiğimizde geri çekildim ve kapının karşısındaki mutfağa girmesi için ona yol açtım.

"İyi misiniz?" dedi telaş içinde mutfağa girerken.

"Babam fenalaştı, çok içmiş sanırım," diye açıklama yaptım onun peşinde ilerlerken. Atlas bir saniye bile durmadan babamın bir kolunu kendi omzuna aldı, diğer eliyle de babamı belinden kavradı ve hızlıca kaldırdı. Hemen destek olmak için babamın diğer kolunu kendi omzuma attım ve Atlas'la beraber kapıya ilerlemeye başladık. Annem salon kapısından çatık kaşlarla bizi izliyordu.

Kapıdan geçmek için yan döndük ve dikkatli adımlarla apartmana çıktığımızda yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladık.

"Baba merdivenden iniyoruz, adım atabilecek misin?" diye sordum umutsuzca ama herhangi bir cevap alamadım.

Atlas babamı hafif havaya kaldırarak tüm merdivenleri indirdi. "Annen gelmiyor mu?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Yok, o kalsın. Çok panik olur," diye yalan söyledim.

Onlara dış kapıyı açtım ve dışarı çıktığımızda evin önünde hazır bekleyen arabanın arka koltuğuna önce babamı yerleştirdik, sonra yanına ben oturdum.

Babamın kafası omzumdayken Atlas sürücü koltuğuna oturup dikiz aynasından bize baktı. "Kafasını çok eğmesine izin verme, kusmasın." Parmaklarımla kafasını havada tutmaya çalıştım. "En yakın hastaneye gidiyorum."

"Aynen," dedim çaresizce. Arabayı çalıştırıp hızla sürerken "Çok teşekkür ederim. Kusuruma bakma, ne olur," diye ekledim.

"Saçmalama Leyla," dedi yarım ağız atik hareketlerle hastaneye sürerken.

"Ambulansı arayacaktım ama Yağmur aratmadı, sana haber vereceğini söyleyip yüzüme kapadı." Kendimi açıklamaya devam ediyordum.

"İyi yaptın, yakın oturuyoruz, ambulanstan hızlı gelirdim."

On dakikalık bir sürüşün ardından hastanenin önüne geldik ve Atlas hızlıca arabadan inerek içeriden tekerli sandalye getirtti. Babamı yavaşça oraya oturttuk ve acil kısmından giriş yaptık.

Olan biteni anlattığımda babamı sedyeye yatırdılar ve serum vermek için içeri götürdüler. Hemşireler babamla ilgilenirken Atlas ve ben perdenin yanında bekledik. Stresten tırnaklarımı çiğnemeye başlamıştım.

Babama hem çok sinirliydim hem çok üzülüyordum. Kendini bu hale kendisi getirdiği için belki de asla onu affetmeyecektim. Öte yandan kendisini bu hale getirme sebebini de çok iyi bildiğimden ona kızamıyordum. Yine de bir acıyla başa çıkmanın birçok farklı yolu varken alkolü seçmiş olması kafamda yıllardır kurduğum baba imajını yerle bir etmişti. Sanki benim seçtiğim yol harikaymış gibi... Ama yine de eski annemden eser olmadığı gibi eski babamdan da yoktu. Evde varlığı ve yokluğu birdi, ne bana yardım edebiliyordu ne kendine.

Babama serumu taktıktan sonra bize yavaş yavaş kendine geleceğini söylediler. Derin bir iç çektim. Midesinin yıkanmasından falan korkmuştum ama hap içmemişti sonuçta.

Atlas bana döndü. "Biraz nefes almak ister misin? Yüzün bembeyaz olmuş, korkmuşsundur."

Düşüncelerim arasından sıyrıldım ve Atlas'a baktım. "Olabilir," dedim elimi kalbime götürerek. Hâlâ çok hızlı atıyordu.

Atlas'la beraber babamı kendine gelene kadar içeride bıraktık ve hastanenin önüne çıktık. Banklardan birine oturduk.

Derin bir iç çekip başımı ellerimin arasına aldım.

"İyi misin? Su getireyim mi?" Kafamı kaldırmadan olumsuz anlamda salladım.

"Yok, çok teşekkür ederim."

Bir süre sessiz kaldık. Muhtemelen Atlas da şoku atlatmamı bekledi.

Akşam saati bu hastane köşesinde babam için endişelenirken kendimi yalnız hissettim. En azından bu stresi tek başıma yaşamamayı dilerdim, eski annem olsa babamın başından bir saniye ayrılmazdı. Yalnız uçmayı öğrenmiştim ancak bir türlü yeni zirvelere uçup yeni manzaralar göremiyordum. Aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyor, bir gün bitse öbür gün daha kötüsü ortaya çıkıyordu.

Tekrar aynı düşüncelere gelmiştim işte. Bu yolda tek başıma gidebildiğim kadar gitmiştim. Tek başıma yürümeyi, başkalarını taşımayı, sorunlarımı tek başıma çözmeyi ya da çözememeyi öğrenmiştim. Ama zaten öğrendiğim şeyler konusunda hayat beni neden her defasında daha çok teste sokuyordu anlamıyordum.

Her şeyi çözsem bile, bu durumda geriye tek bir şey kalıyordu; yalnızlık. Bir hayat arkadaşının çözebileceği türden bir yalnızlık. Kafamı çevirip Atlas'a baktım. Burada benimle beraber öylece, sessizce oturuyordu. Hayatta bir partnerden gelecek fiziksel yakınlığa, duygusal sıcaklığa ihtiyaç vardı. Bunu göz ardı edemezdim. Yapabileceğim tek şey gelmesini ummaktı, ummuştum da. Yanımda oturuyordu. Bir o kadar gerçek bir o kadar ulaşılması zor bir hayal gibi. Duygusal belirsizliğin tam ortasında kalakalmıştım.

"Burada benimle beraber oturduğun için teşekkür ederim," dedim sessizce. "İstersen gidebilirsin, babam kendine gelince taksiyle döneriz."

Atlas konuşmamı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana döndü. "Saçmalama Leyla, gitmiyorum tabii. İşim yok zaten, bunu düşünme bile şu an."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak kafamı karşıya çevirdim. Hastanenin ağaçlarla dolu bahçesine bakıyorduk.

"Sormayacak mısın?" dedim tekrar sessizliği kırarak.

Atlas kafasını bana çevirdi. "Neyi?"

"Babamın neden böyle olduğunu."

Atlas birkaç saniye sessiz kaldı. "Hayır." Derin bir iç çektim ama tam da rahatlayamamıştım. Kim bilir hakkımızda neler düşünüyordu. "Eminim içmek için iyi bir bahanesi vardır," diye ekledi hafifçe gülerek.

Ona dönüp ben de güldüm. "İyi bir bahanesi var, evet."

"Annemle babamın ayrılık döneminde benim de yaşadığım bir durum bu," diye devam etti. "Tek fark benim annemdi. Hâlâ çok içiyor ve sarhoş olup beni arıyor. Artık açmıyorum ama açmadığımda da uzun mesajlar atıyor."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Herhangi bir şey yaptınız mı bu konuda?"

Omuz silkti. "Ben tek başıma ne yapabilirim ki? Yetişkin bir kadına içmeyi bırakmasını söylemek pek bir şey değiştirmedi, değiştirmez de. Onu kendi haline bıraktım."

"Seni aradığında ve açmadığında sinirlenmiyor mu?"

"Sinirlense bile ertesi gün unutuyor," dedi gülerek. Ben de gülümsemeye çalıştım.

"Ailen burada mı?" diye sordum. Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Annem Bodrum'a yerleşti, babam İstanbul'da. Onunla da pek görüşmüyoruz. İki üç ayda bir görürüm genelde onu. Ama aramız iyidir, ikisiyle de iyi gerçi. Benim onlarla bir problemim yok, onların kendi arasında problemleri var."

Kafamı salladım. "Senin problemin olmaması iyi bir şey, uğraşmak zorunda kalmıyorsundur."

"Her şeyi benim çözmem gerektiği düşüncesinden çok önce uzaklaştım," dedi ve sertçe yutkundu. "Bazı şeyler elimizde değil ve bunu kabullenmek gerek. Annemle babamın her problemini çözmeye çalıştığımı hatırlıyorum, benimle ilgili bile değilken. Denedim, olmadı. Sonuçta bu insanlar da küçük çocuk değil. Benim de kendi hayatıma bakmam gerekiyordu bir noktada. Dediğim gibi; onları kendi hallerine bıraktım ve kendi problemlerime odaklandım."

"Benim problemlerimin çoğu onlardan kaynaklanıyor aslında." dedim utana sıkıla. "Onları suçladığımdan değil, ikisinin de yaşadığı şey kolay değil ama maalesef benim de değil. Böyle olunca hem kendi problemlerim hem onların problemleri arasında bir boşlukta sıkışıp kalmış vaziyetteyim."

Atlas biraz sessiz kaldı. "Ne yaşadılar? Yani, özel değilse..." diye sordu çekinerek.

"Geçen sene kız kardeşimi, daha doğrusu ikizimi kaybettik. Ondan sonra pek toparlayamadılar. Açıkçası ben de öyle."

Atlas'ın kaşları merhamet duygusuyla hafif havaya kalktı. "Çok üzüldüm," dedi sessizce. Kafamı teşekkür anlamında salladım. "Birini kaybetmek nasıl bir duygu bilmiyorum, bilmişlik taslamak da istemem." Bir an duraksadı ve sağ tarafına baktı. Bizim oturduğumuz bankın hemen yanındaki boş bankın üstünde küçük bir oyuncak ayı duruyordu. Yerinden kalkıp ayıyı eline aldı. Tekrar yerine otururken şaşkınlıkla ona baktım. "Çektiğin acı, ona dair hatıran, cam kırıklarından yapılmış bir oyuncak gibi," dedi elindeki küçük ayıcığı kucağıma koyarken. "Ona ne kadar sıkı sarılırsan o kadar derine iner. Bu yüzden, eminim zordur ama, belki daha uzun süre boyunca düşünmeyi bırakma alıştırması yaparsan, sadece kardeşin için demiyorum ailen için de, tüm teninin batıklar ve çizikler içinde olduğunu daha kısa sürede fark edersin. Sen ve o acı artık ayrısınız. Bir gün..." elini uzatıp kucağımda duran ayıyı gülerek oynattı, "Kötü ayıcığın gittiğini fark edeceksin, bir bakmışsın ki bir ara onu kaybetmişsin ve hiç fark etmemişsin. Bu doğru seçimlerin, daha iyi bir yaşam için olan hevesin, eline artık yumuşak ve tatlı, ne bileyim, içsel bir dinginlik getiren ve seni hem yıldız ışığı hem de güneş ışığı altında bile sıcacık tutacak yeni bir oyuncak ayı verdiğini göreceksin."

Kafamı kaldırmadan kucağımdaki küçük ayıya dokundum. Bahsettiği şeylerle yaşadığım şeylerin hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç. Camdan yapılmış bir oyuncak ayıya sarılmak benim tercihim değil her gün içinde bulunduğum ve yapmak zorunda olduğum bir zorunluluktu. Daha önce birini kaybetmediği çok belli oluyordu.

Ama dinlemişti. Muhtemelen anlamayacağını söyleyerek şansını denemişti. İnsanların teknesinin ne kadar büyük olduğu umurumda değildi, sadece bir gemi arkadaşı, yardımcı olarak yelken açmak isteyen cesur bir kaptan arıyordum. Yardımcı kaptanım olmaya heveslendiği için sevinmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim oyuncak ayıyı sıkarken ve gülümsedim. "Daha fazla yumuşak ayıcık bulmaya çalışacağım."

Mahcup bir tavırla güldü ve eliyle gözlerini kapadı. "Kötü bir benzetme mi oldu?"

Ben de gülerek ona eşlik ettim. "Hayır, çok iyiydi bence." Aramızda tekrar garip bir sessizlik oldu. Geçip giden insanların

ayak sesleri, hafif rüzgârın vurduğu yaprakların hışırtısı ve hastane kapısının açılıp kapanması dışında hiçbir ses yoktu.

Gerginlik ve sessizlik içinde Atlas'la oturmaya devam ettik. Bacağımı olduğu yerde sallayıp gerginliğimi atmaya çalışıyordum.

"Yağmur'la nasılsınız?" diye soruverdim birden. Bu sorunun garipliği sadece benim bileceğim bir şeydi. Gördüklerimden ne Yağmur'un ne Atlas'ın haberi vardı. Sorun başlı başına buydu zaten fakat böyle bir durum olmasaydı arkadaşımın erkek arkadaşına bu soruyu sormam çok da garip kaçmayacaktı. Şu an sadece ben rahatsız oluyordum işin aslı.

Atlas omuz silkti. Herhangi garip ya da gözüme takılan bir tepki de göstermedi. "İyiyiz, yani uyuşuyoruz diyelim."

Şimdi ne diyecektim peki? Ne diye sormuştum ki bunu? Kendimi kötü hissetmiştim. Nedense Atlas da benden yanlış bir hissiyat alacak diye içimde şüphe vardı.

"Yakışıyorsunuz," dedim hızlıca beni yanlış anlamasın diye. "Yağmur'u üzen kimseyi yaşatmam, en yakın arkadaş prensibi olarak."

Atlas da benimle beraber güldü. "Elimden geleni yapıyorum," dedi yavaşça. Kafasını bana çevirdi. Ben de ona çevirdim.

Birkaç saniye sessizlik içinde bakıştık. Kalp atışlarım hızlanıyor, avuç içlerim terliyordu. Belki de Atlas'ın ela gözlerine baktığım en uzun süre buydu. Dayanamayarak kontağı ilk ben kırdım ve kafamı aşağı eğdim. Atlas da çevirip diğer tarafa baktı.

"Senin hayatında var mı biri?" diye sordu çekingen bir ses tonuyla. Kafamı kaldıramadan dişlerimi sıktım.

"Hayır, yok," dedim sessizce. Cevap vermedi. Birkaç saniye daha sessizlik içinde kaldık.

Atlas'la her sessiz saniyemiz içimdeki gerilim dozunu arttırıyor ve anlayamadığım şekilde beni iyice heyecanlandırıyordu. İyi anlamda bir heyecan olup olmadığına emin değildim. Kavrayamadığım garip bir hissiyat oluşuyordu aramızda.

"Baban içerideyken ilişki konuşmamız garip mi oldu?" diye kırdı sessizliği gülerek. Ben de yarım ağız güldüm.

"Yok, ondan değil. Şu an pek ilişki düşünecek durumda değilim," diye yalan söyledim. Gerçekler böyleydi aslında ama insan beyni anlayamadığım bir şekilde bazen içine düştüğü du-

rumdan kurtulmak için duygusal bir ilişkiye sığınmak istiyordu. Ya da bir yere aitlik...

Bankın üstünde duran telefonum çalmaya başladığında ekrana baktım.

"Yağmur arıyor," dedim kulağıma götürürken.

"Leyla? Ne yaptınız? Çok merak ettim. Masada olduğum için arayamadım ama bir sürü mesaj attım, görmediniz."

Atlas'a baktım, o da telefonuna bayağıdır bakmıyordu. "Hastanedeyiz Yağmur, Atlas sağ olsun bizi yetiştirdi. Babama serum taktılar, onu bekliyoruz."

"Oh, neyse ki..." dedi Yağmur iç çekerek. "Başka bir problem yokmuş, değil mi? Doktor başka bir şey söyledi mi?"

"Yok, hayır. Serumdan sonra kendine gelirmiş. Benim de içim rahatladı. Sen merak etme yani, bekliyoruz burada. Atlas'a git dedim ama gitmiyor."

"Tabii ki gitmeyecek, saçmalama. Beraber dönersiniz. Bu yemek de geç bitecek gibi, eğer erken bitseydi çıkıp yanınıza gelirdim." Bir an duraksadı. "Eğer baban yarın iyi olursa yarın atla bana gel, biraz konuşup kafa dağıtmış oluruz."

"Olur, gelirim tabii," dedim ve telefonu kapattık.

"Yağmur epey bir mesaj atmış, ben de görmemişim hiçbirini. Merak etmiştir," dedi Atlas telefonuna bakarken.

"Aynen. Panikten bakamadık tabii."

"Ne yapıyormuş?" diye sordu merakla.

Omuz silktim. "Hâlâ yemektelermiş, uzun sürecek gibi dedi."

Kafasını salladı ve telefonunu cebine koydu. "Babana bakalım mı?"

Bir anda Yağmur'un varlığını hatırlamasıyla görünmez bir güç kendisini benden itmiş gibi bir havaya büründü veya ben öyle hissettim.

"Evet, ben de onu diyecektim," dedim ayağa kalkarken. Birden soğuk bir rüzgâr esmişti aramızda. İkimiz de belli etmemeye çalıştık ama hissediliyordu.

İçeri girip babamın yanında biraz daha bekledik. Bir süre sonra yavaş yavaş bilinci yerine gelmeye başladı, Atlas arada bana atıştıracak bir şeyler ve su alıp getirdi. Babam tamamen

kendine geldikten sonra beraber arabaya bindik ve evin önüne geldik.

Babam yürüyebiliyordu ama kendisini iyi hissetmediği her halinden belliydi. Kapıyı çaldığımızda annem beş karış bir suratla kapıyı açtı ve şaşırdığım bir şekilde babamın koluna girerek onun odaya girmesine yardım etti.

Onlar içeri geçerken kapıda dönüp Atlas'a baktım. "Tekrar çok teşekkür ederiz," dedim mahcup bir tavırla. "Bu iyiliğini hiç unutmayacağım."

"Bu akşam bir teşekkür daha duymak istemiyorum," dedi hızlıca. "Bir şey olursa bana mutlaka haber verin, geç saatlere kadar oturuyorum ben."

Kafamla onayladım ve gülümsedim. "Peki tamam, iyi geceler."

"İyi geceler."

Atlas hızlı hızlı merdivenleri inerken arkasından kapıyı kapadım. Derin bir nefes aldım ve annemle babamın odasına yöneldim. Annem babamın altındaki yastığı düzeltiyordu.

"Baba, iyi misin?" diye sordum yanına eğilerek.

"İyiyim kızım." Sesi yorgun geliyordu. "Kusuruma bakmayın, ne olur."

Annem tam ağzını açacakken onu elimle susturdum. "Şimdi düşünme bunları," dedim elini okşarken. "Uyu ve dinlen."

Annemle aynı anda odadan çıktık ve kapıyı hafif aralık bıraktık. Annem salona yönelecekken kolunu tutarak onu durdurdum.

"Bu konuda yarın ona bağırırsan çok büyük olay çıkarırım anne," diye fısıldadım. "Tek kelime dahi etme."

Annem kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Ne haliniz varsa görün," dedi kolunu benden kurtararak ve içeri gitti.

Ben de kendi odama gidip yatağıma uzandım. İşyerindekilere haber vermeyi unutmuştum ve bilgisayarımda bir dolu arama vardı. Çalışırken bir anda bu olay gelişince aklıma dahi gelmemişti tabii. Patronlarıma bilgi geçtim ve bilgisayarı kapatıp uyumaya çalıştım.

Beynim susmak bilmiyor, saçma sapan şeyler söylüyordu bana. Annem hakkında, babam hakkında, Yağmur hakkında, Atlas hakkında...

Uzun süredir bu kadar kötü hissettiğim bir akşam olmamıştı. İyi hissettiğim akşam zaten olmamıştı ama bu akşam kadar kötüsünü uzun süredir yaşamıyordum.

Nefes alamadığımı hissettim ve yatak ucumdaki camı sonuna kadar açtım. Uyumamın imkânı yoktu. Keşke beynimi susturabilmenin bir yolu olsaydı.

Gözlerim açık yan biçimde yatarken başucumda duran komodinin üstündeki telefonumun ışığı yandı.

Yavaşça yerimde doğruldum ve ekrana baktım. Bilmediğim bir numaradan bir mesaj gelmişti. Kaşlarımı çatarak mesajı açtım.

Belki uyumana yardım eder... mesajı eşliğinde bir ses dosyası vardı.

Yazan kişinin profil fotoğrafına baktığımda Atlas olduğunu fark ettim. Kalbim bir an tekledi. Numaramı nereden bulmuştu acaba? Hem de hissetmiş gibi bu mesajı atmasına inanamıyordum.

Cevap yazmadan önce ses dosyasını açtığımda beraber beste lediğimiz *On Dün Önceki Kız* olduğunu fark ettim. Bunu şu an duyduğuma o kadar sevinmiştim ki elimde olmadan gülümsedim.

Hissettin de mi gönderdin? şeklinde bir cevap attıktan sonra büyük bir heyecanla kulaklıklarımı takıp besteyi açtım. Notalar tenimden içeri sıvı bir huzur gibi sızıyordu. Bu koca dünyada resmen beni rahatlatacak ve acımı paylaşacak müziği sonunda bulmuştum. Hatta bulmamıştım, yapmıştım! Kısmen.

Eh, biraz tanıdım gibi seni. Bu akşam ihtiyacın olacakmış gibi hissettim.

Gelen cevaba yan yatmış şekilde bakarken yine elimde olmadan gülümsedim.

Doğru tahmin. Yağmur mu verdi numaramı?

Evet. Sana kendi ellerimle teslim etmek istedim sanatını.

Böyle tatlı bir heyecan yaşamayalı o kadar uzun süre olmuştu ki kendimi başka bir zaman diliminde gibi hissettim. Sanki yaşadığım gerçeklerden bir an olsun uzaklaştım, hepsi başka bir paralel evrende yaşandı, ben aslında bambaşka bir hayata sahip, mutlu, yetişkin bir kadındım. Başka birinin hayatını yaşıyor gibiydim.

Çok teşekkür ederim. Tüm günümü kurtarmış oldun!

Mutlulukla cevabımı gönderdim ama mutluluğum kısa sürdü. Gerçekler bir anda beni kendime getiriyordu. Moralim tekrar bozuldu. Derin bir nefes aldım.

Sana daha fazla teşekkür duymak istemediğimi söylemedim mi?

Moralim bozulduğu ve daha fazla konuşmak istemediğim için, istediğim için istemiyordum işin aslı, diyalogu bitirmeye karar verdim.

Haklısın, çok pardon. Artık uyumaya çalışsam iyi olur, yarın erken kalkıp çalışacağım. İyi geceler tekrar.

İyi geceler, yarın daha güzel olacak!

Telefonu sinirle komodine fırlattım. Kendime de Atlas'a da bir anda sinirle dolmuştum. İster istemez yaptığı birkaç şeyi yanlış anlamaya başladığımı fark ettim. Beynimin bir tarafı onun bana doğru çekildiğine inanmak istiyordu ama bambaşka bir tarafı kendime gelmem için koca bir tokat atıyordu bana. İçim sıkılmaya ve daralmaya başlamıştı. Bu akşam gerçekten çok ama çok kötü bir akşamdı.

Atlas konusunda bir şeyler yapmazsam kendimi kaybetmekten korkuyordum. Elimde olmadan ona çekiliyordum ve ileride de bu durumu durdurabileceğimden hiç emin değildim. Onunla özel olarak görüşmediğim halde bir şekilde beraber vakit geçirmemiz de hiç yardımcı olmuyordu. O gün stüdyoya neden gitmiştim mesela? O kadar gereği yoktu ki. Keşke hiç gitmeseydim. O gün beraber vakit geçirmeseydik belki bugün babam için Atlas gelmemiş olacaktı. Gerçi iyi ki de gelmişti, yalnız hissetmekten beni bir nebze de olsa kurtarmıştı.

Kötü günümde böylesine yanımda olması da kafamı kurcalayan başka bir gerçek olarak önüme düşüyordu. Gerçekten hiç mutlu değildim, keşke biraz mutlu olabilseydim.

Piyano ve kemanın ahengini dinlerken gözlerimi kapadım ve uyuyakaldım.

***

Ertesi sabah uyandığımda maalesef hemen telefonumu elime alıp Atlas'ın bana mesaj atıp atmadığını kontrol ederken buldum

kendimi. Bir kez daha kendime çok sinirlenip güne rezil bir başlangıç yaptım.

Babam işten izin aldığı için evde yatıyordu. Annem şaşırtıcı bir biçimde ona ve bana kahvaltı hazırlamıştı. Bir senedir ailecek ilk kahvaltımızı ettik. Şaşkınlık içindeydim. Annem dün onu uyarmamdan mı kaynaklı bilmiyordum ama babama sesini çıkarmıyordu, yine de yüzü gülüyor diyemezdim.

Babam çok bir şey yiyemedi. Ben de onu işe başlamadan önce tekrar yatağına yatırdım.

"Dünkü oğlan kimdi?" diye sordu babam yatağa yerleşirken. Sesi güçsüz ve hırıltılı çıkıyordu.

"Yağmur'un arkadaşı," dedim üzerini ince bir pikeyle örterken.

Babam yerinde rahat pozisyonu bulmaya çalıştı. "Teşekkürlerimi ilet. Sen de mahcup olmuşsundur."

"Hiç öyle biri değil, ayıp falan da olmadı, merak etme. Sen iyi misin?" Yatağın ucuna oturdum ve gözlerine baktım. Tamamen açamıyordu. Çok yorgun ve halsizdi. Kafasıyla onayladı ve gözlerini kapadı. "Niye o kadar içtin baba? Çok korkuttun beni," dedim sessizce annemin duymaması için.

"Ne desen haklısın." Gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu sefer dozu çok kaçırdım. Bir daha sana böyle bir şey yaşatmayacağım."

"Söz ver." Uzanıp elini tuttum. Gözlerini açtı, kafasını salladı.

"Söz."

Babamı yatakta bıraktıktan sonra odama geçtim ve bilgisayarımı açıp çalışmaya başladım. Gözüm hep telefondaydı. Hatta bazen kendimi onun profiline girip çevrimiçi olup olmadığını kontrol ederken buldum. Her çevrimiçi gördüğümde Yağmur'la konuştuklarını düşünüp Yağmur'u da kontrol ediyordum.

Delirmek üzereydim. Ne işime konsantre olabiliyordum ne başka bir şeye. Bu aptal duygularım yüzünden görü gerçekleşecek diye korkmaya başlamıştım. Kendimi kandırmadığım tek konuydu, görü gerçekleşsin istemiyordum. Onu öpmek istemiyordum böyle bir durumda, kendime asla gelemezdim ve kendimi asla affetmezdim. Bunu benim bir şekilde engellemem gerekiyordu. Atlas'ı asla bir daha görmemem gerekiyordu.

Akşama doğru dört gibi mesaim bittiğinde hazırlanıp evden çıktım ve Yağmur'un evine gittim. Dün beni çağırdığını unutmamış, öğlen arayıp evde olacağını söylemişti. Gerçekten de konuşmak istiyordu.

Kapıyı açtığında her zamanki ev topuzu ve ev kıyafetleriyle beni karşıladı. Sıkıca sarıldık. "Leylam, çok özür dilerim dün yanında olamadığım için."

"Saçmalama," dedim geri çekilirken. "İş yemeğindeydin ve gelmeyi de teklif ettin üstelik."

"İlk defa bir şey için yardım istedin ve dışarıda olacağım tuttu. İnan ki gece uyuyamadım vicdan azabından."

Kapıyı arkamdan kapadı ve camlardan süzülen akşam güneşinin aydınlattığı salona geçtik.

"Yağmur daha ne yapacaksın? Kendin gelmedin Atlas'ı gönderdin, sen gelmiş kadar oldun. Zaten biz babamı taşıyamazmışız, iyi oldu."

Ben kanepeye yerleşirken o da yanıma oturdu. Endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Olsun, yine de... İyi mi şimdi Selim amca?"

"İyi," dedim derin bir iç çekerek. "İşe gitmedi bugün, yatıp dinleniyor."

"Seni çağırdım ama yanında olman gerekir miydi?"

"Uyuyor zaten, yanında durmalık bir durumu da yok. Yine de çok geçe kalmam, ne olur ne olmaz."

"Sen nasıl istersen." Tekrar ayağa kalktı. "Ne içersin? Türk kahvesi yapayım mı?"

"Olur," dedim omuzlarımı kaldırarak. "Ben de yardım edeyim."

"Gelme sen hiç. Sen de yorulmuşsundur, dinlen biraz. Hemen gelirim ben."

Yağmur koşarak mutfağa gittiğinde sessizlik içinde oturdum. Kendimi anlamsız biçimde kötü hissediyordum. Bu normal kötü hissettiğim günlerden daha farklıydı ve sebebinin de gayet farkındaydım.

İçimde daha fazla sıkkınlık ve bunaltı istemiyordum, yeterince çekiyordum zaten. Hissettiğim duygular anlık hoşuma gitse de bana uzun vadede hiç iyi gelmiyordu.

Yağmur'un kanepenin üstünde duran telefonu titrediğinde gözüm kaydı. Bir mesaj gelmişti. İç güdülerime engel olamayarak eğilip ekranına baktım. Mesaj Atlas'tandı.

Çok bakmak istiyordum. İğrenç biriydim. Hatta bir yanım resmen açıp tüm konuşmalarını okumak istiyordu. Göğsüm iyice sıkışmaya başladı, nefes alamayacak gibiydim.

Sadece gelen mesajı okumak için telefonu saniyelik elime aldım. *Geldi mi Leyla?* yazıyordu ekranda. Adımı geçirdiği için anlık heyecan hissettim ama muhtemelen Yağmur sadece sevgilisine haber vermişti ve o yüzden soruyordu.

Yağmur dakikalar sonra kahvelerle geldiğinde kanepeye iyice yerleştik ve sohbet etmeye başladık. Beni rahatlatmak için klasik konuşmalarından yaptı. Rahatlattı da. Babamın çok iyi bir insan olduğundan, yardım alması gerektiğinden, hatta sadece babamın değil ailecek hepimizin profesyonel yardım alması gerektiğinden bahsetti. Katılmıyor değildim ama annemi zaten herhangi bir doktora götürmek bile başlı başına bir olaydı. Babamaysa alkol problemi için nasıl bir yardım önerebilirdim bilmiyordum, dinleyeceğinden de emin değildim. Bu insanlar bizim jenerasyon kadar psikolojik tedaviye açık değildi. Onları ikna edecek son kişi de bendim. Onları ikna etmeden önce kendim iyileşmem gerekiyordu.

İçinde bulunduğum düğümü artık tek başıma çözemeyeceğimin Yağmur da farkındaydı. Kendisi de bir noktada işlevini yitirdiğini hissettiğini söyledi çünkü bir senedir dur durak bilmeden konuşuyordu benimle ve bir arpa boyu yol alamamıştım. Bu ne onun suçuydu ne benim... Belki de benim suçumdu. Suçlayacak birine ve bir şeye ihtiyacım vardı.

Yağmur'un beni rahatlatma seansı bittikten sonra biraz da ondan konuşmak istedim. Açıkçası hem merak ediyordum hem de kızcağız benim dertlerimle kafayı yemek üzereydi. Başka bir arkadaşım olsa çoktan benimle ilişkisini kesmişti. Zaten başka da arkadaşım kalmamıştı. Onlar benden değil ben onlardan uzaklaşmış olsam da kimse de bana tekrar ulaşmaya çalışmamıştı.

"Benim dertlerim konuşmakla bitmez, konu konuyu açıyor. Sen anlat biraz, sen nasılsın? İşler, aşk meşk, dedikodu... Var mı bir şeyler?"

Yağmur gülümsedi ve saçını kulağının arkasına attı.

"Öncelikle seni sonsuza kadar dinlerim ve seninle sonsuza kadar konuşurum. Konuyu kapatmaya çalışma ve istediğin zaman geri aç lütfen." Kahvesinden bir yudum aldı. "İkinci olarak işler iyi, bu ara yoğunuz bile diyebilirim. Maşallah de, nazar değmesin."

"Maşallah," dedim ve parmağımı duvara vurdum.

"Benim yanımdaki stajyer kız var ya, o evleniyor. Kız daha yirmi üç yaşında, kendimi kötü hissettirdi bana."

"Biraz erken değil mi ya?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Valla beş yıldır beraberlermiş, okulu da bir sene erken bitirince nişanlanıyorlar işte. Görüyorsun, değil mi? Bir biz bulamadık."

"Sen buldun," dedim gülerek ve kahvemden bir yudum aldım.

Yağmur gülümsedi. "Umarım bulmuşumdur. Daha o yola kadar çok uzun zaman var."

Yerimde rahatsızca doğruldum. Sorular sormak istiyordum ama yanlış anlayacak diye ödüm kopuyordu. Oysa hiçbir şeyden haberi yoktu ve rahat olabilirdim.

"Artık resmen ciddileştiniz herhalde, değil mi?" diye sordum şüpheyle. Yağmur kafasını salladı.

"Evet. Senden de onayı aldıktan sonra malum konuşmayı yaptım. El ele de tutuşuyoruz zaten, daha fazla sorgulamıyorum ben de." Sertçe yutkunup gözlerimi kaçırdım. "Dün size yardım edebildi mi?"

Hızlıca kafamı salladım. "Etti, sağ olsun," dedim yavaşça.

"Dün gece numaranı istedi benden, sana yaptığın şarkıyı atacaktı."

Güldüm. "Evet, attı bana şarkıyı."

"Ha şarkı, ha beste artık neyse," dedi gülerek. "Çok güzel yapmışsın ama, gerçekten bayıldım."

Buruk bir tavırla gülümsedim. "Atlas sana nasıl ulaşmış?" diye sordum merakla. "Yani avukat ararken senden nasıl haberi olmuş?"

"Eski müvekkillerimden birinin arkadaşıymış, o önermiş. Kim olduğunu da sormadım açıkçası. Telefonla arayıp görüşmek istediğini söylemişti."

"Anladım," dedim sessizce.

Biraz duraksadı ve iç çekti. "Dün siz beraberken mesajlarıma yazmadı ama sonra eve gittiğinde de çok konuşmadı benimle. Bu sabah da pek bir soğuk nevale takılıyor. Hayırlısı bakalım."

Bir anda gözlerim açıldı. Soğuk mu davranıyordu?

"Sana öyle gelmiş olmasın?"

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Yok ya, daha önce böyle davransaydı fark ederdim. Bir sıkıntısı var ama bakalım, çıkar kokusu yakında."

Tam onu tersine ikna edecekken bir an duraksadım. Aklımdan geçen şeyi yapıp yapmama konusunda aradaydım. Bu bir fırsat olabilir miydi? Atlas'ı görü gerçekleşmeden hayatımızdan çıkarabilir miydik? "Acaba Atlas konusunu tekrar mı gözden geçirsen?" dedim hızlıca. Yağmur kafası karışık bir ifadeyle bana baktı.

"Nasıl yani?"

Sertçe yutkunup dişlerimi sıktım. Kelimelerimi çok dikkatli seçmem gerekiyordu.

"Yani Atlas'la bir ilişkiye başlama konusunda tamamen güveniyor musun ona?"

"Nasıl yani? O ne demek?"

Güvenmekle çok yanlış bir kelime seçimi yapmıştım işte. Konuya oradan girmek değildi amacım.

"Yani demek istediğim," diye toparlamaya çalıştım, "artık hayatına çok dikkatli davranarak insan alıyorsun ya. Atlas sence gerçekten o kişi mi?"

Yağmur'un yüzü düştü ve bana garip garip bakmaya başladı.

"Sen en başından beri destekçiydin, tanıyıp sevdiğini de söyledin. Şimdi sen neden emin değilsin?"

Panik içinde yerimde doğruldum. "Yanlış anlama, bence hâlâ gayet iyi biri ama sen şimdi uzak davranıyor diye anlatınca acaba bu da o bildiğimiz diğer erkekler gibi mi çıkacak diye gerildim açıkçası."

"Bu sadece bir kere oldu," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Hep yaptığı bir şey değil, ben o anlamda bir problem görmemiştim. Sen öyle mi düşünüyorsun?"

Şüpheci bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bilmem," dedim sessizce. "Sadece bu yaştan sonra kendi yaşadığı problemler yüzünden sana soğuk davranacak birini ister misin bilemedim."

Yağmur kaşlarını çatarak yüzümü incelemeye başladı. Şüpheli göründüğü için biraz gerilmeye başlamıştım.

"Cidden bu söylediğim sebep yüzünden mi böyle düşünüyorsun şu an?" Bir an duraksadı. "Yoksa başka bir sebep mi var?"

"Tabii ki başka sebep yok," dedim hızlıca. "Sadece belki böyle birini istemeyebilirsin, sana daha olgun ve aklı başında birini yakıştırıyorum."

Yağmur kafasını diğer tarafa çevirdi ve birkaç saniye sessiz kaldı.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey mi var Leyla?"

Anlıyor muydu yoksa? Bir anda kalbim duracak sandım. Belli mi ediyordum?

"Hayır, hayır!" Panikle ona doğru yaklaştım. "Başka ne olabilir?"

"Bak eğer Atlas hakkında dün ya da o stüdyodaki gün bir şeyler görüp fark ettiysen bana şimdi söyle. Beni üzmemek için sessiz kalma."

Şu an Yağmur bana ne desem inanacaktı, biliyordum. Benden değil Atlas'tan şüphelenmişti. Ama ona iftira atmayacaktım, bu kadarını da yapamazdım.

"Hiçbir şey görmedim ve fark etmedim."

"E sorun ne o zaman? Niye bir anda böyle konuşuyorsun? Sana yanlış bir davranışı mı oldu?"

Köşeye sıkışıyordum. Elimde avucumda Atlas'ı kötüleyecek hiçbir sebep yoktu.

"Bana tabii ki yanlış bir davranışı olmadı. Şu an ben kendi fikrimi söylüyorum. Atlas biraz... Çocuksu biri," diye uydurup verdim bir sebep. Yağmur da tabii ki bunu yememişti.

"Atlas mı?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Bana öyle geldi." Sesim çıkmıyordu artık. Batırmıştım.

Yağmur sinirle burnundan soludu. "Neyse," dedi yerinden kalkarken. "Ben anlamadım bir anda neden böyle şeyler söylediğini. Özellikle dün akşamdan sonra. Sana yardım etti, bir

kötülüğü de olmadı diyorsun ama şimdi gelmiş beni ona yakıştırmıyorsun. Keşke en baştan söyleseydin."

"En başta tanımıyordum ki. Vakit geçirdikçe biraz karakterini görmeye başladım ve sana uygun olup olmadığından emin olamadım. Fikrimi söylememe neden bu kadar sinirlendin? Seni düşünüyorum Yağmur."

"Beni düşünüyor gibi bir halin yok, kötü niyetle yaptığını düşündüğümden de değil. Ama anlamadım yani, bir sebep de sunamadığın için." Mutfağa doğru yönelirken "Neyse, boş ver. Ben içecek soğuk bir şeyler alacağım," diye seslendi.

Dünyanın en kötü erkeği sayılabilecek Yağmur'un son erkek arkadaşı konusunda bile başlarda bu denli uyarmadığım için elbette ki alışık değildi ve şaşırmıştı. Haklı olarak, bir sebep de sunamadığım ve Atlas'ın iyi bir insan olduğu gerekçesiyle söylediğim her bir söz zırvalık gibi geliyordu kulağa.

Sevgilisinin en yakın arkadaşını öpecek birinin ne kadar iyi olduğu da tartışılırdı tabii. En yakın arkadaşsa, yani ben, zaten dünyanın en rezil insanıydım ama en azından bunun gerçekleşmemesi için elimden geleni yapıyordum.

Yine iki arada bir derede kalmıştım. Yağmur bugün beni dinleyip bir anda Atlas'la güzel giden ilişkisini bitirse mutlu olacak mıydım? Ne kazanacaktım? İleride kendi yapacağım bir hata yüzünden arkadaşımın mutluluğuna engel olmak ne kadar etikti? Bunun çözümü gerçekten bu muydu? Atlas'ı öpmemek benim elimde değil miydi? Öyle bir an gelirse öpmezdim ve olur biterdi.

Ben kendi kendime düşüncelere dalmışken Yağmur bir anda salona tekrar geldi ve bana baktı. "Leyla, sen babanın yanına geç istersen. Biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var."

Şok içinde ona bakakaldım. Resmen beni evden kovuyordu, hem de ilk kez... Sadece erkek arkadaşı hakkında onu uyardığım için.

"Ciddi misin?" dedim kaşlarımı kaldırırken.

"Seninle alakası yok." Gözlerini kaçırdı. "Gerçekten biraz yalnız kalıp düşünmem lazım. Kafamı karıştırdın."

Bir erkek yüzünden aramız açılmak üzereydi. Bunun uzun süreli olmayacağının farkındaydım ama Yağmur'u bu sebepten asla kaybedemezdim.

"Yağmur özür dilerim," dedim ayağa kalkarak. "Kötü bir şey söylemek istemedim. Atlas'la devam et tabii ki, o iyi biri. Kendi kendime boş bir fikir beyan ettim işte. Sırf benim düşüncelerim yüzünden kafan karışmasın."

Yağmur anlamsız gözlerle bana baktı. "Senin düşüncelerin yüzünden kafam karışmasın mı? O zaman neden söyledin ki bana düşüncelerini?" Omuz silktim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Senin benden sakladığın bir şeyler olduğunu düşünüyorum," dedi birden. "Atlas hakkında ya bir şey gördün ya da duydun. Eğer fikrin değişirse bana söyle çünkü biliyorum ki sen durduk yere böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ben hiçbir şey duymadım ve görmedim."

"O zaman söylediklerin daha anlamsız." Alaycı bir tavırla gülerek kafasını kapıya çevirdi. "Neyse, boş ver. Çok önemli bir konu değil."

Normal şartlarda, evet, önemli bir konu değildi ve bunun için tartıştığımıza inanamıyordum. Keşke derdimi ona anlatabilseydim.

"Seni kırdıysam özür dilerim," dedim ve kapıya yöneldim. Yağmur arkamdan kapıyı kapamak üzere bekliyordu. Dönüp ona baktım ve kapıyı yüzüme kapadı.

Az önce bunu yaptığına inanamıyordum. Bir erkek için Yağmur gerçekten sinirlenmiş miydi bana? Onu asla bu yüzden kaybedemezdim ve kendimi asla da affetmezdim.

Bir yandan da hiçbir şey bilmemesine rağmen bana bu denli sinirlendiyse bilse ne yapardı kim bilir diye düşünmeden edemedim.

Atlas bir anda korkunç bir şekilde hayatımızın tam ortasına düşerek tüm dengeleri bozmuştu. Onu hayatımızdan çıkarmamız Yağmur için çok büyük haksızlık ve çok büyük bir kötülük olurdu. Hem de benim bir hatam yüzünden.

Eğer hiçbir şey yapmazsam ve oluruna bırakırsam da bundan çok daha büyük bir haksızlık ve çok daha büyük bir kötülük olurdu.

Kafayı yemek üzereydim. Bu görünün gerçekleşmeme ihtimali olmayacağını söylemişti Barlas. Şu anki düşüncelerime baktığımda, böyle bir şey yapmam imkânsız gibi görünüyordu. Peki ya yaparsam? Nasıl olacaktı bu iş?

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu, kendimden iyiden iyiye nefret etmeye başlamıştım.

Bu Atlas'ın hayatımızdan çıkması gerekiyordu. Ne yaparsam yapayım Yağmur'la aram bozulacaktı. Belki şu an onu mutsuz edecektim ama ilerisi için onu kurtaracaktım, kendimi bu fikre inandırmıştım. En azından böyle bir iğrençlik yaşanmadan durdurabilirdim belki.

Aklıma tek bir fikir geliyordu. Sanırım bunu yapmak zorundaydım.

Atlas benim hayatımdan çıkabilirdi, umurumda da değildi. Ondan gelecek mutluluğu istemiyordum eğer sonunda Yağmur'u kaybedeceksem. Tüm umutlarım da yerle bir olabilirdi. Bu hayatta sonsuza kadar süren bir zamandır yanımda olan tek dostumu kaybetmeyecektim. Hayatımdan çıkmalıydı.

Bunun tek yolu onun da Yağmur'un hayatından çıkmasıydı. Günün sonunda en yakın arkadaşını öpecek biriyle beraber olmamalıydı. Atlas bir şekilde hayatımızdan çıkmalıydı.

Caddede yürürken kafayı yemek üzereydim. Düşündükçe daha da boğuluyordum sanki. Ama bu konuda bir şeyler yapmayıp o günün gelmesini bekleyemezdim.

Toplu taşımayla geçirdiğim uzun sayılabilecek bir yolculuğun ardından Müphem'in önüne geldim. Kafamı kaldırdım, Barlas balkonda değildi.

Dış kapı ziline basarak Müphem'in ilk katına çıktım.

"Hoş geldiniz Leyla Hanım," dedi Ecem gülümseyerek.

"Merhaba." Panik içinde olduğum için kimseyle boş muhabbet edecek vaktim yoktu. "Bir şey soracağım; yeni bir seans almak için Ecmel Hanım'la tekrar görüşmem mi gerekiyor?"

"Evet," dedi Ecem net bir tavırla. "O sizin için uygun olan çalışmayı belirlediğinden dolayı mutlaka haberi olmalı."

Stres içinde dudağımı ısırdım. Benim bir seansa daha verecek kadar param yoktu. Ecmel Hanım'a da bunun açıklamasını yapmaya çekiniyordum. "Peki, teşekkür ederim," dedim ve kapıdan çıkıp üst kata çıktım.

Oradaki zile de bastıktan sonra kapıyı tanımadığım çalışan çocuklardan biri açtı.

"Merhaba, Barlas burada mı acaba?"

"Burada, şu anda seansta. İsterseniz içeride bekleyebilirsiniz."

Kafamla onayladım ve teşekkür ederek balkona geçtim. Barlas'ın sigara paketleri ortadaki küçük sehpada duruyordu.

O çıkana kadar bekledim. Bu sırada düşüncelerimle baş etmeye çalıştım ama çok da başarılı olamadım. Beklerken bana limonata ve su ikram ettiler. Limonatanın tadı bir garipti, içinde başka şeyler de olduğuna emindim.

Yağmur'un Atlas'la tanışmasını engellemek zorundaydım.

Bir şekilde Atlas'ın Yağmur'u aradığı o güne gidip bir şeyleri değiştirmeye çalışacaktım. Deren konusunda eksik yaptığım şeyler olmuştu, doğru hamleyi yapmak çok önemliydi. Bu konuda da tekrar bir şeyler denemek istiyordum. Üstelik Barlas da bu konuda buna benzer şeyler söylemişti bana. Doğru zamanda doğru yerde olup doğru hamleyi yapmak gerekiyordu. Basit düşünmemeliydim, karmaşık düşünmeliydim ama o kadar zordu ki... Onu nasıl engelleyeceğime dair aklıma bir fikir gelmiyordu çünkü o gün tam olarak nasıl yaşanmıştı bilmiyordum bile.

Yaklaşık kırk dakikalık bir bekleyişin ardından balkon kapısında Barlas belirdi.

"Bana âşık olduğunu kabul edecek misin?"

"Sus da otur şuraya," dedim hızlıca. "Sana ve parlak zihnine ihtiyacım var."

Barlas büyük bir özgüvenle iç çekerek sandalyesine oturdu ve sigara paketinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına götürdü. "Nedir bakalım olayımız?"

"Ben bir seans daha almak istiyorum."

Sigarasını yakarken kaşlarını çattı. Dışarıya nefes verip bana baktı.

"Geçmiş gelecek seansı mı?"

Kafamla onayladım. "Ama iki adet sorunum var. Birincisi doğru bir şey mi yapıyorum emin değilim, ikincisi param yok."

"İkincide elendin zaten."

"Hemen kesip atma Barlas," dedim sessizce içeridekilere sesimin gitmemesi için. "Sana bahsettiğim yakın arkadaşım ve gördüğüm çocuğun tanıştığı güne bir şekilde gitmem gerekiyor." Biraz duraksadım. "Ayrıca Deren hakkında da görmek istediğim bir şeyler daha var."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne için?"

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Geçmişi değiştirmeye çalışacağımı söylemek istemiyordum, bana açık açık söylemeseler bile bunun yasak veya yapılmasının çok da hoş karşılanmayacağını düşünüyordum.

"Birkaç bilgi edinmem gerekiyor, ona göre onlara karşı davranışlarımı değiştireceğim."

Barlas derin bir iç çekti. "Leyla burası özel hayatını şekillendirmen ve dedikodu alman için kullanabileceğin bir yer değil. Asıl amacımız seni iyileştirmekti hatırlarsan."

"Zaten iyileşiyordum, iyileşmiyor muydum?" Sesim sert çıkmıştı. "Farkında mısın bilmiyorum ama hayata tutunduğum kişiyi hayatımdan çıkarmak için bir şeyler yapmaya çalışıyorum."

"Onların tanıştığı ana gidip nasıl hayatından çıkarmaya çalışacaksın?"

"Bilmiyorum. İmkânsız mı?"

Barlas yarım ağız güldü. "İstersen dene. Bir planın var mı?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Şu an yok ama şansımı deneyeceğim. Bir şeyler öğrenebilirsem elimden geleni yapacağım."

Bir süre sessiz kaldık. Barlas düşündü. "Her ne olursa olsun ücreti ödemek zorundasın. Ayrıca Ecmel'in bilmesi gerekiyor senin sürecinle o ilgilendiği için."

Dişlerimi sıkıp düşünmeye başladım. "Geleceğe gitmek istemiyorum, ona gerek yok. Ücretin yarısını ödeyemez miyim?"

Barlas yarım ağız güldü. "Geçmiş ve gelecek paketimizden sadece geçmişi mi almak istiyorsunuz?"

"Komik bir şey söylemişim gibi davranıyorsun ama olayınız tam da bu değil mi? Seansın bir kısmını almak istiyorum, o zaman yarı yarıya da ödeme yapabilirim bence."

Barlas gülerek sigarasından bir nefes aldı. "Benlik problem yok. Ecmel'le konuş ve gel."

Derin bir iç çektim. "Burada mı?"

"Aşağıda. Konuş ve gel. Ben buradayım."

Hızlıca ayağa kalktım. Tam balkon kapısından çıkacakken, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Barlas. Arkamı dönüp şüpheli gözlerle ona baktım. Daha önce böyle bir uyarıda bulunmamıştı.

"Yapmamam gereken bir şey mi yapıyorum?"

Omuz silkti. "Senin kararın ve senin yolun. Ben karışmam, sadece yardım ederim. Sadece belki bir kez daha düşünmek istersin diye dedim."

Bir anlığına duraksadım. En kötü ne olabilirdi ki? Atlas hayatımızdan çıkarsa benim kaybedecek bir şeyim yoktu. Zaten hiçbir zaman onu kazanmamıştım. En azından kazandığım ve elimde olan Yağmur'u kaybetmekten iyiydi. Ayrıca Deren konusunda da elimden geleni tekrar yapmaya çalışacaktım. En kötü ihtimal yine hiçbir şey olmadan geri dönerdim.

Arkamı döndüm ve kapıdan çıkıp alt kata indim. Kapıyı tekrar Ecem açtı. Delirdiğimi düşünüyor olmalıydı.

"Tekrar merhaba Ecem. Ecmel Hanım'la görüşebilir miyim müsaitse?"

"Tabii, geçin siz, ben onu çağırayım."

İçeriye geçtim, bekleme odası boştu. Bu bekleme odasının sakinleştirici gücü karşısında biraz da olsa rahatladım. Derin nefesler alarak konsantre olmaya çalıştım. Çok mu abartıyordum acaba?

Ecmel Hanım birkaç dakika sonra geldiğinde ayağa kalktım. Yine uzun beyaz elbisesi, masmavi gözleri ve cam gibi parlayan cildiyle beni kucakladı.

"Leyla'cığım, bu ne güzel sürpriz!"

"Merhaba Ecmel Hanım," dedim ona sarılırken. "Nasılsınız?"

"Harikayım." Geri çekildi ve içten şekilde gülümsedi. "Sen nasılsın asıl? Umarım bir sorun yoktur."

Derin bir iç çektim. Bu kadına buraya geldiğim ilk gün her şeyi açık açık anlatmıştım ama şimdi planlarımdan bahsetmek istemiyordum. Bu gücü bu tarz şeyler için kullandığımı bilmesinden rahatsız oluyordum, üstelik Barlas da aynısını söylemişti. Bir bahane sunmalıydım.

"İyiyim, yani iyi olmaya çalışıyorum." Gözlerimi kaçırdım, ona bakarken yalan söyleyemiyordum, anlayacakmış gibi hissediyordum. "Hayatımda çözmem gereken bir pürüz daha var. Uzun süredir bilmek istediğim ama benden saklanan bir gerçek hakkında." Sakince nefes almaya çalıştım. "Onun için bir kez geçmişe gitmek istiyorum."

"Aaa," dedi kaşlarını çatarak, "ne hakkında? Konuşmak ister misin?"

"Aslında aynı şeyler." Hızlıca detaya girmeden toparlamaya çalıştım. "Size bahsettiğim aile durumlarımla alakalı. Eğer bir güne gidip o gün neler yaşandığını öğrenebilirsem birçok problemimi çözebileceğimi düşünüyorum."

Ecmel Hanım düşünceli gözlerle bana baktı. "Geçmişe gitmenin problemini çözeceğine emin misin? Belki de başka şeyler yapmalıyız."

"Öyle bir konu değil. İnanın bunu bilmem gerekiyor, kendi yolumu çizmem için gerekli."

Ecmel Hanım kafasıyla onayladı. "Sen öyle istiyorsan öyle olsun." Gülümsedi. "Sana bir randevu oluşturalım."

"Bugün yapamaz mıyız?" diye sordum sabırsızca. "Barlas'ı gördüm, yukarıda boş görünüyordu. Çok uzun süreceğini zannetmiyorum, geleceği görmek istemiyorum, şu an onunla işim yok."

Ecmel Hanım bir anlığına afalladı. "Sadece geçmiş çalışması mı istiyorsun?"

Kafamla onayladım. "Çok uzun sürmez."

Ecmel Hanım Ecem'e doğru döndü ve seslendi. "Yirmi dakikalık boşluğumuz var mı Ecemciğim?"

Ecem büyük defterden sayfaları karıştırdı, "Barlas'ın yarım saat boşluğu var."

Gözlerim ışıldayarak Ecmel Hanım'a baktım.

"Tamam o zaman. Seni yukarı alalım, Barlas yardımcı olur zaten," dedi gülümseyerek. "Ama seninle tekrar görüşmek isterim. Hayatında değişiklikler oluyordur eminim, gelecekte gördüğün kişiyle tanıştın mı?"

Söylediklerimi unutmamıştı. "Henüz değil," diye yalan söyledim. Eğer Atlas'ı hayatımızdan çıkarabilirsem bu konuşmaya da gerek kalmayacaktı. "Ama konuşalım tabii." Tam geri çekilecekken aklıma geldi. "Bu arada," dedim ve tişörtümün kolunu sıyırıp ona doğru döndüm, "bakın ben ne yaptım."

Ecmel Hanım yaklaşarak dövmeme baktı ve bir anda yüzünü bir ışıltı kapladı. "Kader!" dedi gülümseyerek. "İnandığımız şeyi benimsemene o kadar sevindim ki!"

Mahcup bir tavırla gülümsedim. "Barlas bana biraz hikâyesini anlattı. Anlattıklarını mantıklı ve anlamlı buldum. Vücudumda bir süre taşımak istedim."

"Bir süre değil, sonsuza kadar," dedi gülümseyerek. "Aramıza tekrar hoş geldin diyorum o halde." Kibar bir şekilde gülümsediğimde bana doğru ellerini uzattı. "Sana bol şans diliyorum, kendine çok iyi bak!"

Ellerini tutarken hızlıca "Bir de şey vardı..." dedim çekinerek, "sadece geçmiş çalışması yapacağım için ücrette değişiklik var mı?"

Ecmel Hanım anaç bir tavırla gülümsedi ve ellerimi sıktı. "O konuda için rahat olsun, düşünme bile."

Ellerimiz ayrıldıktan sonra büyük bir hızla üst kata çıktım ve Barlas'ı buldum.

"Tamam dediler. Yirmi dakikamız var."

"Kendini neden bu kadar kısa bir süreye sıkıştırdın ki?" dedi odaya doğru yürürken. "Randevu alıp daha uzun bir vakitte istediğini yapabilirdin."

"Bir an önce olsun ve bitsin." Odaya doğru onu takip ettim. "Daha fazla düşünürsem aklımı kaybedeceğim."

Daha önce bulunduğumuz dişçi koltuklu odaya girdik ve kapıyı arkamızdan kapadık. Bu sefer her şeye hâkim olduğum için direkt olarak koltuğa uzandım.

Barlas kabloların uçlarını hızlıca temizledi ve yanıma gelip onları tişörtümden içeri soktu. İlk yaptığında da hiç sormadan direkt ellerini içeri daldırması garibime gitmişti ama artık umursamıyordum. Kalbimin üstüne yapıştırdığı aletlerden sonra başımın iki yanına da onlardan yerleştirdi. Arkasını dönüp hoparlörü başlattı, hızlı adımlarla ışığı kapattı.

Tekrar bilgisayar başına geçerek sesi başlattı ve monitörün ekran parlaklığını kıstı. Tiz ses tekrar kulaklarıma dolarken resmen canımı acıtıyordu.

"Bu çok iğrenç bir ses," dedim yüzümü buruşturarak.

"Söylenme." Bilgisayarından son kez ayarlarını yaptıktan sonra bana döndü ve başımda dikildi. "Gözlerini kapat, korku hissetme, bunun kendini rahatlaman için yaptığımız bir çalışma olduğunu unutma. Sadece geçmişe gitmek istediğin günü düşün. Senden tek ricam, çok fazla vaktimiz yok. Zaten on beş dakika

süre tanıyoruz ama seninki daha kısa sürebilir. Bir sonraki seansıma yetişmem lazım." Kafamla onayladım ve gözlerimi kapadım. "Ve saçma sapan bir şey yapma."

İşte işin en kafa karıştırıcı kısmına gelmiştim. Tek bir şansım ve on beş dakikam vardı. Bense hem Atlas'ın hayatımızdan çıkmasını istiyor hem de şansımı tekrar deneyerek Deren'in ölümüne mâni olmak istiyordum. İkinci kez bir ücret ödeyemeyeceğim için ikisini aynı anda yapmam gerekiyordu. Aklımda bir plan vardı. İşe yaramasını umdum.

Gözlerimi hafif araladığımda Barlas benden uzaklaşmıştı bile. Bu son cümleyi söyleyip kafamı karıştırmasına gerek var mıydı acaba?

Derin bir nefes aldım. Hoparlörden gelen tiz ses dışında hiçbir şey duymuyordum.

Odada yalnız olduğumu hissettim. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Atlas'ın Yağmur'dan haberi olduğu ilk günü kafamda döndürmeye başladım. O ilk günü bilmediğim ve orada bulunmadığım için sadece zihnimde bu iki insanı düşünüyor ve Atlas'ın o gününe gitmeyi umuyordum.

Atlas'ın Yağmur'dan haberdar olduğu ilk gün... Atlas'ın Yağmur'dan haberdar olduğu ilk gün...

Uyku bastırmaya başlamıştı tekrar. Uyumaktan korkuyordum, bir yandan da kendimi o tatlı sakinliğe bırakmak için can atıyordum.

Huzurla nefes alıp verirken kulaklarım çınlamaya başladı. Yine rüyayla gerçekliği karıştırmaya başladım, uyanık mı uykuda mı olduğumu ayırt edemiyordum.

Bacaklarım seğirmeye başladığında Atlas ve Yağmur'u düşünmeye devam ettim.

Havada süzüldüğümü hissettim. Sanki ruhum yukarı doğru çekiliyordu.

Süzüldüm.

Süzüldüm.

Birden gözlerimi açtım. Kalbim hızla çarpıyor gibi hissettim. Anlık olarak gerilmiştim. Panikle etrafıma baktım. Orta büyüklükte bir salonun ortasında öylece duruyordum. Burası daha önce görmediğim bir yerdi.

Sol köşede kahverengi deri bir koltuk, üstünde bir büyük bir küçük beyaz yastıklar vardı. Bu çocuk deri koltuğu ne çok seviyordu böyle. Hemen koltuğun sol tarafında, duvar köşesine yerleştirilmiş yeşil bir bitki, onun hemen yanında camların önünde duran küçük, beyaz bir dolabın üstünde bir yeşil bitki daha. Ortada ahşap bir sehpa, üstünde küçük bir vazo bitkisi... Hemen karşısındaki duvarın önünde televizyon ünitesi üzerinde televizyon, sağında bacaklarını uzatabileceğin bir siyah tekli deri koltuk. Yerde siyah beyaz çizgilerden oluşan bir kilim. Duvardaysa kahve, sarı ve beyaz renklerinden oluşan değişik bir tablo vardı.

Sanırım burası Atlas'ın eviydi ama Atlas henüz ortalarda yoktu. Yakın oturduğumuz için hızlıca cama yönelip dışarıya baktım. Sokak tanıdık geliyordu, Atlas'ın evi olduğuna emin oldum.

Birkaç saniye içinde duyduğum ayak sesleriyle hızlıca arkamı döndüm. Sanki evin içinde yakalanacakmışım gibi bir korku kapladı içimi. Atlas gri bir eşofman, üstünde bol beyaz bir tişörtle dizüstü bilgisayarını elinde tutarak içeri girdi.

Öylece salonun ortasında donakaldım. Bu hisse alışmak çok zordu. Orada öylece duruyordum ve o beni fark etmiyordu bile.

Atlas yavaş adımlarla geldi ve kahverengi koltuğun üzerine kendini bıraktı. Bilgisayarını kucağına yerleştirdi ve bir şeyler yapmaya başladı.

Elimde olmadan bir anlığına onu izlerken buldum kendimi. Beni fark etmeden, doya doya, yargılanmayacağımı bilerek ona bakmak güzel bir duyguydu. Biraz kendime izin verdim. Saçlarını, gözlerini, el hareketlerini ve vücut dilini inceledim. Bu bir sihir değilse neydi bilmiyordum. Şu an var olduğum zamandan geriye gidişim değil, herhangi bir insana bakarken hissettiğim o sıcaklık duygusu benim için bin kat daha sihirdi.

Atlas'la baş başa kaldığımız bu kısacık zaman diliminde onun hayatımda olmasını ne kadar istediğimi fark ettim. Keşke işler böyle olmasaydı.

Fikrimden vazgeçmekle vazgeçmemek arasında kaldım. Ama bu arada kalışım kısa sürdü, Yağmur'un yüzü her önüme geldiğinde delirecek gibi oluyordum.

Yağmur bana Atlas'ın ona telefonla ulaştığını söylemişti. Şu an buraya geldiğime göre demek ki bugün veya birazdan

Yağmur'u arayacaktı. Ya da arkadaşıyla konuşacaktı ve arkadaşı ona Yağmur'u önerecekti. Her iki ihtimalde de Yağmur'dan haberi olacağı ilk gündü.

Zamanım kısıtlı olduğu için hızlıca bir şeyler düşünmeliydim. Panik içinde etrafıma bakınıyordum.

Gözüme televizyon ünitesinin önünde duran telefon takıldı. Atlas'ın telefonuydu. Bir ona bir Atlas'a baktım.

Bir aramayla bugün Yağmur'a ulaşacağı kesindi. Onu aramamasını nasıl sağlayabilirdim ki? Ancak telefonuna el koyarak.

Yine de yeterince akıllıca bir plan gibi gelmemişti. Çocuğun telefonunu durduk yere nasıl yok edebilirdim? En kötüsü de ona bir kötülük etmiş olurdum. Daha da önemlisi, bu gerçekten bir şeyleri değiştirir miydi? Bugün telefonunu kaybetse, yarın bulurdu ve yarın arardı. Yine de birtakım durumları değiştirdiğim için belki de Yağmur'u araması gereken günden başka bir günde arardı ve şansıma Yağmur'un o gün işi olduğu için açamazdı. Veya başka bir vekalet aldığı için Atlas'a bakacak vakti olmazdı. Bir gün bile çok şey değiştirebilirdi.

Bu olaylarla bir gün bile oynasam kader ağlarını farklı örebilirdi.

Elimde başka da çare yoktu zaten. Yağmur'a telefonla ulaşıyorsa, o telefonu bir süreliğine yok etmeliydim.

Daha akıllıca bir plan düşünmeye çalıştım. Fakat panik içindeydim ve aklıma başka bir şey gelmiyordu. Deren'le de ilgilenmem gerekliydi. Barlas'ın bahsettiği tam da buydu bence. Doğru zamanda doğru yerde doğru hamleyi yapmak zamanla öğrenilecek bir şeydi. Ne olursa olsun, çabalamaya değer buluyordum.

Atlas'ın telefonunu gözünün önünde alamayacağım için dikkatini dağıtmam ve onu salondan uzaklaştırmam gerekiyordu. Hızlıca içerilere yöneldim. Düşünmem yetiyordu zaten, havada hızlıca süzülerek kendimi mutfakta buldum.

Küçük ve dar mutfağın içinde bir şeyler aramaya başladım. Onu oyalayacak bir şeye ihtiyaç vardı. Tezgâhın üzerinde duran su bardağını aldım ve bir anlığına bile tereddüt etmeden bardağı yere düşürdüm. Kırılma sesiyle mutfak yankılandı. Ellerim ağzımda beklerken saniyeler içinde Atlas yavaş adımlarla mutfağa geldi ve kapıdan benim olduğum yere doğru baktı. Bir tezgâha bir bardağa bakıyordu.

"Bu nasıl düştü ya?" diye söylendi sessizce. Olduğum yere biraz daha yaklaşınca korkuyla geri çekildim. Mutfakta ilerleyecek çok alanım yoktu, o yüzden çok yakınıma gelmişti. Neredeyse kokusunu alacaktım.

Elimle ağzımı kapadım, sanki nefesimi hissedebilirmiş gibi. Biraz daha tezgâhı inceledikten sonra anlamamış şekilde dudaklarını büzdü ve salona değil diğer tarafa yöneldi. Ben de hızlıca salona gittim ve telefonunu aldım. Peki ne yapacaktım bu telefonu? Uzun bir süre bulamayacağı ama günün sonunda da bulabileceği bir yere koysam iyi olurdu.

Elimde telefon evin içinde tur atmaya başladım. Nereye gireceğimi ve ne yapacağımı bilemiyordum. Koridorun sonunda, tam karşımda duran lavaboya doğru girdim. Burada ne yapabilirdim acaba?

Çamaşır makinesinin önünde duran kirli yığını gözüme çarptı. Kirli sepetinden çıkarılmış, makinenin önüne yığılmıştı. Bu da yakın bir zamanda çamaşır yıkayacağının işaretiydi. Çamaşır makinesinin hemen üstünde de kurutma makinesi vardı.

Çamaşırdan sonra kurutmaya atması bayağı bir zaman alır gibi düşündüm ve acele bir kararla telefonu kurutma makinesinin içine yerleştirdim. Sesi de kıstım.

Dünyanın en saçma işini yapıyor gibi hissediyordum ama başka çarem yoktu. Bugün, bugün olmasa da yarın mutlaka kurutma makinesini kullanacaktı. Buraya bakmak da asla aklına gelmezdi. O yüzden onu uzun süre oyalayacak tek yol buydu.

Telefonu fark etmeyip makineyi çalıştırmasından son anda korktuğum için telefonu biraz daha uca getirdim ve hızlıca banyodan çıktım.

İçeri doğru hızla süzülürken Atlas'ın hâlâ mutfakta olduğunu gördüm. Süpürgeyle yerdeki camları temizliyordu.

İşi bittikten sonra salona tekrar geçti. Ben de onu takip ettim.

Atlas koltuğa oturmadan önce sağına soluna bakındı. Telefonunu arayabileceğini fark ettiğimde gerildim. Dikkatli gözlerle onu izlemeye başladım.

Önce koltuğa baktı, sonra orta sehpaya. Oradan televizyon ünitesine ve salonun diğer köşelerine... Artık telefonunu aradığına ikna olmuştum.

Salonda olmadığına emin olduktan sonra mutfağa baktı. Onun peşinde ilerlerken dejavu yaşadığımı hissettim. Deren'i de aynı bu şekilde takip etmiştim, insanların eşyalarını saklamak yeni hobim olduğu için.

Atlas mutfağın her yerine baktı. İçerideki odalara doğru ilerlemeye başladı. Tek tek tüm odalara girip çıkarken gerginlik içinde banyo kapısının önünde bekledim. Banyoya bakmadı bile.

"Ne yaptım ya?" diye söylendi kendi kendine tekrar. Eşofmanın ceplerini de kontrol etmeye başlamıştı. "Ofiste mi bıraktım acaba?" dedi salona doğru ilerlerken.

Umarım stüdyosunda bıraktığını düşünür ve dışarı çıkar diye dua ettim içimden. Vakit kazanmak ve günü bitirmek için mükemmel olurdu. Atlas her yeri tek tek aradıktan sonra ellerini saçları arasına geçirdi ve sesli bir şekilde ofladı. Bunu ona yapmak istemiyordum ama başka şansım yoktu.

En son araba anahtarlarını ve cüzdanını eline alarak kapıdan çıktığında derin bir iç çektim.

İkinci planıma geçmenin tam sırasıydı.

Gözlerimi kapadım ve Deren'i ve ona çarpan motoru düşünmeye başladım. Hiç ama hiç zor olmayan bir biçimde içimden geçirdiğim an kendimi sokakta buldum. Bu şey mucizeden farksızdı, aklımdan geçirdiğim an istediğim yer ve zamandaydım.

Deren'in yürüdüğü sokağın tam ortasında olduğumu fark ettim. Birden içimi kaplayan korku ve endişeyle etrafıma bakındım. Ne yapacağımı ve ne göreceğimi kestiremiyordum.

Bir anda sokağın başından hızlı adımlarla aşağı doğru yürüyen Deren'i gördüm. Kazadan saniyeler öncesi olmalıydı. İstemsizce elimle ağzımı kapadım. Göreceğim şeylere hazır değildim. Motorun Deren'e çarpma anını kesinlikle göremezdim. Kendime yapacağım en büyük kötülük bu olurdu.

Ama ya bakmak zorundaysam? Acaba Deren yürürken ve motor geçerken Deren'i kenara itsem onu kurtarabilir miydim?

Ben bu düşüncelere dalmışken Deren bana doğru yaklaşmaya, sokağın başından gelen motor sesi ise kulağımı doldurmaya başladı.

Bir anda o kadar panik oldum ki kalbim duracak sandım. Stres içinde kalbime dokundum, elim ayağıma dolaşmıştı. Heyecanla Deren'e doğru bir hamle yapıp yapmama arasında kararsız

kaldım, bir yandan da yanlışlıkla göreceğim sahne yüzünden gerilmiştim, her yerim uyuşuyordu.

Motor hızla Deren'in yürüdüğü yola yaklaşırken korkudan hiçbir şey yapamadım ve tek yapabildiğim anlık olarak gözlerimi sıkıca kapamak oldu.

Korkuyla onlara arkamı döndüğümde şiddetli bir çarpma ve yere ağır bir şeyin düşme sesiyle olduğum yerde irkildim. Gözlerim fal taşı gibi açık, ellerim ağzımdaydı.

Arkamı dönemezdim, dönemezdim, bakamazdım.

Bakamadım da. Birkaç saniye öylece olduğum yerde kalakaldım.

O sırada hızla bir motor önümden geçtiğinde kendime geldim. Derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım.

Arkamı dönmesem bile, bu çocuğu takip edebilirdim.

Sadece onu takip etmeyi dilememle beraber resmen motorla aynı hızda süzülerek onunla beraber sokakta ilerlemeye başladım. Kafasındaki kask yüzünden hiçbir şey görünmüyordu. Yüzünü hiçbir şekilde göremiyordum, motoru kullanan da çok paniklemiş görünmediği için sinir katsayım artmaya başlıyordu.

Motorla beraber olay yerinden gitgide uzaklaşırken kaskını indirene kadar beklemeye inat ettim. O sırada motorun plakasına baktım.

Ve birden uyandım.

Ruhum havadan kendi bedenime birden bırakılmış gibi bir sıçrayışla kendime geldim. Yine nefes nefeseydim.

Barlas anında ışıkları açtı ve elindeki bir şişe suyu bana uzattı. Hızlıca alıp bir dikişte bitirdim. Derin nefesler aldım.

Zamanım yetmemişti. Onu kaskını çıkarırken izlemeye zamanım yetmemişti.

Barlas kaşları çatık bana bakıyordu, daha çok neler olduğunu yüzümden anlamaya çalışır gibi bir ifadesi vardı.

"Ne?" diye sordum nefes nefese şişeyi ona uzatırken. "Kötü mü görünüyorum?"

"Yok," dedi Barlas hızlıca. "Gayet iyisin. Sadece biraz telaşlı bir halin var."

Önüme düşen saçlarımı elimin tersiyle iterken kendimi koltuktan kaldırdım ve bacaklarımı aşağı sarkıttım. "Sana yetişe-

yim diye acele ettim işte." Derin bir nefes aldım. "Zamanım yetmedi."

Barlas kabloları göğsümden ve başımdan çıkardı. Kan ter içinde kalmıştım resmen.

"Ne yapmaya çalıştın da zamanın yetmedi acaba?" dedi bilgisayarda bir şeyler yaparken. "İşine yaradı mı en azından?"

"Göreceğiz." Kendimi zor da olsa ayağa kaldırdım ve Barlas'a baktım. O da dönüp bana baktı. Artık motorun plakası elimdeydi. Yüzünü görmesem bile bu plakayla bir şeyler yapabilirdim.

"Nasıl göreceksin? Ne yaptın?"

Bir anlığına duraksadım. "Hiçbir şey yapmadım," dedim hızlıca. "Nasıl tanıştıklarıyla ilgili bir şeyler öğrendim, Yağmur'un ağzından biraz laf almam gerekecek. Sonrasını göreceğiz." Yalan söylemem gerektiğine artık emindim çünkü geçmişte bir şeyler değiştirme çabamın Barlas'ın hoşuna gitmeyeceği çok açık ve netti. Aslında Yağmur ve Atlas olayı dışında Deren olayını Barlas bildiği için plakayı aldığımı ona söyleyebilirdim. Ama önce durup kendim düşünecektim.

"Ödememi yapıp çıkıyorum. Çok teşekkür ederim." Kapıya doğru ilerledim. "Haberleşiriz."

"Dikkat et!" dedi Barlas arkamdan ve kapıyı kapadım.

Hızlı adımlarla dış kapıdan çıktım ve alt katta ödemeyi yaptım. Yarı yarıya bir ödeme yapmıştım ama bu dakikadan sonra artık beş kuruşum kalmamıştı. Bir sonraki maaşıma kadar bitik durumdaydım.

Tekrar hızlıca kendimi dışarı attım ve sokağa indiğimde hemen telefonumu alıp son konuşmalarıma baktım.

Atlas'ın adı hâlâ oradaydı. Hatta *On Dün Önceki Kız* da hâlâ oradaydı. Eğer Atlas hayatımıza girmemiş olsaydı elbetteki bu konuşmalar burada olmayacaktı.

Sinirle Müphem'in dış cephesine bir tekme attım. Ellerimi saçlarıma geçirdim ve öfkeyle arkaya doğru attım. Kendime inanamıyordum. Yine mi hiçbir işe yaramamıştı? Gerçekten yaptığım hiçbir şey etki etmiyor muydu?

Neyi yanlış yapıyordum? Evet, fazla zekice kurgulanmış planlarım olduğu söylenemezdi ama en ufacık fark bile oluşturamıyor muydum yani?

Atlas ne yapıp edip Yağmur'u tekrar aramıştı. Belki de başka bir yol düşünmeliydim, tanışmalarını başka nasıl engelleyebilirdim ki?

Omuzlarım düşük bir şekilde sokakta boş boş yürümeye başladım. Bu durumu halledemediysem bile katilin plakası elimdeydi. Benim kafam çalışmıyordu, bu artık açıktı. Düzgünce bir şeyler düşünüp planlayabilseydim belki de daha fazla vaktim kalacaktı ve kaskını çıkarırken motorcuyu görebilecektim veya çoktan Atlas hayatımızdan çıkmış olacaktı. Çok acele karar vermiş, hata etmiştim.

Eve geldim ve babamı kontrol ettikten sonra kendimi odama kilitledim. Evdeki aile bireylerine plakayı aldığımı bağırma hissiyle yanıp tutuşuyordum. Fakat bunu nereden öğrendiğimi bana sorduklarında verecek cevabım yoktu. Geçmişe gidip gördüğümü söylersem annem gibi delirdiğimi düşünürdü babam. İşin garip kısmı polislere de ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yağmur'u da çok kafama takıyordum, içimde rahatsız bir his vardı. Deren'den sonra yaşadığım hissiyata benziyordu. O acıyı bununla kıyaslamam imkânsızdı ama Deren'siz geçen günlere istemeden alışmaya başladıktan sonra gün içinde göğsüme oturan o rahatsız hisse çok benziyordu. Aramı düzeltmeden normale dönemeyeceğim kesindi. Şimdilik gözlerimi kapadım ve kendimi uykuya bıraktım.

10. BÖLÜM

Sabah telefon çalma sesiyle uyandım. Deren'in katiliyle alakalı saçma sapan bir dolu rüya görmüştüm. Yarı açık gözlerle yatağımda doğruldum ve komodinin üstündeki telefonumu aldım. Barlas arıyordu, üstelik saat de erken sayılırdı. Şaşkınlık içinde telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Günaydın Leyla Hanım!" Bana hanım şeklinde hitap etmesi gerekçesiyle kafam karışık bir şekilde yatakta doğruldum. "Umarım güzellik uykunuzdan uyandırmamışımdır."

"Yok," dedim boğuk bir sesle. Boğazımı temizledim. "Ne oldu Barlas?"

"Sizi bir davet için rahatsız ediyorum." Ses tonundan yanında birilerinin olduğunu sonunda anladım. Belli ki birileri ona bu konuşmayı yaptırtıyordu. "Bugün Müphem ailesi olarak bir kamp gecesi düzenliyoruz, yılda bir kez organize ettiğimiz bir etkinlik. Ecmel Hanım ve eşi Haluk Bey eğitim verip sohbet gerçekleştiriyor. Leyla Hanımlar katılmak isterler miydi acaba?"

Kaşlarım çatık bir şekilde telefonu diğer kulağıma aldım.

"Yok, ben gelemem sanırım," dedim yavaşça.

"Bu etkinlik tamamen ücretsizdir Leyla Hanım."

Bir an duraksadım. "Tamam, geliyorum."

Barlas'ın hattın diğer tarafından istemsiz gülüşünü duydum.

"Harika! Sizden tek isteğimiz çadırınızı kendiniz getirmeniz. Gerisi bizde!"

"Ama benim çadırım yok ki."

Barlas derin bir iç çekti ve "Benim var," diye fısıldadı.

"Tamam, o zaman. Bu akşam mı? Saat kaçta?"

"Saat akşam 18.00'de Müphem önünde toplanıyoruz, özel servislerimizle kamp alanına geçiş yapacağız. Sizi de bekliyoruz o halde."

"Tamam," dedim hızlıca. "Tamam, orada olacağım."

Telefonu kapattıktan sonra kafamı tekrar yastığa koydum ve elimde telefonla uyuyakaldım. Yarım saat sonra alarmım çaldığında tekrar uyandım, mesaim başlıyordu.

Biraz daha kendime gelip çalışmaya başladığımda az önce neye evet dediğimi idrak etmeye başladım. Bilmediğim belirli bir sayıda insanla kampta ne yapacaktım ben acaba? İnsan görmek ve sosyalleşmek istemediğim bir dönemdeydim. Kafam da şu an sadece motorcunun plakasındaydı. Barlas ve Ecmel Hanım'ın üzerimde rahatlatıcı bir etkisi olduğu gerçekti ama hayatımda daha önce hiç kamp yapmamıştım ve bu insanlarla ne yapacağıma dair pek de bir fikrim yoktu.

Artık her şey için çok geç olduğuna karar verip bir geceden zarar gelmeyeceğini düşündüm. Belki de bana bir nebze olsun iyi gelirdi, Barlas'la da bu plaka mevzusunu konuşabilirdim.

Akşamüstü dörde kadar olan mesaim bittiğinde kalkıp hazırlanmaya başladım. Bir sırt çantasına bir iki parça kıyafet koydum, başka ne yapmam gerektiğini de açıkçası bilmiyordum, geri kalan ihtiyaç olacak şeylerin Barlas'ta mevcut olduğuna inanıyordum.

Duşa girdim ve her zamanki gibi saçlarımı ıslak bırakarak üzerime askılı bir bluz ve altıma kot şort geçirdim. Evden çıkmadan anneme şöyle göz ucuyla baktım, temizlik yapıyordu. Odama gelip haline söylendikten sonra ayda yılda bir temizlik yapması da ayrı bir olaydı. Yardım etmediğim için biraz kendimi kötü hissettim, bunu sonra telafi ederdim.

Müphem'in olduğu sokağa girdiğimde gözlerime inanamadım. Oldukça kalabalık bir grup, iki aracın etrafında toplanmış kahkahalar ve sohbetler eşliğinde sosyalleşiyordu. Bir anda ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Bu kadar kalabalık bir topluluğun içine girmek istediğimden emin değildim, üstelik kimseyi de tanımıyordum. Bu insanlar birbirleriyle nasıl tanışmıştı ki?

Bir süre biraz geride durup insanları incelerken gözüme Barlas çarptı, iki kızla sohbet ediyordu. Direkt olarak onun yanına gidebileceğimi düşündüm.

Yavaş adımlarla kalabalığın arasına girerken gerginlikten düşüp bayılacaktım. Kendimi bir senedir o kadar soyutlamıştım ki belli ki sosyal fobim oluşmaya başlamıştı, eskiden böyle değildim.

"Selam," dedim yavaşça Barlas'a yaklaşırken. Barlas sigarasından aldığı nefesi üfledikten sonra bana döndü. "Ben geldim."

"Ooo, hoş geldiniz Leyla Hanım." Barlas kibarca elini omzuma koydu ve karşısındaki kızlara döndü. "Sizi Leyla'yla tanıştırayım. Leyla, bu iki hanımefendi Müphem'in uzun yıllardır aktif üyesi."

Gülümseyerek ikisine de elimi uzattım. "Memnun oldum," dedim ve tokalaştık. Gerginlikle etrafıma baktım. "Ne çok kişi geliyor."

Barlas omuz silkti. "Çok değil, yirmi kişi falan var. Herkes gelmedi yani."

"Yine de fazla." Topluluk içinde burada çalıştığını bildiğim ve göz aşinalığım olduğu erkekler dışında sadece iki erkek gözüme çarpmıştı. "Hiç erkek yok neredeyse," diye fısıldadım Barlas'a doğru.

"Onlar bu tarz olaylarla pek ilgilenmiyor, bilirsin. Genelde kadınlardan oluşuyor ekibimiz, çalışanlar dışında."

Barlas topluluk içinde bana biraz daha az samimi davranmaya çalışıyordu, bir nebze de anlıyordum açıkçası.

"İstanbul'da nerede kampa gidiyoruz?" diye sordum tekrar merakla.

"Kilyos." Barlas hızlıca cevap verip gülümsedi. "Kumköy'de çok güzel bir alan, bayılırsın."

"Sahilde mi?"

Barlas kafasıyla onayladı. Aslında kulağa güzel geliyordu. Her ne kadar ormanı ve yeşilliği sevsem de kumsalla birleştiğinde çok daha tatlı bir deneyim olabilirdi.

Yirmi dakika kadar sonra hepimiz araçlara doluştuk. Herkesin sırtında çadırları ve sırt çantaları vardı, benim çadırımın olmadığını insanlar fark etmiş midir diye düşünmeden edemedim. Ayrıca bilseydim bikini de getirirdim diye düşündüm. Hayır, getirmezdim. Bu vücutla kimse beni görsün istemiyordum, bu kadar kalabalığın içine girmem bile bir mucizeydi zaten.

Kulaklığım, müziğim ve korkunç düşüncelerimle geçen uzun sayılabilecek bir yolculuğun ardından Kilyos'a geldik. Hepimiz araçlardan indiğimizde etrafıma bakındım. İnsanların kullandığı sahil kısmından çok daha yukarıda, kayalıkların üstündeydik. Bu tarafta kampçılar dışında denize giren kimse de görünmüyordu. Uzun, dümdüz ağaçlarla bezeli bir çim alanın ortasındaydık. Yeşil ağaçların arasından pırlanta misali parlayan güneş ışıkları batmak üzere olduğu için etkisini yavaşça kaybediyordu. İnsanların neşeli kahkahaları ve kuş cıvıltıları eşliğinde derin bir nefes aldım ve birkaç adım ilerledim.

Yukarıdan, aşağısı çok güzel görünüyordu. Bir an içimde bir yüzme isteği dolup taştı. Bu sene tatil aklıma bile gelmediği için deniz özlemiyle yanıp tutuşmamıştım ama gördüğümde içim kıpırdanmadı desem yalan olurdu.

"Güneş batmadan çadırları kuralım millet!" Tanımadığım bir erkek sesi üzerine arkamı döndüm. Çalışanlardan biri olduğunu tahmin ettiğim kişi herkesi kamp alanının merkezine doğru yönlendiriyordu.

Denizin o ferah ve canlı kokusunu içime çektikten sonra diğer insanların yanına geçtim. Ne yapacağımı bilmediğim için gözlerimle Barlas'ı aradım. Sonunda bulduğumda Ecmel Hanım'ın yanında bir şeyler konuştuklarını fark ettim. Ecmel Hanım'ın yanında da eşi olduğunu tahmin ettiğim, beyaz saçlı, uzun boylu, karizmatik bir adam duruyordu.

Biraz konuşmalarını bekledikten sonra Barlas yanlarından ayrıldı ve ben de hızlı adımlarla yanına gittim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Fazladan çadırın nerede?"

"Fazladan çadır mı?" Dalga geçer gibi güldü ve gözlerini devirdi. Anlamsız gözlerle ona baktım. "Fazla çadırım var demedim ki."

"Telefonda bende çadır var dedin," dedim sertçe. "Nerede yatacağım ben?"

"Çadırım var dedim. Yani bir adet çadırım var, benim çadırımda kalacaksın."

"Barlas!" dedim koluna hafifçe vurarak. "Küçücük çadırda nasıl beraber yatacağız? Ayrıca fazladan çadırın olmadığını söyleseydin gelmezdim."

Barlas göz devirdi. "Merak etme çadır çok da küçük değil. Rahat edemezsen de ben dışarıda yatarım."

Sırtındaki çantasını diğer insanlarla beraber çim alanın üstüne attı ve içinden kazıklarla direkleri çıkarmaya başladı.

"Yardım etmeyi düşünüyor musun?" dedi kafasını kaldırıp. Endişeli gözlerle yanına eğildim.

"Ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Barlas uygun renk koduyla işaretlenmiş direkleri birbirine bağlamasına yardım etmemi istedi. Gösterdiği kadarıyla yapmaya çalıştım. Her bir direk için doğru bağlantı yerini bulup direk uçlarını direk bağlantı noktalarıyla birbirine tuttururken derin bir iç çektim. Kim bununla bu kadar uğraşırdı ki?

Bazı sabitleme ve kazık çakma işlerine de elimden geldiğince yardım ettikten sonra pes ettim ve gerisini ona bıraktım. Geri çekilip baktığımda çadır gerçekten çok da küçük görünmüyordu. İçim bir nebze rahatlamıştı.

Kamp alanına araçların bagajlarından indirilen bir sürü küçük katlanan masalar birleştirilerek büyük ve uzun bir masa kuruldu. Masanın kurulmasına ve yiyeceklerin yerleştirilmesine ben de yardım ettim. Herkes bir şeyler yapıp getirmiş, ortam piknik havasına bürünmüştü. Bense çadırım bile olmadan öylece orada bulunuyordum. Barlas'ın gerçekten sadece beni sevdiği için çağırdığına artık emin gibiydim.

Masanın etrafına doluştuk ve yemeklerden yemeye başladık. Hava artık neredeyse kararmıştı. Yanımda oturan kadınlardan biri Müphem'de kaç senedir bulunduğumu sordu. Daha çok yeni olduğunu duyunca şaşırdı, dövmemi görünce uzun süredir burada olduğumu düşündüğünü söyledi. Kendimi biraz kötü hissettim. Çok kısa bir süredir burada olup, eğitim dahi almayıp, Ecmel Hanım'la çok da fazla vakit geçirmeden bu ailenin uzun yıllardır üyesiymişim gibi yaptırdığım bu dövmeyi bir anlığına sorguladım. Bir yere ait hissetme ihtiyacını herkes anlayamayabilirdi, kimseyi bu yüzden suçlayacak değildim. İstemiştim ve yaptırmıştım. Bu kadar.

Yemek faslı uzun sürdü, elimden geldiğince sağımdaki ve solumdaki insanlarla konuşmaya çalıştım. Bu insanlar benden farklı görünüyordu. Daha pozitif, mutlu ve keyiflilerdi. Ne gibi bir problemleri olup buraya geldiklerini düşünmeden edemedim.

Bence buraya gelen insanlar çok da problemli olanlar değildi, daha çok bu konulara meraklı ve eğitim almak isteyenlerden oluşuyordu. Benim gibi sıkıntılı olanlarsa evden bile çıkmak istemiyordu muhtemelen. Tek değişiklik yapıp gelen bendim. Buraya aitlik hissinden biraz koptuğumu hissettim.

Masayı hep beraber kaldırdıktan sonra topluca çadırlarımızın olduğu yerden biraz daha uzaklaştık ve tepeye tırmandık. Aşağılara göre bir nebze daha boş olan büyük bir alana geldiğimizde durduk. Hepimiz daire şeklinde oturduk ve Müphem çalışanları topladıkları odunlarla güzel bir ateş yaktı, hem de hiç zorlanmadan.

Hava yukarılara çıktıkça esiyordu, yaz aylarında olmamıza rağmen hafif ürperen tenime ateş iyi gelmişti. Herkes arasında konuşurken bir süre ateşi izledim. Dakikalar sonra ateşin başında birden Ecmel Hanım ve eşi belirdi. Onları gören herkes, ben dahil, sus pus oldu.

"Sevgili Müphem ailesi," Ecmel Hanım uzun krem rengi eteği, açık pembe tonlarındaki bluzu ve açık saçlarıyla her zamanki gibi çok hoş görünüyordu. "şu an sizlerle beraber bu güzel atmosferde buluştuğumuz için çok mutluyum. Geldiğiniz için teşekkür etmekle başlayayım." Bu kalabalıkta göremeyeceğini bile bile ona karşı gülümsedim. "Eminim hepimiz için zorlu bir yıpratıcı bir sene oldu, hepinizin hikâyesini bildiğim için de bu denli rahat söyleyebiliyorum bunu tabii. Henüz sene bitmedi, neredeyse yarım yılımız daha var. Buraya kadar kötü geldiyseniz bile bundan sonrasını değiştirmek hepimiz için mümkün."

Hepimiz için yıpratıcı bir sene olduğunu söylüyordu, buradaki herkes yıpratıcı zamanlardan mı geçiyordu yani? Bu da benim tezimi çürütüyor gibiydi, oysaki hiçbiri mutsuz görünmüyordu.

"Zor zamanlardan geçtiğinizi bildiğim için bugün özel olarak sadece sizleri burada toplamak istedim."

Resmen düşündüğümün tam tersi olarak sadece iyileri değil sadece kötüleri buraya toplamışlardı. Kendim de bu ekibin içine dahil olduğum için sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Buradaki herkesin benim geçtiğim yollardan geçmediğini düşündüm, böyle mutlu ve keyifli görünmeleri biraz zordu aksi takdirde.

"Ama bu size kendinizi kötü hissettirmesin. İşin aslına bakarsanız, kötü hissedecek hiçbir şey yok. Burada hiçbir zaman pollyannacılık oynama derdinde olmadım, sadece hayata ve yaşadıklarınıza bir nebze bile olsa farklı gözle baktırabilirsem ne mutlu bana! Hatta bize!" Ecmel Hanım yanında duran adama döndü. "Birçoğunuz tanışmamış olabilir. Kendisi eşim Haluk Ezinç. Müphem'i beraber kurduk. Kendisi biraz daha işlerin arka tarafında yer alıyor fakat aslında o da hepinize ve hepinizin hayatına hâkim."

"Görünmez bir el olarak üstünüzdeyim diyelim." Haluk Bey kalın ses tonuyla konuşmaya geçince hepimiz güldük. Kır saçlı, temiz traşlı, yüzündeki kırışıkların kendisine karizma kattığı su götürmez bir gerçek olan Haluk Bey yaşına göre çok fit ve zinde görünüyordu. Aynı Ecmel Hanım gibi. "Hepiniz tekrar hoş geldiniz. Umarız ki keyifli bir akşam geçirir, yarın evlerinize eski benliklerinizden kurtulmuş bir biçimde dönersiniz." Haluk Bey ellerini birleştirerek gülümsedi. "Ben sözü Ecmel'e bırakayım, o benden çok daha iyi bir konuşmacıdır. Gereken yerlerde desteğe gelirim." Ecmel Hanım'ın omzuna dokundu. Ecmel Hanım da omzundaki elini okşadıktan sonra onun da ateş başına oturuşunu izledi ve tekrar bize döndü.

"Bunu bir eğitim olarak görün istemiyorum, eğitimlerde daha farklı konular üzerinde duruyoruz. Bu akşamı arkadaşlarınızla sohbet ederek geçirecekmişsiniz gibi hayal edin ve lütfen ona göre davranın. Sizi bir çocuk gibi bir araya getirip psikolojinizi düzeltmek değil amacımız, her zaman her birinize söylediğim gibi; hiçbir kararınızı ve düşüncenizi yargılamam, değiştirmeye çalışmam. Sadece kendi yolunuzu bulmanıza yardım ederim. Çünkü hepinizin zihinleri keşfedilmeyi ve kullanılmayı bekleyen elmaslarla dolu. O elmasları birazcık parlatıp, gerçek gücünüzü fark ettiğinizde eminim hayatlarınız çok daha farklı olacak."

Ecmel Hanım biraz duraksadı. Her birimizin yüzüne baktı.

"Biliyorum ki hepinizin 'bu neden benim başıma geldi? Neden bir başkası değil de ben?' dediği birçok an oldu. Bir an bile yeterli. Bu düşünceler aklınızı karıştırmış, sizi çıkmaz sokaklara sokmuş, düşündükçe daha da düşündürtmüş ve en son paranoyak bir insan haline getirmiş olabilir. Belki de bazılarınız parano-

yak olacak kadar hayatı ciddiye almayı bile bıraktı." Sertçe yutkundum. "Ama bazen sizlerin hayat konseptini yanlış algılıyor olabileceğinizi düşünüyorum. Sizce hayat sadece mutlu olmak ve keyif almak üzerine inşa edilmiş bir düzen midir?"

Ecmel Hanım bir an sessiz kalınca herkes aynı anda kafasını olumsuz anlamda salladı, bazı kadınlardan "hayır" cevabı da duydum.

"Hepiniz hayatın sadece mutluluktan ibaret olmadığının farkındasınız, bunu kime sorsanız bu cevabı alırsınız zaten. Sorun şudur ki; herkesin farkında olmasına rağmen hazırlıklı olmadığı tek duygu mutsuzluktur." Ecmel Hanım birkaç adım attı. "Hayat denilen bu oluşumu bir deneyim olarak düşünün, hatta bilgisayarda programlanmış ve hazırlanmış bir oyun gibi. Bu oyun hiçbir zaman sadece mutlu olmak üzerine kurulmamıştır. Oyun hem mutlu hem mutsuz olmaktan geçer, yani oyun boyunca ikisini de deneyimlemek zorundasınız. Hatta sadece mutlu ve mutsuz değil, aynı zamanda sinirlenmek, kıskanmak, öfkelenmek, iğrenmek, pişman olmak, kaygılanmak, korkmak da zorundasınız. Nil..." Ecmel Hanım bir anda karşısında oturan kadınlardan birine yöneldi. "Söyler misin, bir korku hissettiğinde ne kadar sürüyor?"

Nil isimli kadın, "Bilmem. Birkaç saniye sanırım. Belki bir dakikayı bile geçmiyordur."

Ecmel Hanım kafasıyla onayladı. "Tamam, peki Ezgi sen söyler misin birine sinirlendiğinde ne kadar sürüyor?"

"Ben birine çok uzun süre sinirli kalabilirim Ecmel Hanım," dedi Ezgi gülerek. Ecmel Hanım da güldü.

"O senin kendini inandırdığın kısım. Gerçekçi ol, birine gerçekten öfkelendiğinde, öfkeyi yüreğinde ateş gibi hissettiğinde bu ne kadar sürüyor?"

"Birkaç dakika."

Ecmel Hanım tekrar kafasıyla onayladı. "Diğer saydığım duygu durumlarını da düşünürseniz birkaç dakika içinde kaybolduklarını fark edeceksiniz. Peki bana söyler misiniz, size mutluluğun hayat boyu sürecek bir şey olduğunu düşündürten nedir?" Bizden cevap bekler gibi bir süre sessiz kaldı. "Hanginiz hayat boyu kıskançlık duygusu için çabalıyor? Ya da hanginiz etrafına baktığında hayat boyu şaşırmış birini görüyor? İnsanlar

mutluluğu öyle bir şey sanıyor ki; hayat boyu kazanılması ve hiç gitmemesi gereken yegâne hissiyat... Ve asıl sorun nedir biliyor musunuz? İnsanların mutluluk ve hazzı karıştırması! Duygu; bir olayın, bir insanın, bir nesnenin sizin iç dünyanızda anlık oluşturduğu, anlık uyandırdığı bir etkidir bir tepkidir bir izlenim ve bir yankıdır. Oysaki mutluluk aslında bir duygu değil bir oluş halidir! Çünkü duygular geçicidir, mutluluksa her zaman var olan bir şeydir ve sürekli devinim halindedir. Mutluluk için insanların bir duruma ihtiyacı yoktur. Asıl konu da bu; insanların mutluluk ve hazzı karıştırması. Uzun zamandır çok istediğiniz bir elbise vardır, onu alırsınız, anlık mutluluk duygusu ürettiğinizi düşünürsünüz. Bu mutluluk değil, hazdır! Daha sonra o elbise için aynı şeyleri hissetmezsiniz. Bu hepinizin bildiği ve deneyimlediği bir olaydır. Haz dediğimiz duyguda belirli bir doyum vardır ve bu doyum sağlandıktan sonra insan eski haline döner. Buradaki eski hal diye tanımladığım şey nedir biliyor musunuz? Mutluluk!"

Ecmel Hanım bu sefer diğer yöne doğru birkaç küçük adım atmaya başladı. "Tabii ki sürpriz olmayacaktır ki mutsuzluk veya üzüntü de aynı şekilde çalışır. Hayatınız boyunca üzgün olamazsınız, deneyin! Yapamayacağınızı göreceksiniz. Sizin mutsuz olduğunuzu, üzgün olduğunuzu düşündüğünüz anların çoğunda aslında normalsiniz. Stabil durumdasınız. Bu stabil durumunuz nedir? Mutluluk! Üzüntü de aynı şekilde, yaşanılan olaylara verilen anlık bir tepkidir. Yaşanılan olaya göre süresinin diğerlerine göre daha uzun olabileceğini kabul ediyorum. Fakat hiçbir zaman o ilk üzücü haberi aldığınızdaki kadar üzgün olamazsınız. Duygular böyle çalışmaz."

Haluk Bey, Ecmel Hanım'a uzun bir dal uzatınca Ecmel Hanım eline aldı ve toprağa doğru uzun bir çizgi çizdi. "Bu düz çizgiyi sizin stabil ruh haliniz gibi düşünün. Yani sizin mutluluğunuz." Ecmel Hanım düz çizginin bir kısmına yukarıya çıkan bir bombe çizdi. "Çizgi burada yükseliyor, bir haz duygusu yaşadınız. Birkaç dakika haz içinde kaldınız. Daha sonra, insanın yaratılışı gereği doğal olarak, haz hissiyatı geçti ve siz tekrar..." Ecmel Hanım bombenin aşağı inen kısmını işaret etti. "... Eski halinize döndünüz. Yani mutluluğunuza. Bu da sizde mutsuz olduğunuza dair bir his yarattı. Hayır! Siz haz duygusu geçip nor-

mal halinize döndüğünüzde mutsuz olduğunuzu düşündünüz. Oysaki eski, mutlu halinize döndünüz! Üzüntü de aynı şekilde işler." Ecmel Hanım bu sefer düz çizginin aşağı kısmına uzanan bir bombe çizdi. "Stabil ruh halinizden bir anda üzüntü duygusuna geçtiniz. Duygu durumunuz eski haline döndüğünde mutlu ruh halinize tekrar döndünüz.

Mutluluk ve hazzı genelde karıştırdığımızdan dolayı bazı haz verici nesnelerden veya olaylardan kalıcı mutluluk bekliyoruz. Dış amaçlara bir şeyler bağladığınızda genelde gerçek mutluluğa ulaşamadığımız birçok araştırmayla kanıtlanmıştır. Çünkü insanların aradığı şey, o hissettikleri hazzın ömür boyu sürmesidir. Bu arada elbette ki dışsal amaçlar insandaki haz duygusu için önemlidir, insanın haz duygusuna da ihtiyacı vardır fakat dediğim gibi; haz duygusu geçicidir. Mutlulukla karıştırıldığı için de bir süre sonra mutluluğunuzu sorgulamaya başlarsınız. Haz ve diğer duyguların belirli süreden sonra etkisini yitirmesinin adı hedonik adaptasyondur. Bu sadece olumlu duygular için değil, olumsuz duygular için de geçerlidir. Birini kaybettiğinizde, acınızın ilk günkü tazeliğinde kalmaması gibi. Mutluluk eşittir negatif duyguların olmaması değildir. Mutluluk hem negatif hem pozitif duyguları dolu dolu yaşayabilmektir. Hayat da tam olarak budur!"

Topluluktan bir kadın dersteymişiz gibi elini kaldırdığında Ecmel Hanım gülümseyerek ona söz verdi.

"Hayatı boyunca yaşamı için çabalamak, saatlerce zorlu şartlar altında çalışmak, evine ekmek getirmek için uğraşmak zorunda kalan bir insanın mutluluk dengesini neye bağlıyorsunuz peki?"

Ecmel Hanım boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti: "Mutluluk için yol gösterici bir formül var aslında. Mutluluk %50 genetik, %10 yaşam koşulları ve %40 amaçlı etkinliklerden oluşur. Yaşadığınız yer, cinsiyetiniz, eğitim, maddi durumunuz mutluluğunuzun sadece %10'unu belirler."

"Saçmalık Ecmel Hanım!" dedi kalabalık arasından biri. Ecmel Hanım eliyle onu durdurdu.

"Bunu ben uydurmuyorum, araştırmalar bu yönde sonuç vermiş, lütfen siz de araştırın. İnsanlar için temel ihtiyaçlar karşılandıktan sonra elde edilen gelir bireyin mutluluk düzeyini et-

kilemez. Eğer kişi barınmakta, yaşamını idame ettirecek gıdayı elde etmekte güçlü çekiyorsa tabii ki o insanın mutlu olmasını beklemek gerçekçi olmaz. Ama ben buraya katılan hiç kimsede böyle bir durum görmüyorum."

Bir anlık kendimi düşündüm. Temel ihtiyaçlarımı karşılayabildiğim için bahsedilen kişilerle kendimi kıyaslamam doğru olmazdı.

"Genetik faktörler de elinizde değil, yaşam koşullarınız barınma ve gıdaya erişime müsait. Bundan sonra kalan %40 yani amaçlı etkinliklerse mutluluk seviyenizi arttırabilecek şeyler. Nedir bunlar? Sevdiğiniz şeyleri yaptığınız her an! Bunları yapma, yapabilme sıklığınız!"

"Ben sabah sekiz akşam altı çalışıyorum Ecmel Hanım. Sevdiğim şeyleri yapmaya nasıl vakit bulabilirim?" dedi yine kalabalıktan biri.

"Hiçbir zaman ve çaba gerektirmeyen haz verici herhangi bir şey düşünün; müzik dinlemek! Sevdiğiniz bir şarkıyı dinlemek kadar küçük bir şeyden, yaşam koşullarınıza uygun anlık haz verici etkinliklerden bahsediyorum. Yaşam koşullarınızdan bahsederek yorum yapmak için en başından sistemi eleştirmekle başlamamız gerekir. Benim derdim bu akşam burada sistem eleştirisi yapıp sizi daha da çıkmaz yollara sokmak değil. Var olan düzeniniz içinde size haz duygusu yaratacak olayları arttırmak ve şu an hissettiğiniz duygunun mutsuzluk olmadığını göstermek.

Haz duygusu oturduğunuz yerden size gelmez. Bir şeyler yapmak zorundasınız. Bunu rahatça söylüyorum çünkü hepinizin ev hayatını ve durumunu az çok biliyorum. Çoğunuz yaşadığınız travmalardan sonra evden çıkmak istemiyorsunuz." Buradaki herkes benim gibi miydi yani? Nasıl hiç belli etmiyorlardı? "Yaşama hevesinizi geri kazanmak için önce sizde bir problem olmadığını görmenizi istiyorum. Kötü şeyler yaşadınız, her biriniz... Ama emin olun, bu hayatta kötü bir şey yaşamayan tek bir insan yoktur. Arayın, bulmaya çalışın. Hayat böyle bir yer değildir. Herkesin kötü bir olay karşısındaki tepkisi farklıdır, bazıları daha kolay atlatır bazıları daha zor. Zor atlatıyor olabilirsiniz ama hayat oyunundasınız. Devam etmek ve oyunda kalmaktan başka çareniz yok. Çoğunuz da devam edemediğiniz için

Müphem'e geldi, iyi ki de geldi! Size bu konuşmalar dışında da hayata devam edebilmeniz için yardım ediyoruz. Birçok yöntemimiz var, kişisel gelişim konuşmalarıyla bir şeyleri çözmeye çalıştığımı düşünmeyin." Ecmel Hanım derin bir iç çekti. "Sadece şuna inanmanız bile benim için yeterli; mutsuz değilsiniz. Sadece başına kötü şeyler gelmiş ve çoktan geçmiş insanlarsınız. Bana güvenin; hayatınızı tekrar elinize alabilirsiniz, her yolu kendiniz çizebilirsiniz. Bu yolda hata da yaparsınız, düşersiniz de kalkarsınız da. Çünkü hayat bu. Yere düşmek, bu hayatta olmaması gereken büyük bir talihsizlikmiş gibi karşılanıyor. Hayır! Hayat zaten bunun üzerine kurulu, düşmek zorundasınız! Bu dünyada yere düşmemiş tek bir insan bulamazsınız, eğer dünyadaysanız oyunun kuralı bu. Düşeceksiniz, neden kalkmayasınız ki? Kalkmak için programlandınız. Kalkmayı reddetmek var oluşunuzu reddetmek gibi bir şey yahu! Ben insan değilim demekle aynı şey. Çünkü insan düşer ve kalkar, bunun için yaratıldık."

Ecmel Hanım birkaç adım ilerleyerek ateşin tam başına geçti. Gözlerine yansıyan alevleri görebiliyordum. "Zihniniz tahmin edemeyeceğiniz kadar güçlüdür. Sadece zihninizi eğiterek..." İki elini de kaldırdı ve parmaklarının hareketiyle bir anda ateşin alevleri yön değiştirmeye başladı. Gözümün önünde sihirbazlık gösterisi yapılıyor gibi hissettim. Kocaman açtığım gözlerle şaşkınlık içinde izledim. "... Bu dünyada bize ait olan her elementle etkileşime geçebilirsiniz." Ecmel Hanım tekrar ellerini hareket ettirerek alevlerin yönünü tekrar değiştirdi. "Bunu yapabilen bir zihin..." Ellerini yukarı kaldırdığında alevler birden yükseldi. Korku içinde geriye doğru çekildim. "... Sizce kötü bir olayla baş edemez mi?" Ellerini tekrar indirerek alevleri eski boyutuna getirdi. Onu serbest bıraktıktan sonra şaşkınlık içinde onu izleyen bizlere baktı.

"Biz Müphem'de bireyselliğe çok önem veriyoruz, bunu her fırsatta sizlere de söyledik. Hepiniz kendi yolunuzu kendiniz seçmeli, kendi kaderinizi kendiniz yazmalısınız. Bazen insanlar kendi yolunu çizemeyecek kadar var olan yolda kaybolabiliyor, biz o zamanlarda o yolu çizmeleri için insanlara yardımcı oluyoruz. Sonunda var olan yolsa, kişinin kendi yolu oluyor. Bu da sizin mutluluğunuzla doğrudan orantılı bir hale geliyor. O yüzden

kararlar almadan önce mutluluğunuza ne kadar etkisi olacağını üçüncü gözden görmeye çalışın. Sizden tek ricam budur."

Ecmel Hanım eşi Haluk Bey'e eğilip bir şeyler konuşmaya başladığında yerde oturan herkes de kendi arasında fısıldaşmaya başladı. Ecmel Hanım'ın söylediklerini anlamıştım, anlamamış veya mantıksız bulmuş değildim ama anlattığı şeyler pratikte kolay uygulanabilir değildi. Deren'in acısını ilk günkü gibi yaşadığımın ben de farkındaydım, hâlâ onun acısıyla yanıp kavrulmuyordum, sadece o acıyla yaşamaya alışmış durumdaydım. Fakat bu acının aile içinde yarattığı yıkımın etkileri her geçen gün kendini göstermeye devam ederken nasıl stabil mutluluğumu arttırabilirdim ki? Tamam, anlattığına göre mutsuz değildim, mutsuz olmasam bile hissettiğim şeye mutluluk diyebilmem çok zordu. İstediğim mutluluk duygusu için haz yaşamam gerektiğini de anlamıştım fakat hayatımda haz denen duygudan da eser yoktu, bana haz verecek tek bir şey yoktu. Bunu da yaratmanın yolunun evimden dışarı çıkmak olduğunu söylüyordu. Zaten bunu yapabilecek olsaydım Müphem'e gelmezdim, bu düşünceler kendi içinde bir kısır döngü yaratıyordu.

Ben bunları düşünürken yanımdaki iki kadının konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Ecmel Hanım'ı severim ama saçmalıyor," dedi sessiz bir tonlamayla. "Belirli bir hastalığı olan, beş kuruş parayla hayatını idama ettirmeye çalışan insanların da müzik dinleyerek falan mutlu olmasını bekliyor. Hiç gerçekçi değil."

"Ben onun ne demek istediğini anladım," dedi diğer kadın sessize. "Ecmel Hanım daha önce kanser atlattığı için o evreleri biliyor gibime geldi, biraz ona güvenerek bu kadar rahat konuşuyor. Yani kötü bir olay yaşadığında bile bir şekilde seçimleriyle ve ne hissettiğinin farkında olarak bugüne geldi. Bana bu şekilde anlatmıştı."

"Kanser mi atlatmış?" diye sordu diğer kadın. Ben de şaşırmıştım. "Kendisinin maddi durumu yeterli olduğu ve muhtemelen kendisine iyi bakıldığı için bu hastalığı atlatmasına şaşırmamalı. Moral de çok önemli tabii ki ama herkes için işlemesi çok zor."

"Tabii ki onun da etkisi vardır ama her şeye rağmen hayattan umudunu bir kez bile kesmediğini söylemişti, böyle düşün-

mek ve bu kafa yapısında biri olmak çok zor. Kendisi de bunun farkında, o yüzden bir şeyler göstermeye ve öğretmeye çalışıyor. Geçmiş, gelecek seansına da bizi bu yüzden sokuyor bence." Benim dışında birinden daha bu seansı duyduğum için iyice ilgimi çekmişti. Kulak kabartıp dediklerini dinlemeye devam ettim. "İnsanlar en umutsuz anlarında geleceklerinden bir sahne bile görseler yaşamaya ne kadar hevesleneceklerini söylerdi bana. Açıkçası bende de öyle oldu. Hayalini kurduğum bir şeyi gerçekleştirdiğimi gördüğüm için bugün şu an buradayım. Tohumları da atılmaya başlandı bu arada. Ben bu seansı alalı aylar oldu, çok uzun süre önce görmüştüm ama gerçekleşecek gibi duruyor. Eğer o anı görmeseydim belki bugün burada değildim."

Merak ve heyecan içinde dediklerini dinlemeye başladım. Bu insanlar da benim gibi hayatına son vermeyi düşünmüşler ama gördükleri yüzünden vazgeçmişlerdi. Tek olmadığım için üzüldüm, görülerin gerçekleşmesi konusundaysa kafam karıştı. Hem istiyor hem istemiyordum.

"Ecmel Hanım insanlar hayata tutunsun diye güzel anlar gösteriyor, onun da farkındayım. Ama bu benim gündelik hayatımdaki mutluluğu etkileyecek bir durum değil."

"Gayet etkiler, saçmalama," dedi diğer kadın. "Umut her şeydir bu gibi durumlarda. İnsan umut olmadan yaşayamaz. Ben o gördüğüm günün gerçekleşmesi umuduyla günlerce yatıp kalktım, bu da beni bir nevi hayata bağladı. O yüzden yaptığı şey çok değerli. Günüm çok kötü de geçse eninde sonunda gördüğüm görüyü düşünüp içimi rahatlattım hep. Eğer bu seansı almadıysan sen de mutlaka denemelisin."

"Ben de aldım ama mutlu olduğum herhangi bir güne gitmedim, benim için daha önemli olan bir günü görmek için gittim. Çok parlak şeyler gördüğüm söylenemez, belki de o yüzden bu kadar negatifimdir."

En son dayanamayarak konuşmaya dahil olmaya karar verdim.

"Özür dilerim araya giriyorum," dedim yavaşça onlara dönerek. "kulak misafiri oldum da, parlak şeyler görmediğinizi söylediniz. Ne gördünüz acaba? Özel değilse tabii."

İki kadın da bana dönerek gülümsedi.

"Merhaba, sorun yok, paylaşırım tabi. Bir işimin olup olmayacağı benim geleceğim için çok önemli. Yani o iş olmazsa yaşamamın bir anlamı yok diyebilirim kısaca, bunun içinde yurt dışına gitmem gerekiyor ama o kadar basit değil benim için. Her neyse, hayatıma biri girdiği için burada kalmaya devam ettiğimi gördüm. Bu şu anda benim yapabileceğim bir hareket asla değil. Yıllarca emek verip gerçekleştirmeye çalıştığım bir şeyi bir kişi yüzünden çöpe atmışım gibi görünüyor. Bu da elbette moralimi bozdu ve gerçekleşmesinden korkar bir hale geldim."

"Tanıştın mı o kişiyle?" diye sordu diğer kadın benden önce.

"Henüz değil."

Biraz düşündüm.

"Belki de sizin için daha doğru ve daha mutlu olacağınız bir seçim yapmışsınızdır. O an geldiğinde durumlar nasıl olacak bilmiyoruz sonuçta, belki de doğru seçimdir."

Kadın kafasını olumsuz anlamda hızlıca salladı. "Hiç zannetmiyorum. Benim yurtdışına gitmemem sonum olur. Eğer biri için bu hayalimi çöpe atıyorsam ileride kendimi asla affetmem. Gerçekleşmesinden korkuyorum."

"Gerçekten de o gün geldiğinde durumlar ne olacak bilmiyorsun, bekle ve gör. Bu kadar karamsar olma, ben de gerçekten korkunç bir şey gördün sandım."

Biraz duraksadım. "Ecmel Hanım, 'sadece aşk ve ölümün bu hayatta her şeyi değiştirdiğine' inanıyor." Hepimiz bir anlık duraksadık. "Belki de âşık olacağınız için o mutluluğu yaşamak pahasına bundan vazgeçtiniz."

Kadın alaycı bir tavırla güldü. "Aşk gelip geçici bir duygudur, sonsuza kadar sürmez. Diğeriyse tüm hayatımı etkileyecek türden bir durum. Gerçekleşmemesi gerekiyor, bu kadar aptal olamam."

Söylemekle söylememek arasında kaldım ama benim yaşadığıma çok benzer bu durum karşısında sessiz kalamadım. "Bende de biraz aynı durum söz konusu," dedim çekinerek. "Ben de hayatıma birinin girdiğini ve çok mutlu olduğumu gördüm. Hatta sabırsızlandım ve sizin de dediğiniz gibi biraz umut ışığı bile oldu bana." Aptallığım için derin bir iç çektim. "Sonra o kişiyle

* Halil Cibran

tanıştım ve beraber olmamamız gereken biri olduğunu fark ettim, yani benim etik değerlerime sığmayan ve kabul edemeyeceğim biri."

"Aileden biri falan mı?" diye sordu kadınlardan biri.

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. "Öyle bir şey değil, biraz karışık. Ama olmaması gerekiyor ve açıkçası tüm yaşama hevesim tekrar söndü ve içimdeki umut parçasının beni yavaş yavaş terk ettiğinin farkındayım. Bunu engellemek için ne yapmam gerekiyor bilmiyorum, bir umut belki görü gerçekleşmez diye bekliyorum."

"Görü her şekilde gerçekleşir," dedi biraz daha olumlu konuşan kadın. "Daha önce deneyimleyen bir sürü kişi var. Eğer yaşaman gerekiyorsa yaşayacaksın, bunu değiştirmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Bu soruyu artık birine sorup öğrenmek istiyordum, bu kadınlardan birinin elbet aynı şey aklına gelmiş olmalıydı, hatta belki denemişlerdir bile.

"Bir yolu vardır belki diye düşünüyorum." Yutkundum ve onlara biraz daha yaklaştım. "Geçmişi değiştirmeye çalıştığınız oldu mu?"

Ikisi de bir süre sessiz kalıp birbirlerine baktılar. Daha sonra olumsuz anlamda kafalarını salladılar. "Bu riske atılamayacak derecede önemli bir konu. Hem geçmişi astral seyahatle nasıl değiştireceğiz? Mümkün müdür?"

Onların da benim kadar bilgisiz olmasına mı yoksa kalkıştığım şeye onların yanaşmamasına mı üzüleyim kararsız kaldım.

"Eğer o an orada bulunuyorsak değiştirebilmemiz mümkün değil midir?" diye sordum kararsızca. "Belki de denenebilir."

"Yani..." dedi kadınlardan biri. "Ben yapmazdım. Bu riske değmez çünkü bu güç elimizdeyse bile bir şeyleri değiştirirken başka şeyler daha kötü sonuçlar doğurabilir, bunu göze almak istemem."

"Ya da çok iyi bir planla ve düşünerek eyleme geçmek gerekir. Her olayın her olasılığını düşünmek çok zor ve tahmin edilebilir düzeyde değil bana kalırsa," diye devam etti diğer kadın. "Ben yaşanacaksa yaşanması taraftarıyım, gidişatı değiştirmek istemem. Tek değiştirebileceğim o an yaşanırken gördüğüm şeyden farklı davranmak olur."

"O zaman," diye araya girdim, "görünün ne anlamı kalır ki? Eğer farklı davranacak olsaydın gelecekte gördüğün şey gerçekleşmezdi."

"Zaten sorun da bu," dedi diğer kadın. "Yaşanan her şekilde yaşanıyor, duyduk sonuçta. İlginç bir deneyim, yaşayıp herkes kendisi görmeli. Verdiğimiz her kararın altında bir sebep yatar, bazen belki de sadece içgüdülerimize güvenmeliyiz."

Bu konuşmadan yeteri verimi alamadığım için kafamı salladım ve önüme döndüm. Geçmişi değiştirmeye çalışan bir tek ben miydim yani bunca insan içinde? Üstelik bir işe yaradığı da yoktu, acaba sadece görü olarak görüyorduk da herhangi bir etkimiz olamıyor muydu? Ama hem Deren'in hem Atlas'ın eşyalarını sakladığımda tepkileri değişmiş ve ona göre davranmışlardı. O zaman sonucu nasıl değiştiremiyordum?

Yine başladığım yere dönmüştüm. Değiştiriyordum belki de ama sonuç değişmiyordu. Eğer bir olayın gidişatını değiştirmek istiyorsam olayın en başına, en kritik noktasına gitmem gerekiyordu. Bunun için de her olasılığı hesaplamam gerekirdi, nasıl yapacağımı bilmiyordum.

İnsanlar kendi arasında konuşmaya başlayıp bazıları ayaklanınca ben de ayağa kalktım ve gruptan biraz uzaklaştım. Kayalıkların üstünden en aşağı baktım. Karanlıkta denizi göremesem de sesini ve kokusunu alabiliyordum. Belki de sahilde yürüyüş yapmak iyi gelirdi.

Kimseye bir açıklama yapmadan önce kamp alanımıza, oradan da tahta yol üstünden sahile inmeye başladım. Kamp alanındaki insanların müzik sesleri, kahkahaları ve neşeleri aşağı kadar ulaşıyordu. Sahilse görebildiğim kadarıyla boş duruyordu.

Esen hafif soğuk rüzgârla beraber aşağı kadar indim. Ayaklarım artık kuma değiyordu. Spor ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım ve kumda yürümeye başladım.

Tuzlu su deniz havasına karışırken kumsalın dantelli dalgalardan yükselişini izledim. Dalgaların yumuşak bir şarkısı vardı, tek bir kelime fısıltısı bile olmadan ruha çok iyi konuşan mavi bir ninni gibi. Ayaklarım altında hissettiğim kum göremesem bile altının en yumuşak tonu, sessiz, sahnenin mütevazı yıldızı gibiydi. Bu sahili sevmiştim. Dalgaların karaya attığı taşları,

deniz yosunlarını, tuzlu dalgaların yaz yaprağı kadar derin yeşil bitki örtüsünü... Hepsini sevmiştim.

Derin nefesler alarak ilerlemeye devam ettim. Odam dışında bir yerde yalnız olmak iyi gelmişti bana fakat şu an kardeşimin katiline çok yakın olduğum gerçeği bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Ne yapabileceğime karar vermem gerekiyordu.

Tam da bunları düşünürken aniden sırtımda hissettiğim bir ağırlıkla korkudan yerimde sıçrayarak hızla arkamı döndüm. Bir saniyeliğine Barlas olduğunu sandım ama değildi.

Halüsinasyon mu görüyordum? Bir anda donakaldım.

"Atlas?" dedim şaşkınlıkla.

"Selam!" Birkaç saniyeliğine ona bakakaldım. Burada ne işi vardı? Şu an onun burada olması hiç mantıklı değildi. Akşamın bu saati Kilyos'ta ne işi olabilirdi ki?

"Sen burada ne yapıyorsun?" Kendime geldikten sonra toparlanmaya çalıştım ve doğru görüp görmediğime emin olmak için gözlerimi hızla kırpıştırdım. Bu kadar tesadüf benim için ancak filmlerde olurdu.

"Sen burada ne yapıyorsun asıl? Seni az önce kamp alanından aşağı inerken gördüm."

Ne diyeceğimi bilemez durumda dilim tutulmuş halde yüzüne bakakaldım. Bu kadar şaşırmış olmamı garipseyecekti artık. Alt tarafı en yakın arkadaşımın erkek arkadaşıyla sahilde karşılaşmıştım, biraz daha normal mi davranmalıydım acaba?

"Ben..." dedim ve bir an duraksadım. "Ben iş arkadaşlarımla geldim. Bir akşamlığına kamp yapmaya."

Atlas arkasını döndü ve yukarı doğru bakarak yerimizi anlamaya çalıştı.

"Ne güzel bir iş ortamı. Şanslıymışsın."

Gergin bir tavırla gülümsemeye çalıştım. "Sen ne yapıyorsun?"

"Biz de altı erkek geldik, biraz komik evet," dedi ve güldü. "Müzik yapmak için bazen toplanıp buraya geliyoruz. Birbirimize yeni parçalar dinletiyoruz, yorumluyoruz, takılıyoruz diyebilirim kısaca."

"Kamp alanındaki müzik sesi sizden mi geliyordu?"

"Muhtemelen."

O sırada omzumdaki ağırlığın ne olduğunu fark ettim ve kafamı eğip üstümde duran ceketle göz göze geldim. Elimle dokunup ona baktım. Ağzımı açacakken açıklamayı kendisi yaparak "Çok esiyor burası. Ellerini kollarına götürdüğünü gördüm yürürken, getireyim dedim," dedi.

İstemsizce gülümsedim, daha sonra kendime geldim. "Çok teşekkürler," Sesim doğru düzgün çıkmamıştı. "İlginç bir tesadüf oldu ama."

"Evet, kesinlikle." Atlas ellerini eşofmanın cebine sokarak gergin bir şekilde bir ileri bir geri olduğu yerde sallanmaya başladı. "Yalnız kalmak istersen gidebilirim," dedi parmağıyla arkasını göstererek.

"Yok, hayır," dedim hızlıca. Belki de evet demem gerekirdi. Normal şartlar olsa elbette Yağmur'un sevgilisiyle vakit geçirmekten kaçmak istemezdim ama olacaklardan korkuyordum.

"Yürüyelim mi? Senin yürüyüşüne de engel olmamış olurum."

"Çok iyi olur."

Beraber sessizlik içinde yürümeye başladık. Dalga sesi olmasa kalp atışlarımı duyabileceğine yemin edebilirdim. Ben biraz suyun içine girdim ve ayaklarımın ıslanmasına izin verdim. O da yanımda kumda yürüyerek bana eşlik etmeye başladı.

O kadar gergin hissediyordum ki ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Her şeyi ancak bu kadar belli edebilirdim diye düşündüm veya gerçekleri bildiğim için belli ediyormuşum gibi geliyordu.

"Yağmur'un haberi var mı burada olduğundan?" diye aptalca bir soru soruverdim ve saniyesinde pişman oldum. Hem hesap soruyor gibi olmuştum hem de bu durum beni ne ilgilendirirdi?

Atlas güldü. "Evet var. Birazdan seninle karşılaştığımı da söylerim."

Söylememesi daha iyi olurdu çünkü işyerimin böyle etkinlikler yapmadığını elbette biliyordu. Kimlerle buraya geldiğimi mutlaka sorgulardı, tabii hâlâ bana küs değilse. En azından aralarının çok da bozuk olmadığını anlamıştım bu cevaptan.

"Söylemezsen bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun," dedim sesime ciddiyetsiz bir tavır yerleştirmeye çalışarak. "Daha önce beraber buraya gelme planı sunmuştu bana ama ben iste-

memiştim. Şimdi işyerindekilerle geldiğimi duyarsa bana kızar muhtemelen." Güzel bir yalan bulduğumu düşünüyordum. Bu Müphem bana ne kadar yalan söylettirmeye başlamıştı böyle. Alt tarafı ruhuma iyi gelmesi açısından buraya geldiğimi söyleyip kurtulabilirdim aslında. Bir ara Yağmur'la aramı düzelttikten sonra ona bu durumu anlatmaya karar verdim.

"O zaman durum başka, tamam söylemem. Ben geleceğimi söylediğimde o da heveslenmişti zaten ama erkek erkeğe bir takılma olduğunu söyledim. Umarım alınmamıştır. Bu ara biraz alıngan gibi."

Kafamı merakla ona çevirdim.

"Neden alıngan olduğunu düşündün ki?"

Kumlara bakarken omuz silkti. "Bilmem. Ona biraz soğuk davrandığımı ve bir problem olduğunu düşünüyor."

Gerginlikle alt dudağımı dişledim. "Öyle mi peki?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bence bir problem yok. Benden bağımsız morali bozuk gibi geliyor bana." Benimle ilgili miydi acaba? Ama aralarının biraz soğuduğunu biz konuşmadan önce söylemişti.

"Bir ara onunla konuşsam iyi olur," dedim sakin bir ses tonuyla.

"Evet, iyi olur." İsteksiz bir tavırla cevapladıktan sonra birkaç saniye sessiz kaldı. "Leyla biliyor musun," dedi gülerek, "seni hâlâ tanımaya çalışıyorum. Tam olarak karakterini çözebilmiş değilim. Çok uzun süredir tanışmıyoruz gerçi ama..." Bir an duraksadı. "Ruh halini ve düşüncelerini anlamak çok zormuş gibi geliyor."

Atlas'ın karakterim hakkında yaptığı bu ilk yorum karşısında heyecandan neredeyse titreyecektim. Benim hakkımda konuşuyor olması üzerimde soğuk duş etkisi yaratmıştı. Kalbim atmaya başladığı için kendimden nefret ettim.

"Öyle mi?" dedim meraklı gözlerle. "Gerçi seni suçlayamam, çoğu zaman ben de anlamıyorum ne hissettiğimi ve düşündüğümü."

Atlas kafasını salladıktan sonra tekrar aşağı eğdi.

"Sürekli bir şeyler saklıyor gibi bir halin var," dedi gülerek. "Ama benden değil, genel olarak herkesten. Çok konuşmuyorsun, çok paylaşmıyorsun, sessizsin, neşeli bir ruh halinde de de-

gilsin. Yanlış anlama, karakterinin bu olmadığını düşündüğüm için söylüyorum. Özellikle bu ruh halinde olduğun için konuşmuyor gibisin. Ama konuşmaya çalıştıkça aslında konuşuyorsun da... Biraz anlamakta güçlük çekiyorum ve sana nasıl yaklaşmam gerektiğini kestiremiyorum."

O kadar doğru yorumlardı ki ne diyeceğimi bilemiyordum bile. Derin bir iç çektim. "Neyi kastettiğini çok iyi anladım. Maalesef elimde olan ve özellikle yaptığım davranışlar değiller." Omuz silktim. "Biliyorsun zaten, biraz zor bir dönemden geçiyorum. Mental olarak iyileşmeye çalışıyorum diyelim. Bir de uzun süredir insan içine çok çıkmıyordum, sadece Yağmur'la görüşüyordum. Birden işyerindeki insanlarla görüşmeye başladım, yeni insanlarla konuşmaya başladım, o yüzden afallıyorum ve garip görünüyor sanırım."

"Bence garip görünmüyor." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Sadece... Farklı görünüyor. Kötü manada bir farklılık değil."

Bana iyi bir şey mi demeye çalışmıştı yoksa ben mi her şeyi ona yoruyordum emin değildim.

"Seni rahatsız etmiyorsa sorun yok. Ya da genel olarak insanları... Böyle bir yorum daha önce almamıştım o yüzden ne hissediyorlar bilmiyorum."

Atlas güldü. "Bence sana gizemli bir hava katıyor, özellikle yapmadığın belli olduğu için olabilir. Problemlerini yansıtma biçimini romantize etmeye çalışmıyorum, sadece sana bazen nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum, o yüzden söyledim."

Ben de güldüm ve dalgalara bakarak yürümeye devam ettim.

"İçinden nasıl geliyorsa öyle davranabilirsin. Hiçbir şeye alınıp gücenmem veya farklı yorumlamam."

"İçimden nasıl geliyorsa öyle davranayım demek..." Atlas kafasını kaldırıp onaylarcasına salladı. "Aklımda tutacağım bunu."

Gerginlikten bir anda çenem kilitlendi ve kafamı denize doğru çevirdim. Garip bir sessizlik oluşmuştu aramızda.

"Biraz kumsala uzanalım mı?" dedi durarak. "Yıldızlar çok güzel görünüyor, baksana. Kıyafetim kirlenmesin dersen o ayrı."

Durup önce kumsala sonra gökyüzüne baktım. "Kamptayken kıyafet düşünecek durumda olduğumuzu sanmıyorum."

Güldüm ve onunla beraber kumların üzerine oturduk. Benden önce sırtını kumlara yasladı ve ellerini başının arkasına aldı.

"Baksana," dedi kaşlarıyla yukarıyı göstererek. Kafamı kaldırdım. Yıldızlar gökyüzünü gecedeki kar taneleri gibi aydınlatırken uzandıkları yerden eski bir fotoğraf gibi hareketsiz görünüyorlardı. Ilık rüzgârın saçlarımı savurduğunu hissederken gülümsedim.

Eğer bilinen evrenin sınırlarını aşabilseydim, tüm bir uzayı koreografisi yapılmış bir kar fırtınasına benzetirdim. Yıldızlar hareket ederken, galaksiler yuvarlanır ve sağa sola savrulurlardı.

"Gece nasıl bir şey biliyor musun?" dedi Atlas gözlerini gökyüzünden ayırmadan. "Perdenin geri çekildiği, insanların pencereden dışarıyı görmeye başladığı 'o' zaman. Gündüz değil yani, gece bunu yaratıyor."

"Gökyüzü dediğimiz şey öteki evren gibi." Ben de yavaşça sırtımı kumlara verdim ve izlemeye başladım.

"Gece bana soğuktan fışkıran bir sıcaklık hissi veriyor. Nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Evde olduğumu hissettiren sonsuz bir alan, beni tanıyan herkes gözlerimin içinin gülümsediğini ve nefesimin derinleştiğini görebilir yani." Atlas güldü. "Beni şimdiye kadar yaralayan her haberi çok yıldızlı gecelerde almışımdır bu arada. Ama ne olursa olsun, her gece gökyüzünü yeniden verilen taze bir hediye olarak görüyorum." Kafasını çevirip bana baktığını hissettim. "Şiir gibi konuştum, değil mi?"

Ben de ona dönüp gülmeye başladım. "Bir erkekten çok fazla duyduğumuz sözler değil, evet. Sanatçı tarafına yoruyorum bunu."

"Bence de o yüzden." Gözlerini kıstı ve alaycı bir tavırla kafasını salladı.

Yıldızların tanıdık ışığı ve rüzgârlı bir ağacın dalının altında, başımız hafifçe kuma yaslanmış şekilde Atlas'la uzanmaya devam ettik. Yüzyıllara ve binyıllara aynı şekilde tanık olan takımyıldızları, bu küçücük ana eşlik ediyordu.

"Bunu sana anlatmam ne kadar doğru bilmiyorum ama..." Alaycı bir tavırla güldü. "Buraya eski kız arkadaşımla çok gelirdik. Bana iyi anlar hatırlattığı için değil ama bir şekilde kafamla burayı ve onu birleştirmişim. Şimdi garip geliyor..."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten kız arkadaşının en yakın arkadaşına eski sevgilisini mi anlatacaktı?

"Neden iyi anları hatırlatmıyor?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

Biraz sessiz kaldı. "Sağlıklı bir ilişkiydi diyemem. En sonunda kendi hayatımı seçmek zorunda kaldığım uzun bir yolculuktu. Kurtarıcı kompleksini aşmam uzun sürdü, artık kendi kendisine bakması gereken bir noktaya gelmiştik, bunu onun için ben yapamazdım."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Atlas gülümsedi. "Çok uzun bir süre hastanede kaldı."

"Ne için?"

"Bazı ruhsal sıkıntıları vardı ve benim onu kurtarmamı bekliyordu." Kafasını bana çevirdi tekrar. "Çok uzun süre kurtarıcı rolüne bürünerek ona yardım etmeye çalıştım ama işler çığrından çıktı. Ona bir terapist buldum, o da sonunda çabalamak için gayret etti. Hastanede kalma sebebi ruhsal sıkıntısı değil ama onun bir şekilde midesine yansıması diye düşünüyorum. Midesini ciddi derecede etkileyen rahatsızlıkları çıktı."

Dişlerimi sıktım. "Stres ve üzüntü mideyi direkt olarak etkiliyor."

Atlas kafasını salladı ve tekrar gökyüzüne döndü. "Yurtdışındaydı bunlar olurken. Bilet alıp onu buraya getirdim ve hastaneye gitmesine yardım ettim. Ondan sonra da bıraktım. Birçok kişi bunun kalpsizlik olduğunu düşünür ama işlerin bu noktaya gelmesi onun açısından en sınır noktaydı zaten. Daha fazla yanında kalırsam ona da bana da iyi gelmeyecekti."

"Belki yurtdışına gitmesi de onu iyi etkilememiştir," diye fikir yürüttüm. "Orada yalnız hissettiyse daha da kötüleşmiş olabilir."

"Aynen öyle oldu," dedi bana katılarak. "Ama yine de hayallerini takip etti, kendi yolunu kendi çizdi, kendi kararlarını verdi ve gitti. Bundan sonrası kendisinin halletmesi gereken şeyler, ben elimden geleni yaptım, hatta belki daha fazlasını."

Atlas'ın iyi biri mi kötü biri mi olduğunu anlamaya çalıştığım noktada ruhsal bunalımda olan birinin yanında olmak için eninde sonunda elinden geleni yapmış olması hoşuma gitmişti.

Mantık çerçevesinde bakıldığında bu kimsenin sorumluluğunda değildi.

"Aslında beni tanıştığım bir kız uyandırdı," diye devam etti. "Arkadaş olarak yani. Eski sevgilimle aynı probleme sahip biri. Bana onu iyileştirmenin benim sorumluluğumda olmadığını, artık kendimi ön plana koymam gerektiğini, kendi hayatımı da mahvedemeyeceğimi söyledi. Benim de psikolojimi yerle bir ediyordu, doğru, ama ondan daha önemli olmadığını düşündüm hep. Sadece onu benim kurtaramayacağımı söylemesi yetti. Kendi kendisini kurtarması gerekiyordu. Ben de geri adım attım ve işi ona bıraktım kısaca."

"Şimdi nasıl?" dedim merak içinde.

Omuz silkti. "İyi sanırım. Uzun zamandır haber almıyorum, çok zaman önceydi."

Dudaklarımı hafifçe büzdüm. "İyi olmasına sevindim, herkes kendini kurtarmada onun kadar şanslı olamıyor."

Atlas kafasını çevirip bana baktı. "Herkes bunu yapabilir bu arada."

Ben de ona bakıp olumsuz anlamda kafamı salladım ve gülümsedim. "Yaşadığın şeye göre değişir."

"Kendinden mi bahsediyorsun?"

Bir an duraksadım. Derin bir nefes aldım. Atlas'a bu kadar açılmalı mıydım emin değildim ama anlattığı hikâye yüzünden bir bağ kurduğumu hissetmiştim. Belki de bu benim bahanemdi.

"Biraz evet," dedim gülerek. "İyi para kazanmıyorum, sevdiğim bir işim yok, hâlâ ailemle yaşıyorum ve evdeki durumlar çok kötü, ileriye yönelik ne yapacağımı bilmiyorum, açıkçası hevesim de yok. Birçok şey daha işte..."

Atlas gülümsedi. "İş ve para konusunda verebileceğim tek tavsiye sevdiğin işi yapmak olur ama bunun o kadar da kolay olmadığını biliyorum."

"Elbette değil," dedim sinirlenmiş taklidi yaparak.

"Aslında kolay, sadece risk almayı bilmek lazım. Ben de bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim uzun bir süre. Evet, bunun okulunu okudum ama kolay ve risksiz bir iş koluna da girebilirdim, müzik öğretmenliği mesela?" Kendi kendine güldü. "Ama sistemin içinde kalıp çalışmak istemedim hiçbir zaman. Kariyer için yanıp tutuşmadım."

"Bu, şu an yaptığın iş de bir kariyer değil mi?"

"Kariyer, evet. Ama ben o herkesin kafasında konumladığı kariyer tanımı etrafından dolaşıp bunu elde ettim. Hâlâ da bunu yapmaya çalışıyorum. Ben para kazanmak istemiyorum, hedefim bu değil. Benim derdim para hakkında düşünmeye bile gerek duymamak."

"Bunun için para kazanmak zorundasın. Aslında hepsi bağlantılı."

"Bunu bir şirkette çalışmadan veya sisteme girmeden yapmaya çalışıyorum, asıl olayım bu."

Derin bir iç çektim. "Sen hayatta kazanmış birisin Atlas. Kariyer sahibisin, hem de saçma sapan bir yerde çalışmana gerek kalmadan."

"Bunu risk alarak yaptığımı unutuyorsun."

Sesli bir şekilde nefes verdim. "Risk almak için çok yaşlıyım."

"Saçmalama," dedi gülerek. "Hâlâ sarhoş olup sokaklarda dolaşabilirsin. O kadar yaşlı değilsindir." Bir an duraksadı. "Bu da kulağa çok romantik film sahnesi gibi geldi. Sarhoş olup sokaklarda dolaşmak..."

"Bana daha çok korkutucu gibi geldi," dedim ve güldüm. O da güldü. "Yanında çok güvendiğin biri varsa belki."

"Nasıl güvendiğin biri olacak mesela? Ruh eşi gibi mi?" Dalga geçer gibi sorduğu için ona alaycı bir tavırla kaşlarımı çatarak döndüm.

"Keşke ruh eşi olsa..." dedim iç çekerek. "O kişiyi bulmak imkânsız gibi bir şey."

"Bazen tanışırsın ama beraber olamazsın."

Göz ucuyla ona baktım. Gökyüzüne bakmaya devam ediyordu.

"Çok üzücü bir hikâye olmaz mı?" diye sordum sessizce.

"Niye üzücü olsun ki? Bu hayatta kaç kişi ruh eşiyle tanışma şansı elde ediyor?"

Bir an duraksadım. "Böyle düşününce güzel ama beraber olunamıyorsa kötü bir hikâye."

Atlas olumsuz anlamda kafasını salladı. "Kötü bir hikâye değil. Eğer hiç tanışmasalardı o zaman kötü olurdu. O yüzden bu mükemmel bir hikâye."

İkimiz de kafalarımızı çevirip birbirimize baktık. Kahve ve yeşil tonlarındaki gözlerine gecenin karanlığı düşmüştü, ona rağmen hâlâ parıltılarını görebiliyordum. Bir anlığına kalbim duracak gibi oldu. Sessiz kaldık. Bana bu kadar uzun baktığı için kendimi gergin hissettim.

Atlas'ın bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığı anda bir anda yerimden doğruldum ve aynı anda şiddetli bir polis siren sesi duyduk.

Atlas da benimle beraber hızlıca doğruldu ve hemen sesin geldiği yöne doğru baktı. Araç geçip gitmişti, ses gittikçe uzaklaşıyordu.

Tekrar Atlas'a döndüğümde hâlâ sesin geldiği yöne doğru baktığını ve nefes alışverişlerinin düzensizleştiğini fark ettim. Göğsü garip ritimlerde inip kalkıyordu. Bir süre durup onu izledim. Bana bakmıyordu. Hafifçe titrediğini fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Bana döndüğünde yüz ifadesi tamamen değişmişti. Neye uğradığımı şaşırmış halde ona bakakaldım. Göğsü hızla inip kalkıyor, üşür gibi titriyor, gözleri panik halde sağda ve solda dolaşıp duruyordu.

"Atlas?" diye sordum tekrar.

"İyiyim," dedi gözlerini kapatarak. "Birazdan geçer."

"Ne oluyor?" Endişeli gözlerle ona biraz daha yakınlaştım. Kafamı eğip onunla göz teması kurmaya çalışıyordum ama titreyen elini göğsüne koymuş, gözlerini kapamış sakinleşmeye çalışıyordu. "Atlas, bir şey mi oldu?" diye sordum tekrar.

Olumsuz anlamda kafasını sallamaya çalıştı ama hiçbir şeyin yolunda gitmediği belliydi. Panik içinde ne yapabileceğimi düşündüm. Bana daha önce anksiyetesinin olduğunu söylediği aklıma geldi. Bir tür kriz mi geçiriyordu acaba? Panik atağa da benzediğini düşündüm.

Hayatımda ilk kez böyle bir durumla karşılaşmıştım ama birkaç bildiğim şey vardı. Belki onu uygulamaya çalışabilirdim.

Ona kumlar üstünde iyice yaklaştım ve omuzlarıma attığı ceketi hızla çekip onun üstüne örttüm. Titremesini engeller miydi emin değildim ama biraz ısı alsa belki de iyi gelirdi.

"Şu anda küçük bir atak geçiriyorsun, bir şey olduğu yok. O yüzden sakin ol," diye fısıldadım. Kendisine ne olduğunu bi-

lırse rahatlayacağını düşündüm fakat eminim zaten farkındaydı. Atlas kafasını sallayarak elinin tersiyle alnını sildi. Hem terliyor hem titriyordu. "Zaten senin de dediğin gibi birazdan geçecek."

Kolumu omzuna doladım ve kafalarımızı aynı hizaya getirdim. "Şimdi senden etrafta gördüğün beş şeyi saymanı istiyorum. Aç gözlerini." Atlas'ın kafasını hafifçe çenesinden tutup kaldırdım. "Etrafına bakıp bana gördüğün beş şeyi sayar mısın?"

Atlas hâlâ titrerken gözlerini etrafta hızlıca gezdirmeye başladı. "Deniz... Kum..." Başımla onaylayarak onu devam etmesi için telkin etmeye çalıştım. "Taşlar... Ağaç... Şezlong..."

"Harika." Omzundaki kolumu biraz daha sıkarak onu kendime doğru yaklaştırdım. "Bir de beş duyu organından bir şeyler say bana. Ne görüyorsun, ne duyuyorsun, ne hissediyorsun, ne kokusu alıyorsun, ne tat alıyorsun?" Biraz duraksadım. "Tat almayı es geçebilirsin," dedim gülerek.

Atlas birkaç saniye sessiz kaldı. Cevap vermesi için onu dürtükledim. "Deniz görüyorum... Dalga sesi duyuyorum..." Titremeye ve derin nefesler almaya devam ediyordu. "Rüzgâr hissediyorum... Bir de senin saçının kokusunu alıyorum," dedi hafifçe gülerek. Beni duyabileceği düzeyde bir kahkaha attım.

"Harika. Güzel kokuyor mu bari?"

Atlas kafasıyla onaylarken gülümsediğini hissettim. İyice ona sarılarak kafasını göğsüme doğru yasladım. "Bilincin, duyu organların, hepsi yerli yerinde. Harika durumdasın, bak kendine. Küçük bir atak sadece, birkaç saniyeye geçecek zaten. Hiçbir problem yok, burada bir sahilde, yıldızların altında oturuyoruz." Elimle yıldızları gösterdim. "Bundan daha sakin ve güzel bir gece olamaz."

Atlas tahmini on dakika süren bir kriz anından sonra yavaşça sakinleşti. Onu dinlenmesi için arkadaşlarının yanına bıraktım. Bana teşekkür etti ve özür diledi, elbette problem olmadığını söyledim.

Ben de korkmuştum, ilk defa böyle bir şeyle karşı karşıyaydım. Atlas dışarıdan bakıldığında kaygı bozukluğu yaşayacak biri gibi görünmüyordu, içine attığı ve güçlü görünme çabası yüzünden olduğunu düşündüm.

Garip ve karmakarışık hisler içinde kendi kamp alanımıza döndüğümde bazı insanlar hâlâ yukarıda ateşin başında, bazıla-

ıysa kamp alanının önünde vakit geçiriyordu. Kendi çadırımızın önüne doğru geçerken omzuma biri dokundu ve arkaya çevirdi.

"Neredesin sen?"

Barlas şüpheci bir tavırla bana bakıyordu.

"Sahildeydim," dedim aşağı göstererek. Beni görme ihtimaline karşılık yalan söylemek istemedim. "İnanamayacaksın ama şu sana bahsettiğim görüde gördüğüm çocuk, en yakın arkadaşımın erkek arkadaşıyla karşılaştık. O da buradaymış. Onunla sohbet ettik."

Barlas bilmiş bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "İkiniz baş başa sahildeydiniz yani?"

"Beni kötü hissettirme. O geldi yanıma ve eşlik etmek istedi."

"Sen de tamam dedin?"

"Böyle bir durumumuz olmasaydı sence Yağmur'un sevgilisine git mi diyecektim? Demedim tabii ki." Kendisinden bir tepki almak için yüzüne baktım ama konuşmadı. "Bir şey de olmadı, merak etme. Olamaz da zaten."

Barlas alaycı bir tavırla güldü. "Neyse, bu saatte yatmayı düşünmüyorsun herhalde. Gel, hep beraber şuradayız," dedi ve ileriyi gösterdi. Aslında Barlas'la ayrı olarak konuşmak istiyordum ama başka planları vardı.

"Derdin benden önce çadıra girip, büyük köşeyi kapıp yatıp uyumaksa merak etme. Seninle beraber girmem."

"Bunları düşünmedim bile Barlas," dedim koluna vurarak. "Senin gibi çok büyük bir olay yapmadım aynı çadırı paylaşmamızı."

"Sen de benim tipim değilsin."

Barlas'ın koluna tekrar sertçe vurdum ve şimdilik diğer insanların yanına geçtik. Gecenin ilerleyen saatleri güzel geçti. Yeni insanlar tanıyıp onlarla sohbet ettim. Ara ara da içten kahkahalar attım ve aklımdaki soruları biraz olsun arka plana atmaya çabaladım. Barlas beni insanların içine sokmaya çalışıyordu, ben de çabasını karşılıksız bırakmadım.

Gece uyumak için herkes çadırlara yöneldiğinde, sonunda beklediğim vakit gelmişti. Barlas kendini içeriye attı ve ben çadırın kapısını fermuarla iyice kapatıp yanına yaklaştım.

"Barlas," dedim sessizce, "eğer hemen uyumayacaksan seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Barlas kaşlarını çatarak bana baktı, bir sorun olduğunu anlamıştı. "Konuşalım."

Derin bir iç çektim ve içimde tuttuğum bombayı patlattım. "Ben Deren'i kimin öldürdüğünü gördüm."

Barlas'ın yüz ifadesi bir anda değişti ve yüzüme bakakaldı. "Nasıl? Geçmişe gittiğinde mi?"

Yavaşça kafamı salladım. "Aslında kim olduğunu göremedim. Deren'e bir motor çarpmıştı, adam kaskını çıkarmadığı için göremedim, sürem de yetmedi. Ama plakasını aldım." Mimiklerinden bir anlam çıkarabilir miyim diye biraz inceledim fakat pek bir hissiyat alamadım. "Bu konuda bir şeyler yapmak zorundayım."

"Yapalım," dedi hızlıca. "Yapalım ama nasıl yapacaksın?"

"Plakayı direkt olarak polise vermeyi düşünüyorum."

Biraz duraksadı. "Peki polise herhangi bir kanıt gösterebilecek misin? Nereden öğrendiğini soracaklardır."

"Benim de sorunum bu," dedim omuzlarımı düşürerek. "Siz polislere Müphem'den bahsedemez misiniz? Benim deli olmadığımı düşünmezler böylece."

Barlas dudaklarını büzdü. "Seve seve yaparız fakat daha önce aynı bu şekilde üç adet girişimimiz oldu. Suç işleyen kişileri geçmişe gidip gören danışanlarımız vardı. Hepsini polise ihbar ettirdik, kanıt sunamadığımız için ciddiye alınmadık, üstüne Müphem oluşumuyla dalga geçen bir avuç insanla karşılaştık yalnızca. Bu suçlulardan iki kişi sonradan yakalandı ama bizim sayemizde değil. Daha sonraysa bizi sorguya aldılar, hem de defalarca!"

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Nasıl yani?"

"Suçluları açıklanamayan bir sebeple bildiğimiz için bizden şüphelendiler. Suçlularla bağlantılı olduğumuzu düşündüler, hiç kimse bunun zihinle yapıldığını düşünmedi bile. Ecmel de birçok kez sorguya alındı. Sonunda hiçbirimize bir şey olmadı ama bir işe de yaramadık."

Kaşlarımı çattım. "Bu çok büyük haksızlık. İki kez suçluyu bilmişsiniz ve şikâyette bulunmuşsunuz. Şüphelenmek yerine sizle işbirliği bile yapmak istemeleri gerek."

Barlas gülümsedi. "Herkes bu tarz şeylere inanmıyor Leyla."

Durup düşünmeye başladım. "Aslında her işlenen faili meçhul cinayetlerde geçmişe gidip polislere söyleseniz size mecbur inanacaklardır."

"Hangi birine yetişelim ki Leyla? Biz bir anda çıkıp beş cinayetin beşini de kimin işlediğini söylesek sence bizi cinayete ortaklıktan mı sorgularlar yoksa zihin gücüyle geçmişe gittiğimize mi inanırlar?"

"Kafamda oturmuyor," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu bulduğunuz şey birçok cinayeti açığa çıkarır." Barlas kollarını iki yana açtı ve dudaklarını büzdü. "Peki..." dedim duraksayarak. "Gizlice arayıp ihbarda bulunsam ne olur? Bu plakaya ait motor geçen sene bu tarihte Deren'i öldürdü deyip kapatsam? İlgilenirler mi?"

"İsimsiz ihbarların ciddiye alındığını söyleyemem," dedi Barlas bilmiş bir tavırla. "Bir araştırma veya soruşturma yapılabilmesi için kimliğinin açık olması ve gidip ifade vermen gerekli. Bunu yapamazsın çünkü elinde kanıt yok. İsimsiz ihbarların hepsi değerlendirilirse hangi devlet kurumu bunun altından kalkabilir bir düşün? Yalan uydurmak çok kolay, canım sıkılsa üst dairemdeki komşumu bile ihbar edebilirim."

"Ama cinayet üst düzey bir konu ve bence ilgilenirler."

"Tam aksine üst düzey bir konu olduğu için kanıta ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum."

"En azından o plakaya sistemden bir kez olsun bakamazlar mı?"

"Güzel bir açıklama yapabilirsen bakarlar elbette."

Köşeye sıkışmıştım ve Barlas bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Ben kendim plakanın sahibini öğrenemez miyim internetten?"

"Hasar kaydı sorgulayabilirsin ama kime ait olduğu bilgisi yer almaz."

Bir an gözlerimden ışık çıktı. "Harika! Deren'e çarptığı günün kaza kaydı sence var mıdır?"

Barlas dişleri arasından sert bir nefes çekti. "Elbette yoktur Leyla, kimse bilmiyor ki kaza yaptığını. Eğer motorda hasar var-

sa ve gidip tamir ettirdiyse bile sistemde yer almaz çünkü ortada bir kaza yok."

Sesli şekilde oflayarak başımı ellerimin arasına aldım. "Barlas benim bir şeyler yapmam gerek. Elimde Deren'in katilinin plakası varken öylece oturamam. Gerekirse deli damgası yemeye razıyım ama gidip polise ihbar etmem gerekiyor."

Barlas omuz silkti. "Çok haklısın, ben de senin gibi düşünürdüm ama daha önce bunu deneyimlediğimiz için elinde bir kanıt olmadan ifade veremezsin. İyi bir şey düşün ve yap!"

Gecenin devamında aklımdaki düşüncelerle boğuşarak uyumaya çalıştım. Sabah hep beraber servis araçlarıyla kahvaltıya gittik.

En sonunda eve geldiğimde yorgunluktan bayılacak gibiydim. Üç saat içinde mesaim başlayacaktı ve tüm gece çalışacaktım. Üç saat kestirdim ve tekrar uyanıp çalışmaya başladım. Bu sırada hâlâ aklımda plakayla ne yapabileceğim vardı.

Akşam saatlerinde Yağmur tekrar aklıma takıldı. Hâlâ bana kırgın olup olmadığını öğrenmek istiyordum, kırgınsa da bu işi düzeltmem gerekiyordu artık.

Elime telefonu aldım ve Yağmur'u aradım. Birkaç çalışta açtı.

"Yağmur, selam. Müsait misin?"

"Müsaitim Leyla, selam." Sesi kötü değil ama biraz mesafeli geliyordu. Bunu halledebileceğimi düşündüm.

"Küs müyüz?" diye sordum çocuk gibi. "Beni yanlış anladığını düşünüyorum."

Yağmur küçük bir nefes verdi. "Küs değiliz tabii ki. Sadece benim de düşünmeye ihtiyacım vardı. Kafamı karıştırdın, o kadar."

"Kısa sürede farklı yorumlar yaptığımın farkındayım." Bir an duraksadım. "Benim derdim seni üzecek her şeyden kaçınmanı sağlamak." Gerçekten de en derinde yatan tamamen buydu. Kendimi buna inandırmış değildim, gerçekten öyleydi. "Yanlış yorum yaptıysam da beni dinleme. Atlas'ı sen daha iyi tanıyorsun. İyi biri olduğuna ve mutlu olacağına inanıyorsan elbette beni dinleme."

"Seni nasıl dinlemeyebilirim Leyla?" dedi sert bir sesle. "Ama yine de bu konuyu bu kadar abartmayacağım. Sadece..." Derin bir iç çekti. "Atlas'a biraz fazla bağlandım sanırım. Ya da aklımda onun hakkında çok senaryo kurduğum için kötü bir yorum duymaya hazır değildim. Uzun süredir böyle şeyler hissetmiyorum, hayatıma da birini zor alıyorum, biliyorsun."

Kaşlarım kaygı ve üzüntüyle havaya yükseldi. "Evet..." dedim sessizce.

"O yüzden Atlas'ı sevmen benim için çok önemliydi. Bir anda onaylamadığını duymak bende şok etkisi yarattı. Ben de biraz fazla tepki vermiş olabilirim, özür dilerim."

"Sakın özür dileme," dedim hızlıca. "Ben özür dilerim seni üzdüysem. Mutluluğu ne kadar hak ettiğini en iyi ben bilirim. Atlas seni mutlu ediyorsa beni sakın dinleme."

"Sırf böyle dedim diye de kötü gördüğün şeyleri benden saklamanı istemiyorum. Sadece Atlas'ta kötülenecek bir davranış görmüş olabileceğine inanamadım. Ama sorun yok." Biraz duraksadı. "İki gün sonra akşam Atlas'ın evinde küçük çaplı bir parti var. Parti dediğime bakıp korkma, arkadaşlarıyla bir araya gelecekler. Ben de ilk kez arkadaşlarıyla tanışacağım. Sen de gelir misin Leyla?" Bu teklif karşısında elimde telefonla öylece kaldım. "Hem onun arkadaşları oradayken ben de bir arkadaşımı götürüp iyi hissetmek istiyorum. Hem sana da iyi geleceğini düşünüyorum, yeni insanların arasına girmeyeli bayağı bir zaman oldu. Hem de Atlas'a bir şans daha vermeni istiyorum."

Bunca konuşmanın ardından ben gelemem demek nasıl hissettirirdi ona acaba? İşin aslı gerçekten gitmek istemiyordum. Hiç tanımadığım insanlar arasına girme kotamı dün akşam yeterince doldurmuştum.

"Yağmur, harika bir davet ama ben gelebileceğimden emin değilim. Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Ne düşündüğünü bildiğim için sana da bir değişiklik olacağına inanıyorum." Biraz sessiz kaldık. "Kırma beni. Hem beni yalnız bırakmayacaksın hem inan sana da iyi gelecek. Biz eskiden böyle miydik? Üniversite zamanlarımızı hatırla lütfen."

Yağmur'u bir kez daha kırmak istemiyordum. En kötü ihtimalle eve erken dönerim diye düşündüm. "Tamam," dedim isteksizce. "O zaman iki gün sonra tekrar konuşuruz bu konuyu."

"Teşekkür ederim," dedi sevinçle. "Orada yalnız veya kaybolmuş hissetmeyeceksin, sana söz veriyorum. Hem ne derim bilirsin. Bir gün denizde bile kaybolsan, seni bulmak için gece gündüz yelken açarım."

11. BÖLÜM

Bu iki gün boyunca plakayla ne yapabileceğimi düşünüp durdum. Sadece plaka değil, başka ne türlü şeyler öğrenebileceğimi de kafamda tartmaya çalıştım.

Birincisi, plakanın sahibinin kim olduğunu öğrensem dahi elimde yine de bir kanıt yoktu. O kişiyi bulduktan sonra kendisine zorla itiraf ettirmediğim sürece polise ihbar edemezdim. Onun kim olduğunu öğrenmenin yolu da eğer polise ihbar edemiyorsam geçmişe tekrar gidip kaskı çıkardığı anı yakalayabilmekti.

Sorun şuydu; o ana nasıl gideceğimi bilmiyordum. Yağmur ve Atlas'ı tanıdığım ve bildiğim için spesifik bir anlarına gidebiliyordum. Ya da benim mutlu olacağım bir anıma veya Deren'in bir gününe... Fakat bu kişiyi tanımıyordum ve neyi hayal edip nereye gideceğimi kestiremiyordum. "Deren'in katilinin kaskını çıkardığı ana gitme" gibi bir an yoktu, böyle bir şey hayal edemezdim ve bu makine bir şekilde hayalle ve düşünmeyle çalışıyordu. Deren'in katilinin herhangi bir anına gitmeyi de hayal edemezdim çünkü bu kişinin ne adı ne suratı vardı hafızamda. Onu görebileceğim herhangi bir ana nasıl gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belirli bir tarihe gitsem dahi, o kişinin yanına gitmeyi hayal edemiyordum çünkü o kişi yoktu!

Kapana kısılmıştım, işin içinden çıkamıyordum. Aklıma gelen tek fikir Deren'e çarpıp gittiği güne tekrar gitmek ve bu sefer tüm dakikalarımı onun için kullanarak kaskı çıkardığı anı görmekti. Tabii o kişiyi görsem dahi, itiraf etmesi için nasıl ikna edeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Belki de elimde görüntüler olduğuna dair korkutabilirdim.

Ama ya kaçarsa? Hem madem elimde görüntüler var, bu zamana kadar neden kullanmadım?

Aklım karışıyordu.

Ayna karşısında öylece duruyordum. Uzun süredir görmediğim bir Leyla bana bakıyor gibiydi. Bebek mavisi, kısa kollu, dizimin birkaç parmak üstünde biten kırmızı ve beyaz çiçek desenli elbiseyle farklı biri gibi görünüyordum. Eskiden çok sık elbise giyerdim ama bir süre ara verip bol kıyafetlere geçiş yapmıştım. Bugün böyle giyinmek isteme sebebimin birazdan Atlas'ın evine gidecek olmamla şaşırtıcı biçimde pek de ilgisi yoktu. Atlas'tan çok Yağmur'u mahcup etmemek ve garip duruma düşürmemek için yanında biraz daha eli yüzü düzgün görünmek istiyordum. O zaten fazlaca bakımlı, güzel ve alımlı bir kadındı. Günlük kıyafetlerimle sevgilisinin arkadaş ortamına girsem nedensizce mahcup hissedeceğini düşündüm. Hiçbir zaman ağzından böyle bir şey duymamış, davranışlarından en ufak bir rahatsızlık sezmemiştim bile. Yine de bugün Yağmur için önemliydi ve onu temsil etmem gerekiyor gibi hissediyordum.

Saçlarımı uzun süre sonra düzleştirdim ve uzayan kâküllerimi yukarıda birleştirip tokayla tutturdum. Biraz da makyaj yaptım. Aynada gördüğüm görüntünün beni iyi hissettirmediğini söyleyemezdim ama eski halimden eser yoktu. Eskisine dönmek için çabalamam gerekiyordu ve o kadar enerjim de yoktu açıkçası.

Yağmur'un Atlas'a geçtiği ve beni çağırdığı mesajını aldıktan sonra evden çıkmak için dış kapıya yöneldiğimde mutfakta oturan babamla karşılaştım. İlginç bir şekilde önündeki masada alkol şişesi değil çay vardı.

"Nereye böyle?" dedi gülümsemeye çalışarak. Meraklı gözlerle ona baktım ve mutfak kapısına doğru ilerledim.

"Yağmur'un bir arkadaşının evine gidiyoruz. Kalabalık bir ekip, bana da iyi gelir diye düşündüm."

Babam beni baştan aşağı süzerek dertli diyebileceğim bir şekilde kafasını salladı. "İyi düşünmüşsün."

Bir süre bakıştık. Babam zaten uzun süredir annemle beraber salonda oturmuyordu. Burada tek başına, sessizlik içinde çayını içmesi içimi acıtmıştı.

"İçmemene çok sevindim," dedim çayı göstererek. "Bu daha iyi bir tercih."

Çay bardağını eline alıp umursamazca salladı. "İdare ediyoruz işte."

Gülümsedim. "Afiyet olsun," dedim ve kapıdan çıktım. Böyle ayık olmaya devam ederse belki onunla daha fazla vakit geçirebilirdim. Babam iyi bir insandı. Yaşadıklarını hak ettiğini düşünmüyordum.

Yağmur'un telefonuma attığı konumu takip ederek birkaç dakikalık yürüme mesafesinde olan Atlas'ın apartmanının önüne geldim. Dışarıda arabası duruyordu. Gergin adımlarla apartman ziline bastım ve açıldıktan sonra kapıya doğru ilerledim.

Yürürken tekrar hiç gitmek istemediğime karar verdim, gerçekten şu an burada bulunmak istemiyordum. Her şey için çok geç olduğundan en azından erken dönerim diye düşündüm.

Kapıya geldiğimde beni kapıda Yağmur karşıladı. İçeriden yüksek müzik sesi ve insan kahkahaları duyuluyordu. Komşularının rahatsız olmamasına şaşırmıştım.

Yağmur yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı ve kollarını açarak sarılmamı bekledi. Yağmur'a sarılmak için içeriye doğru girdim ve çaktırmadan içeriye bakarken kalabalık bir parti olmamasını diledim.

"Hoş geldin. İyi ki geldin," dedi kulağıma doğru. Ayrıldıktan sonra uzandım ve aşağıda sarkıttığı ellerini tuttum.

"Senin davetlerine hayır demek mümkün mü acaba?"

Yağmur bir anda geri çekildi ve benden hafif uzaklaşarak baştan aşağı süzdü. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde dudaklarını araladı. "Çok güzel olmuşsun!" dedi sevinç nidalarıyla. "Seni eski Leyla olarak gördüğüme inanamıyorum şu anda!"

Başımı hafif yere eğerek gülümsedim. "Eski Leyla'yla alakam yok ama en azından elbise giymeme vesile oldu bugün."

"Çok doğru bir karar." Elimden tuttu. "Hadi gel, içeridekilerle tanıştırayım seni."

Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra salona doğru giriş yaparken evin tanıdık gelmesiyle bir an afalladım. Daha birkaç gün önce buradaydım ve kimsenin haberi yoktu. Kahverengi deri koltuk, bitkiler, ahşap orta sehpa, siyah beyaz çizgili kilim...

O an hiç kimsede olmayan bir güçle dolup taştığımı hissederek tuhaf bir duyguya kapıldım. Gerçekten de Atlas'ın evine

gelmiştim ve neden bu kadar şaşırdığımı anlamamıştım. Kendimi garip ve yapmamam gereken bir şey yapmış gibi hissetmiştim.

Garipsemem az da olsa geçince salondaki insanlarla göz göze geldik. Herkes kafasını çevirip bana baktığında neredeyse kalp krizi geçirecektim. Gözüme ilk, televizyon ünitesinin başında duran Atlas çarptı. Göz göze geldiğimizde beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. Hemen bakışlarımı kaçırdım ve koltuğun üstünde oturan iki erkek, bir kadına doğru baktım.

"Arkadaşlar, tanıştırayım, yirmi beş yıllık arkadaşım Leyla."

Utangaç bir tavırla gülümseyip elimle selam verdim.

"Yirmi beş mi? Vay be!" dedi koltukta oturan çocuklardan biri. "Bu kadar uzun süre arkadaş kalabilen iki kadın ilk defa görüyorum."

"Bu cinsiyetçi yaklaşımını duymamış gibi yapacağım," diye cevap verdi koltukta oturan kadın. "Hoş geldin Leyla."

Herkesle tek tek el sıkışmak mantıksız gelmişti. Toplamda salonda üç erkek ve biz dışında iki kadın daha vardı. Sohbet ettikçe tanışabileceğimi düşündüm.

"Leyla, hoş geldin." Atlas, Yağmur'la benim yanıma geldi ve sarılmak için yeltendi. Yağmur aramızdan çekildiğinde gülümsemeye çalışarak birbirimizi yanaklarımızdan öptük. "Çok güzel olmuşsun."

İstemsizce Yağmur'a baktım. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum. Normal şartlarda olsa Yağmur'un sevgilisinin bana iyi bir şey demesi üzerine Yağmur'a bakış atmamın hiçbir sebebi olamazdı. Böyle olunca saçma sapan bir duruma sokmuş olmuştum kendimi. Yağmur'un herhangi bir diyalogdan bir şeyler anlamasından korkuyordum. Yanlış anlayacağı bir durum da yoktu üstelik.

"Teşekkür ederim," dedim utangaç bir tavırla.

"Leyla eskiden de çok elbise giyerdi, bu ara bıraktı ama çok yakışıyor ona," dedi Yağmur gülümseyerek.

"Bence de daha sık giymelisin." Atlas göz kırptı ve salonun kapısına doğru yöneldi. Bana Yağmur'un yanında neden göz kırpmıştı ki? Ben mi her şeyi başka şeye yoruyordum yoksa benimle dalga mı geçiyordu anlamıyordum. Yağmur'sa hiç istifini bozmadan etrafına bakınmaya devam etti. Tabii ki istifini boz-

mayacaktı, Atlas'ın bana asılma ihtimalini düşünecek hali yoktu elbette. Aynı şekilde benim de.

Herkes elinde kadehlerle salonun köşelerinde sohbet ederken Yağmur'la mutfaktan getirildiğini tahmin ettiğim iki taburenin üstüne oturduk. Yağmur da televizyon ünitesinin üstünde duran kadehini aldı ve içmeye başladı.

"Ortam nasıl sence?" diye fısıldadı kimseye bir şey belli etmemeye çalışarak.

Göz ucuyla etrafı tekrar kolaçan ettim. "Bilmem. İyi görünüyor, herkes sohbet ediyor işte."

Yağmur bana biraz daha yaklaştı. "Bunların hepsi Atlas'ın konservatuardan arkadaşı. Bayağı yeteneklilermiş aslında, geldiğimden beri pek anlamadığım şeyler konuşuyorlar aralarında."

Biraz duraksadım. "Çalan müzikten de belli zaten," dedim etrafıma bakarak. "Benim hiç duymadığım tarzda çalıyor." Hakikaten de öyleydi. Şu an televizyondan açtıkları şarkının türünün bile ne olduğunu söyleyemezdim.

"Al benden de o kadar. Açmıyorlar ki bir Yalın, bir Sezen Aksu... Neyse, idare edeceğiz."

"Atlas'la aranız nasıl?" diye fısıldadım tekrar.

Yağmur omuz silkti. "Eh. Derdi ne anlamıyorum. Hiç ilgisi yok ve tamamen gitti diyemem ama eskisi gibi de değil. Bugün biraz daha anlamaya çalışacağım kendisini."

"Sonuçta seni arkadaş ortamına sokması iyiye işaret değil mi? Bence kötü giden bir durum yok, sana öyle geliyordur."

Yağmur gözlerini alaycı bir tavırla devirdi. "Artık tekrar düşünmemi istemiyorsun sanırım." Ağzımı fermuarla kapatır gibi bir işaret yaptım. Yağmur koluma vurdu. "Sana Atlas konusunda yorum yapma demedim, sakın kendini bu konuda geri tutma."

"Eee, Leyla?" Bir anda karşı taraftan gelen yabancı bir sesle kafamı oraya çevirdim. Az önce konuştuğum, koltukta oturan esmer çocuk bana sesleniyordu. "Sen ne iş yapıyorsun? Sen de mi avukatsın?"

Bir an benimle konuştuğuna emin olmak için etrafıma bakındım, adımla hitap etmesine rağmen...

"Hayır, ben İstanbul Elektrik'te çalışıyorum. Sıkıcı bir işim var yani, sizler gibi değil."

"Orası doğru işte!" dedi çocuk heyecanla. "Bizimki kadar eğlenceli iş olmadığı doğru ama artık müzik dinlemek bana zulüm geliyor. Sen mesela şu an dinlediğin şeyden keyif alıyorsun..." Almıyordum. "... Bana sadece işi hatırlattığı için sessizlik içinde oturmak istiyorum. Oysaki mümkün değil."

Ne kadar da zorluğu olan bir işti bu böyle... "Anladım," dedim kafamı sallarken. "Yani, yine de kıymetini bil derim."

Atlas elinde birkaç içki şişesiyle salona girdi ve orta sehpanın üzerine bıraktı. Tekrar mutfağa geçerken "Ben de yardım edeyim," diyerek Yağmur da kalktı ve onun peşinden gitti. Huzursuz ve rahatsız bir biçimde taburede oturmaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra az önce konuştuğum çocuk yerinden kalktı ve Yağmur'un boş taburesine oturdu. Gerginlik içinde ona döndüm.

"Ben Onat bu arada." Elini uzattığında elini sıktım.

"Memnun oldum tekrar." dedim gülümsemeye çalışarak. Bu Onat denen çocuktan pek de hoşlanmamıştım. Biraz kibirli ve her girdiği ortamda hâkimiyet kurmak isteyen tiplerden gibi görünüyordu.

"Senin burcun ne Leyla?" Bu ansızın gelen soru karşısında bir anda afalladım.

"Balık," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Neden?"

Onat omuz silkti. "Bilmem. Kızlar burç konuşmayı seviyor diye sordum. Anladığımdan değil."

Gözlerimi devirdim. "Bu tanıştığımızdan beri duyduğum ikinci cinsiyetçi cümlen." Benimle beraber güldü.

"Cinsiyetçilikten değil ya, benim burçlar biraz ilgimi çekiyor. Erkeklerle çok konuşamıyorum bu konuları. Ben ikizler burcuyum, balık burcu nasıldır pek bilmem. Ama internetten açıp baksan ikizlerin tam olarak beni yansıttığını görürsün."

Bu çocuk tüm akşam kendinden bahsetmeye yeminliydi anlaşılan. Derin bir iç çektim ve Yağmur'un geri gelmesi için dua ettim.

"Neymiş ikizlerin özelliği?" diye sordum onu konuşturmak için. Belki de çok iyi bir fikir değildi.

"Benim için çok önemli bir özelliği var mesela; her şeyin cevabını almak... Cidden öyle, yıllardır kurduğum bir fantezi bu. Çünkü kafayı yiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neyin cevabı mesela?"

"Genel olarak her şeyin," dedi panik içinde. "Biliyorum, çok klişe ama neden buradayız gibi sorular. Olayımız nedir yani? Para kazanmak mı? Zengin olmak mı?"

Kafamı yavaşça salladım. "Anladım. Varoluşsal sorulardan bahsediyorsun."

"Evet," dedi hızlıca. "Dünyadaki her güzel kadınla beraber olmak mı, oynadığım oyunda birinci olmak mı, nedir yani? Ne yapmam bekleniyor? Bu cevabı bulabilen var mı acaba?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Bu konular hakkında birçok kitap var. Okursan aklında bir şeyler belirir bence."

"Sence ne peki?" diye sordu tamamen bana dönerek. "Amacına ulaştığında ne oluyor?"

Geldiğimin beşinci dakikası hayat hakkında derin bir sohbete dalmak istediğimden emin değildim, özellikle Onat'la. "Çok derin bir soru," dedim gülmeye çalışarak.

"Sen de derin bir kıza benziyorsun."

Klişelerden gözüm seğirmeye başlamıştı. "Bilmem..." İç çektim ve tavana baktım. "Hepimizin küçük de olsa dünyaya bir katkı sağladığını düşünüyorum, insanların hayatlarına dokunarak falan işte. Burada olmamız gerekiyor bir sebeple..." Yuvarlayabildiğim şekliyle bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Ama neden yani? Belki istemiyorum."

"İnan sorsalar kabul ederdin," dedim hızlıca. "Gelmek isterdin buraya yani."

"İsterdim, zaten mutluyum," diye üsteledi. "Ama genel olarak oyunun kurallarını anlamadım."

"Oyunun bir tane kuralı var bence; iyi bir insan ol. Bu kadar." Gülümsedim ve kafamı çevirdim. Belki de bu onu susturur veya bir başkası benimle konuşmaya çalışırdı.

"İyi bir insan olmak çok önemli ama zor. Hayatın amacını geriye bıraksak da her şeyin cevabını bilsek harika olmaz mıydı?" Az önce söyledikleriyle çelişmeye başlamıştı. "Mesela bu kız senden hoşlanıyor mu, nerede çevirme var, sınava hangi konular dahil, bunu yesem kilo alır mıyım? Bunları bilsek süper olmaz mıydı?"

Bu sefer dayanamadım ve kahkahamı tutamadım. Hayatımda bu kadar büyük bir saçmalık daha önce duymamış olabilirdim. "Nerede mi çevirme var? Hayat hakkında öğrenmek istediğin derinlik bu mu?" Gülmekten kendimi alamıyordum. Hayatın anlamını çözme amacı çevirme ve hoşlandığı kadınlar üzerineydi.

"Gelişimi ağır olan arkadaşlarımızla biraz daha empati kuralım lütfen." Kaşlarını çatarak ciddi görünmeye çalıştı. "Erkekler uzun bir süre ergenlikten çıkamıyor."

Sonunda sesimi duymuşlar gibi Atlas ve Yağmur içeri girdiğinde Yağmur'la göz göze gelmeye çalıştım. Ellerindekileri masaya yerleştirdiler ve Yağmur hemen bana baktı. Gözlerimle beni kurtarması için işaret verdiğimde, "Leyla, mutfakta bana yardım eder misin?" diye seslendi.

Hızlıca ayağa kalktım ve onunla beraber mutfağa geçtim.

"Ne oldu?" diye fısıldadı kapıdan içeri girince. Tezgâha yaslandım ve derin bir iç çektim.

"Kesinlikle deneyimlemen gereken biri. Bu kadar boş konuşan birini daha önce görmemiştim."

"Bu gece yandın desene," dedi gülerek. Ben de güldüm. "Keyfine bak, eğlen, dalga geç. Çok takılma."

Atlas tekrar mutfağa girdiğinde kafalarımızı ona çevirdik ve sustuk.

"Yağmur, içeride kızlara içkilerini doldurur musun? Ben de şu atıştırmalıkları götüreceğim."

Yağmur kafasıyla onayladıktan sonra hızlı adımlarla salona geçti. Atlas kâselere bir şeyler doldururken onu rahatsız etmemek için kenara çekildim. "Nasılsın?" diye sordu işini yapmaya devam ederken.

"Ben iyiyim, sen nasılsın asıl?" dedim gülmeye çalışarak. Ciddiye aldığımı düşünsün istemiyordum. Atlas kâseleri bir anlığına bıraktı ve bana döndü.

"Ben de seninle onu konuşacaktım." Gergin bakışları benimkilerle buluştu. "O akşam için çok özür dilerim aynı zamanda çok teşekkür ederim. Bende anksiyete bozukluğu var, söylemiştim sanırım sana daha önce. Panik atak da diyebiliriz belki. Ara sıra geliyor ve yokluyor böyle. İlla bir şey olmasına da gerek

yok. Denk geldiğin için özür dilerim. Eğlenmeye gittiğin geceni mahvetmiş gibi oldum biraz."

Kafamı hızlıca olumsuz anlamda salladım. "Olur mu öyle şey? Bana çok normal ve doğal geldi." diye yalan söyledim. "Sadece neyin seni rahatlatacağından çok emin olamadım. Bildiğim bir yöntem vardı, umarım işe yaramıştır."

"Yaradı elbette. Etrafında gördüklerini sayma numarasını beğendim." Güldü. "Tek başımayken de deneyeceğim. Gerçekten çok teşekkür ederim."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Şey... Yağmur'a söylemedin değil mi?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Sen söyleme dedin, ben de söylemedim. Bana bir şeyleri saklama konusunda güvenebilirsin." Bana garip bir bakış attı ve tekrar kâselerle ilgilenmeye döndü.

Yağmur saniyeler sonra elinde boş şişelerle tekrar mutfağa girdi ve şişeleri çöpe attı. Daha sonra Atlas'ın yanına gidip arkadan beline sarıldı. Atlas arkasını bile dönmeden yaptığı işe devam etti. Orada durmuş onları dikizliyor gibi hissettiğim için kendimi kötü hissettim. Aralarında bir şeyler konuşmaya başladıklarında mecburen salona geri geçtim ve tabureye tekrar oturdum. Onat maalesef hâlâ orada oturuyordu.

"Leyla, sen bir şey içmiyor musun?" diye sordu ben oturur oturmaz.

Olumsuz anlamda kafamı salladım. "Ben alkol almıyorum."

Bir anda tüm salon korkunç bir fikir beyan etmişim gibi bana baktı.

"Neden?" diye sordu karşıda oturan diğer çocuklardan biri.

Omuz silktim. "Özel sebepler diyelim," diye yuvarlamaya çalıştım.

"Hiç mi içmiyorsun yoksa bıraktın mı?" Soruyu soran Onat'a döndüm.

"Son bir senedir içmiyorum."

"Bugün özel bir gece, bir kadeh içebilirsin bence."

"Evet ya." Karşıda oturan kızlardan biri konuşmaya dahil oldu. "Hiç içmiyor olsaydın zorlamazdım ama bu akşam bizle beraber içebilirsin."

"Bence de," dedi diğer çocuklardan biri.

Geriye kalanlar da ısrar etmeye başladı.

"Gerçekten istemiyorum," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Atlas ve Yağmur içeri girdiğinde Onat, Yağmur'a döndü.

"Arkadaşını bu akşam bir kadeh içmeye ikna etmeye çalışıyoruz."

Yağmur meraklı gözlerle bana baktı, "Leyla, bir kadeh içebilirsin hakikaten. Bir şey olacağını sanmıyorum."

Bu kadar insan ısrar ederken içip içmemek konusunda kararsız kalmıştım. Bir kadeh kırmızı şarap belki de bu akşamki gerginliğimi de alır, Onat'a dayanma gücü de verirdi. Babam yüzünden kendimi yeterince dizginleyebiliyordum zaten.

"Peki, bir kadeh şarap içeyim o zaman." Yağmur mutlulukla hemen masada duran şişeden bana bir kadeh doldurdu ve uzattı.

Kokusu biraz midemi bulandırmıştı. Tadını bile hatırladığımdan emin değildim. Bir yudum aldığımda garip hissettim ama belli etmemeye çalıştım.

Akşamın ilerleyen saatlerinde topluca sohbet ediyorduk ama ben daha çok dinliyordum. Genelde benim ve Yağmur'un anlamadığı konulardan konuşuyorlardı, normal olduğunun da farkındaydık. Anlatılan hikâyelere gülmekle yetindik.

Onat yanımda o kadar fazla benimle sohbet etmeye çalışıyordu ki yerimi değiştirmek için sabırsızlanıyordum. Fakat maalesef Yağmur, Atlas'la beraber karşımdaki kanepedeydi, diğer herkes de yerlerini almıştı. Hiçbir bahaneyle ayağa kalkamıyordum.

Onat'a dayanabilmek için bir kadeh şarabım bittiğinde kendime bir tane daha doldurdum. Yağmur başparmağıyla onayladı, biraz da ona güveniyordum sanırım.

Saatler ilerledikçe müzik sesi ve kahkahalar artıyordu. Açıkçası ben de daha fazla gülmeye başlamıştım. Sohbetlerine Yağmur da ben de dahil olabiliyor hale gelmiştik.

"Çakmak oyunu oynayalım mı?" diye sordu Onat birden. Herkes gülmeye başladı.

"Çakmak oyunu ne?" Yağmur meraklı gözlerle bakarak sordu. Ben de ilk defa duyuyordum.

"Bu yaşa geldin hâlâ ergen oyunları peşindesin," dedi çocuklardan biri.

Onat duymazlıktan gelerek Yağmur'a döndü. "Hepimiz daire şeklinde oturuyoruz. Ortadaki şişeyi döndürüyoruz. Mesela sana ve bana geldi diyelim. Ben senin kulağına bir soru soruyorum ama soru burada bulunan insanlarla alakalı olmak zorunda. Soruyu sen ve ben dışında başka kimse duyamıyor. Sonra sen cevabını hangi isim olarak vereceksen, o kişinin önüne çakmak koyuyorsun. Daha sonra sen ve ben taş, kâğıt, makas oynuyoruz. Eğer sen kazanırsan soruyu asla söylemiyoruz ve kimse bilmiyor. Eğer ben kazanırsam, soruyu sesli bir şekilde söylemek zorundasın."

"Ben bunu oynayamam," dedi Yağmur hızlıca.

Herkes Yağmur'a ısrar etmeye başladığında gerildim. Açıkçası ben de oynayamazdım, üstelik buradaki kimseyi tanımıyordum. Nasıl onlar hakkında soru üretip cevap verebilirdim ki?

Ortamdaki sorun çıkaran kız olmayı göze alamadığım için mecburen orta sehpa etrafına dizildik. Onat her zamanki gibi yanımdaydı, şişeyi çevirdi.

Gruptaki çocuklardan ikisine denk geldiğinde birbirlerine bakıp kahkaha attılar. Çocuk diğerinin kulağına soruyu sordu ve diğeri de gruptaki kızlardan birinin önüne çakmağı koydu. Taş, kâğıt, makasta da cevaplayan çocuk kazandığı için cevabı duyamadık. Kızlar söylenmeye başladı.

Birkaç el bana hiç dokunulmadan oyun oynanmaya devam etti. Sonunda şişe bende ve Atlas'ta durdu. Atlas bana soracaktı. Bir an göz göze geldik. Atlas yüzünde muzip bir ifadeyle sırıttı. Ben de ona karşılık verdim.

Masanın karşısından bana doğru yaklaşınca ben de biraz hareketlendim. En sonunda masanın üstünde kafalarımız buluştuğunda kulağıma doğru eğildi.

"Burada..." dedi biraz duraksayarak. "... hiç tanışmamayı dilediğin biri var mı şu an?"

Son günlerde yaşadığım her şeyi biliyormuş veya zihnimi okuyormuş gibi sorduğu soru karşısında bir an afalladım. Barlas ve Ecmel Hanım'da da bu tarz şeyler yaşamıştım, acaba ben dışarıdan düşündüğüm her şeyi çok belli ediyordum da haberim mi yoktu?

Ondan biraz uzaklaştım, birkaç saniye sessiz kaldık.

Bu sorunun cevabı çok belliydi fakat yapacağım şey oldukça riskliydi. Soruya cevap vermeden önce yanımda duran kadehi bir anda kafama diktim. Yağmur gözlerini irice açarak bana baktı. Elimle ona iyiyim işareti yaptım.

Çakmağı aldım ve Atlas'ın önüne koydum. Bu sorunun cevabını sadece o ve benim bilmemiz yeterliydi. Bu yaptığım hareketten ne sonuç çıkaracağıysa ona bağlıydı. Bir anda bende gelişen bu cesaret karşısında ben de şaşırmıştım.

Atlas bir bana bir önündeki çakmağa baktı. Yüzünden herhangi bir ifade okuyamıyordum. Çakmaktan sonra tekrar bana baktığında yüzünde gülümsemeye dair bir iz göremedim, sinirli de görünmüyordu. İfadesiz bir suratla bana bakmaya devam etti. Daha sonra taş, kâğıt makas için elini hazırladı.

Ben de herhangi bir tepki göstermeden elimi hazırladım. Gözünü benden ayırmıyordu, ben de ayırmadım. Tek isteğim bu sorunun sesli biçimde tekrarlanmamasıydı çünkü Yağmur'a, hatta diğer insanlara da nedenini açıklayamazdım. Bu riski aldığıma inanamıyordum.

Taş.

Makas.

Kâğıt.

Son hamlemizde Atlas bir anda ellerimize baktı ve benim seçimimi gördükten sonra salise farkıyla kararını verdi.

Ben kâğıt yapmıştım o taş. Resmen benim seçimimi görmeyi beklemiş ve ona göre davranmıştı. Bunu fark etmemem imkânsızdı ama benim dışımda fark eden yoktu.

Gözlerimle ona teşekkür ettim, anladığından emin değildim.

"Neye Atlas dedin ya?" diye sordu Yağmur gülerek. "Çatlarım ben."

Parmağımı dudağıma götürerek sus işareti yaptım. "Sonra söylerim."

Atlas'la aramızda bir gerginlik oluştuğunu hissettim. Ne o konuşuyordu oyun boyunca ne ben. İkimizin de bir anda keyfi kaçmış gibiydi. Dayanamayıp kendime bir kadeh şarap daha doldurdum. Yağmur bunu görünce masanın karşısındaki yerinden kalktı ve yanıma gelip kulağıma eğildi. "Uzun süredir içmiyorsun, çok hızlı içtin. Çarpacak birden, yavaş iç."

"Bir şey olmaz, iyiyim ben," dedim bir yudum daha alırken. "Bir şey hissetmiyorum, bence alkol bende etkisini yitirmiş."

Oyun devam ederken kahkahalar havada uçuşuyordu. Bir sonraki elde şişe yine Atlas'ta durdu. Karşısındaki çocuk, kulağına eğilip sorusunu sordu ve Atlas, cevap olarak çakmağı aniden benim önüme koydu. Soruyu soran çocuk kafası karışık bir halde önce bana sonra ona baktı. Biz de yine gerginlik içinde birbirimize baktık. Bana bakarken gülmüyor ya da sinirli de görünmüyordu sadece manasız bir tansiyon artışı hissediyordum.

Taş, kâğıt, makas oynadılar ve çocuk kazandığı için soru açığa çıkmadı.

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Soruyu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Benim yaptığım tarzda bir soruya cevap vererek aklınca intikam mı almıştı acaba bana sinirlenip? Nasıl öğrenebilirdim ki?

Oyun devam ederken bir türlü konsantre olamadım. Atlas'ın cevabının "ben" olduğum soruyu düşünmekten başka bir şeye odaklanamıyordum. Bu sürede elimdeki kadehten çok hızlı içtiğimi fark ettim.

"Kendime bir su alayım," dedim kalabalığa ve ayağa kalktım. Ayağa kalktıktan sonraysa hiç de iyi olmadı.

Bir anda başım felaket dönmüştü. İnsanlara belli etmemeye çalışarak yavaş adımlarla mutfağa yöneldim. Eğer şu an başımın döndüğünü öğrenirlerse bana gülmekten ölürlerdi muhtemelen çünkü hepsi benim bin katım içmişti ve keyiflerinin yerine gelmesi dışında hiçbir etkisi olmamıştı üstlerinde.

Mutfak tezgâhına yaslandım ve kafamı aşağı tutarak kendime gelmeye çalıştım. Kafamı aşağıda tutmak çok da iyi bir fikir değildi, bu sefer midemi bulandırıyordu. Yüzüme su çarpmak istiyordum ama makyajımın bozulmasından korkuyordum. Hâlâ bunu düşünebildiğime inanamıyordum.

Mutfak kapısında birinin varlığını hissettiğimde kafamı kaldırıp baktım.

"Yalpalıyorsun gibi geldi bana biraz."

Karşımda Onat'ı görünce istemsiz olarak omuzlarım düştü ve kafamı çevirdim.

"Hayır, iyiyim." dedim sert bir tavırla.

"Su vereyim sana istersen. Çok hızlı içtin birden, neye uğradığımı şaşırdım." Birden anlamsız bir kahkaha attı. Bu sefer kibarlık olsun diye gülemeyecek kadar yorgun hissettim kendisine karşı.

"Ben alırım, sağ ol," dedim başımdan savmaya çalışarak.

Onat yaslandığım tezgâha yaklaştı ve yüzüme eğilerek önüme düşen saçları kulağımın arkasına atmaya çalıştı. Kafamı sağa çevirerek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Yardım etmeye çalışıyorum," dedi soru sorar gibi. Dünyanın en anlamsız tepkisini vermişim gibi bir tonlama vardı sesinde.

"Yardım edilecek bir şeyim yok. Geç içeri sen, geliyorum."

"İstersen yatıralım seni içerideki odalardan birine."

Derin bir iç çektim. "Ben su alıp salona geçeyim en iyisi." Ondan uzaklaşıp bardaklara uzanacakken içeri biri daha girdi.

"Her şey yolunda mı?" Kafamı çevirdiğimde Atlas'ı gördüm. Garip bir şekilde içimin rahatladığını hissettim.

"Yolunda değil bence, çok sarhoş baksana," dedi Onat kahkaha atarak. Kısık gözlerimle ona baktım, o komik değildi ben de sarhoş değildim. "Su vermeye geldim ben de ona."

Atlas da gülmeyince Onat'ın bir anda yüzü düştü. "Su olmaz, ben ona bir kahve yaparım şimdi." dedi Atlas ve Onat'ı durduğu yerden itekleyerek aramıza girdi. Bardakları çıkarmaya başladı.

"Gerek yok, hiç kahve istemiyorum. Ben iyiyim zaten," diye Atlas'ı ikna etmeye çalıştım.

"Kahve yapmakta ne var? İki dakikalık iş. Onat sen geç içeri."

Onat omuz silkip umursamaz bir tavırla mutfaktan çıkınca tekrar Atlas'a döndüm ve kolunu tuttum. "Gerçekten kahve istemiyorum, sarhoş da değilim."

Atlas bardakları bırakıp hızlıca bana döndü. "Rahatsız mı ediyor seni?" Sesinde herhangi bir tonlama fark edemedim, altında yatan duyguyu anlayamamıştım.

Bu soru karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Arkadaşını ona ispiyonlamak iyi bir fikir miydi emin değildim. "Sorun yok," diyebildim sadece.

"Rahatsız ediyorsa söyleyebilirsin." Bu sefer tonlaması biraz daha sinirli çıkmıştı. Hemen başka şeylere yormayacaktım. Sonuç olarak onun arkadaşının, sevgilisinin arkadaşını rahatsız etmesi elbette hoşuna gitmezdi.

"Biraz garip biri," demekle yetindim. Daha fazla bir şey söyleyemezdim, aleni bir saygısızlığı olmamıştı sonuçta bana karşı.

Atlas kafasıyla onayladı ve kahve bardağı çıkardıktan sonra kahveye yöneldi. "Gerçekten içmeyeceğim, daha kötü olursam içerim. Şu an gerçekten iyiyim."

Atlas kafasını çevirip beni baştan aşağı süzdü. "Uzun süredir içmiyorsun, biraz yavaş git istersen. Senin için söylüyorum, iyiyim diyorsan iyisindir."

Sesinde hafif bir soğukluk seziyordum, benim de çok sıcak olduğum söylenemezdi. Kafamla söylediklerini onayladım. Tam salona geri geçecekken kolundan tutup onu durdurdum.

"Hangi soru için çakmağı benim önüme koydun?"

Atlas sessiz kaldı, kolunu da çekmedi. Sonrasında dudakları yukarı kıvrıldı ve gülümsedi. "Senin sorun kadar negatif değildi."

Arkasını döndü ve mutfaktan çıktı. Derin bir iç çekip saçlarımı düzelttim. Salona doğru adım atacakken başımın tekrar döndüğünü hissettim. Biraz gözlerimi kapatıp dinlenmek belki de bana iyi gelirdi.

Yavaş adımlarla salona döndüğümde oyuna ara vermişler, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Yerime geçecekken Onat'ın yanına Atlas'ın oturduğunu fark ettim. Bir an ayakta duraksadım. Yağmur'un yanı boştu. Şaşkınlıkla Yağmur'un yanına geçtim ve oturdum. Beyin fonksiyonlarım aldığı sinyallerden dolayı düzgün çalışmayı bırakmış gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Yağmur kulağıma doğru. Endişeli gözlerle bakıyordu. Elimi elinin üstüne koyup sıktım.

"İyiyim."

Akşamın ilerleyen saatlerinde Onat yüzünden oyuna biraz daha devam edildi. Beni şaşırtacak ya da düşündürecek herhangi bir durum daha olmadı. Şişe bana geldikçe tanımadığım insanlar hakkında yargıda bulunmak ve çakmağı onlar önüne koymak zorunda kalmak hariç.

Bu süreç içinde bir kadeh daha içtim ve artık kendimde değildim. Düzgün düşünemiyor, etrafımdaki hiçbir şeyi olduğu gibi algılayamıyordum. Artık sarhoşluğum dışarıdan görülebilecek düzeydeydi. Büyük hareketlerim, yüksek sesim yoktu ama bakışlarımdan ve yürüyüşümden normal olmadığım her şekilde anlaşılıyordu.

Yağmur beni masaj koltuğunu anımsatan bir koltuğa yatırdı ve bacaklarımı öne doğru uzattı. Yürüme eylemini elimden geldiğince az icra etmek istiyordum. Müzik sesini ve insan konuşmalarını bile bir süre sonra duymamaya başlamıştım.

Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değilken bir ara Onat yanıma geldi ve benimle konuşmaya çalıştı. Saniyeler içinde Atlas'ın onu tutup yanımdan uzaklaştırdığını fark ettim. Belki biraz kestiririm umuduyla gözlerimi kapatıyordum ama uyuyamıyordum. İşin içinden çıkılmaz bir döngüye girmiştim. Bir ara Yağmur bana kahve getirdi ve bir nebze de olsa kendime geldim.

Saatin geç olduğunu düşündüğüm dakikalarda insanlar yavaş yavaş evden ayrılmaya başladılar. Hepsiyle elimden geldiğince el sıkıştım ama çok da hareket edemiyordum. Birkaç dakika içinde ayaklanmaya kalktığımda Yağmur yanımda bitti.

"Nereye?" diye sordu panikle.

Koltuk kolundan destek alıp ayağa kalkmaya çalıştım. "Ben de artık eve gitmeliyim," dedim dilim döndüğünce. Yağmur beni omuzlarımdan bastırarak tekrar oturttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu halde eve gidemezsin. Biz burada kalıyoruz."

Anında kafamı olumsuz anlamda sallamaya başladım. "Hayır, gideceğim."

"Evin zaten çok yakın, yarın sabah beraber gideriz. Seni bu halde bırakmam." Bana biraz daha yaklaştı. "Ayrıca annen, babandan sonra bir de seni böyle görürse evde kopacak kıyameti düşünemiyorum."

Haklıydı ama gerçekten burada kalmak istemiyordum. Planda bile yoktu ve Atlas sevgilisinin sarhoş arkadaşına sahip çıkmak zorunda değildi.

"Ayrıca," diye konuşmaya devam etti Yağmur, "Atlas'ın bir arkadaşı daha kalıyor. Yani tek kalacak kişi sen değilsin, için ra-

hat olsun. Gerçi başkası kalmasa bile umurunda olmaması lazım ama seni tanıdığım için söylüyorum."

"Onat değil, değil mi?"

Yağmur gülerek kafasını salladı. "Yok, o gitti. Mesajı almıştır artık herhalde."

Sesli bir şekilde oflayarak kafamın içinde dönmekte olan salona baktım. "Ben nerede yatacağım?"

"Bir oda daha var." Atlas insanları kapıdan yolcu ettikten sonra salona girdi. "Bence sen şimdiden git ve yat. Başka da bir şey düşünme."

Özür dileyen gözlerle bir Yağmur'a bir Atlas'a baktım. Aslında yaptığım dışarıdan bakıldığında fazlaca anormal bir davranış değildi ama ikisinin arasına daha fazla girmek istemiyordum.

Yağmur koluma girerek beni ayağa kaldırdı ve yavaş adımlarla Atlas'ı odaya kadar takip ettik. Işığı hiç açmadan direkt beni geniş bir yatağa yatırdılar. Yağmur üstüme bir pike örttü ve eğilip yanağımdan öptü.

"Kendini kötü hissedersen bana seslen."

Kafamla onayladım ve onlar odadan çıktıktan sonra gözlerimi kapadım.

***

Duyduğum bir sesle gözlerimi tekrar açtım. Etraf karanlıktı ama siyah görüntü bile hâlâ roller coaster etkisi yaratarak başımı döndürüyordu. Ne olduğunu ve nerede olduğumu algılamaya çalıştım.

Tekrar bir kapı tıklatması duydum. Yavaşça kafamı kaldırıp arkama baktım. Ses çıkarmadığım halde kapı hafifçe açıldı ve birinin gölgesini gördüm.

"Uyandırdım mı?" Fısıldayan sesin kime ait olduğunu bir anlığına düşündüm. Aklım Onat'a kaymıştı ve geri geldiğini düşünmeye başlamıştım. Kaşlarımı çatarak kim olduğunu anlamaya çalıştım. "Atlas ben."

Yine iç sesimi duymuşçasına cevap vermesine ürpermiştim. "Uyanığım," dedim yarım yamalak. Yatakta doğrulmaya çalıştım.

Atlas içeri girip hafif yatağa doğru yaklaştı. "Seni kontrol etmeye gelmiştim, uyuyamamışsındır diye düşündüm."

"Çalışıyorum." Aslında uyumuştum, uyuduğumu düşünüyordum. Zaman algımı yitirdiğim için ne zamandır buradaydım haberim de yoktu. Boğazımı temizledim ve yatakta tamamen oturur konuma geldim. "Saat kaç?"

"Üçe geliyor."

Saat kaçta buraya geldiğimden bile haberim yoktu. Elimi başıma koydum ve gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Baş dönmem bir türlü düzelmiyordu. "İyi misin?" diye sordu tekrar fısıldayarak.

"Başım biraz kötü," diye yalan söyledim. Keşke biraz kötü olsaydı. Atlas'ın sesiyse o kadar boğuk ve uzaktan geliyordu ki onu anlamak için tüm beyin gücümü vermem gerekiyor gibi hissediyordum.

"Sana giyecek rahat bir tişört vesaire getirebilirim. Rahat mısın?"

"Yok, gerek yok," dedim hızlıca. Üstümde ne olduğunu hissetmiyordum bile. Atlas ayaktayken arkasını döndü ve aralık olan kapıyı hafifçe örttü. Kalbimin atmaya başladığını hissettim, o kadar mı kötü görünüyordum?

"Yağmur nerede?" diye sordum sesim çıktığı kadar.

"Uyuyor." Kapıyı kapadıktan sonra gelip bir anda yatağa oturdu. Aramızda bir kişinin daha oturabileceği mesafe vardı ama kalbimin fazlaca kan pompaladığını hissedebiliyordum. Karanlıkta Atlas'ın yüzünü de ne yaptığını da tam seçemiyordum. Karmakarışık bir durum içinde gibiydim.

"Ben de yatmadan önce sana bakmaya geldim. Çok uykum da yok, uyanıksan konuşuruz senin de kafan açılır diye düşündüm."

Resmen içeri girip beni uyandırmıştı ama iyi niyetle yaptığını söylediği için çok da kızmadım.

"İyi yapmışsın," dedim gülümsemeye çalışarak. "Zaman ve mekân algım şu an çok iyi değil. Ne kadar süredir buradayım bilmiyorum."

"Bir buçuk saate yakın süre geçti." Biraz duraksadı. "Çok hızlı içtin, fazlaca uyarıp keyfini de bozmak istemedim."

"Yağmur da uyardı zaten, benim hatam. Neyime güvenip böyle yaptım bilmiyorum." Kendi kendime güldüm. "Hep babamdan şikâyet ederdim, şu an onun aynısıyım."

"En azından komalık değilsin," dedi gülerek. Kendimi zorlayarak gülmeye çalıştım.

"Bunu bir alışkanlık haline getirirsem sonum ona yakındır."

"Sanmıyorum," dedikten sonra bir süre sessiz kaldık. "Neden o soruya o cevabı verdin?" diye sorarak sessizliği kırdı.

Kafam karışmıştı, "Hangi soru?" dedim kafamı havada tutmaya çalışırken.

"Neden benimle tanıştığına pişmansın?"

Şu an bu konuyu konuşmanın hiç ama hiç sırası değildi. Ne verecek bir cevabım vardı ne de o cevabı kafamda kurgulayacak gücüm. Şu anda beni üzecek, günlük hayatımda yeterince kurt gibi içten içe beni yiyen hiçbir konuyu düşünmek istemiyordum.

"Bu konuyu şu an konuşabilecek durumda olduğumu sanmıyorum." Başarılı olduğumu umarak kısa kesmeye çalıştım.

"Hangi konu?" diye üsteledi. "Konuşulması gereken bir konu mu var?"

Gözlerimi kısıp onu görmeye çalıştım. "Sen neden böyle bir soru sordun peki?"

Atlas omuz silkti. "Sorum çok normaldi bence."

Kendi kendime küçük bir kahkaha attım. Kafam istemsizce geriye gitti. "Sorun normal falan değildi."

"Neresi normal değildi?" dedi gülerek. "Başka ne tarz bir şey sormamı bekliyordun ki?"

"Bilmem." Düşünüyor gibi bir taklit yaptım. "Sence bu odadaki en aptal kim, en nefret ettiğin kişi kim, en komik kişi kim tarzı bir soru sorabilirdin."

Atlas sesli bir şekilde ofladı. "En sevdiğiniz rengi de sorsa mıydım?"

Tekrar sesli bir kahkaha attığımda Atlas sessiz olmam için bana işaret yaptı. Elimle ağzımı kapadım. "Kendi sorunun bu saydıklarımdan daha akıllıca ve klişe olmadığını mı düşünüyorsun?"

"En azından derin ve anlamı olan bir soruydu."

"Daha yeni tanıştığım insanlarla tanıştığıma pişman olabileceğim derinlikte değildi. Kendimizi kandırmayalım Atlas." Ona

doğru biraz yaklaştım. "Ne duymak istediğin için bu soruyu sordun?"

O da bana yaklaştı. "Önce sen soruma cevap ver. Neden o sorunun cevabı benim?"

Göz göze geçirdiğimiz birkaç saniye sonra tekrar geriye yaslandım. "Sen bu soruyu sordun çünkü cevabının kendin olup olmadığını merak ediyordun." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Beni aptal yerine koyma."

"Alakası bile yok." dedi Atlas gülmeye çalışarak. "Ben belki Onat'tan rahatsızsındır diye anlamaya çalıştım orada."

"Direkt yüzüme de sorabilirdin, ki sordun da zaten."

Gözlerimi devirdim ve sesli şekilde nefes verdim. "Senin o soruyu sorma amacın neyse benim de senin adını verme amacım aynı Atlas."

Cesaret hapı yutmuşçasına verdiğim cevaplar umarım beni yarın sabah pişman etmez diye düşündüm. Ama şu an yarını bile düşünmeye mecalim yoktu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Belki de babam bu yüzden içiyordu. Mide bulantısı ve baş dönmesi harici hiçbir şey düşünemediğin için dertlerin bir an olsun unutuluyor gibiydi.

"Peki," diye tekrar konuşmaya başladı, "bu gece mutlu muydun?"

"Mutluluk tanımına bağlı. Senin tanımına uyar mı bilemem." Yine kendi kendime güldüm.

"Bilmem," dedi omuz silkerek. "Sence mutluluk ne?"

Biraz düşündüm. "Çok zor bir soru..." Parmaklarımı birbirine geçirerek gözlerimi tavana diktim ve saçmalamadan konuşmanın bir yolunu aradım. "Bence mutluluk bulaşıcı bir şey ama insandan insana değil. Böyle daha çok..." Elimle göstermeye çalıştım. "... Parmaklarımda bir karıncalanma olarak başlıyor, tıpkı endişeli olduğumda hissettiğim gibi ama endişe verici olmak yerine..."

Bir anda duraksadım ve dehşet içinde donakaldım. Ben şu an neredeydim?

Bu anı daha önce yaşamış mıydım? Hayır, bu anı daha önce görmüştüm! Tam burada, bu yatakta, ikimizi!

Kafamı hızlıca soluma doğru çevirdim. Kendimi tam da bu açıdan izliyordum, izlemiştim! Karanlıkta hiç kimseyi görmü-

yordum ama oradaydım! Korku ve endişe içinde karşımdaki karanlığa doğru baktım.

Atlas da kafasını baktığım yöne doğru çevirdi. Nefesim hızlanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Atlas endişe içinde.

Kafamı yavaşça Atlas'a geri çevirdim. Derin bir nefes aldım, tedirgin hissediyordum. "Yok bir şey, biri geliyor sandım da."

Kafamı toparlamaya çalıştım. Hayal mi görüyordum kafamda bir şeyler mi kuruyordum anlamakta zorlanıyordum. Tek anlayabildiğim kendimi daha önce bu yatakta gördüğümdü. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etmeye çalıştım. "... Endişe verici olmak yerine, böyle sıcak bir duygunun... İçimden sıcak bir okyanus dalgası gibi geçtiğini hissediyorum. Dalga kaybolurken, onun nazik dokunuşunun hatırasının tadını çıkarmak gibi... Kumsalda geçirilen zamanın keyifli çağrışımı ya da. Kumda yürümeyi, konuşmayı, gülmeyi, şakalar yapmayı... O günleri çok severdim."

Mutluluk hissini o kadar özlemiştim ki bir an kendimi eski günlerdeki gibi Deren'le Marmaris sahilinde hissettim. Nasıl da aklımızda tek bir problem olmadan sorunsuzca eğlenebiliyorduk? Kendime ve o anların kıymetini bilemediğime inanamıyordum.

Atlas yüzünde hafif bir tebessümle beni dinledikten sonra konuşmaya başladı: "Eğer bu akşam bunları hissettiysen iyi bir iş başarmışım."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Yakınından bile geçemez."

"Bu akşam sana bunları hatırlatmadıysam bile şu an bu soruyu sorarak hatırlatmış oldum. Bu da başarı sayılmaz mı?"

"Fazla bir özgüven," dedim gülerek.

"Peki sence özgüven nedir?" diye sordu flörtöz bir ses tonuyla. Kafamı kaldırmaya çalıştım, neredeyse kopup yatağa düşecekti. Ben o haldeyken bile öyle bir ses tonu kullanmıştı ki kafam istemsizce kendini toparladı.

Biraz utangaç bir tavırla güldüm, ona bakmamak için gözlerimi tekrar aşağı indirdim. "Başarısız olduktan hemen sonra kendine inanmak," dedim soru sorar gibi. "Sence?"

Atlas bir anlığına duraksadı ve karanlıkta bile içime işleyecek düzeyde gözlerimin içine baktı "Bence şu an seni öpmek."

Atlas hızlıca bana doğru yaklaştı ve içimde adeta bir şey patladı.

Öpücüğün o anında aramızdaki açıklayamadığım şey parlayan bir alev topu haline geldi ve kulaklarımda büyük bir gürültüyle patladı. Heyecanım o kadar büyüktü ki kulaklarım duymaz haldeydi.

Saf ve savunmasız benliğim bir anlığına Atlas'ın koruyucu kozasında kayboldu. Saf mutluluk ruhuma bir ışık huzmesi gibi çöktü ve bana uyanık olduğumu hatırlattı.

Her geçen saniye görünmeyen bir acımı, kuşkumu, kaygımı silip süpürürken kafamda tasarladığım hayat bulanık ve belirsiz olarak var olmayı bıraktı.

Mutlu hissettim. Gerçekten mutlu. Sıcak bir okyanus dalgası gibi, kumsalda yürümek gibi, yaz yağmuru gibi...

Sonra bir anda kendime geldim.

Gözlerimi açtım ve hissettiğim tüm duygular, baş dönmem, karnımdaki kelebekler, ellerimdeki uyuşma tamamen gitti. Kalbim hızını belki de beş katına çıkardığında hızlıca geri çekildim ve var gücümle Atlas'ı geriye doğru ittim. O kadar hızlı ittim ki yatağın diğer tarafına doğru neredeyse devrilecekti.

Şok içinde birkaç saniye kalakaldım.

"Git!" dedim kafamı kaldırmadan. Onunla göz göze gelmek istemiyordum.

Atlas hareket etmedi. Hiçbir şey söylemedi, yapmadı da. "Git!" diye tekrarladım sesimi çok da yükseltmemeye çalışarak.

Atlas yatakta yavaşça hareketlendi ve sonunda ayağa kalktı. Hâlâ utancımdan ona bakamıyordum.

"Bunu yaptığım için beni suçlayamazsın," dedi sessizce ayaktayken.

"Odana git!" Sertçe emir verir gibi konuşmaya çalıştım, yüzüne bakmıyordum.

Atlas birkaç saniye daha durduktan sonra hızlıca arkasını döndü ve odadan çıktı.

Elimle alnıma sertçe vurup kendimi geriye attım. Hissettiğim şeyi tarif etmem mümkün değildi. Pikeyi tüm yüzümü kaplayacak şekilde yukarı çektim ve uyumaya çalıştım.

12. BÖLÜM

Gün aydınlanana kadar uyuyamadım.

Gözüme bir damla uyku girmemişti. Göğsümün tam ortasında boğucu, ağır bir yük vardı. Ağırlık yüzünden nefes alamıyor, boğulacak gibi oluyordum. Sık sık nefes alabilmek için elimi boynuma götürdüğümü fark ettim tüm gece. Karla kaplı sessizlikte çıkan gürültülü fırtına, istenmeyen bir takvim uyarısı, güzel bir şarkı söylerken gelen boğaz ağrısı, sahil kumu ile dolu ayakkabı, büyümüş göze nüfuz eden parlak bir ışık gibi beni rahatsız ediyordu bu his. Şu an bununla yaşamamak için uzun ve sessiz bir uykuya dalmayı tercih ederdim ama bir paradoks gibi aynı his gözlerimi kapamamı da engelliyordu.

Tüm gece bir gözümün tetikte bir şekilde kapıda beklemesinden sonra gün tamamen aydınlanınca hızlıca yattığım yataktan kalktım ve olabildiğince sessiz şekilde kapıyı açıp dışarı çıktım. Dış kapıyı açmadan önce utanç duygusuyla sağımı ve solumu kontrol ettim, sanki herkes ne yaptığımı biliyordu. Salonda uyuyan birilerini gördüm, fazla detaylı incelemek istemeden kapıdan çıktım ve koşar adımlarla apartmandan indim.

Dışarı çıktığımda serin hava yüzüme vurdu. Eve doğru yürürken kendime gelmeye ve olanları sindirmeye çalışıyordum ama başarılı değildim. Kendime inanamıyordum, göz göre göre, ne olacağını bile bile yaptığım şeye inanamıyordum. Onu öperken anlık hissettiğim duyguya inanamıyordum, bu kadar iğrenç biri olduğuma inanamıyordum.

Kendimi yanlarından geçtiğim duvarlara atıp kafamı yüz kere vurmamak için içgüdülerimle savaşarak eve geldim ve ses-

sizce dış kapıyı açıp odama geçtim. Hafta sonu olduğu için hem evdekiler uyuyordu hem de benim işim yoktu.

Üstümü çıkarmadan kendi yatağıma girdim ve cenin pozisyonunda düşünmeye başladım. Beynim bir saniye olsun susmuyor, o an gözümün önünden gitmiyordu. Yağmur'a bunu yaptığım için kendimi sonsuza dek affetmeyecektim. Bir de aptal gibi bu anı değiştirebileceğimi düşünmüştüm, hiçbir şey yapmayarak. Atlas kapıyı çaldığı an anlayıp onu geri yollamam, uyuyor taklidi yapmam gerekirdi. Ama aptal bir çocuktan kurtulmak, ortama uyum sağlamak için bir anda içki içmeye karar vermiştim. Bu kadar aptal oluşuma o kadar sinirleniyordum ki derin bir nefes alarak yatakta diğer tarafa döndüm. Gerçekten aklımı kaçırmak üzereydim.

Kendimi zorlayıp bir şekilde uyuyakaldıktan neredeyse sekiz saat sonra telefon sesiyle gözlerimi geri açtım.

Gözkapaklarım geri kapanmak için güçlü bir savaş verirken kafam karışık halde etrafıma baktım. Nerede olduğumu ve saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hava hâlâ aydınlıktı, kendi odamda mıydım bir süre anlamaya çalıştım.

Kendime geldikten sonra kaşlarımı çatarak başucumda duran telefonumu elime aldım ve ekrana baktım.

Atlas arıyordu.

Şiddetli bir kalp çarpıntısıyla bir anda yerimde doğruldum. Midem bulanmaya başlamıştı. Bir şey mi olmuştu? Yağmur mu öğrenmişti? Neden beni arıyordu?

Kalbimin atışını yavaşlatabilecekmişim gibi elimi göğsümün üstüne götürdüm. Derin nefesler aldım. Açmamaya karar verdim. Şu an, onunla hiçbir şekilde konuşmak istemiyordum, ne konuşacağımı da bilmiyordum zaten. Olabilecek en mantıklı durum bir daha onunla asla görüşmemek olurdu. Yağmur'a da bir şekilde bahane bulurdum, her an beraber olmamıza gerek yoktu zaten. Gerekirse evden çıkmazdım.

Ben bunları düşünürken telefon sustu. Atlas'ın çağrısı cevapsız aramalara düştüğünde ekrana baktım. Yağmur'dan ya da herhangi birinden korkutucu bir mesaj yoktu, bu da demek oluyordu ki bir problem yoktu. Ama yine de Atlas'ın beni aramasını hiçbir durum mantığa sığdıramazdı.

Saniyeler sonra ekranıma Atlas'tan bir mesaj düştü. Panik içinde kilidi açtım.

Müsait olduğunda konuşabilir miyiz?

Ne hakkında konuşacaktı ki benimle? Konuşacak hiçbir şey yoktu. Sadece bu olay hiç yaşanmamış gibi hayatımıza devam etmeli ve bir daha asla yan yana gelmemeliydik, olması gereken tamamen buydu.

Mesajına cevap vermedim ve kendimi yatağa doğru bıraktım. Derin bir nefes verdim. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Hem dün gecenin çok kötü geçmesi hem doğru düzgün uyuyamamam yaşadıklarımın gerçekliğini sorgulatmaya başlamıştı. Rüya görüp görmediğimi ayırt edemiyordum veya nerede olduğumu.

Kendime gelmem gerekiyordu ama yerimden hiçbir şekilde kalkmaya gücüm yoktu. Yine eskiye dönmeye başladığımı hissettim.

Telefonum elimde tekrar titrediğinde hızlıca gözlerimi ona çevirdim.

Kapının aşağısındayım. Sadece iki dakika konuşabilir miyiz?

Büyük bir panikle tekrar yerimde doğruldum. Kalbim tekrar büyük bir hızla atmaya başlamıştı. Hangi kapının aşağısındaydı? Benim kapımın mı? Ne hakla ve ne cüretle babama yardım etmek için geldiği evi bu amaçla hatırlayıp kafasına buyruk gelmeye kalkardı?

Hangi evin? diye aptalca bir soru sordum. Yağmur görebilirdi, neden böyle bir risk alıyordu?

Ayrıca Yağmur'un beni bugün hiç aramaması da çok garipti aslında. Beni sarhoş uyutmuş, sabah da evden çıkışımı görmemişti. Normalde mutlaka iyi miyim diye arayıp sorması gerekirdi. İçime bir kurt düşmüştü. Sakinleşmek için derin nefesler almaya çalıştım.

Senin evinin.

Panik içinde yataktan kalktım ve odamın ortasında öylece dikilmeye başladım. Beynim çalışmayı bırakmış, bir yerlerden komut bekliyor gibiydi. Acaba Yağmur öğrenmişti de onu mu söylemek istiyordu? Hem Yağmur'un aramaması hem de beni inatla görmek istemesi bununla alakalı olabilir miydi?

Daha fazla düşünce denizinde boğulmadan odamdan ayrıldım ve içeride kim var kim yok bakmadan evden çıktım. Hızlıca merdivenleri indim ve apartman kapısını açtım.

Atlas gerçekten de kapının önünde duvara yaslanmış halde bekliyordu.

Kafasını bana çevirdiğinde gerginlikten midem bulanmaya başladı. Panik içinde saçlarımı kulağımın arkasına aldım, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Buraya geldiğim için kusura bakma, diğer türlü benimle konuşmayacağını biliyorum."

Tamamen bana dönmüş yorgun bakışlarla gözlerime bakarken kafamı başka yöne çevirdim.

"Bence konuşmamızı gerektirecek bir durum yok," dedim hızlıca. "Bilmem gereken bir durum yoksa tabii." Kısacası Yağmur'la alakalı bir şey söylemeyecekse benden uzaklaşmasını ima etmeye çalıştım.

"Bilmen gereken bir durum var." Duyduğum an kafamı anında ona geri çevirdim. Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde yerinden çıkacak kalbimi göz ardı etmeye çalışarak ona baktım. "Ama benim de bilmem gereken bir durum var."

"Neden bahsediyorsun?" dedim sertçe.

Atlas derin bir nefes alıp ellerini eşofmanın ceplerine geçirdi. Bir bana bir yere bakıp duruyordu.

"Öncelikle eğer dün seni rızan olmadan bir şeye zorladıysam özür dilemeye geldim." Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki rızam dışı olmadığını ikimiz de adımız kadar iyi biliyorduk. Özrünü kabul edersem kendisine olmaması gereken bir yafta yapıştırmış, kabul etmezsem de istemediğim bir itiraf gerçekleştirmiş olacaktım. O kadar doğru bir yerden kurmuştu ki cümleyi diyecek tek bir kelime bulamadım.

Sessiz kalmaya devam ettim ve gözlerimi kaçırdım. Atlas'sa inatla benimle göz teması kurmaya çalışıyordu.

"Sana istemediğin bir şey mi yaptırdım?" diye tekrarladı sorusunu.

Gerginlikle parmaklarımla oynamaya başladım. "Uzun zaman sonra ilk defa içki içtiğim için mantıklı düşünme yetimi kaybettim. O yüzden farkında olmadan bir şeyler yapmış ve söylemiş olabilirim. Senin zorlamanla alakalı değil," diyerek politik

bir cevap vermeye çalıştım. Kendisinin beni zorladığını söylemem ona haksızlık olurdu ama ilk hamleyi her şekilde o yaptığı için suçlanması gereken ilk kişi de gözümde yine oydu.

"Sana mantıklı gelmeyen bir şey yaptın yani?"

"Evet."

Atlas biraz sessiz kalarak yere bakmaya devam etti.

"Burası mantıksız diyor," dedi eliyle kafasını göstererek, "burası da mı aynısını söylüyor?" diyerek kalbini işaret etti.

Sesli bir şekilde alay edercesine güldüm ve gözlerimi devirdim. "Film mi çekiyoruz?"

"Hayır, hayır!" Ciddiyetini bozmadan bana doğru bir adım yaklaştı. "Ciddi soruyorum sana, bunda dalga geçilecek bir şey yok. Hepimiz hem beynimiz hem duygularımız tarafından yönetiliyoruz, ikisi de aynı düşüncede olmak zorunda değil. Emin olmaya çalışıyorum."

"İkisi de aynı düşüncede," dedim hızlıca. "Sana mantıklı mı geliyor yani?"

Atlas ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. "Ben bana mantıklı geliyor demedim."

"O zaman neden benim mantıksız buluşumu sorguluyorsun?"

"Çünkü kendin yapamıyorsun."

"Yaptığımız şeyin mantığını oturup sorgulayacak değiliz herhalde, neden ısrar ediyorsun?"

Atlas sesli bir şekilde iç çekti. "Bence bu olayın mantıkla alakası yok. Doğru veya yanlış diyebilirsin. Yanlış mıydı? Evet. Yanlış olan bir şeyi yaptık çünkü kendimizce mantıklı sebeplerimiz vardı."

"Benim mantıklı sebebim falan yok." Gitgide beni sinirlendirmeye ve yaptığımızı normalleştirmeye çalışıyordu.

"Kendini kandırıyorsun. Sen de beni öptün çünkü bunun altında bir neden var. O nedeni konuşmak istiyorum."

Ondan bir adım geri çekildim. "Yanlışı doğru kılmak için bahaneler üretiyorsun, içini rahatlatmak için beni de ortak etmeye çalışıyorsun. İnan bunlara hiç gerek yok. Ben sana ne yapmamız gerektiğini söyleyeyim; bir daha birbirimizi görmeyeceğiz, yan yana gelmeyeceğiz. Yağmur'un bundan asla haberi olmaya-

cak. Bu konu da burada kapanacak." Ellerimi sesli şekilde çırptım. "Bitti gitti."

O kadar hızlı konuşmuştum ki benim aksime Atlas sakince kafasını salladı ve bir süre sessiz kaldı. "O zaman ben söyleyeyim; ben şu an seni bitti gitti diyerek geride bırakacak durumda değilim."

Kafamı çevirip ona baktım. Kaşlarım çatılmıştı. "Ne demek bu yani?"

"Değilim işte." Ellerini ceplerinden çıkarıp iyi yana açtı. "Seninle beraber olamayacağımın farkındayım. Bunu senden isteyemem de ama maalesef, maalesef diyorum, şu an bu hayatta senden daha çok vakit geçirmek istediğim biri daha yok."

Kulaklarıma inanamıyordum. Ağzım açık ona bakakaldım. Bana şaka yaptığını veya benimle dalga geçtiğini düşünmeye başlamıştım. Kalbimin atışları yine kulaklarımı sağır ediyordu. Bir süre cevap veremeden şok içinde sadece ona bakakaldım.

"Böyle bir şeyi nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyorsun?" dedim tıksınircesine. "Hiçbir rahatsızlık duymuyor musun?"

Atlas gözlerini devirdi. "Sırf sen değil ben sesli söyleyebiliyorum diye kötü olan tarafın ben olacağımın farkındaydım. Sorun değil." Gözlerini kaçırdı. "Dediğim gibi; senden hiçbir beklentim yok, bir şey de isteyemem. Sadece bunun öylesine bir öpücük olmadığını bilmeni istedim, belki de bilmemeyi yeğlerdin, bilmiyorum. Beni hayatından çıkarmak istiyorsan çıkar, engelleyemem. Ama ben seni çıkaramam."

Duyduklarımı doğru anlayıp anlamadığımdan emin değildim. Derin nefesler almaya başladım. "Yağmur'u ne yapacaksın?" diye sordum korkuyla.

Yanaklarını sıkıntılı şekilde şişirdi. "Bilmiyorum." Gözlerini çevirip bana baktı. "Sen ne yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey tabii ki. Benim bir şey yapmama gerek yok."

"Benim de yok o zaman."

"Nasıl yok?" dedim sertçe.

"Aynı durumdayız Leyla," dedi ellerini açarak. "Bir hamle yapılacaksa ikimizin de aynısını yapması daha mantıklı değil mi?"

"Tabii ki değil!" diye bağırdım. "Birincisi seninle ben onun hayatında bir değiliz. Ben onun çok uzun süredir hayatındayım, sense çok yeni. O yüzden yapacağımız hamleler aynı olamaz. İkincisi ben sana açık açık hiçbir şey söylemedim."

Atlas yarım ağız güldü. "Onun hayatında daha uzun süredir var olman ikimizin yaptığı hatanın ederinin sende daha farklı olacağının farkındasındır o halde. Seninki daha büyük bir ihanet ama sen onun hayatında kalıyorsun, ben gidiyorum. Öyle mi?"

Boğazıma bir yumru oturdu.

"Beni neden kötü hissettirmeye çalışıyorsun?" Sesim titredi.

"Sen de bana aynısını yapıyorsun da ondan." Bana bir adım daha yaklaştı. "Bir şeyleri kendi kafamda yarattığımı, suçlunun ben olduğumu alttan alta bana aşılamaya çalıştığının farkındayım. Senden de emin olmasam inan bana şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Kafamı salladım. "Hayır! Sen Yağmur'la romantik bir ilişki yaşıyorsun, eğer şu an onu sevmiyorsan yapman gereken şey belli. Ben Yağmur'u elbette seviyorum ve hayatından çıkmaya niyetim yok."

"Yağmur'dan ayrılmamı mı istiyorsun?"

Bir anda kilitlendim. Bunu ondan isteyip istememe konusunda hiç emin değildim. Bir yandan arkadaşımı sevgilisinden göz göre göre ayırıyordum, bir yandan hiçbir şey yapmayarak onun hayatını mahvediyorum. Her ne olursa olsun bu cümlenin benim ağzımdan çıkmasını istemiyordum. Hem ona ayrıl dersem, o da sen de arkadaşlığını kes o zaman dese yine haklı olacaktı. Hem aynı şeydi hem de değildi.

Cevap veremediğimi gördüğünde derin bir iç çekti. "Belli ki senin de düşünmeye ihtiyacın var. Birbirimize biraz zaman verip tekrar bu konuyu konuşalım. O zamana kadar da ne yapacağımıza bakalım, tamam mı? Eğer beni hayatında istemezsen, bir daha karşına çıkmam."

Birkaç saniye bakıştıktan sonra Atlas elleri cebinde yanımdan geçerek kendi evine doğru yürümeye başladı. Orada öylece kalakaldım.

Çok büyük bir hata yapmıştım ama kendimi suçlamak için çok geçti. Atlas'la daha fazla vakit geçirme isteğimi onun kadar cesurca ve aptalca biçimde itiraf edemesem de hâlâ verebileceğim

mantıklı bir karar vardı. Atlas'ın öyle ya da böyle hayatımızdan çıkması gerekiyordu. Kendi mutluluğumu zaten düşünmüyordum ama Yağmur'un şu an ayrılık evresini yaşamasındansa onunla hiç tanışmamasını yeğlerdim.

Onun hayatıyla ilgili bir konuda kendime vazife biçmem ne kadar doğruydu bilmiyordum ama düşündükçe işin içinden çıkamaz boyutlara geliyordum. Aklıma ilk geleni yapmaya karar verdim ve yukarı çıkıp çantamı aldıktan sonra yola koyuldum. Sadece bu konu da değil, halletmem gereken daha büyük bir mesele vardı.

Kısa bir toplu taşıma yolculuğundan sonra Cihangir'e vardım. Müphem'in olduğu sokağın başından aşağı doğru ilerlerken telefon rehberimden Barlas'ı buldum ve aramaya başladım. İki çalış sonra açtı.

"Bensiz bir hafta bile geçiremiyorsun, değil mi?" diyerek açtı telefonu.

"Barlas, neredesin? Ben Müphem'in önündeyim, işin yoksa aşağı inebilir misin?"

"Hafta sonu çalışmıyorum, evdeyim ben. Ne oldu?"

"Gelebilir miyim o zaman?"

"Gel," dedi Barlas tereddütlü bir sesle. "Sorun mu var?"

"Gelince anlatırım."

Telefonu kapattıktan sonra hatırladığım kadarıyla Barlas'ın evine doğru yürümeye başladım. Bu sokağın sonunda eski evlerin arasında cam gibi parlayan tek bir yapı vardı zaten, bulmam çok da zor olmamıştı.

Koşar adımlarla en üst kata çıktım ve zili çaldım. Biraz uzun sayılacak bir bekleyişin ardından Barlas pijamalarıyla beni karşıladı.

Baştan aşağı onu süzdüğümü görünce ellerini iki yana açtı. "Hafta sonu rutinimi senin için bozamayacaktım, kusura bakma."

Hâkî yeşili ve siyah karışımı ekose pijamasından gözlerimi ayırdıktan sonra göz alıcı beyaz renkli evinin içine doğru yöneldim. Kapıyı arkamdan kapayıp "Ne bu acelen?" diye seslendi.

Ona doğru döndüm. "Sürekli bir şey istiyor gibi göründüğümün farkındayım ama senden başka kimsem yok."

Barlas bir an donup kaldı. Yüzüme anlamsızca bakmaya başladı. "Bu kadar derin bir cümle beklemiyordum."

İç çektim. "Derin bir anlamda söylemedim. Aslında derin bir anlamı var, evet ama hayatımda olan bitene bu denli hâkim hayatımdaki tek insansın. O yüzden sürekli sana gelmek durumunda kalıyorum."

Barlas omuz silkerek yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. "Teknik olarak zaten en çok şeyi benim bilmem normal. Bunun için bize para ödedin. Müphem'e gelen tüm kadınların hayatına da en çok ben hâkimim. Yani sen sürekli psikoloğuna gidip aynı bu şeyi söyley-"

"Barlas!" diye onu susturdum. "Yemin ederim ki senden son bir şey isteyeceğim ve bir daha asla rahatsız etmeyeceğim."

Barlas kaşlarını çattı, kafası karışmış görünüyordu. "Rahatsız ediyorsun demedim. Mizacımı artık biliyorsundur diye düşünmüştüm."

"Rahatsız olmadığını biliyorum." Ona doğru yaklaştım ve gözlerine baktım. "Bundan en ufak bir şüphem olsa bu kadar rahat yanına gelemezdim zaten. Gerçekten çok teşekkür ederim ama bu sefer çok önemli bir konu var."

Eliyle gelmemi işaret ederek terasa doğru yöneldi. Onu takip ederek açık havaya çıktım ve beraber krem koltuklarına oturduk. Bir sigara yaktı ve "Plakayla alakalı bir şey mi düşündün? Seni dinliyorum," dedi bana doğru eğilerek.

Derin bir iç çektim. "Plaka konusunu düşünmeye vaktim bile olmadan bir darbe daha yedim desem yeridir. Maalesef görü gerçekleşti. En yakın arkadaşımın sevgilisini öpmek zorunda kaldım."

Barlas güldü. "Zorunda kaldın demek."

"Kaldım evet," dedim sertçe. "Ve şu an suçluluk duygusu peşimi bırakmıyor."

Barlas gülümsedi. "Suçluluk duygusu senin en iyi arkadaşın Leyla, senin iyi olmanı ister."

"Her neyse," diyerek onu susturdum. "Bu olayın orada öylece bitmeyeceğinin farkındayım. Çocuk öylece hayatımdan çıkıp gitmeyecek. Benim tekrar geçmişe ve geleceğe gidip bir şeyleri görmem lazım."

Gözlerini devirdi ve arkasına yaslandı. Anlattıklarımdan sıkılmış görünüyordu. "Bunu daha kaç kere yapıp hiçbir sonuç almamayı planlıyorsun?"

"Bu sefer ne yapacağımı biliyorum." Koltukta iyice ona doğru yaklaştım. "Bu zamana kadar hep yanlış zamanlara gidip durdum, bu işi çözmem için iki günü görmem gerekiyor. Ondan sonra bir daha istemeyeceğim bunu."

Barlas sigarasından bir nefes çekti ve gözlerini kısarak dumanı dışarı verdi. "Leyla, sorun bu seansı birkaç kez kullanman değil, öyle bir yasağımız yok. İstersen milyon kez kullanabilirsin. Sorun şu ki; bu seansı amacının dışında kullanıyorsun, hayatında bir şeyleri değiştirmeye ya da anlamaya mı çalışıyorsun bilmiyorum. Orada ne yaptığını da anlamış değilim ama hiçbirinde bir yere varıyor gibi değilsin."

"Bir yere varmadığımı nereden biliyorsun?" dedim kaşlarımı çatarak. "O zaman hiç kimseye vermeyin bu seansı. Bir insan geçmişini görerek nereye varabilir ki? Ben de oraya varıyorum işte! Siz başka ne gibi bir varış noktası bekliyorsunuz?"

"Sakin ol," dedi Barlas elini kaldırarak. "Panik yapmana gerek yok. Bizim beklediğimiz varış noktası insanların geçmiş travmalarıyla yüzleşebilmesi, belki başka bir açıdan bakabilmesi, aklında soru işareti kalanları rahatlatmak, geleceğe de umutla baktırabilmek. Bizim bir insanda varmasını beklediğimiz nokta bu."

Kaşlarımı kaldırarak arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde buluşturdum. "İnsanların isteklerini yargılamadan ne isterlerse onu vereceğinizi sanıyordum. Siz onları iyileştirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Bunu yapsaydık da bizi suçlayamazdın," dedi omuz silkerek. "Biz onları iyileştirmek yerine kendi yollarını çizmelerine ve kendi kararlarını vermelerine yardım ediyoruz. Kolundaki dövmenin anlamını unutmuşsun."

"Bunun dövmeyle bir ilgisi yok."

"Senin hangi güne, hangi zamana gideceğini ben seçmedim. Orada ne yaptığını ne gördüğünü ve seni nasıl etkilediğini bilmiyorum. Bu bir kumar. Bizim beklentilerimiz ve gerçekler bambaşka olabilir, bunu iki taraf da kabul eder. Yani gördüğün şeylerin sonucunda iyi de olabilirsin, kötü de. Takdir edersin ki

hiçbirimiz deli değiliz, yani bunların sizleri iyi hissettirmesini bekleriz. O yüzden varmanızı istediğimiz nokta elbette bu olur. Ama gördüklerin sonucu yapacağın hamleyi sen belirlersin, biz sana sadece yol açmış oluruz." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Bu noktada gördüğün şeylerin seni herhangi bir noktaya götürmediğini fark ediyorum, senin için bir anlamı olmuyor."

Kafamı hızlıca olumsuz anlamda salladım. "Ecmel Hanım'ın bana uygun gördüğü tedavinin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun yani?"

"Ecmel'in senin ne noktada olduğundan haberi bile yok. Normal şartlarda bana anlattıklarını ona anlatman ve ondan fikir alman gerekiyor ama sen kafana buyruk bir şeyler yapıp duruyorsun."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve temiz havayı derin bir nefesle ciğerlerime doldurdum.

"Senden son isteğim Barlas; sadece son bir kez geleceğe ve geçmişe gitmeme izin vermen." Biraz duraksadım. "Ayrıca Deren'in kaza gününe tekrar gidip bu sefer on beş dakikamın hepsini ona harcamayı ve kaskını çıkarıp çıkarmadığını görmeyi planlıyorum."

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Benim iznimle alakalı bir durum değil, Ecmel'le konuş ve ne istiyorsan yap."

"Ecmel'le konuşamam. Birincisi dediğin gibi şu an neler yaşadığımı bilmiyor ve bana hatırlattığın kadarıyla da aldığım seansın değişmesini istemiyorum. İkincisi de..." İçimdeki sıkıntıyı bastırabilmek için elimi göğsüme götürdüm. "... Gerçekten bunun için param yok." Barlas yüksek sesle ofladı. "Oflama," dedim ve boşta duran elini tuttum. "Benim için bunun ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin. Arkadaşın olarak senden son ricam; bir daha asla benden böyle bir şey duymayacaksın."

"Neden son olduğunu belirtip duruyorsun?" dedi sinirle. "Aklında bir şey mi var?"

"Hayır," dedim kafamı hızlıca sallayarak. "Sadece seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğimi söylüyorum çünkü geçen sefer de yaptım."

Barlas sigarasını söndürdü ve etrafa bakmaya başladı. "Ödeme yapmazsan nasıl yaparız bilmiyorum."

Ona biraz daha yaklaşarak elini avuçlarımın arasına aldım. "Maaşımı aldıktan sonra ödemeye söz versem? Bunu Ecmel Hanım'dan rica edemem, çok utanırım. Gerçekten bu benim için çok önemli." Aklıma gelen her şeyi sıralamaya başladım. "İstersen Müphem'in temizliğini yaparım, yardım ederim sana, asistanlık yaparım, ne bileyim... Aklına ne geliyorsa. Sadece bir kez arkadaş torpilini kullanmak istiyorum. Benim için çok önemli Barlas. Kardeşim için de çok önemli."

Derin bir iç çektikten sonra gözlüğünü çıkardı ve gözünü ovuşturdu. Birkaç saniye benimle göz teması kuruncaya dek sabırsızlıkla onu bekledim.

"Deren'in katilini gördükten sonra ne yapacaksın? Birincisi adamı nerede bulacağını bilmiyorsun, adını soyadını bilmiyor olacaksın, hadi tüm bunları buldun diyelim, polise yine ihbar edemezsin çünkü kanıtın yok."

Gözlerimi devirerek sesli bir şekilde ofladım. "Sen benim bu adamı bulmamı istemiyor musun?"

"Evet Leyla," dedi alaycı bir tonlamayla, "Kim arkadaşının kardeşinin katilini bulmasını ister ki?"

"O zaman neden sürekli fikirlerime karşı argüman üretiyorsun?"

"Bunları sana karşı çıkmak için yapmıyorum, beni hâlâ tanımamış olmana şaşırıyorum." Derin bir iç çekti. "Benim hayatım mantıklı, doğru, yerinde ve zamanında karar vermekten ibaret. Bu konuda eğitim aldım ve bazen eğitim de veriyorum. Vurup kaçanın kim olduğunu bilmeni elbette isterim ama bu bilgiyle eline bir şey geçmez ve paranı boşa harcamış olursun. Adını soyadını, hatta yaşadığı yeri bile öğrensen polise kanıtsız ihbar edemezsin. Gidip kendi intikamını almayı mı düşünüyorsun?"

Sinirle kaşlarımı çattım. "O zaman hiçbir şey yapamayacağım için durup öylece bekleyeyim mi Barlas? Hiç öğrenmeye çalışmayayım o zaman, bu mudur yani?"

"Sadece biraz durup düşünmemiz ve mantıklı bir plan yapmamız taraftarıyım."

Bir süre durup düşündüm.

"İsimsiz ihbar olayını bir şekilde Yağmur'a soracağım," dedim kendi kendime. Yağmur'u anımsadığım an tekrar kalbim atmaya başladı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Avukat

olduğu için bu işleri bilir diye düşünüyorum ama önce başka yapmam gereken şeyler var." Gözlerimi kapattım ve geriye yaslandım. "Lütfen bana yardım et."

Barlas da benimle beraber geriye doğru yaslandı ve en sonunda derin bir iç çekti.

"Bu akşam ofis kapandıktan sonra gidip yapalım." Büyük bir sevinç ve mutlulukla gülümsedim. "Senin için kendimi riske attığımın farkındasındır umarım."

"Biliyorum, çok teşekkür ederim!" Ayağa kalkıp Barlas'ın boynuna sarıldım. Tek eliyle o da kolunu sırtıma sardı. "Kamera var mı peki? Başın belaya girmesin."

"Kameralarla ben ilgileniyorum zaten." Tekrar derin bir iç çekti. "Bana ne yapacağını söyler misin?" Gözlerimin içine baktı. "Yağmur ve o çocuk hakkında."

Bir süre duraksadım ve düşündüm. Aklımdakilerle dalga geçeceğinden veya küçümseyeceğinden emindim, hiç bahsetmek istemiyordum ama en azından riske girdiği konudan biraz da olsa haberdar olabilirdi.

"Bu çocuğu tamamen hayatımızdan çıkarmak için çabalayacağım."

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Yağmur ve Atlas'ın tanışma ihtimalini tamamen sıfıra indireceğim."

Atlas kaşlarını çattı. "Geçmişe giderek mi? Geçmişi mi değiştireceksin?"

Sesi sinirli ve gergin çıktığı için planlarımdan biraz da olsa bahsetme fikrinden vazgeçtim. Nedense bir türlü geçmişle oynamaya çalıştığımı kimseye itiraf edemiyordum, bir kişi bile bunu denememiş olamazdı. Neden kimse bu konuda konuşmuyordu? Üstüne üstlük söylersem bu fikirden beni vazgeçirmeye çalışacak ya da bana yardım etmekten vazgeçecek gibi görünüyordu.

"Hayır," dedim ama artık toparlamam çok zordu. Hiç tanışmamalarını sağlamak istediğimi söylemiştim, buradan nasıl bir yalan bulabilirdim ki?

"Geçmişi değiştireceksin." Kafasıyla onayladı ve bana gözlüklerinin üstünden baktı. "Sana daha önce söyledim; nerede, nasıl, ne zaman bulunacağını bilemezsin. Çok ince hesaplar yap-

malı ve olasılık hesaplamalısın. Neye göre değiştirmeye çalışıyorsun? Yaptığın şeyin farkında mısın?"

Kaşlarımı merakla kaldırdım. "Geçmişi değiştirebilirim yani," dedim soru sorar gibi.

"Ne yaptığını bilmeden hiçbir şey yapamazsın. Hiçbir şey bildiğin yok Leyla. Kendi kendine olaylara müdahale etmeye kalkma, senden arkadaşın olarak özel ricam."

"Bu olayı kökünden halledeceğime emin olabilirsin. Ne yaptığımı biliyorum."

"Bilgisayar oyunu oynadığını mı sanıyorsun?"

"Öyle tahmin ettiğin gibi bir şey yapmayacağım," diye kendimi hızlıca savunmaya geçtim. "Lütfen bana bırak. Bu son dedim zaten, bir daha bu seansı almayacağım. Ecmel Hanım istese de almam. Yeter ki son atışımı yapmama izin ver."

Barlas sessizlik içinde kaşları çatık bana baktı. "Sen bu zamana kadar her geçmişe gidişinde olayları değiştirmeye mi çalıştın? Bana doğruyu söyle."

Öyle bir bakıyordu ki doğruyu söylemem mümkün değildi. "Hayır," dedim hızlıca. "Bana güven."

Barlas arkasına yaslandı ve paketinden bir sigara daha çıkarıp yaktı. Bana küsmüş gibi yüzüme bakmıyordu. Sanki ben ondan sekiz yaş küçükmüşüm de çocukmuşum gibi yaptıklarıma sinirlenmiş gibi bir hali vardı. Bir köşede oturup masumca sinirinin geçmesini bekledim.

"Leyla," dedi en son bana dönerek, "bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Saçma sapan bir şey yapma."

Kafamla hızlıca onayladım. Kimsenin hayatını kökten değiştirecek halim yoktu. Zaten bu zamana kadar yaptığım hiçbir şey de işe yaramamıştı. Sadece bu sefer işe yarayacağına dair inancım çok yüksekti. Son kez denemek istiyordum, sonra gerçekten bu işin peşini bırakacaktım.

"Söz," dedim sessizce ve gülümsedim. Barlas bana gülümsemeden sigarasını içmeye devam etti. "Vurup kaçanı takip etmemin anlamsız olduğunu mu söylüyorsun sonuç olarak?"

"Bana kalırsa biraz daha bekle ve güzel bir plan yaparak geçmişe git. Paranı da harcamamış olursun çünkü iki kez geçmişe bir kez geleceğe gitmek istiyorsun. Belki kanıt bıraktığı bir şey yakalarız ama üzerine düşünmemiz gerek. Bu sırada Yağmur'dan

bir şeyler öğren. Benim söylediklerimden farklı bir şey söyleme-yecektir," dedi soğuk bir ses tonuyla.

Kafamla nazikçe onu onayladım.

"Kızmazsan bir sorum daha var," dedim şirin görünmeye çalışarak. Kafasını bana çevirdi. "Gerçekten, ama gerçekten, neden bu kadar sigara içiyorsun?"

Barlas dumanı havaya üfledi ve bir anlığına bana baktı. "Bir şeylere bağlanmaya ihtiyacım var."

Birkaç saat daha Barlas'la terasta oturduk ve bana kendi yaptığı pesto soslu makarnasından ikram etti. Barlas'la vakit geçirmek bana garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. Karakterlerimizin tamamen uyuştuğundan veya ruh ikizim olduğundan değil, beni anladığını ve hayatıma hâkim olduğunu bilmek bana evde hissettiriyordu. Onun yanında güvende hissediyordum.

Saat akşam on olduğunda beraber evden çıktık ve Müphem'e yürüdük. Yemek yeme ve konuşma aralarında eski haline dönmüştü ama ofise yürürken tekrar gerildiğini ve bana sinirlendiğini hissettim. Elimden geldiğince çabucak halletmeye ve bir daha onu zorlamamaya çalışacaktım. Evet, çalışacaktım.

Müphem'in binasına girdik ve ikinci kata çıktık. Kapalı ışıkları açtı ve beni doğrudan hızlı adımlarla odaya götürdü. Hiç vakit kaybetmeden koltuğa uzandım ve Barlas'ın bilgisayarı açıp ekipmanları hazırlamasını bekledim. Sabırsızlanıyordum. Bu sefer yaptıklarım işe yarayacaktı.

Kabloları taktı, sesi ayarladı, ışığı kapattı. "Aptalca bir şey yapma," dedikten sonra başımdan çekildi ve beni kendimle baş başa bıraktı.

Gözlerimi kapadım. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Gözkapaklarımın ağırlaşmaya başladığını hissettiğim an düşünmeye başladım. Önce geleceğe gidip görmek istiyordum. Bir şeyler yapmadan önce emin olmam gerektiğini hissediyordum.

Yağmur ve Atlas'ın ilişkilerinin nereye varacağını görmem gerekiyordu. Hiçbir hamle yapmazsam, ki genelde yaptıklarım da olmuyordu, bu ikisinin mutlu olup olmayacağını görmem gerekiyordu.

Yağmur'u ve Atlas'ı düşündüm... Ayrılacaklarsa ayrılık gününü, evleneceklerse evlilik gününü... Nereye varacaklarsa o güne gitmek istiyordum.

Kulaklarım çınlamaya, bacaklarım seğirmeye başladı. Bu hissi sevmiyordum ama umurumda değildi. Bir an önce göreceklerime hazırlıyordum kendimi. Bu süre zarfında uykuya dalmamaya çalışarak zihnimde Yağmur ve Atlas'ı canlandırmaya devam ettim.

Gözümü açtım.

Yağmur'un evinde, salonunun tam ortasındaydım. Karşımda da direkt olarak Yağmur ve Atlas ayakta duruyordu.

Zihnim olan biteni algılamaya çalışırken sonunda görüntüdeki sesler kulağıma ulaştı ve konuşmalarını duymaya başladım.

"Senin kadar iğrenç, aşağılık birini tanımadım! Sana değil, kendime kızıyorum, kendime!"

Yağmur'un bağıran sesi karşısında bir anda afalladım. Vücut dillerinden de tartışmakta oldukları belli oluyordu ama daha çok tek taraflı gibi bir hal vardı. Yağmur çok sinirli, Atlas daha yatıştırıcı taraf gibiydi.

Görünüşlerine baktığımda çok da ileri bir zamanda olmadığımızı fark ettim. İkisi de onları şu an gördüğüm hallerindeydiler.

"Kendine kızacak bir şey yok Yağmur," dedi Atlas sakin bir ses tonuyla. Olabildiğince salonun köşesine sinip konuşmalarını dinlemeye başladım.

"Kendime kızma sebebim hata yapmam değil, aptal gibi tekrar umutlanmam, birine bağlanmaya çalışmam..." Yağmur ağlıyordu. Eliyle ağzını kapadı. Olduğum yerden hemen kalkarak gidip ona sarılmak istedim. Kaşlarım havada dinlemeye devam ettim.

"O konuda ne desen haklısın ama hiçbir şey için ne kendini ne beni suçlamakla bir yere varamazsın."

Yağmur bir an duraksayıp elini ağzından çekti ve sertçe Atlas'ın koluna vurdu. "Hiç mi utanmıyorsun bana bunları söylemeye? Gelip bir de teselli mi vereceksin?"

"Teselli vermiyorum."

"O zaman akıl veriyorsun! Daha da kötüsü!"

Yağmur burnunu çekerken Atlas konuşmadı. Bir anlık sessizliğe gömüldüler.

"Özür dilerim, seni kırmak ya da üzmek istemedim," dedi Atlas sessizce. "Senin için doğru insan olmadığımı biliyorum, ta-

mamen hayatından çıkacağım ve beni bir daha asla görmeyeceksin. Sana söz veriyorum."

Atlas, Yağmur'dan ayrılıyor muydu? Hem de yakın zamanda mı? Kaşlarımı çatarak izlemeye devam ettim.

"Herhalde görmeyeceğim!" diye bağırdı Yağmur. "Bir daha karşıma çıkarsan sana yapacaklarımı tahmin bile edemezsin."

Atlas ellerini önüne kaldırarak durması için işaret yaptı. "Tamam, sakin ol. Görmeyeceksin." Bir an duraksadı. "Gerçekten seni böyle bırakmak istemiyorum. Daha iyi olacak mısın?"

Yağmur hiddetle kollarını iki yana açtı. "Ya sen ne saçmalıyorsun ya? İyi olacak mısın ne demek? Tabii ki iyi olmayacağım! Hayatımın en zor döneminden geçiyorum, nasıl iyi olmamı beklersin?"

Kaşlarım iyice çatılmıştı. Ayağa kalktım ve biraz daha yakınlarına gitmek istedim. Yağmur'a yaklaştığımda gözlerime inanamadım.

Onu hayatımda ilk kez bu kadar kötü görüyordum. Gözaltları şişik ve mor, gözleri kan çanağı gibi, duruşu bitkin ve halsiz, rengi soluk... Ne olmuştu ona böyle? Atlas'la ayrılığı bu kadar kötü mü yapmıştı onu gerçekten?

"Sen hayatımda gördüğüm en kötü kalpli, en iğrenç insansın. Bana ikinci bir hayat dersi verdin ama inan şu an umurumda bile değil. Bir de seni düşünüp kafayı yememeye çalışacağım. Umarım yaşattığını yaşamadan ölmezsin!"

Ne oluyordu böyle? Neye bu kadar sinirliydi? Kalbim atmaya başlamıştı.

"Senden tek isteğim de bu zaten," dedi Atlas yine sakin bir ses tonuyla. "Şu an ne desem beni yanlış anlayacağını biliyorum, kelimelerimi dikkatli seçmeye çalışıyorum ama gerçekten de ben senin hayatında önemli biri değilim. Olmayı da hak etmiyorum. Bunu içten ve inanarak söylüyorum. Ne senin ne Leyla'nın hayatında önemli biri olamam."

Leyla mı? Neden benden bahsediyordu? Yoksa...

İstemsize elimi ağzıma götürdüm ve panik içinde konuşulanları dinlemeye devam ettim. Düşündüğüm şeyin olmaması için dualar etmeye başladım.

"En çok canımı acıtan da bu zaten!" diye bağırdığında Yağmur yerimde sıçradım. Kalbim patlayacak gibi atıyordu.

"Leyla'nın hayatında bir hiçmişim ve bunu bu şekilde öğrenmek o kadar acıtıyor ki..."

İnanamıyordum. Yağmur bizi mi öğrenmişti? Biz diye bir şey bile yokken üstelik? Atlas, Yağmur'dan ayrılmak için benden mi bahsetmişti? Kalbim duracak gibiydi. Konuşmalarına müdahale etmemek için kendimi tutmaya çalıştım.

"Leyla'nın hayatında hiç değilsin ve bunu çok iyi biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi burnunu çekerek. "Ne senin ne onun yaptığını bana kimse açıklayamaz. Dünyanın hiçbir yerinde kabul edilir bir şey değil bu." Öğrenmişti işte! Öğrenmişti! Olanlara inanamıyordum, nefes alamıyor gibi hissetmeye başladım. "Ama Leyla'yı affettim. Seni değil ama onu affettim. Neden biliyor musun?" Yağmur hızla koridora doğru yürümeye başladığında Atlas'la beraber salonun ortasında donakaldık. Ağzım açık olan biteni izliyordum. Yağmur saniyeler içinde tekrar geldi. Elinde bir mektup tutuyordu. "Al da oku. Benim için neler düşündüğünü oku ve gör. Eğer biraz utanman varsa kendini bir nebze kötü hissedersin."

Yağmur mektubu Atlas'ın eline tutuşturduğunda hızlıca yanlarına iyice yaklaştım ve mektuba bakmaya çalıştım. Bu Yağmur'a on sene sonrası için yazdığım mektuba benziyordu. Neden şimdi durduk yere bunu Atlas'a veriyordu ki? Çekip elinden almamak için kendimle savaşmaya başladım.

"Bu özel kâğıdı bana vermek istemezsin."

"Al, ne yaparsan yap!" diye bağırdı Yağmur. "Artık hiçbir anlamı kalmadı zaten. On yıl falan yok, hayatımdan sonsuza dek çıktı!"

Yağmur beni hayatından çıkarmıştı... İnanamıyordum.

Şok içinde geri geri gittim ve orada öylece kalakaldım. Olmayan vücudumdaki yüzümün yandığını hissediyordum. Az önce annesinden azar yemiş bir çocuk gibi öylece pısmıştım. Ne yapmam ve ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Atlas'a karşı olan ilgim hayatımdaki en değerli insanı kaybetmeme sebep olmuştu. Kendime inanamıyordum...

Neler olduğunu anlayamadan bir anda gözlerimi açtım ve kendimi karanlık bir odada buldum.

Yine sudan yeni çıkmışçasına nefessizlik çekerken bir anda öksürmeye başladım. Işıklar yandı. Etrafıma bakarken Barlas hızlıca su getirdi. Elinden suyu hızlıca aldım ve bir pet şişeyi bitirdim.

Kötü hissetmek sanki görünmeyen bir yoldaki trafikmiş gibi uzun süredir bir tür arka plan gürültüsü şeklinde fonda çalışan bir duyguydu benim için ama bu sefer hissettiğim şeyin tarifi imkânsızdı. Zaten var olan bir yarama kurşun girmiş gibi hissettiriyordu. Utanç ve üzüntü arasında gidip geliyordum. Yağmur'u kaybetmek bu hayatta isteyeceğim en son şeydi ve bir hatam yüzünden ellerimden kayıp gitmişti.

Hemen bir şeyler yapmalıydım. Öğrenmemesi için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

"İyi misin?"

Barlas'ın sesiyle şimdiki zamana döndüm ve elimde boş şişeyle baktığım boşluktan gözlerimi ayırdım.

Kafam karışık halde başımı salladım. "İyiyim." Derin bir nefes aldım. "Vakit kaybetmeyelim, bir de geçmişe gideceğim."

"Ne gördün?" diye sordu Barlas endişeli bir ses tonuyla. "Hiç iyi görünmüyorsun."

"Anlatırım," diyerek oyaladım. Öğütlerini sonra dinlemeyi tercih ederdim.

Barlas bilgisayar ekranından kontrollerini sağlayıp kablolarıma tekrar baktıktan sonra ışıkları tekrar kapadı ve beni yalnız bıraktı.

Gözlerimi kapadım ama düşünmeden edemiyordum.

Atlas'la Yağmur'un tanışmasını engellemenin benim için tek bir yolu vardı; Atlas'ın Yağmur'un avukatlığına hiçbir şekilde ihtiyaç duymaması. Gerisi tamamen şans ve milyonda bir ihtimal olarak karşıma çıkardı ve tanışmaları zorlaştırdı.

Ama tüm bu olanlarda mantığımı zorlayan bir nokta vardı; eğer ben geçmişe gidip tanışmalarını engellersem, gelecekte ikisini nasıl yan yana görmüştüm? Geçmişin gelecekteki görümü de etkilemesi gerekmez miydi? Yoksa o an, geçmişle oynamadığım için var olan haliyle mi görmüştüm? Belki de geçmişi değiştirdikten sonra geleceğe bakmam daha mantıklı olurdu. Hata mı yapıştım?

Kafam karışıyordu. Neyi doğru yapıp yapmadığımı kestiremiyordum ve maalesef Barlas haklıydı. Yine de elimde böyle bir güç varken Yağmur'u kaybetmemek için onu sonuna kadar kullanmaya hazırdım.

Hatırladığım kadarıyla Atlas bir şarkı çalıntı problemi sebebiyle Yağmur'a ulaşmıştı. Eğer hiçbir şekilde birinin projesini çalmaz, bir suç işlemezse avukata da gerek olmazdı. Bunu tam olarak değiştirmem imkansızdı, biliyordum çünkü Barlas'ın da söylediği gibi arka planda birçok insan faktörü olma olasılığı vardı. Yine de suç işlediği o güne gidip o gününü değiştirmeye çalışmak en mantıklısıydı.

Belki de daha geriye gitmeliydim ama o kadar detay bilmem mümkün değildi. Tam olarak ne yaptığından da emin değildim zaten. Bildiğim ve düşündüğüm yoldan gitmek en sağlıklısıydı.

Atlas'ın suç işlediği ve avukata gerek duyduğu o günü düşündüm...

Çınlamalar, seğirmeler, uyku hissiyatı...

Gözümü açtım.

Atlas'ın evini hemen tanıdım. Salonunun hemen ortasında öylece duruyordum ama Atlas ortada yoktu. İçerilere doğru süzüldüğümde kendisini mutfakta yakaladım.

Saçları kısaydı ve giyim tarzı daha farklıydı. Krem renk bir chino pantolon üstüne lacivert bir gömlek giymişti. Önemli bir yere gidiyor gibi bir hali vardı. Mutfakta kahvesini hazırlarken baştan aşağı onu süzmeden edemedim. Bu tarzını beğenmemiştim, onu tanıdığım halini tercih ederdim.

Düşünceleri kafamdan atıp muhtemelen işlerini çalacağı insanlarla ilk kez toplantıya gidiyor olduğunu düşündüm. Bugün, her nereye gidiyorsa, oraya gitmemeliydi ve görüşme bir şekilde ertelenmeliydi.

Tamamen aynısını telefonunu saklayarak da yapmıştım ve bir şekilde Atlas tekrar Yağmur'u aramıştı. Ama bu defa soruna kökünden inerek asıl büyük olayı erteletmeye çalışıyordum. Her şeye rağmen denemem gerekiyordu. Bu sefer işe yarayacağına inancım tamdı.

Hızlıca etrafa bakarak ne yapabileceğimi düşünmeye başladım. Bugünü erteletecek, iptal ettirecek, tüm gününü yok edecek bir problem yaşaması gerekiyordu.

Evin içinde süzülürken etrafa bakarak düşünmeye başladım. Ne yaparsam oraya gitmesini engellerdim?

Gidişini zorlaştırarak...

Aklıma gelen ilk fikirle bir hamle yapmaya karar verdim ama Atlas'ın mutfaktan ayrılması gerekiyordu. Daha önce yaptığım taktiği kullanarak hızlıca salona geçtim ve masanın üzerinde duran birkaç kitabı apar topar elime alarak sesli bir şekilde yere fırlattım. Tahmin ettiğim gibi Atlas saniyeler içinde salon kapısında belirdi ve anlamsız gözlerle yere bakmaya başladı. Korkmuş ve kafası karışık görünüyordu ama önemli değildi.

Tekrar hızlıca mutfağa yöneldim ve çekmecesinden bulabildiğim en büyük ve sivri görünen bıçağı elime aldım. Vakit kaybetmeden dış kapının içinden tekrar süzülerek geçtim ve bir anda kendimi apartmanın aşağısında buldum. Kapının tam önünde Atlas'ın arabası duruyordu.

Etrafa baktım. Saat çok erken görünüyordu. Sokak boştu, biraz ileride yürüyen iki adam dışında kimseyi göremiyordum. İşime yarardı.

Hızlıca çevreye göz gezdirerek düşünmeye devam ettim. Aklıma yatan ve en azından şimdilik en mantıklı görünen plan buydu.

Atlas'ın arabasının önüne doğru eğildim ve tüm gücümle lastiğine bıçağı sokmaya çalıştım. O kadar sertti ki neredeyse bıçak yamulacaktı.

Şansımı tekrar denedim ve var gücümle bıçağı lastiğin yanak kısmına tekrar sapladım. Bir patlama sesiyle birden dışarı hava sızmaya başladı. Sesten dolayı bir an yerimde irkildim ve etrafıma baktım. Sokakta kimse yoktu.

Atlas'ın duyup aşağı inmesi ya da komşulardan birinin camdan bakması korkusuna hızlıca hareket etmem gerektiğini hissettim. Aksi takdirde dışarıdan bakan biri durduk yere patlayan lastiklerden başka hiçbir şey göremeyecekti.

Tüm gücümle üç lastiğini de bıçakla patlattım. Bir tanesi bile yeterli olabilecekken işimi sağlama alsam daha iyi olur gibi düşünmüştüm. Atlas'a bu kötülüğü yaptığım için kendimi iyi hissetmiyordum ama farkında olmasa da bir suç işlemeden hayatını kurtarıyor olabilirdim.

Tabii düşünmem gereken bir nokta daha vardı; arabayla gidemese bile taksi kullanabilirdi veya toplu taşıma. Zamanım bitmeden hızlıca tekrar yukarı süzüldüm ve kapıdan direkt olarak içeri tekrar girdim. Atlas bir elinde kahve kupasıyla evin içinde dolanıyordu.

Salona tekrar girdiğimde orta sehpasının üzerinde duran telefonunu ve cüzdanını gördüm. Cüzdanını kaybedersem başka bir ulaşım aracı da kullanamazdı, hatta telefonuna da el koyarsam kimseden yardım isteyemezdi. Fazla mı ileri gidiyordum acaba? Bir hata yapmasını engellemek için tüm bunları yaptığımı kendime tekrar hatırlatarak aksiyon almaya karar verdim.

Ama ne yapacaktım? İkisini de kaybedebilirdim, evet, ama tekrar bulmak zorundaydı. Tamamen yok etmek saf kötülük olurdu. Tabii daha sonra bunları bulduğunda veya arabasının lastiklerini yenilettiğinde bu görüşmeyi tekrar yapmama garantileri de yoktu ama bugününü komple kilitleyeceğine emindim. En azından şansımı denemem gerektiğini hissediyordum.

O an düşünebildiğim en basit yöntemi seçtim ve telefonuyla cüzdanını bir çırpıda yatak odasına süzülerek yatağının altına yerleştirdim. Kurutma makinesinin içine koymaktan daha iyi bir çözüm müydü emin değildim ama aklıma başka bir şey gelmemişti. Umarım bir şekilde bulur diye geçirdim içimden.

Son kez mutfağa kupasını koymaya giden Atlas'a kapıdan baktım ve kendimce ona veda ettim. Nedense içimde onu bir daha görmeyeceğime, bu sefer başardığıma dair bir inanç vardı. Derin bir iç çektim ve ona son kez baktıktan sonra gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtım.

Yine ciğerlerime oksijen depolama ihtiyacıyla derin nefesler alarak bir anda yerimde doğruldum.

Işıklar yandı.

Her zamanki gibi Barlas bir şişe suyu bana uzattı ve içebildiğim kadarını içtim. Baş dönmesi yaşıyordum. Bir süre gözlerimi kapatarak kendime gelmeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu Barlas. Kafamla onayladım.

"İyiyim, uzun sürdü mü? Bu sefer uzun sürmüş gibi hissettim."

Barlas olumsuz anlamda kafasını salladı. "Sorun yok, her zamankilerden uzun değildi. Ama bir an önce toparlanman lazım, buradan çıksak iyi olur."

Kafamla onayladıktan sonra Barlas üzerimdeki kabloları söktü. Yavaşça yerimde doğruldum ve bir köşeye tutundum. Garip hissediyordum.

Barlas her şeyi ayarlayıp hiç dokunmamış gibi yaptıktan sonra bana döndü. "Sana şu hazırladığımız içeceklerden yapardım toparlanman için ama burada kalamayız. O yüzden seni bu seferlik kendi haline bırakacağım," dedi endişeli gözlerle bana bakarken. "Merak etme, sorun yok ama."

"İyiyim, iyiyim. Dediğin gibi; sorun yok."

Beraber odadan çıktığımızda Barlas bana döndü. "İçerideki kamera görüntülerini sileceğim. Sen çık, dışarıda beni bekle."

Kafamla onayladıktan sonra kapıdan çıktım ve aşağı indim. Ciğerlerimi temiz havayla doldururken hemen çantamdan telefonumu çıkardım. Atlas'ın hayatımızda olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu.

Gerginlik içinde mesajlarıma bakarken Atlas'ın mesajını gördüm. Öylece duruyordu! Evimin aşağısında olduğu mesajı apaçık ortadaydı!

Sinirden telefonu fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Çıldırmak üzereydim. Bu yaptıklarım hiç mi bir işe yaramıyordu? Ne olursa olsun her şey olacağına mı varıyordu? Nerede hata yapıyordum, aynı şeyi daha kaç kere denemeliydim?

Benim için bu seans artık bitmişti. Bir daha hiçbir şekilde boşu boşuna geçmiş ve geleceğe gitmekle uğraşmayacaktım. Artık emin olmuştum ve emin olmak için üç kez aynı hatayı tekrarlamam gerekiyordu besbelli. Belki de en başından Barlas'a veya Ecmel Hanım'a danışsaydım ve arkalarından iş çevirmeye çalışmasaydım bunların hiçbiri olmazdı. Üstüne üstlük bunu bilir, aynı hatayı yapmaz, tüm umutlarımı buna bağlamaz ve haklarımı da Deren'i veya annemin eski hallerini görmek için kullanırdım. Bu inanılmaz gücü bir şeyleri değiştirmeye çabalamak için boşa harcamış, istediğim hiçbir şeyi doğru düzgün yapamamıştım. Artık uslandığıma göre normal insanlar gibi geçmişe gidip bir köşeden olan biteni de izleyemezdim çünkü param da yoktu.

Zaten düşündüğümde bu olay bir yakınını kaybeden insanlar için korkunçtu. Bir bağımlılık gibi geçmişte yaşamak ve ölen yakınlarını görmek isteyen insanlar buna bağımlı olabilirdi. Annemin bundan haberi olsaydı herhalde asla geçmişten çıkmak istemez ve kablolara bağlı şekilde yatalak hale gelirdi.

Çok aptal olduğumu düşünüp kendime üzüldüm. Boş yere zamanımı harcamıştım, olan biteni değiştirebilecek kadar güçlü biri değildim. Kendime bir Tanrı görevi yüklemiştim ve gidişatın seyrini değiştirebileceğime inanmıştım. Oysaki bir hiçtim. Her zaman olduğum gibi.

13. BÖLÜM

Bir hafta boyunca yataktan hiç çıkmadım. Yatağa yemek getirmek ve tuvalete gitmek dışında herhangi bir eylemde bulunmadım. Normal hayatım uzun süredir zaten buydu, farklı olan son zamanlardaki sosyalliğimdi. Onun da ara ara yok oluşu bende büyük bir boşluk hissi yaratmıyordu. Sadece iyileşmeye çok uzak oluşumu tekrar hatırlatıyordu.

Çalıştığım saatler dışında düşünmek için çokça vaktim oldu. Kendimi toparlayabilirsem plaka hakkında mantıklı bir senaryo düşünmeli ve Yağmur'la konuşmalıydım. Yağmur ve Atlas'ın tartışması ve Yağmur'un ona yazdığım mektubu Atlas'a verişini çok düşündüm. Herhangi bir sebep bulamıyordum, kötü şeyler olmasından korkuyordum. Her ne kadar Yağmur'dan ne kadar uzak kalırsam kötü şeylerin olma ihtimalini o kadar düşürürüm gibi bir düşünce yapısında olsam da çok fazla kaçamadım. Bir haftanın sonunda tüm bahanelerim tükendi ve artık Yağmur'la görüşme zamanım geldi.

En kötü olduğum günler bile ilk gittiğim kişi Yağmur olduğu için şu an yataktan kalkamama bahanesini kullanmam inandırıcı olmuyordu. Kendimi ondan uzak tutarak bir şeylerden şüphelendirmek de istemiyordum. Yaşadığım her bir olumsuz hissin üstüne bir de paranoya ve korku eklenmişti. En son isteyeceğim iki şey.

Hazırlandım ve akşam saatlerinde Yağmur'un evine gittim. Ev ortamından bunaldığımı düşünerek beni dışarı çıkarmak istedi ama insan içine çıkmaya gücüm yoktu. Eski düzenime döndükten sonra tekrar sosyalleşmek benim için işkence gibiydi.

Kendimi güvende ve rahat hissedebileceğim bir yer en azından ikimiz için de daha iyi sonuçlar doğururdu.

Yağmur kapıda her zamanki içten ve büyük gülümsemesiyle beni karşıladı. Onu özlüyordum, eskisi gibi bolca vakit geçirmeye ihtiyaç duyuyordum. Ama içimdeki susmak bilmeyen suçluluk duygusu beni geride tutmaya başlamıştı. Kapana kısılmış hissediyordum.

Yağmur, Türk kahvesi yaptıktan sonra salonda her zamanki yerlerimize geçtik.

"Anlat bakalım," dedi kahvesinden bir yudum alıp, "neler yaptın bu hafta? Evde durumlar nasıl?"

Gözümü kaçırdıktan sonra omuz silktim. "Bilmem, iyi herhalde. Babam bizim için uzun sayılacak bir süredir alkol almıyor. Hastanelik olduğundan beri evde hiç görmedim. Sanırım o da korktu. Evin içinde alkol olmadığında da annem bağırıp çağırmıyor haliyle. O yüzden bir süredir ev sessiz."

"Esra teyze nasıl genel olarak?"

Derin bir iç çektim. "O hâlâ aynı bence. Babamla daha az tartışıyor diye düzelmiş değil. Bana hâlâ tiksinerek bakıyor. Tek başıma hiçbir şeye gücüm yetmediği için artık uğraşmıyorum."

Yağmur kafasıyla onayladı ve bir süre sessiz kaldı. "Sonuç olarak güzel gelişmeler var. Baban belki bu şekilde alkolü bırakır. Her kötü olayın arkasından iyi bir durum çıkacağına inanırım ben. Bak o hastane günü nelere yol açtı. Belki de bundan sonrası için en güzeli olur."

"Umarım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Onun dışında benim hayatımda bir şey yok. Sen nasılsın? Sen anlat asıl."

O da umursamazca benim gibi omuz silkti. "Bende de bir şey yok, aynıyım aslında."

Gözlerimi devirdim. "Benim problemlerimden ve aile durumlarımdan ne zaman bahsetsek susuyorsun ve kendinden bahsetmiyorsun. Sırf ben kötü günler geçiriyorum diye kendi hayatını anlatmak istemediğinin farkındayım, yapma bunu." Uzanıp omzuna dokundum. "Benim de kafam dağılıyor, o yüzden konuşalım lütfen. Yoksa ben de sana artık bir şey anlatamam."

"Tamam, tamam." Yerinde doğruldu ve tamamen bana doğru döndü. "İş konusunda yeni gelişmeler yok. Hâlâ çalışıyo-

rum. Atlas dosyasını yavaşlatıyor bu arada, onun olayı hakkında artık neredeyse hiç konuşmuyoruz."

"Çalıntı bir iş vardı, değil mi?" dedim ağzını arayarak.

Yağmur kafasıyla onayladı. "Tam çalıntı da diyemeyiz ama esinlenme işte. Her neyse, o konu bir anda rafa kalktı yani."

Atlas konusunu açması iyi olmuştu, o konuya da gelecektim fakat öncesinde aklımdaki soruların cevabını almaya çalışacaktım.

"Yağmur," dedim boğazımı temizleyerek. "Atlas'ın bu çalıntı eser olayını polise mi ihbar etmişler?"

Yağmur kaşlarını çatarak bana anlamsızca baktı. "Neden polise ihbar etsinler canım? Direkt dava açmış karşı taraf."

Konuya saçma sapan bir yerden girdiğim için kendime kızdım. "Yani, tabii evet..." Sertçe yutkundum ve düşündüm. "Ama ellerinde bir kanıt var mı çalıntı olduğuna dair?"

"Elbette," dedi kendinden emin bir sesle. "Onların yaptığı bestenin bilgisayarda kayıtlı tarihi ve Atlas'ın çıkardığı bestenin tarihi var. Onlarınkinin daha eski olduğu anlaşılıyor."

"Peki ellerinde bir kanıt olmasaydı?"

"O zaman dava açamazlardı."

Biraz sessiz kaldım. "Polis işlerinde de mi böyle oluyor? Merakımdan soruyorum... Bu konu özelinde değil ama eğer bir suçu kimin işlediğini biliyor olsam mesela ama elimde kanıt olmasa... Nasıl bunu ihbar ederdim?"

Yağmur'un yüzü düşünceli bir hal aldı. "Kanıt yoksa nereden biliyor olabilirsin?"

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Mesela biri itiraf ederken duymuşum."

"Sadece konuşmalarını duyman bir kanıt niteliği taşımaz, herkes yalan söyleyebilir."

Barlas'ın dediklerine geliyordu konu. "O zaman mesela ben gizli bir numaradan polisi arayıp herhangi bir ihbarda bulunsam adımı vermediğim ve kanıtım olmadığı gerekçesiyle ciddiye almazlar, öyle mi?"

Yağmur güldü. "Bir şey mi duydun Leyla?"

Hızlıca kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Sadece merak ediyorum bu işlerin nasıl işlediğini."

Yağmur kafasıyla onayladı. "Geçen senelerde bir genelge çıkarıldı, isimsiz ihbarların ciddiye alınmaması talimatı verildi. Uygulamada değişiklik gösterebiliyor tabii ama asıl olan bu. İhbarını savcılığa, polise, kaymakamlığa vesaire yapabilirsin ama tüm bu durumlarda ihbarcının bilgileri alınır. Savcı veya polis ihbarcının bilgilerini dosya nezdinde tutar ve gerektiğinde ihbarcıya soru sorabilir ama kural şudur ki; ihbarcının kimliği gizli tutulmak zorundadır. Aksi halde savcı veya kolluk kimliği gizleyememişse kendisi hakkında soruşturma başlatılır. Birini isimsiz ihbar etmesine gerek yok yani kişinin."

Omuzlarım düştü ve kesik nefesler almaya başladım. "İsimsiz olma sebebi ihbarcının elinde kanıt olmaması dolayısıyla gibi düşündüm."

"Bir ihbarda bulunuyorsan elinde kanıt olsa iyi olur fakat konusuna da bağlı. Mahalledeki bir kavgayı ihbar ediyorsan o başka tabii..."

"Mesela..." dedim düşünüyor gibi yaparken. "Bir cinayeti işleyen kişinin kim olduğunu söylesem?"

Yağmur bir an bana baktı ve güldü. "Cinayet söz konusuysa mutlaka nereden duyduğun ve öğrendiğin sorulacaktır. Kanıtlanamaz veya haksız duruma düşersen iftira suçuyla sen bile yargılanabilirsin."

Bu konunun hiçbir çıkar noktası yok muydu yani? Elimdeki plakayı nasıl kanıtlayacaktım ben? Hangi aracın kardeşimi öldürdüğünü bildiğim halde hiç kimseye söyleyememek beni yiyip bitiriyordu.

"Neyse, boş ver bu can sıkıcı konuları. Daha can sıkıcı konulara geçelim," dedi Yağmur ve gözlerini tavana dikip biraz orada gezdirdi. "Atlas'la aramız çok iyi değil."

Kaşlarımı çattım ve konu değişikliğiyle beraber iyice gerildiğimi hissettim. "Nasıl iyi değil? En son bahsettiğin durumla aynı mı?"

Kafasıyla onayladı. "En baştaki ilgisi yok. Çok fazla konuşmuyoruz, eskisi kadar aramıyor veya görüşmek istemiyor. Açıkçası günlerdir kafam orada ama senin kafanı da bunlarla şişirmek istemediğim için pek bahsetmedim."

Biraz afallasam da belli etmeden konuşmaya devam ettim: "Bunu duyduğuma inanamıyorum. Bizim aramızdaki ilişki sade-

ce benim problemlerimi konuşmak üzerine mi kurulu Yağmur?" Ben de ona doğru iyice döndüm ve yüz yüze bakar duruma geldik. "Anlat."

Yağmur kahvesinden bir yudum aldı. "Açıkçası anlatacak ne var onu da bilmiyorum ya. Son iki haftadır böyle, belki daha da eskidir ama çok hatırlayamıyorum. Eskisi gibi olmadığı kesin, çok samimi davranmıyor bana. Benim de canım sıkılıyor çünkü yıllar sonra ilk defa zar zor hayatıma birini aldım, gerçekten de çok hoşlanıyorum. Hatta sevmeye de başladım, yalan yok. Bir anda nerede hata yaptığımı bulamadığım için sinirim bozuk."

"Hatayı kendinde arama," dedim direkt. "Neden insanların her hareketini kendi üzerimize yoruyoruz? Belki de hayatında yolunda gitmeyen şeyler vardır."

"Hayatında yolunda gitmeyen tek şey şu davasıydı. Onla da artık ilgilenmiyor. Her gün ne yaptığını nelerle uğraştığını biliyorum, herhangi bir sorunu yok. Hatta geçenlerde arkadaşlarıyla kampa gitti. Derdi benimle, o kesin. Ben hata yapmadıysam da belli bir sebepten benden uzaklaşıyor. Açıkçası hayatımdan gitsin de istemiyorum."

Sebep ben miydim emin olamıyordum ama böyle bir durumun sebebi olarak sadece kendimi görmek de fazla egoistçe olurdu. Başka sebep olsa dahi, sebeplerden biri olduğuma neredeyse emin gibiydim.

"Peki bu konuyu onunla hiç konuştun mu?" diye sordum korkarak.

"Bir kere açmayı denedim. Yanlış anladığımı, kendisinde ve hislerinde herhangi bir farklılık olmadığını söyledi. Beni artık sevmiyor musun diye ağlamak da istemiyorum haliyle. Sadece kendi kendime düşünerek geçiyor zaman."

Şu an Atlas'ı ona kötüleme ya da hayatından çıkarma konuşması yapmama imkân yoktu. Daha önce denemiştim ve ağzımın payını almıştım. Hiçbir şey belli etmeden bu ilişkiyi destekliyor gibi yapmak da içimden gelmiyordu ve ikiyüzlülük olduğunun farkındaydım. Arada kalmış bir halde Yağmur'un yüzüne bakakaldım.

"Bence üzerine çok düşünmek senin için yararlı olmayacak. Ne kadar çok düşünürsen o kadar kafanda olmayan senaryolar kurup onlara inanmaya başlıyorsun. Bunun en iyi örneği benim,"

dedim ve kendimi gösterdim. "O seninle açıkça konuşmadan kendini yıpratmaman taraftarıyım. Eğer gerçekten hislerinde bir değişim olsaydı sen konusunu açınca bunu bir fırsat bilirdi ve söyleyeceğini söylerdi. Şimdilik ona inan ve devam et." Yapabileceğim en orta yol konuşmayı yapmaya çalıştım ama başarılı olup olmadığımdan emin değildim. Yağmur'la Atlas hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Özellikle de son seansımda gördüğüm görüde bizi biliyormuşçasına Atlas'la yaptığı konuşmaya şahit oluşumdan sonra iyice korkmaya başlamıştım. Fakat en büyük sorun şuydu ki bu durumda Atlas'ı ona kötülemek mi daha mantıklı yoksa arabuluculuk yapmak mı bilemiyordum.

"Haklısın," dedi iç çekerek. "Zaten birazdan o da gelecek. Sen de onun davranışlarına bir bakarsın."

Bir anda donakaldım. O neden geliyordu? Bana haber bile vermeden üstelik.

Dehşet içindeki bakışlarımı gördüğünde hemen kendini açıklamaya çalıştı. "Merak etme, kız kıza oturduğumuzu biliyor. Arabasında birkaç kargom var, onları getirecek. En fazla gelir bir yarım saat muhabbet eder, gider. Bizi yalnız bırakacak yani."

Atlas'ı son konuşmamızdan sonra hiçbir şekilde görmek istemiyordum. Çok ama çok içimden gelen bir dürtü sessizce onu görmenin bir yandan psikolojime iyi geldiğini, bir yandan daha sonrasında beni büyük bir yıkıma uğratacağını söyleyip duruyordu. Atlas'ı gördüğümde kötü hissettiğimi hiçbir zaman söyleyemezdim ama bu durumun gerçekleşmesinden elimden geldiğince kaçmak ve hissettiğim duyguları yok etmek için çaba sarf ediyordum. Bu şekildeyse çok zordu.

"Benim de çok vaktim yok aslında." deyiverdim hızlıca. "Eve gitmem gerekecek."

Yağmur kaşlarını çattı. "Neden? Evde ne işin var ki?"

Aklıma gelen ilk bahaneyi kullanmaya çalıştım: "Annem akşam mutfak dolaplarıyla alakalı bir şeyler yapacaktı, temizlik sanırım. Yardım etmeye gideyim de aramız tekrar kötüleşmesin." Annemi bu işlere alet etmekten nefret ediyordum ama Yağmur'u ikna etmenin ve inandırmanın en kolay yolu aile durumlarımı kullanmaktı.

Yağmur omuzlarını düşürdü ve dudağını büzdü. Tam ağzını açacakken kapı çalınca yerimde sıçradım. İstemsizce koltuğa tu-

tunduğumu hissettim. Yağmur ayağa kalkmadan önce bana garip bir bakış attı. Neden endişelendiğimi anlamadığı çok açıktı.

Kapı açılıp Atlas içeri girene kadar oturduğum yerde bir havuz dolusu ter döktüğümü hissettim. Bana son dediklerinden sonra sanki Yağmur'la hâlâ görüşüyor olmam bir suç teşkil ediyor gibi hissediyordum. Hâlbuki bu bir suçsa aynı suçu kendisi de işliyordu.

Kapıdan konuşmalarını duyduktan sonra Atlas bir anda kapıda belirdi. İlk birkaç saniye yerimden kıpırdayamadan ona baktım. O da hiçbir şey söylemeden bana baktı.

Sonunda gerginliği kırmak adına ayağa kalktım ve selam vererek ona doğru hamle yaptım.

"N'aber Atlas?" dedim ve yanağından öptüm. Tereddüt içinde belime sarılırken o da diğer yanağımı öptü.

"İyi," dedikten sonra geri çekildi. "Dedikodu buluşmanızı bölmüş gibi oldum biraz."

"Yok, sorun yok," dedim sessizce. Yerime tekrar otururken Atlas da karşıdaki tekli koltuğa oturdu.

"Ben sana kahve getireyim." Yağmur bir anda arkasını döndü ve mutfağa gitti.

Hem çok istediğim hem hiç istemediğim bir şekilde baş başa kaldık. Onunla göz teması kurmamak için tırnaklarımla oynamaya başladım. Onun da bana bakmadığını hissediyordum, göz ucuyla gördüğüm kadarıyla etrafı inceliyor gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diyerek sessizliği bozdu. Kafamı kaldırıp ona baktım. Mahcup ve korkak gözlerle bana bakıyordu.

"Harikayım," dedim somurtarak. "Neden geldin? Burada olduğumu bilmiyor muydun?"

Atlas gözlerini devirerek "Neden hep beni suçlayıcı şekilde konuşuyorsun?" diye sordu. "Hiçbir şeyin suçlusu ben değilim. Normal diyalog kurmaya çalışıyorum."

"Seni suçluyorum çünkü en son konuşmamızda görüşmeyelim, karşılaşmayalım demiştik. Burada olduğumu bilerek geldin."

"Yağmur'a vereceğim şeyler vardı. Sadece kapıdan uğrayıp dönmem için bahanem yoktu. Çok kalmayacağım korkma."

Cevap vermek yerine tırnaklarımla oynamaya devam ettim. Bir süre sessiz kaldık.

"Yağmur'a benim yüzümden mi soğuk davranıyorsun?" diye fısıldadım onunla göz teması kurmamaya çalışarak.

Cevap alamadığımda dayanamayıp gözlerimi ona çevirdim. Dirseğini koltuğun kolçağına, çenesini de avuç içine yaslamış sağ tarafa bakıyordu. "Soru sordum," diye tekrarladım.

"Hissetmediğim şekilde davranamam."

"Ayrıl o zaman," diye çıkıştım birden. Sinirden dişlerimi sıkıyordum. "Ya kendine bir çeki düzen ver ve ona karşı eski Atlas ol ya da ayrıl."

"Ayrılırsam bizim için bir şey değişecek mi?" Gözlerini bana çevirdi.

"Tabii ki hayır ama onun için değişecek. Ona hak etmediği muameleyi göstermekten vazgeçmiş olursun."

Yağmur elinde kupayla içeri girdi ve Atlas'ın eline tutuşturduktan sonra yanıma oturdu. Kendi aralarında günlerinin nasıl geçtiğinden ve daha önce muhtemelen bildikleri konular hakkındaki güncellemelerle ilgili konuştular. Atlas'ın hayatına bu kadar dahil olabildiği için şanslı, böylesine bir arkadaşı olduğu içinse oldukça şanssızdı. Kendimi oldukça rahatsız hissediyor ve eve gitmek istiyordum.

Atlas'ın Yağmur'a tavırlarında bir değişiklik sezdiğim söylenemezdi fakat onu kahvecide gördüğüm ilk günkü neşesi ve enerjisi olmadığı çok açıktı. Ona alıştıkça daha rahat davranması da olasıydı tabii ama Yağmur'a kötü davranmadığını söyleyebilirdim.

Az önce kendisine ayrılmasını tavsiye ettiğim için pişmanlık duydum. Görüm gerçekleşirse sebebi ben mi olacaktım acaba? Atlas ondan ayrılacaktı ve sebep olarak da bunu mu sunacaktı? Kendini yakarken beni de yakma ihtimali var mıydı? Maalesef yoğun şeyler hissettiğim bu çocuğu neredeyse hiç tanımıyordum ve yapabileceklerinin kapasitesi hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sonuçta ona kampta karşılaştığımızı Yağmur'a söylememesini rica etmiştim ve söylememişti de. Bunu da yapmazdı herhalde.

Ben odanın bir köşesine dalmış bunları düşünürken Yağmur beni dürtükledi. "Duydun mu?" dedi boş gözlerle bakarak. Kafamı ona çevirdim.

"Neyi?"

Kaşlarıyla Atlas'ı gösterdi. "Atlas piyano dersleri vermeye başlıyor. Sen de ders alsana ondan, hem çok istiyordun hep."

Atlas'la bir anlığına göz göze geldikten sonra şiddetle başımı salladım. "Yok, hiç gerek yok. Şu an kafamı ona veremem."

"Elbette verirsin," diye üsteledi Yağmur. "Sen ona bakma, istese her şeyi yapar da... İstemiyor işte."

Atlas kafasıyla yavaşça onayladı. "Belli oluyor."

Kaşlarımı çattım. "O ne demek? Garip bir tonlamayla söyledin."

Atlas omuz silkti. "İstesen her şeyi yaparsın ama istemiyorsun demek."

"İstememem için mantıklı sebeplerim vardır belki."

"Her şeyde mantık aramak ne kadar doğru?"

Yağmur bir anda gülmeye başladı. Gözlerimi Atlas'tan ayırarak ona baktım. Yerimde rahatsızca kımıldadım. "Neyin kavgasını ediyorsunuz siz ciddi ciddi?"

"Boş ver," dedim ve ayağa kalktım. "Ben artık gideyim, yine görüşürüz zaten."

Yağmur panik içinde bir bana bir Atlas'a bakarak ayağa kalktı. "Yanlış mı anladın onu Leyla? Kötü bir şey söylemek istemedi."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Burada oturup Yağmur'un önünde iğneleyici konuşmalar yapmak en son isteyeceğim şeydi. "Atlas'la alakası yok. Dediğim gibi zaten erken kalkacaktım. Bir an önce gideyim."

"Ben de kalkayım o zaman," diyerek ayağa kalktı Atlas.

"Kahveni bitirmedin." Yağmur'un kafası karışmış görünüyordu. Atlas'ın da benimle beraber kalkması akıl alır gibi değildi.

"Benim de evde birkaç işim var. Akşam gelirim belki tekrar." Dönüp bana baktı. "Leyla'yı da bırakmış olurum."

Yağmur'un bir anda yüzü düştü. Atlas'ın daha fazla kalmasını umduğunu tahmin ediyordum. "Tamam o zaman," dedi sessizce.

"Ben kendim giderim, sen kal," dedim birden.

"Senin için kalkmıyorum zaten," dedi ve güldü. "Eve geçecektim, komşu olduğumuz için haliyle seni de bırakayım diyorum."

Yağmur sinirle Atlas'a döndü. "Böyle kaba konuştuğun için kız alındı da gidiyor. Biraz dikkat edemez misin?"

"Alınmadım," dedim derin bir nefes alarak. "Görüşürüz Yağmur," derken ona sarıldım ve kendimi hemen dışarı attım. Atlas'ın arkamdan gelmesine fırsat tanımadan kendim dönmeyi planlıyordum.

Hızlıca merdivenleri inerken üst kattan kapı kapanma sesi ve ardından koşar adımlar duyduğumda Atlas'tan kaçamayacağımı anladım.

Apartmandan dışarı çıkıp sağa dönecekken Atlas seslendi: "Bu tarafta."

"Ben kendim giderim," dedim ona dönerek. "Yine de sağ ol."

Atlas gözlerini devirdi. "O kadar da abartmana gerek yok Leyla. Aynı yere gidiyoruz."

"Abartmama gerek yok mu?" Kaşlarımı çatarak ona doğru ilerledim. "Neden bana hiç yardımcı olmuyorsun? Neden bu konuda aynı fikirde değiliz? Neyi değiştirmeye çalışıyorsun?"

Atlas derin bir iç çekti ve elini ensesine götürdü. "Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimin farkındayım. Seni zor duruma sokmak gibi bir niyetim de yok."

Derin bir iç çektim ben de. "O zaman birbirimizden uzak duralım," dedim kısık bir sesle.

Ellerini ceplerine soktu ve yere bakmaya başladı. Birkaç saniye sessizliğin ardından "Benim için sana olduğu kadar kolay değil," dedi. Midemde garip bir his oluştu. Heyecan gibi. Sertçe yutkunarak onu bastırmaya çalıştım. Atlas bana doğru bir adım attı. "Seni daha çok tanıma isteğimi içimde bastıramıyorum."

Kafamı aşağı eğip onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. "Her istediğimiz olacak diye bir şey yok."

"Yağmur'dan ayrılacağım," dedi birden. Kafamı kaldırdım. "Biraz süre geçsin, hatta istersen birkaç yıl. Yağmur'un hayatına yeni biri girerse, belki o zaman şansımız olur. Bu kadar süre bekler misin?"

Beynime ani bir kurşun isabet etmiş gibi bir adım geriye gittim. Nasıl benden böyle bir şey isteyebilirdi? "Üstünden yıllar

geçtikten sonra en yakın arkadaşımın eski sevgilisiyle beraber olup olamayacağımı mı soruyorsun?"

"Evet."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Bu iğrençliği yapabilecek karakterde olsam seneleri beklemem, ne yapacaksam şu an yaparım."

"Beni bekler misin, beklemez misin? Bunu duymak istiyorum."

"Ben beklesem bile hiçbir erkek bunu yapmaz Atlas."

"Ben yapıyorum," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Ben seni beklerim."

Her ne kadar içim acısa da kafamı olumsuz anlamda salladım. "Ne seni ne bir başkasını bu kadar uzun süre beklemem." Bu hayatta bile çok uzun süre bekleme niyetinde değildim, belki Atlas buna değecek biri olabilirdi ama bu durumda ihtimal bile vermiyordum. "Böyle şeyler konuşmak istemiyorum," dedim ellerimi havada savuşturarak. "Eve gideceğim. Beraber gitmesek de iyi olur."

"Ya bir yolunu bulacağıma söz versem?" Ela gözleri içime öyle bir işliyordu ki her bakışıyla büyü yapıyor gibiydi. Kendimi geri çekmek için çok büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Buna hiçbir yol bulamazsın."

"Bulurum," dedi kararlılıkla. "Eğer beklersen, sana söz veriyorum, Yağmur'un asla umurunda olmayacağı günler gelecek. O günler geldiğinde hâlâ aynı fikirde olursan o zaman ısrar etmeyeceğim."

Söylediklerine inanabilmek için canımı verirdim fakat ne onun beni bu kadar bekleyeceğine ihtimal veriyordum ne de Yağmur'un ileride bu durumu sorun yapmayacağına. Hayal âleminde yaşıyor gibiydi.

Atlas bana tekrar yaklaştı ve cüretkâr bir tavırla elinin tersiyle yanağımı okşamaya başladı. Nefes alışverişimi kontrol altında tutabilmek için çaba sarf ediyordum. "Seni ben iyileştirmek istiyorum," dedi fısıldayarak. "İstersen sabaha kadar müzik yap, dinle, piyano öğren, çal... İyi hissedeceğin her şeyi benimle beraber yap."

Ağlayan bir çocukmuşum gibi beni sakinleştirmek için şefkatle yanağımı okşarken kafamı kaldırıp ona baktım. Göz göze

geldiğimizde aynı hatayı tekrar yapmamak için kendimi telkin etmeye başladım.

Hayır Leyla, hayır Leyla, hayır Leyla...

Yörüngesine girdiğim bir gezegen gibi ona doğru yaklaşırken apartman kapısının sesini duymamla irkildim.

Kafamı istemsizce sola çevirdiğimdeyse dünyam başıma yıkıldı.

Yağmur kapının önünde öylece bize bakıyordu.

Hemen Atlas'tan birkaç adım geriye çekilirken Atlas'ın da panik içinde bir bana bir Yağmur'a baktığını fark ettim.

Yağmur'un kocaman açılmış boş bakan gözleri, aralık dudakları, düşük omuzları karşısında bir hamle yapmak istedim. Herhangi bir hamle. Ama yapamadım...

Korku karnımda yavaşça bükülen bir bıçak gibi canımı acıtıyordu. Felç olmuş gibi, olduğum yerde öylece kalakaldım. Yağmur'un hiçbir şey söylememesiyse içimdeki korku kıvılcımına benzin döküyordu.

"Sen ne zaman indin aşağı Yağmur?" Atlas titrek sesiyle suskunluğu bozduğunda Yağmur'un bakışları bir anda değişti. Kendine gelme tuşuna basılmış gibi gözlerinden çıkmaya başlayan öfke buharını hissedebiliyordum. Korkudan bacaklarımın titrediğini fark ettim. Yağmur'un ne görüp ne görmediğinden emin değildim.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Yağmur titreyen sesiyle. Gözlerim açık, nefes nefese kalmış biçimde Yağmur'a bakakaldım. Herhangi bir cevap bekliyordu ama ikimizden de bir ses çıkmadı.

O an ölmek istedim. Bu anı yaşamaktansa hemen o an oracıkta ölmek istedim. Büyük bir panikle kendimi açıklama ihtiyacı hissediyordum ama korku beni yerimden kımıldatmıyordu.

"Eve geçeceğiz işte," dedi Atlas her şey normalmiş gibi davranmaya çalışarak.

Yağmur önce Atlas'a sonra bana iğrenir gözlerle bakarak bir anda elinde tuttuğu bir şeyi yere hızlıca fırlattı. Korkuyla yerimde sıçrarken yere fırlattığı şeyin telefon olduğunu gördüm.

"Telefonunu unutmuşsun," dedi bana bakarak. Dişlerini sıkıyordu. O an bir şey yapmazsam bir daha asla yapamayacağımı düşündüm.

"Beni iki dakika dinler misin?" dedim panikle ve ona yaklaşmaya çalıştım. Hızlıca elini kaldırarak beni olduğum yerde durdurdu.

"Sakın yanıma yaklaşma!"

Yağmur'u ilk kez böyle gördüğüm için ne tepki vereceğimi ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bayılmak üzereydim. Yağmur'un gözlerindeki ateş resmen tüm tenimi yakıyordu.

"Sana tüm olan biteni anlatabilirim," dedim tekrar panikle. Anlatacaktım, anlatmaya da hazırdım. Müphem'den başlayıp başıma gelen her olayı ona anlatabilirdim. Atlas'la durumumu da anlatabilirdim. Yeter ki bu yaptığımın suçunu benim üstümden biraz olsun atabileyim diye yapmayacağım şey yoktu. "Beni eğer dinlersen sana anlatacaklarım var." O kadar çaresizdim ki aklıma gelen tüm kelimeleri sıralamaya başladım. "Başıma bir sürü şey geldi Yağmur. Eğer dinlersen bana hak vereceksin. Düşündüklerinin hiçbiri doğru değil. Sana anlatamadığım bir dolu..."

"Sus!" diyerek lafımı yarıda kesti. İkimize de iğrenir bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. "İğrenç insanlarsınız siz. Size inanamıyorum..." Ellerini bir anda saçlarının arasına geçirdi. Duygudan duyguya geçiş yaptığına şahit oluyordum. Onu sakinleştirmek ve ona yaklaşmak istiyordum ama yapamıyordum. Kalbim duracak gibiydi.

"Sen gördüğünü yanlış yorumladın," diye araya girdi Atlas. "Bizi bir dinlersen..."

"Defolun gidin evimin önünden!" Parmağıyla karşıyı işaret ederken bizimle göz teması kurmuyordu. "İkinizi de bir daha gözüm görmesin!"

"Yağmur yemin ederim sana durumu en başından anlatabilirim." Şansımı tekrar denemek için ona yaklaştım ama tekrar elini kaldırarak beni durdurdu. Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Hele sen..." Kaşlarını çatarak bana baktı. Nefes almakta güçlük çekiyordum. "Sana diyecek o kadar lafım var ki Leyla..." Bana doğru bir adım yaklaştığında korkudan bir adım geriye gittim. "Sen ağzımdan çıkacak tek kelimeye bile değmezsin." Kafasını çevirip Atlas'a baktı. "Eğer ikinizden birinin yüzünü bir daha görecek olursam, işte o zaman yapacaklarımı tahmin bile edemezsiniz."

İkimize de son kez baktıktan sonra arkasını döndü ve büyük bir hışımla apartman kapısından içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Yağmur'un gitmesiyle dizlerimin bağı çözüldü ve bir anda kendimi kaldırımda buldum. Az önce yaşananlara inanamıyordum, kâbus mu görüyordum, anlamıyordum. Nasıl her şey bir anda bu kadar çabuk olabilmişti?

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Göğsümün tam ortasında yanıyormuş gibi hissettiren sıcak bir bıçak saplanmış gibiydi. Pişmanlık damarlarımda yoğun bir şurup gibi akıyor ve damarlarım bundan rahatsız olup karıncalanıyordu.

Nefesim kesilene kadar koşmuş ya da boğulmak üzere olana kadar başımı suya daldırmışım gibi.

Ben yere çökmüş haldeyken Atlas karşımda öylece ayakta dikildi. Ona asla bakmadan gözlerimdeki yaşı sildim ve saçlarımı geriye doğru attım. Kendimi toparlamam gerekiyordu ama yerimden kalkacak halim yoktu. Bu kadar yoğun utanç, korku ve pişmanlıkla ne yapacağımı bilmiyordum.

Atlas'ın yavaş adımlarla yanıma yaklaştığını hissettiğimde kafamı kaldırıp bakmadım. Ben bakmayınca yanıma eğildi.

"Tekrar mı aynı azarı yiyelim istiyorsun?" dedim sertçe. "Git!"

"Çok özür dilerim," dedi sessizce. Şu an onun ne yüzünü görmek ne sesini duymak istiyordum. Eğer Yağmur'u onun yüzünden sonsuza dek kaybedersem bir daha kendimi asla affetmezdim.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek hızlıca ayağa kalktım ve Atlas'ın yanından geçerek apartman kapısının önüne geçtim. Zile defalarca kez bastım. Açmadı.

Tekrar bastım. Açmadı.

"Şu an konuşmak için doğru an olmayabilir," dedi Atlas arkamdan. Benden birkaç adım uzakta duruyordu.

"Bana şu an fikir verecek en son kişisin," dedim burnumu çekerek ve zile defalarca kez basmaya devam ettim.

Kapı sonunda beklemediğim şekilde açılınca hızlıca içeri girdim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Yağmur'a ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Aklımda tek bir açıklama cümlesi yoktu ama

onu kaybetmemek için elimden geleni yapmam gerekiyor gibi hissediyordum.

Kapısının önüne geldiğimde Yağmur kırmızı gözlerle ve çatık kaşlarla bana bakıyordu. Tam olarak önüne çıkmadan önce son basamakta biraz bekledim. Yüzündeki hayal kırıklığı içimi eziyordu, onu rahatlatmak, benim tanıdığı ve bildiği Leyla olduğumu söylemek istiyordum.

Yavaşça son basamağı çıktığımda dişlerini sıkarak bana bakmaya başladı. Yanaklarında gözyaşları kurumuştu.

"Ne var Leyla?" dedi sertçe benim konuşmadığımı fark edince.

Yine ona öylece bakakaldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama bir şey söylemek zorundaydım.

"Bunca senelik arkadaşlığımız hatrına beni dinlemeden böyle yargılamanı istemiyorum," dedim sessizce.

"O yüzden açtım kapıyı zaten."

İçeri girmek için hamle yaptım ama elini kapıya dayayarak koluyla girişimi engelledi. Bir adım geri gittim.

"Nasıl göründüğünün farkındayım. Ne gördün ve nasıl yorumladın tam olarak bilmiyorum ama..." Suçu Atlas'a atmak istiyordum. Tüm suç onun dersem haksızlık etmiş olurdum ama bana birbirimizden uzak durma konusunda hiçbir şekilde yardımcı olmamıştı. Az önce de kendi evime gidecekken beni durdurup kanıma girmeye çalışmıştı. Tüm bunlar olurken Yağmur asla umurumda değilmiş de tüm bunları yapmışım gibi görünsün istemiyordum. Bunu, ona nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "... Atlas'la aramızda en ufak bir durum yok. Aklından geçen hiçbir şey..."

"Leyla..." diye susturdu beni gözlerini kapayarak. "... Beni neden aptal yerine koyuyorsun? Kaç yaşındayım haberin var mı?"

"Aptal yerine koymuyorum."

"Koyuyorsun!" diye bağırdığında apartmanda sesi yankılandı. Gerginlikle yutkundum. "Şu an bana ne dersen de ne açıklama yaparsan yap, gözümde aklanmayacaksın. Bana neden ve nasıl böyle bir şey yaparsın aklım almıyor. Ne ara ya ne ara?" Tekrar gözlerinden yaşlar akmaya başladığında elinin tersiyle sildi. "Şu an üzüntümden ağladığımı düşünme, hayal kırıklığısın

Leyla. Ne hissedeceğimi, sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Neden böyle bir şey yaptın? Ben ne yaptım sana?"

Dayanamayarak elimle ağzımı kapadım. O kadar panik durumdaydım ki aklımda olan iki cümlelik açıklamalarım da uçup gitmişti. Kendi küçük aklımla bir şeyleri saklamaya çalıştığım için çok pişmandım. Şimdi karşısına geçip böyle bir durumda "Ben Müphem diye bir yere gittim. Orada geleceği gördüm, sonra Atlas'ı gördüm, o yüzden yaşamaya karar verdim," falan mı diyecektim? Bana inanmayı bırak dinlemezdi bile.

"Yağmur yemin ederim Atlas'la aramda hiçbir şey yok. Ne oldu ben de anlamadım. Atlas aşağıda konuşurken bir anda bana yaklaştı. Ne olduğunu ben de anlamadım." Yalvarır gözlerle ona baktım. "Benim hiçbir suçum yok."

"Sadece o sana yaklaşmış gibi durmuyordu hiç. Beni aptal yerine koymayı bırak!" Benimle göz teması kurmasına daha fazla dayanamıyordum. Korkuyla gözlerimi kaçırdım. "Ne kadar süredir devam ediyor bu? Siz ne ara samimi oldunuz?" Bir an duraksadı. "Yoksa o yüzden mi bana onu kötüleyip ayrılmamı söylüyordun?"

"Hayır, hayır!" dedim hızlıca. "Onunla hiçbir alakası yok. Zaten önceden gelen bir durum da yoktu hiç. Az önce oldu ne olduysa." Elimden geldiğince yalan söylemeye çalışsam da elime yüzüme bulaştırıyordum. Bu açıklamamla beni affetmesini beklemek salaklıktı.

"Az önce sana durumu en başından anlatabilirim demiştin?" dedi hesap sorar gibi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Yaş dolu gözlerimle ona baktım ve "Anlatsam da inanmazsın," dedim sesim kırılırken. "Seni bu yüzden kaybetmek istemiyorum Yağmur. Benim hiçbir suçum yok."

"Git işine Leyla Allah aşkına." Başından savar gibi elini havada savurdu. "Aldatırken yakalanan erkek açıklamaları yapıyorsun bana. O pislik benim umurumda bile değil. Hayatımdan defolur gider, bir daha da görmem. Ama sen..." İşaretparmağıyla beni gösterdi. "Ama sen bunu yapacak son insandın."

"Zaten yapmadım." dedim yalvarırcasına. "Biz hiçbir şey yapmadık. Ne olduysa bir anda konuşurken oldu. Aklından geçen hiçbir şey yok, olamaz da."

"Leyla lütfen git." Eliyle merdivenleri işaret etti. "En ufak bir beklentim yoktu ama karşıma geçmiş tek bir mantıklı cümle kuramıyorsun. Senin en kötü zamanlarında yanında oldum, seni hayata tekrar katmak için elimden geleni yaptım, elinden tutmaya çalıştım, düştüğün yerden kaldırmak için çabaladım ama sen o düştüğün çukuru hak ediyorsun." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Sen bana bile bunu yaptıysan kim bilir başkalarına neler yaparsın." Dişlerini sıkarak içeri doğru bir adım attı. "Yaşadığın hayatı hak ettiğini hâlâ düşünmüyorum ama o hayattan kurtulmayı kesinlikle hak etmiyorsun." Ve bir anda kapıyı suratıma kapadı.

Sessizlik içinde orada öylece kalakaldım.

Bacaklarım uyuşuyor, başım dönüyordu. Artık kendim için endişelenmeye başlamıştım.

Merdivenin tırabzanlarına tutunarak bir süre kendime gelmeyi bekledim. Belki de bu son konuşmayı hiç yapmamalıydım.

Yağmur tekrar kapıyı açıp beni kovmasın diye yavaş adımlarla korkarak merdivenlerden aşağı indim. Dış kapıyı açtığımda Atlas hâlâ orada duruyordu.

Ona hiç bakmadan sağ tarafa yöneldim ve yavaş adımlar, boş gözlerle yürümeye başladım.

"Leyla!" Atlas sesleniyordu ama artık umurumda bile değildi. Yürümeye devam ettim. "Leyla!" Hafif koşar adımlarla yanıma geldi ve bana telefonumu uzattı. "Baban arıyor."

Kaşlarımı çatarak yavaşça telefonu elime aldım. Yağmur yere fırlattığı için ekranım tuzla buz olmuştu. Babamın ismini zor okuyordum. "Birkaç kez aradı sen yukarıdayken."

Yavaşça ekrana basarak telefonu açtım.

"Leyla? Neredesin?" Babamın sesi telaşlı ve sarhoş geliyordu. İstemsizce elimi korkuyla kalbime götürdüm.

"Yağmur'dayım," dedim kaşlarımı çatarak, "bir şey mi oldu?"

"Annen iyi değil," dedi panik içinde. "Bir şeyler yapıyor, eve gel."

"Nasıl iyi değil?" Kalbim bir an olduğu yerde vücudum içinde aşağı düşmüş gibi hissettim. Derin bir nefes aldım. "Ne yapıyor?"

"Çabuk gel."

"Geliyorum hemen."

Telefonu kapattıktan sonra hızlıca aşağı doğru koşmaya başladım. Ne yapacağımı, nasıl gideceğimi bilmiyordum. Beynim çalışmayı tamamen durdurmuştu.

"Leyla, ne olmuş?" diye seslendi Atlas arkamdan. Cevap vermeden koşmaya devam ettim. Bir taksi bulabilmeyi umut ediyordum. "Leyla, ne oldu? Söylesene."

"Annem," dedim sadece koşmaya devam ederken, "iyi değilmiş."

"Gel bu tarafa!" dedi sert bir ses tonuyla. "Arabaya gel, gidelim hemen!" Sesi emir verircesine sert ve yüksek çıkmıştı. Daha fazla düşünmeden istemsizce ona doğru döndüm ve ters yöne doğru koşmaya başladık. Arabasına bindik ve Atlas son sürat sürmeye başladı.

Aklımdan geçen düşünceler içinde boğulmak üzereydim. Babamla hep kavga ederlerdi ama babam hiçbir zaman beni aramazdı. Ne yapıyor olabilirdi? Son günlerde bir sorun da çıkarmıyordu. İçimden dualar etmeye başladım.

"Korkma," dedi Atlas yolun yarısında, "hiçbir şey olmayacak."

Evin önüne geldiğimizde hızlıca arabadan indim ve anahtarımla apartmandan içeri girerek üst kata çıkmaya başladım. Dairemizin önüne gelip kapıyı açtığımdaysa korkunç bir manzarayla karşılaştım.

Tam karşıdaki mutfakta babam ve annem yerde, yerde bir sürü cam kırıkları, babam annemin kollarını tutmaya çalışıyor.

Şoku atlattıktan ve gördüklerimi algılayabildikten sonra hızlıca içeri girdim ve annemi karnından tutarak geriye doğru sürükledim. Annem çığlıklar atıyordu.

Mutfaktaki yoğun alkol kokusundan yerdeki şişenin alkol şişesi olduğunu anladım. Babamsa yattığı yerden kalkamıyor, kendince oturur pozisyona geçmeye çalışıyordu. "Elinde camlar var!" diye bağırdı babam.

Annem bir yandan bağırıp bir yandan benden kurtulmaya çalışırken eğilip avucunda tuttuğu camları görmeye çalıştım. Kolları kesikler içindeydi. Tepki vermemeye çalışarak annemi tutmaya çalıştım. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

Atlas bir anda kapıdan içeri girdi ve anlık bir duraksamadan sonra hızlıca yanımıza gelerek aşağı eğildi. Annemi kollarının arkasından tuttu ve ellerinin bana dönük olmasını sağladı.

"Anne, bırak!" diye bağırdım avucunu açmaya çalışırken. Annem aklını tamamen yitirmiş gibi dediğim hiçbir şeyi duymuyor, camların elini kesmesine izin vermeye devam ediyordu. "Anne elin kesilecek! Bırak şunları!" diye bağırdım.

Sonunda var gücümü uygulayarak avucunu açmayı başardım ve elindeki camlar yere düştü. Avucu kan içindeydi. Dehşet içinde bakakaldım.

"Hemen hastaneye götürelim," dedi Atlas panikle ve annemi kaldırmaya çalıştı. Annem hâlâ Atlas'ın ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Tekrar içiyorum diye kızdı," dedi hâlâ yerde oturan babam. "Sonra birden böyle oldu. Zapt edemedim."

Babama cevap vermedim. Belli ki hiçbir işe yaramayacaktı.

Atlas'la beraber annemi yerden kaldırdık ve büyük bir zorluk içinde aşağıya indirip arabaya bindirdik. Bu sefer bu arabada babamla değil annemle arka koltukta can çekişiyorduk. Çığlıklarını ve bağırışlarını duymamaya çalışıyordum ama imkânsızdı. Atlas birkaç peçete vererek kanayan kesiklerinin üstüne bastırmamı söyledi ama pek işe yaramıyordu. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki olan biteni algılamakta güçlük çekiyordum. Tüm yol kendimde değil gibiydim.

Hastaneye geldiğimizde annemi yatırıp sakinleştirici verdiler. Durumunu elimden geldiğince anlatmaya çalıştım. Sakinleştiriciden sonra kesiklerine pansuman yaptılar ve derinliğini incelediler. Derinden bir kesik olmadığı için şanslıydık.

Annem sakinleştirici serumdan sonra bağırmayı ve çırpınmayı bıraktı. Onun yanında yorgun düşerek yere çöktüm. Bu artık gelebileceğimiz son radde gibi düşünürken doktor yanıma gelip benimle konuşmak istedi.

Ayağa kalktık ve odadan çıkıp biraz uzaklaştık.

"Sizi anneniz için psikiyatri ya da nörolojiye yönlendirmek durumundayım. Anneniz için yatılı bir tedavi daha iyi olabilir gibi düşünüyorum, tabii buna uzmanlar daha doğru karar verir. Fakat kendisine ve sizlere zarar vermemesi açısından bir süre yatış yapılması taraftarıyım."

Gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım.

Bugünün geleceğini biliyordum. Belki geç bile kalmıştım. En son istediğim şey bununla tek başıma yüzleşmek ve tek başıma halletmekti. Ama kaçamamıştım işte.

"O kadar kötü durumda mı?" diye aptalca bir soru sordum. Doktorun bana sorması çok daha doğru olurdu.

"Anlattığınıza göre uzun süredir bu durum yaşanıyormuş, gitgide de kötüleşiyor gibi görünüyor. Doğru bir tedaviyle anneniz eski sağlığına kavuşacaktır. Bu şekilde tekrar eve göndermeyi tavsiye etmem."

Haklıydı.

"Tamam," dedim sessizce. "Ne gerekiyorsa yapalım."

Doktor yanımdan ayrıldıktan sonra uzakta bir köşede sessizce beni bekleyen Atlas korkak adımlarla yanıma geldi.

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece yanımda durdu.

Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde kolunu omzumda hissettim ve ağlamaya başladım.

Atlas beni kendine çevirdiğinde kafamı göğsüne gömdüm ve içim dışıma çıkana kadar ağladım.

O an birine sarılmak benim için o kadar değerliydi ki beni tüm kötülüklere karşı koruyan canlı bir kalkan misali içinde kendimi güvende hissettim. Atlas olduğu için değil. O an doktor sarılmaya kalksaydı da aynı hissedecektim. Kozayı, duvarlar arasında güvende olmayı, korunmayı özleyen bir kelebek misali tanımadığım insanların sarılışına muhtaçtım.

"Sen de annen de iyi olacaksın. Baban da iyi olacak. Ve sana söz veriyorum; beni bugünden sonra bir daha asla görmeyeceksin."

14. BÖLÜM

Annemin ruh ve sinir hastalıkları hastanesindeki ikinci gününün akşamında babamla beraber mutfakta oturuyorduk. Ev sessizdi. İki gündür kimse konuşmuyordu.

İşyerinden izin aldım. Kendimi toparlamakta oldukça güçlük çekiyordum. Deren'in ölümünden sonra o acıya yaklaştığım tek gün, iki gün önceydi. Dayanması ve baş etmesi zor bir duygu karmaşası...

Babam içmeye devam ediyordu. Belki o da alkol tedavisi görmeliydi. Onu da gönderirsem uzun süredir hayalini kurduğum ayrı yaşama fikri de gerçeğe dönüşürdü. Bunu düşündüğümde sinir bozukluğuyla kendi kendime güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu babam kafasını masadan kaldırarak.

Kafamı salladım. "Bir şey yok."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Babamla uzun süredir zaten diyalog kurmuyorduk. Birbirimize destek olma amaçlı yan yana durmaya çalıştığımızın farkındaydım. Ona kızmak istiyordum ama kızamıyordum.

"Onu oraya bıraktığımız için bize kızgın mıdır?" diye sordum çaresizce. Babam duraksadı.

"Kızgın olsa bile eski Esra olduğunda bize hak verir," dedi dili döndüğünce. "Ah eski Esra..."

İç çektim. "Daha önce hiç öyle biri olmamış gibi değil mi?" Gözlerim masaya dalmıştı. "O kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyor ki eski annemi hatırlayamıyorum bile."

Babamın bakışlarını üzerimde hissettim. Bir süre sonra uzanıp kucağımdaki elimi tuttu. "Sürgüne göndermedik ya! İyileşip gelecek. Canını sıkma."

Gözlerimi daldığım yerden kaldırıp babama baktım. Ben canımı sıkmasam bile kendi hakkında ne yapacaktı merak ediyordum çünkü gözleri hiç parlak bakmıyordu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum dayanamayarak. "Böyle devam mı edecek?"

Elini elimin üstünden çekti ve tekrar masaya döndü. "Beni kendi halime bırak, toparlarım ben."

"Sen böyle oldukça ben toparlanamıyorum ama." Annem gibi üstüne gitmek istemiyordum ama nasıl annemin iyi olmadığı konusunda hemfikirsek babam konusunda da hemfikir olmalıydık. "Onun olduğu kadar senin de tedaviye ihtiyacın var."

"Önce bir annen iyileşsin de..."

Babamı düzeltemeyeceğime bir kez daha emin oldum. Açıkçası bir de onunla uğraşmak ve düşünmek istemiyordum. Çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Belki benim de iyileşmeye ihtiyacım vardı ama hasta olduğumu gören bir kişi bile yoktu. Ya da artık yoktu.

"Eskiden..." dedim yutkunarak, "... Hiç böyle değildik. Baba bazen ne düşünüyorum, biliyor musun?" Babam kafasını bana çevirdi. "Her insanın hayatta başına kötü şeyler geliyor ama kimse bizim kadar yıkılmıyormuş gibi."

Babam kafasını salladı. "Bunu bilmek zor."

"Biliyorum," diye ısrar ettim. "Hiç kimseden duydun mu? Bir acı yaşanır, biter. Bizimse hiç bitmek bilmeyen, üstüne katlanan bir acımız var. Neden hiç azalmıyor?"

"İnsanlar çok daha ciddi hastalıklarla yıllarca mücadele veriyor Leyla."

"Ölümden daha kötüsü olamayacağına göre, biz en kötüsünü yaşadığımıza göre, neden bir türlü bitmiyor?"

"Bazı şeyler ölümün kendisinden daha kötü." Babam iç çekti ve elini ensesine götürdü. "Her insanın acıyı kaldırma ve yaşaması farklı. Ama biz de toparlayacağız. Annen bir düzelsin de..."

Her şeye rağmen annemi orada tek başına bırakma fikrine alışamıyordum. Bana doğru gelmiyordu. Sağlığı için orada olduğunu bilsem bile kendime yediremiyordum. Onun sağlığını burada ben sağlayamadığım için oradaydı. Aile kavramından artık çok uzaktık.

"Bir günde hayatımızın değiştiğine inanamıyorum," diye fısıldadım. "Bir günde nasıl tüm kurduğumuz düzen, hayatlarımız, alışkanlıklarımız... Nasıl değişebiliyor?"

Babam bardağından bir yudum aldı. "Hayat böyle bir şey işte..." dedi kendi kendine. "Planladığın gibi gitmez. Deren planlamış mıydı sanki..."

Önüme düşen saçlarımı yavaşça arkaya attım. Yorgunluktan ve uykusuzluktan gözlerim kapanıyordu ama uyumak iki gündür benim için imkânsız bir eylemdi.

"Bazen diyorum ki..." dedim iç çekerek, "... Keşke Deren o gün evden hiç çıkmasaydı. O gün evden çıkmamış olsaydı bugün bambaşka bir hayatımız olacaktı. Düşününce ne kadar tuhaf."

"Kimsenin evden çıkmasını engelleyemezsin." *Denedim...* dedim içimden ama maalesef haklıydı. "Deren'im, canım Deren'im... Hissetmiş gibi geri gelmişti. İşe gidemem demişti, beni içeri almazlar demişti... Annen gitme deseydi belki de gitmezdi."

Kafamı yavaşça kaldırdım. "Nasıl işe gidemem demişti?"

Babam bardağından bir yudum daha aldı. "Anasını sattığımın kartı vardı ya... Onu bulamazsam gidemem demişti. Keşke dediğini yapsaydı da gitmeseydi..."

Kafamı biraz daha kaldırdım. Kafam karışmıştı. "Deren kartını bulamadığı için eve mi döndü?"

"E işte ya..." dedi zorlanarak. "O bela kart var ya o bela kart... Onun için geri döndü. Sırf onun için. Ben yoktum evde, keşke ben gitmeseydim o gün işe... Tabii nereden bileceğim? Annen de kartsız alırlar, git işe demiş. Bu da çıktı gitti tabii... O kart için dönmeseydi, tekrar eve gelmeseydi, hiçbir şey olmazdı benim kızıma."

Tüm vücuduma inme inmiş gibi öylece kalakaldım. Babamın yüzüne bakarken beynim uyuşuyor gibi hissettim.

"Baba..." dedim sesimi yüksek çıkarmaya çalışırken. "Kimse bana Deren kartını bulamadığı için eve geri döndü diye anlatmamıştı. İşe gitmek için evden çıktığında olmadı mı kaza?"

"E öyle oldu zaten. Neyi kimse anlatmadı sana? Ne diyorsun?"

Nefes almaya çalıştım. "Öyle olmamış," dedim yavaşça. "Deren işe gitmek için çıktı. Daha sonra da motor çarpmadı mı?"

"Öyle oldu işte. İşe gitmek için çıktı. Kartını bulamadı, eve döndü. Tekrar çıktığında da olan oldu..."

Terlemeye başladığımı hissettim. Yanlış mı anlıyordum? Deliriyor muydum?

"Öyle olmamış baba!" dedim sinirle. "Bu kız sabah işe gittiğinde kaza yapmadı mı?"

"E öyle diyorum ya!" Babamın sesi yükseldi. "Neyi anlamıyorsun? Sabah çıktı, eve geri döndü, tekrar çıktı. Olan bu!"

"Bana neden bu detayı hiç vermediniz?" diye sordum nefes nefese. Aklımı kaçırmak üzereydim. "Bunu bana neden kimse söylemedi?"

"Ne önemi var? Biri söylemiştir, unutmuşundur. Olan olmuş. O durumda kimsenin evden çıktı, eve geldi, evden çıktı diye düşünecek hali mi vardı? Bir düşün. Çarpan şerefsizi bulalım diye canımızı dişimize taktık." Babam iç çekti. "Bunu düşünen bir benim... O kart için dönmeseydi... Ya da hiç gitmeseydi..."

Kalbim deli gibi atmaya başladığında babamın sesini artık duymadığımı fark ettim. Çok yüksek bir uğultu kulaklarımı acıtmaya başladı. Derin nefesler almaya başladım. İş için sabah dışarı çıktığını biliyordum, kendimce olayı değiştirmek istemiştim ben sadece... Bu işin benimle bir alakası olabilir miydi?

Olamazdı.

Hızlıca yerimden kalktım ve odama koştum. Panik içinde ışığımı yaktım ve yatağımın yanına eğildim. Var gücümle yatak bazamı havaya kaldırdım.

Öylece kaldım.

Kart ordaydı.

Bir anda midemde hissettiğim ağırlıkla yere çöktüm. Parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Midemdeki ağırlık nefes alışımı engelliyor gibiydi, istemsizce elimi göğsüme götürerek parmaklarımı bir yelpaze gibi yaydım. Derin nefesler alarak aklımı toparlamaya çalıştım. Düşünme yetim bir anda ortadan kaybolmuştu, olayları, mekânları ve zamanları birbirine bağlayamıyordum.

Aklımdan geçenlerin gerçek olup olmadığından emin değildim. Gerçek olmamasını diliyordum.

Bir anda hissettiğim panik ve korku yüzünden anlamsız düşüncelere kapılıp kapılmadığıma emin olmak için sakinleşmem

gerekiyordu. Nasıl sakinleşeceğimi bilmiyordum. Zar zor oturduğum yerden havaya uzanarak yatağımın üstündeki yastığı elime aldım ve göğsüme doğru götürüp bastırdım. Göğsüm ve midem üzerindeki ağrı ve ağırlığı bu şekilde bastırmaya çalışıyordum.

Zaman ve mekân algımı yitirmeye başladığımı hissettiğim an gözlerimi kapadım. Anda kalmam gerekiyordu. Gözlerimi açtım ve etrafımda gördüğüm eşyaları saymaya başladım.

Yatak, masa, halı, dolap, kart...

O aptal kart...

Gözlerimi tekrar kapatıp iyice sıktım ve içimden ona kadar saymaya çalıştım. Düzensiz nefesimi kontrol altına alırsam belki daha iyi olabilirdim.

Gözümü tekrar açtığımda birkaç saniye bekledim ve yatağa tutunarak yerimden kalktıktan sonra tutmayan dizlerimle yavaşça banyoya geçtim. Yüzüme bol bol su çarptım. Lavabonun kenarlarına tutunarak bir süre soluklandım. Daha iyi hissettiğimi düşündüğüm an yüzümü havluyla kuruladım ve duvarlara tutuna tutuna odama geçtim.

Kartı elime almadan önce ayakta biraz bekledim. İlk şoku atlattığıma ve şu an daha mantıklı düşünebildiğime kendimi inandırdıktan sonra yere çöküp kartı elime aldım.

Bunu buraya ben koymuştum. Eğer Deren'in ölümüyle en ufak bir ilgim varsa bir saniye bile yaşayamazdım.

Tekrar derin bir nefes aldım. Mantıklı düşünmem gerekiyordu.

Deren sabah işe gitmek için çıkmıştı ve motor çarpmıştı. Ben de bunu engellemek için o gün Deren'in evden çıkışını geciktirmiştim ve kartını saklamıştım. Oysaki şu an bana gerçekte Deren kartını almak için eve ikinci kez gelişinden sonra kazanın yaşandığı söyleniyordu.

Deren'i kaybettiğimizden beri doğru düzgün ne annem ne babam ne ben bu konuyu konuşmamıştık. Annem ve babam zaten ilk aylar korkunçtu, ben de öyle. Sabah işe giderken kazanın olduğunu duyduktan sonra ne ben detay sormuştum ne de onlar anlatmıştı. Deren'in kartını bulamadığı için eve döndüğünden haberim bile olmamıştı.

Ve o kartı saklayan bendim.

Peki ben o kartı hiç saklamasaydım ne olacaktı?

Sinir içinde parmaklarımı saçlarımın arasına daldırdım. Midem ve göğsümdeki alev gibi yanan korku düşünme yetimi kullandırtmıyordu.

Bu durumda ben bir şey yapmış mıydım yoksa yapmamış mıydım? Sonuç olarak Deren kaza geçirmişti, ben bir şeyleri değiştirdiğimde de kaza geçirmişti. Mantıken bir hatam yoktu o halde, değil mi?

Fakat Deren'in kaza geçirmesine sebep olan evden ikinci kez çıkması direkt benimle ilgiliydi.

Anlamıyordum. Aslında anlıyordum ama beynim anlamamak için arka planda bana bahaneler yaratıyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Elimde tuttuğum kartı bir hışımla fırlattım ve ayağa kalktım. Tam odadan çıkmadan gözüm komodinime ilişti.

Hiç düşünmeden çekmecemi açtım ve mektubu çantama koydum.

"Ben biraz yürüyüş yapacağım," dedim mutfaktaki babama ve kendimi dışarı attım.

Biraz açık havada yürüyüp düşündükten sonra taksiye bindim. Elimdeki son nakit parayı da harcamıştım.

Barlas'ın evinin önüne geldiğimde neler diyeceğim kafamda artık netti. Ne soracaksam bugün her şeyi soracaktım.

Ve bir karar verecektim.

Barlas kapıyı açtığında beni gördüğüne şaşırmış gibi değildi. Kapıda birkaç saniye birbirimize öylece baktık. Yüzünde herhangi bir duygu ifadesi göremiyordum. Şaşkınlık, bıkkınlık, merak... Hiçbir şey yoktu. Sessizce çekildi ve içeri girmeme izin verdi.

Yavaş adımlarla içeri girdim. Salonun ışıkları kapalı, terastakiler açıktı. Orada oturduğunu anladıktan sonra yine yavaş adımlarla terasa çıktım. Onun da arkamdan geldiğini hissediyordum.

Her zaman oturduğum koltuğa oturdum. O da çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu.

"Çay ister misin?" dedi sessizliği çok uzatmadan. Kafamı yavaşça salladım. Sıcak bir şeyler içmek iyi bir fikir olabilirdi.

Oturduğu yerden tekrar kalktı ve içeri gitti. Onu beklerken etrafıma bakındım. Terasın en ucunda duran büyük yeşil bitki tekrar dikkatimi çekti ve hatırladım. Ayağa kalkıp yanına gittim. Bitkinin yaprakları arasında parmaklarımı gezdirmeye başladım. Hepsi yemyeşildi. Aramaya devam ettim. Sonunda bana haftalar önce gösterdiği yaprağı buldum. Elimle tutup incelerken Barlas terasa girdi.

Bana bakarken elindeki bardağı masaya yerleştirdi.

"Canlanmış," dedim gülümsemeye çalışarak. "Yoksa sararmış olanı koparıp attın mı?"

"Elbette koparmadım," dedi göz devirerek ve sandalyeye oturdu. "Ertesi gün baksaydın görürdün."

"Ertesi gün koparmadığını nereden bileceğim?"

Omuz silkti ve kendi kupasını eline aldı. "Bilemeyeceksin. Bana ne kadar güvendiğine bağlı."

Yüzümde buruk bir gülümsemeyle yaprağı parmaklarım arasından bıraktım ve Barlas'a doğru yürüdüm. "Keşke beni de şöyle bir dokunuşunla canlandırsan," dedim yerime otururken.

Barlas kendi kupasından bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çattı ve vücudunu tamamen bana döndürdü. "Dinliyorum."

Derin bir iç çektim ve masadaki çayıma uzanıp bir yudum aldım. Müphem'de bana verdikleri kekik ve nane aroması baskın sakinleştirici çaylardandı bu. Elimde olmadan gülümsedim, bunun, Barlas'ın bana seni seviyorum deme şekli olduğunun farkındaydım.

"Annemi hastaneye yatırdık, tedavisi için," dedim sessizce.

Barlas kafasını salladı. Herhangi bir tepki vermedi. "Daha önce yapmanız gereken bir hamleydi bence."

Omuz silktim. Hava bu akşam biraz serindi ve teras esiyordu. Sıcak bardakla ellerimi ısıtmaya çalıştım. "Yine de tek başıma gidip annemi oraya bırakmak benim için zordu." Kafamı aşağı eğdim. "Babam gelmedi bile, sarhoş olduğu için."

Barlas masaya uzanıp paketinden bir sigara çıkardı ve yaktı. "Anneni oraya kimin götürdüğü önemli değil. Önemli olan şu an bir tedaviye başlamış olması. Hatta kimin götürdüğü önemliyse bile senin için; kendinle gurur duy. Bu iyiliği ona sen yaptın."

"Bana kalsa yapmazdım... Bilmiyorum... Belki de yanlış düşünüyorumdur." Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Evde

artık onunla ilgilenmiyordum, babam da aynı şekilde. Ona iyi gelmediğimizin farkındayım ama... Yine de... Acaba bizimle beraber olması ona daha mı iyi gelirdi diye düşünmeden edemiyorum." Bu olayı her düşündüğümde kalbimin fiziksel olarak kırıldığına yemin edebilirdim. "Belki kendini yalnız hissediyordur."

"Sizinle beraber olmanın ona iyi gelmediği açık ve net. Ona iyi gelecek tek şey tedavi olmasıydı; artık onu da oluyor. Döndüğünde her şey eskisinden daha güzel olacak."

Kafamı çevirip ona baktım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sigara dumanını üflerken kafasını salladı. "Umarım annem iyi olur."

"Annenin iyi olmasını önemsiyor musun gerçekten?" diye sordu Barlas. Çatık kaşlarla ona baktım.

"Tabii ki istiyorum. Bu nasıl bir soru?"

Omuz silkti. "Bilmem. Çok annesini düşünen biri gibi durmuyorsun."

Daha dik oturarak tamamen ona döndüm. "Ne demek bu şimdi? Evde onunla ilgilenmediğimi söylediğim için mi böyle düşünüyorsun?"

"Yo, hayır," dedi sakince. "Müphem'e ilk geliş amacından bahsediyorum. Kararını ertelemeseydin annenin şu an mutlu olacağına inanmıyordun herhalde."

Cevap veremediğim için bir süre sessizliğe gömüldüm. O an ailemi düşünecek durumda olmadığımı hatırlıyorum. Şu an fikrimi değiştirense annemin hastanede yatıyor oluşuydu.

"Annem için Deren daha önemli. Zaten son zamanlarda benim kim olduğumu da unutmaya başlamıştı. Çocuğu olduğumu fark ettiğini zannetmiyorum."

Barlas tekrar gözlerini devirdi. "Ergenler gibi konuşuyorsun Leyla."

"Anlaman mümkün değil Barlas. Neyse." Gerçekten de benim yaşadığımı yaşamayan, o evde bir gün bile geçirmeyen hiç kimse hissettiklerimi anlayamazdı. Anlamadıkları için de onları suçlamazdım fakat bilmiş tavırlara girmelerine de tahammülüm yoktu. "Yağmur'u da kaybettim."

Sigarasından bir nefes daha çekerken anlatmaya devam etmem için yüzüme baktı. "O çocukla bizi yakaladı."

"Ne yaparken?"

"Hiçbir şey," dedim hızlıca. "Yağmur'un evinin aşağısındaydık. Benden uzak durması konusunda konuşma yapmaya çalışıyordum. Bir an bana çok yakınlaştı, tam o sırada Yağmur aşağı indi."

Kafasını sallayarak bir süre karşıya bakıp düşündü. "Barışırsınız."

Gözlerimi devirerek sinirle arkaya yaslandım. "Yirmi dört yaşında çocuktan ne tavsiyesi almaya çalışıyorum ben de... Benim hatam."

"Tavsiye mi istiyorsun? Sadece anlatmak için geldiğini sanmıştım."

Barlas'tan ne istediğimi tam olarak ben de bilmiyordum çoğu zaman. Sadece normal ve gerçek hayatımdan uzak ama asıl gerçek Leyla'yı bilen tek insan olduğunu düşündüğümden ona olan biteni anlatmak beni rahatlatıyordu. Ona anlattıklarımı ne ailem bilebilirdi ne Yağmur... Bana haklısın ya da haksızsın demesi belki de çoğu zaman umurumda olmuyordu. Sadece yaşadıklarımı bu dünyada en azından bir kişinin bilmesini istiyordum. Sesimi duyan sadece bir kişi...

"Barlas, geçmişi değiştirebilir miyiz?"

Barlas sigarasını söndürdükten sonra bana döndü. Kaşları çatıldı. "Bunu daha önce konuşmuştuk."

Uzun bir nefes verdim. "Seninle ilk kez bu konuyu ciddi ciddi konuşmak istiyorum. Bana net bir cevap ver; geçmişi değiştirebilir miyiz?"

Barlas kollarını göğsünde kavuşturdu ve etrafı incelemeye başladı. Düşündüğünü anlıyordum. "Bu sorunun net bir cevabı yok."

"Nasıl yok?" dedim sinirle. "Her şeyi biliyorsun, her konuya bir cevabın var ama buna yok mu yani?"

Barlas bıkkınlıkla nefes verdi ve bana doğru sandalyesinde eğildi. "Evet, geçmişi değiştirebilirsin. Ama aynı zamanda hayır, değiştiremezsin çünkü geçmiş zaten yaşanmıştır."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl aynı anda ikisi de olabiliyor?"

"Yani geçmiş zaten yaşanmışsa ve geçmişte bir olay olduysa, o olayı değiştirdiysen de zaten senin değiştirdiğin şekilde gerçekleşmiştir demek oluyor. Şu an on yıl önceye gitsen ve bir durumu değiştirmeye çalışsan, buraya döndüğünde hayatında hiçbir

şeyin değişmediğini görürsün. Çünkü zaten çoktan değiştirdiğin şekilde yaşanmıştır. Bu durumda hem değiştirmiş olursun, hem değiştirememiş."

Gözlerimi kapattım. Kalbim tekrar hızla atmaya başlamıştı. Nefes alamadığımı hissettim.

"Anlamıyorum," dedim titreyen sesimle. "Bir olayın gidişatını beğenmeyip değiştirmeye kalksam, nasıl normal zamana döndüğümde her şey zaten aynı olabiliyor? Neyi değiştirdim ben o zaman?"

"Sana bomba örneğini vermiştim. Bir bombacıyı durdurmak üzere bir şekilde geçmişe gittin diyelim. Bir karar ve ardından yaşanacak bir olay sadece bir kişiye bağlı değildir. Diyelim ki senin bundan beş sene önce evinde bir bomba patlamış. Sen bunu değiştirmek için geçmişe gittin ve bombacıyı bulup daha senin evine bombayı yerleştirmeden onun elinden bombayı alıp başkasının evine koydun. Daha sonra neler olacağını da bilmiyorsun, bilemezsin de. Bombayı yerleştirdiğin kişi de senden nefret eden biriymiş; o bombayı bulup patlamadan gelip senin evine yerleştiriyor ve senin evinde patlıyor. İşin aslı; bombacının ilk hedefi geçmişte zaten senin daha sonradan bombayı yerleştirdiğin kişiydi, belki de bambaşka biri. Sen geçmişe gidip bombayı o kişiye yerleştirdiğin için ve o kişinin hareketinin ne olacağını bilmediğin için bomba bir şekilde sana geliyor. Sen de bundan beş sene sonra bombacı evime bomba yerleştirdi sanıyorsun. Oysaki buna sen sebep olmuşsun; hem geçmişi değiştirmişsin hem değiştirmemişsin." Ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. "Yani ne yaparsan yap şu an bildiğin geçmişi değiştiremezsin. Belki de bundan on sene sonraki Leyla senin şu an burada benimle konuşuyor olman için bir şeylerle oynadı. Ya da tam tersini düşün; on sene sonradayız. Senin bugün benimle bu konuşmayı yapmaman gerekiyor. Gelecekteki Leyla senin bugün buraya gelmemen için seni oyalayacak bir şeyler düşündü; annenle babanı kavga ettirdi mesela. İşler beklediği gibi gitmedi ve annen hastaneye yatırıldı. Oradan Yağmur'la tartışmanız çıktı... Artık sıralamasını bilmiyorum. Sonunda da dertleşmek için yine bana gelmek zorunda kaldın. Kelebek etkisi! Anlıyor musun? Belki de yapmışsındır, bilmiyoruz. On sene sonra göreceğiz."

Tam olarak yapmaya çalıştığım her bir hareketin kopyası örnekler vermesi beni germişti. Ne yaptığımın farkında mıydı acaba? Korkak gözlerle ona baktım.

"Yani bana diyorsun ki; geçmişten bir durumu değiştirdiğimde, tekrar normal zamanıma döndüğümde, yeni bir hayata başlamam imkânsız."

Kafasıyla onayladı. "Paralel evren yarattığımızı düşünmüyorum, hayır."

"O halde söyle bana; geçmişe gidip kendimi öldürürsem ne olacak?"

Barlas gülerek arkaya yaslandı. "Bu bahsettiğin şey büyükbaba paradoksu. Bu paradoks bildiğim kadarıyla hâlâ çözülebilmiş değil. Deneyen de olmadı." Gözlükleri üstünden bana baktı. "Denemek ister misin?"

Bu soruya hemen hayır diyemediğim için kendime şaşırdım. Bir yandan da şaşırmadım.

"Yok," dedim yavaşça. "Hâlâ aklıma yatmayan şeyler var ama... Dediklerini anladım." Sesim sona doğru çatallaşmaya başlamıştı.

Omuzlarımı düşürüp geriye yaslandım. Artık kesin gibiydi. Daha fazla didiklemeye gerek yoktu. Her şey açık ve ortadaydı.

"Geçmişi değiştirmeye çalıştın, değil mi?" diye sordu Barlas dayanamayarak.

Dolmuş gözlerimle ona baktım. Gözümü kırptığım an bir damlanın süzüleceğinden çok emindim.

"Sanırım..." Konuşmaya başlayacakken sesim titreyince sinirlendim ve bir an duraksadım. "Sanırım ben çok kötü bir şey yaptım Barlas." Cümlemin bitmesiyle ilk gözyaşım serbest kaldı ve ardından diğerleri kesintisiz bir şekilde akmaya başladı. Düşündükçe daha kötü oluyordum. Avuçlarımı oturduğum koltuğun kanepesine bastırdım ve dizleri üstünde kusan birinin gücüyle ağlamaya başladım.

İnanamıyordum. Gerçek gibi değildi.

Deren'i ben öldürmüştüm.

Bile bile ve göz göre göre Deren benim yüzümden ölmüştü.

Değiştirmeye çalıştığım, tepe taklak olmuş hayatımı bu hale getiren bendim.

Sıcak gözyaşları yanağımı ıslatırken durması umuduyla göz kapaklarımı sımsıkı kapattım. Bu acıyı içimden çıkarıp atmak için avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

Barlas'ın kollarını omzumda hissettiğimde kafamı göğsüne yasladım ve hıçkırıklara boğularak ağlamaya devam ettim.

"Neden bana söylemedin? Neden beni uyarmadın?" dedim kekeleyerek. Kesik nefesim konuşmamı engelliyordu.

"Uyardım," dedi Barlas soğuk bir sesle.

"Ben sorunca mı?" diye isyan ettim. "Ben sormasam... Ben sormasam kimse bana söylemeyecekti."

Barlas saçlarımı okşarken ağlamaya devam ettim. Kendimden öylesine nefret ediyordum ki bulduğum herhangi bir şeyle kendime zarar vermek istedim.

"Leyla..." dedi sakin bir ses tonuyla Barlas. "Bu seansı alan herkes geçmişini değiştirmeye çalışmıyor. Değiştirmeye çalışsan bile; bu konuda seni uyarmam zaten yasak." Duraksadı. "Kendi yolunu kendin seçebilmen için..."

"Başlatma yoluna!" Sertçe koluna vurduktan sonra kafamı tekrar göğsüne gömdüm. "Beni uyarmanız gerekiyordu!"

"Yasak olmasına rağmen seni sevdiğim için sorduğunda uyardım. Eğer bir şeyleri değiştirmen gerekiyorsa bunu yapman gerekiyordu. Bu tamamen senin yolun."

Ağzımdan çıkan uğultular eşliğinde sesli bir şekilde ofladım. "Barlas..." dedim çaresizce. "Ne yolundan bahsediyorsun?"

Barlas bana doladığı kollarını daha da sıktı ve ağlamamın bitişini bekledi.

Bitecek gibi değildi. Her şeye o denli öfkeliydim ki kararım artık kesindi. Kendimden de Müphem'den de bu yolda tanıştığım herkesten de nefret ediyordum.

Barlas'ın kolları arasından sıyrıldım ve ayağa kalktım. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Müphem'i hiç bulmamam gerekirdi," dedim burnumu çekerek. Koltuğa attığım çantamı elime aldım ve büyük bir hızla mektubu çıkardım.

"Al bunu," dedim sakin kalmaya çalışarak ve Barlas'a uzattım. "Sizin alt sokağınızda stüdyosu var. Daire elli, numarası altı. Adı Atlas. Bunu ona ver." Barlas bir mektuba bir bana baktı. "Alsana!" diye üsteledim sinirle.

Şüpheli bir tavırla ve tereddütle mektuba uzandı. "Neden benim vermemi istiyorsun?"

Duraksadım. Barlas'a daha fazla açıklama yapmak istemiyordum. "Onu tekrar görmek istemiyorum." Çantamı alıp arkamı döndüm. "Görmeyeceğim de zaten."

Birkaç adım attıktan sonra duraksadım. Çantamdan hızlıca küçük bir parça kâğıt ve kalem çıkararak sinirle kâğıda bir şeyler karaladım.

"Bunu da al," dedim yüzüne doğru uzatırken. Barlas korkak bir tavırla küçük kâğıdı eline aldı. "Deren'e çarpan motorun plakası. Ne yap et, onu bul!"

Hızla terastan içeri girip kapıya yönelirken Barlas arkamdan koştu. "Leyla! Bekle!" Cevap vermedim ve dış kapıya gelip kulpuna elimi attım. "Leyla, sinirle hareket ediyorsun. Yanlış yapıyorsun."

Ona döndüm. "Keşke bu uyarıcı tavrını her konuda takınsaydın."

Kapıyı açtığımda Barlas kolumdan tuttu. "Ecmel'le tekrar konuş. Yarın sabah erkenden gel. Ne yaptığını bilmiyorum ama eminim bir çözümü vardır. Bir şekilde hallederiz."

"Halledilecek bir şey yok," dedim sinirle. "Ecmel'le de konuşmayacağım. Benim için seçtiği seans kusursuzdu."

Kapıdan adımımı attığımda Barlas kolumdaki elini sıktı. "Leyla!" dedi hafif panik bir ses tonuyla. "Burada kal. Lütfen."

Gözlerindeki korku ve endişeden kastının ne olduğunu anladım. Birkaç saniye sessizlik içinde bakıştık.

Gözlerim tekrar dolmaya başladığında Barlas'ın boynuna sarıldım.

O da bana sıkıca sarıldı.

Kaç saniye öylece durduk bilmiyorum.

Sonra çıkıp gittim.

Apartmandan dışarı çıktığımda serin hava ıslak yanaklarıma çarptı. İçime çekebildiğim kadar oksijen çekmeye çalıştım. Düşünmem gerekiyordu.

Yavaş adımlarla yürümeye başladım.

Sokaktan aşağıya doğru yürürken önümde yürüyen uzun boylu çocuk dikkatimi çektiğinde adımlarımı yavaşlattım.

Sırtında kemana benzeyen bir müzik aleti taşıyordu.

Yürüyüşü de ona benziyordu.

Kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Atlas!" diye seslendim. Bir saniye sonra önümde yürüyen çocuk arkasını döndü. Atlas'tı.

Ona doğru yaklaşırken şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. "Leyla? Sen misin?" diye sordu karanlığın aydınlattığı sarı sokak lambaları içinde beni seçmeye çalışırken.

İyice yanına geldiğimde gözlerindeki şaşkınlık endişeye dönüştü. Yüzüme canavar görmüş gibi bakıyordu. "İyi misin? Ağladın mı?"

Kafamı hızlıca olumsuz anlamda salladım ve yüzüme düşen kâküllerimi geriye attım. "O gün..." dedim çatallı sesimle. "... Çakmak oyununda çakmağı benim önüme koyduğun soru neydi?"

Atlas şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Neden şimdi bunu soruyorsun?"

"Söyleyecek misin söylemeyecek misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Yağmur'la mı konuştunuz? Neden soruyorsun?" Telefonundan saate baktı. "Hem bu saatte senin burada ne işin var?"

"Cevap istiyorum," diye direttim. Tüm merakımı gidermek istiyordum.

Atlas iç çekti. Etrafına bakındı. "Bu ekip içinde şimdiye kadarki en büyük kötülüğü kime yaptığım sorulmuştu."

Bir an duraksadım. Sonra yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu.

"En azından farkında olmana sevindim." dedim ve yanından geçerek aşağı doğru yürümeye devam ettim.

Atlas'ın arkamdan geldiğini ayak seslerinden anladım. "Kötülükten kastımın gerçek bir kötülük olmadığını biliyorsun."

Cevap vermeden yürümeye devam ettim. Atlas adımlarını hızlandırarak bana yetişti ve yanımda yürümeye başladı. "Annen nasıl?"

"İyi," dedim ona bakmadan.

"Sen nasılsın?"

Cevap vermeden yine yürümeye devam ettim. Benimle göz teması kurmaya gayret ediyordu.

"Leyla bana hâlâ sinirlisin biliyorum ama madem konuşmak için seslendin sorularıma da cevap verebilirsin. Seni merak ediyorum."

Yürümeyi durdurdum ve ona baktım. "Beni kısa süreli de olsa bu hayatta biraz daha fazla tuttuğun için bana iyilik mi yaptın yoksa kötülük mü bilmiyorum," dedim kendi kendime düşünürken. "Ama uzun süredir hissetmediğim ve bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm duygular için teşekkür ederim." Atlas'a son kez baktım. "Şimdi sözünü tut. Bir daha seni asla görmeyeyim."

Atlas'ı geride bırakarak yürüdüm.

Yürüdüm.

Yürüdüm.

Kaç saat yürüdüm bilmiyorum.

Evime varana kadar yürüdüm.

Yokuşlar, sokaklar, caddeler...

O kadar yürüdüm ve o kadar düşündüm ki hem ayaklarım hem beynim uyuşmuş gibiydi.

Hiçbir şey hissedemiyordum. Ne bir duygu ne fiziksel bir acı...

Eve geldiğimde saat çok geçti. Babam uyumuştu. Işıkların hepsi kapalıydı.

Yavaş adımlarla odama geçtim. Işığımı açtım.

Odam o kadar dağınıktı ki adım atabileceğim en ufak bir alan kalmamıştı.

Tüm odamı topladım. Kıyafetlerimi katladım, dolabımı düzenledim. Masaların biraz tozunu aldım.

İşim bittiğinde yatağımın ucunda duran vizyon tahtasına baktım. Mutlu bir aile, ev, araba, sevgili, güzel bir iş...

Yatağıma oturdum. Sağır edici sessizlik içinde düşüncelerimle baş başaydım. Orada öylece oturdum. Var olduğumdan bile emin değil gibiydim. Uykuyla uyanıklık arası boşlukta salınıyor gibi hissediyordum.

Kardeşimi öldürmüştüm. En yakın arkadaşımın sevgilisini öpmüştüm. Annem benim yüzümden delirmiş, babam alkolik olmuştu. En yakın arkadaşım beni terk etmiş, asla beraber olamayacağım adama âşık olmuştum. Gördüğüm en korkunç kişi bendim.

Bir çamur batağına düşmüştüm. O bataktan bir an olsun çıktığımı sanmıştım. Üstüm başım hâlâ çamur içinde henüz temizlenemeden bu sefer daha derine düşmüştüm. Üstelik tekrar tırmanamayacak kadar da yorulmuştum.

Telefonumu elime aldım. Kırık ekranımdan görebildiğim kadarıyla bir şeyler silmeye başladım. Galerimi boşalttım.

Yazışmalarımı da silecekken Atlas'ın mesajlarına geldim.

On Dün Önceki Kız.

Kulaklığımı çıkardım ve telefonuma takıp kulağıma götürdüm. Huzur içinde bir anlığına gözlerimi kapadım.

Yavaşça ayağa kalktım. Babamın odasının kapısını hafifçe araladım. Koridordan gelen hafif ışığın yansıttığı yüzüne bakarak ondan özür diledim.

Salona geçerek balkona çıktım. Hava neredeyse aydınlanacaktı. Üstelik çok soğuktu.

Sandalyeye oturdum ve müziğimi dinlemeye devam ettim.

Gökyüzünü izledim. Hem hafif maviliği hem de yıldızları görebiliyordum. Bir zamanlar yaz rüyalarımın mavi taç yapraklı göğü, fısıltılı bir yıldız dizesine doğru çiçek açıyordu sanki. Gökyüzünün bu mavisine bayılırdım. Bu berrak, tatlı ve sakin havanın genişliğinde bir özgürlük duygusu vardı. Gökyüzü hem yukarıdaydı hem de tenime dokunuyordu.

Gökyüzüne ulaşmak istiyordum.

Ruhumun ve bedenimin ulaşabileceği son seviyeye ulaştığına artık emindim. Son öğrendiğim ve yaptığım şeyden sonra hayatıma o korkunç günlerimde olduğu gibi bile devam edebileceğimi sanmıyordum.

Hayatı şu an dinlediğim *On Dün Önceki Kız*'a benzetmemin bir diğer sebebi de notaların anlattıklarından ziyade notaların yaratılış anıydı da aynı zamanda. Hayat zaten bir piyano gibiydi; beyaz tuşlar mutlu anlar, siyah tuşlar mutsuz... Tatlı bir müzik için iki tuşun da olması gerekiyordu. Bendeki siyahlar o kadar fazlaydı ki müzik artık dayanılmaz geliyordu.

Ayağa kalktım. Temiz ve serin havayı içime çektim.

On Dün Önceki Kız bitmek üzereydi.

Müziği kapatmak istemedim. Deren'den özür dileyecektim. Belki gittiğim yerde Deren'e de dinletirdim.

Balkonun küçük duvarına basıp ayağa kalktım.

On Dün Önceki Kız için son beş saniye...
Beş
Dört
Üç
İki
Bir...
Kendimi aşağı bıraktım.

15. BÖLÜM

Bir Hafta Sonra...

Atlas yavaş adımlarla merdivenleri çıktı ve kapının ziline bastı. Hem biraz gergin hem endişeliydi. İçindeki ferahlık duygusunu tam anlamıyla yaşayabilmesi için önünde biraz daha zaman vardı fakat umudunu kaybetmemeye çalışıyordu. Elinde umuttan başka bir şey yoktu.

"Hoş geldin Atlas," dedi Ecem gülümseyerek. "Gelsene." Atlas kafasıyla selam vererek gülümsedi ve içeri geçti. "Eee, ne hissediyorsun? Üzülüyor musun gideceğin için?"

Atlas omuz silkti. "Aslında çok uzun süre olmadı, bir sene uzun bir zaman değil ama insan alışıyor tabii. Özleyeceğim sizi."

"Sık sık gel olur mu?" dedi Ecem dudaklarını büzerek. "Mutlaka uğra bize."

Atlas gülümsedi. "Geleceğim tabii."

Ecem de gülümseyerek ona bekleme odasını gösterdi. "Geç istersen, birazdan gelir. Çıkış işlemlerini yapıyorum ben de."

Atlas kafasıyla onayladı ve bekleme odasındaki en uç koltuklardan birine oturdu. Telefonuyla ilgilenmeye başladı fakat kafasında bir dolu soru işareti vardı. Şimdi ne yapacaktı? Her şeyi hazır mıydı? Yeni bir hayata başlamak onu zorlayacak mıydı? Hiç kimseyi tanımadığı o yerde ne yapacaktı? Müziğini yapmaya devam edebilecek miydi?

İçindeki bitmek tükenmek bilmeyen başka bir sıkıntının kaynağı da son yaşadıklarıydı.

"Selam Atlas." Atlas tanıdık sesle kafasını kaldırdı. "Son gününmüş."

"Selam." Atlas elini Barlas'a uzatarak sertçe tokalaştı. Avuç içlerinin çarpışmasından salonu dolduracak kadar ses çıkmıştı. "Evet, artık gidiyorum."

Barlas ellerini ceplerine soktu. "Gitmeden yukarı uğrasana. Biraz konuşalım."

"Gelirim tabii. Yukardakilerle de vedalaşacağım zaten."

Barlas geri geri giderken başparmağını kaldırdı ve sonra arkasını dönüp içeriye yöneldi.

"Atlasçığım..." Ecmel Hanım'ın sesiyle beraber Atlas hemen ayaklandı. Ecmel Hanım koridordan salona doğru elleri açık şekilde giriş yaptı ve elleri Atlas'ınkilerle buluştu. "Veda vakti, öyle mi?"

Atlas mahcup bir tavırla gülümsedi. "Öyle Ecmel Hanım. Artık gidiyorum."

Ecmel Hanım'ın yüzündeki hüznün samimi olduğunu biliyordu. Bir sene boyunca kendisine hem annelik hem patronluk hem arkadaşlık yapmıştı.

"Seni tanıdığıma ne kadar memnun ve mutlu olduğumu anlatamam. Gitmene üzülmedim diyemem ama kendi yolunda harika adımlar atacağına dair inancım tam. Ne zaman istersen yanındayız."

"Çok teşekkür ederim Ecmel Hanım," dedi Atlas gülümseyerek. "Her şey için."

Ecmel Hanım Atlas'ın ellerini sıktı. "Biz teşekkür ederiz." Daha sonra bir adım geri çekildi. "Şimdi söyle bakalım; neler yaptın? Kızdan ayrılabildin mi? Neydi adı?"

"Yağmur," dedi Atlas hızlıca. "Ayrıldım. Onun yanından geliyorum zaten."

Ecmel Hanım yüzünü hafifçe buruşturdu. "Çok zor oldu mu?"

Atlas kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ayrılma konusu zor olmadı çünkü teknik olarak zaten o benden ayrılmıştı. Son kez yüzleşme zor oldu. Ama iyi olacak."

"İyi olacak," diye onayladı Ecmel Hanım buruk bir gülümsemeyle. "Kimseye verdiği karardan ötürü kızamayız, değil mi?"

"Öyle." Atlas'ın sesi pek yüksek çıkamamıştı.

"Senin sözde davanı ve davacını biz ayarlarız. Yani onlara biz haber veririz. O konuda bir şey yapmana gerek yok. Yağmur

şikâyeti geri çektiklerini duyar eğer araştırırsa. Bu konu da böylece kapanır. Sanırım onun dışında bir problemimiz yok."

"Hayır yok," dedi Atlas hızlıca. "Her şeyi hallettik."

"Pekâlâ o zaman." Ecmel Hanım gülümsedi. "Sana geri kalan hayatında bol şans diliyorum."

Son kez sarıldılar ve Ecmel Hanım içerideki odasına geçince Atlas, Ecem'in danışmadaki masasına yöneldi.

"Son ödemen de hesabına geçti." Ecem dudaklarını büzerek gülümsedi. "Bol şans Atlas."

Ecem'le de sarılıp vedalaştıktan sonra kapıdan çıktı ve yukarı kattaki dairenin zilini çaldı. İçeriye girdikten sonra birkaç kişiyle konuştu ve Barlas'ın seanstan çıkmasını balkonda bekledi.

Yarım saat sonra Barlas geldi ve Atlas'ın yanına oturdu.

"Her şey bitti mi?" dedi paketinden sigara çıkarırken.

Atlas derin bir iç çekti. "Bitti, ödememi de aldım."

"Güle güle harca," dedi dudağının arasında tuttuğu sigarayı yakarken. "Yağmur'la görüştün mü son kez?"

Atlas kafasıyla onayladı. "Onun yanından geliyorum." Gözlerini kaçırdı. "Çok kötüydü."

"Normal." Barlas'ın gözleri uzağa daldı. Bir süre sessiz kaldılar. "Herhalde bu zamana kadar en çok üzüldüğüm ilk üçe girer Leyla."

Atlas derin bir iç çekti. "Ben atlatamadım hâlâ." Kafasını çevirdi. "Leyla'yı yani."

"Öyle mi?" Barlas sigarasından bir nefes aldı. "Leyla'nın böyle bitmemesini dilerdim. Hiç kimseyi onun kadar uyarmamışımdır herhalde. Kalmasını bile söyledim, ki biliyorsun normalde kimsenin hür iradesine karışamayız."

"Müphem'i sevmiyor değilim ama anlamadığım çok noktası var." dedi Atlas kafası karışık şekilde. "Beni ona göndererek hür iradesini engellemiş olmuyor muyuz?"

Barlas kafasını olumsuz anlamda salladı. "Onun iradesiyle alakalı bir durum değil seninle tanışması. Seninle ne yapacağı onun iradesine bağlıydı." Ellerini iki yana açtı. "Ben senin onu iyileştireceğine bayağı bir emindim. Senden çok etkilenmişti. Sonra kendi kendine seanslarda bir şeyler yaptığı için işleri ters tepti. Hâlâ ne yaptığını bilmiyorum."

Atlas kaşlarını çattı. "Beni oyuna Yağmur'un sevgilisi olarak sokmak iyi bir fikir miydi emin değilim. Bu ona nasıl iyi gelecekti ki?"

"Hayatta kalması için bir sebep," dedi omuz silkerek Barlas. "Seninle ne yapacağını düşünmesi, bir yol bulması, planlar yapması için bir sebep."

"Hayatına sevgilisi olarak girseydim de aynı şey olabilirdi bence. Hatta daha iyi bile olurdu."

Barlas kafasını salladı. "Bu kızın sadece aşka ihtiyacı yoktu. Bize bambaşka bir istek doğrultusunda gelmişti. Bunun kararını verebilmesi için Ecmel ona bir şans verdi." Parmağıyla Atlas'ı işaret etti. "Sen onun için bir testtin. Eğer seni sevgilisi olarak oyuna soksaydık, bu onun kararı değil bizim kararımız olurdu. Seninle ne yapacağına karar vermesi gereken kişi o. Ecmel'in inandığı şey gibi; 'sadece aşk ve ölüm her şeyi değiştirir.'"

Atlas düşünceli bir tavırla sokağı izledi. Kafasında oturmayan şeyler vardı. "Bu kararı benim yüzümden verdi yani."

"Sadece senin yüzünden verdi diyemeyiz ama kararında etkili olduğu bir gerçek." Barlas derin bir iç çekti. "Sonuç olarak bu onun kararı ve onun hayatı. Sen iyi de etkileyebilirdin, kötü de. Biz ona karar vermesi için bir yol açtık; o da kararını verdi." Sigarasından derin bir nefes aldı. "Hâlâ yanlış karar verdiğini düşünüyorum ama onu suçlayamam. Yine de..." Bir süre duraksadı. "... Onu tekrar göremeyecek olmak kötü."

Atlas biraz sessiz kaldı. "Eğer farklı şekilde tanışsaydım işler benim için de farklı yürürdü."

Barlas kafasını Atlas'a çevirip tek kaşını kaldırdı. "Hoşlandın mı Leyla'dan?"

Atlas mahcup bir tavırla güldü. "Hoşlantının ilerisi bile denebilir."

Barlas kafasını yere eğdi. "Keşke sen değil de başkasını seçseydi Ecmel."

"Keşke." Atlas stresle ensesini kaşıdı. "Gerçi başka türlü nasıl onunla tanışırdım bilmiyorum. Tanışmamız da gerekiyormuş gibi geliyor düşününce. O kadar şansa ben seçildim ki bu iş için. Hatırlarsın geçenlerde; yani bir ya da bir buçuk ay önce falan telefonumu kaybetmiştim. Sonra kurutma makinesinin içinden çıkmıştı."

"O sen miydin ya?" dedi Barlas gülmeye çalışarak. "Doğru sendin."

"Telefonu evde bulamadım, burada unuttum sandım. O gün buraya geldim; Ecmel Hanım gördü beni, bu işe uygunum diye beni seçti. Yoksa aklına gelip aramadı beni. Şans işte."

"Leyla'nın bu kararı vermesi için senin olman lazımdı belki."

"Belki." Atlas omuzlarını düşürdü. "Yine de benimle tanışmasındansa yaşamasını yeğlerdim." Cebine uzandı ve bir zarf çıkardı. "Okusana, Yağmur'a yazmış. Birbirlerine on sene sonra okumak için mektup yazmışlar." Zarfı Barlas'a uzattı. "Çoktan planlamış kafasında."

Barlas uzanarak mektubu aldı. "Niye sana verdi ki?"

"Pişman olayım diye."

Barlas sigarasından bir duman daha alıp söndürdü ve mektubu açtı.

Sana sadece normalinden daha uzun süre yanımda kaldığın için teşekkür etmek istiyorum ama diyeceklerim burada bitemiyor. Kötü bir gün geçirdiğimde arayıp kontrol ettiğin için, hiç soru sormadan yanımda olduğun için, saçma sapan bir sebepte bile umursadığın için, beni yargılamayıp terk etmediğin, iyimle, kötümle beni sevdiğin için, sana sebep vermeme rağmen benden nefret etmediğin, kolay hale getirmememe rağmen yanımda kalmayı seçtiğin, beni her zaman evde ve güvende hissettirip en iyi tavsiyeleri verdiğin için, en ihtiyacım olduğunda en sıkı kucağı açtığın, çabalamadan bile yüzüme gülümseme verdiğin için, hayatımdaki en iyi anılarımda yer aldığın, hayatımdaki en iyi insan ve kaybettiğim kız kardeşim olduğun için ve kendimden ben bile umudu kesmişken, senin benden bir an olsun kesmediğin umudun için sana milyonlarca kez teşekkür ederim.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için de özür dilerim. Biliyorum ki bundan on sene sonra da birilerine mükemmel bir arkadaş, mükemmel bir eş ve mükemmel bir anne olacaksın ve ben seni yukarıdan izliyor olacağım.

Ve sakın unutma ki; bir gün denizde bile kaybolsan, seni bulmak için gece gündüz yelken açacağım.

Leyla.

Barlas titreyen elleriyle kâğıdı katladı ve bir kenara koydu. "Bekle," dedi ve ayağa kalktı. Barlas içeri gittiğinde Atlas kâğıdı yavaşça alıp cebine koydu. Bu mektubu asla kaybetmeyecekti.

Barlas birkaç dakika sonra elinde başka bir mektupla geldi. "Bu da senin."

Atlas kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Aç bak." Barlas yerine oturdu. "Leyla sana vermemi söylemişti."

Atlas mektubu yavaşça açarken Barlas'a baktı. "Ne zaman oldu bu?"

"Öldüğü akşam," dedi kısık bir sesle. Rahatsız şekilde yerinde kımıldandı.

Atlas kâğıdı açtı ve okumaya başladı.

Beni hayata bağlayan geleceğimdeki kişiye;

Şu anda yabancı oluşumuz ve senin başka bir evin başka bir salonunda oturuyor olman aslında çok komik. Belki de başka bir ülkede, benim aklıma bile gelmeyecek şeyler düşünüyorsundur, kim bilir!

Gece ufukta bir perde gibi çöktüğünde baktığım aynı yıldızların altında hayal kurduğunu, bir şeyleri sevdiğini ve bir şeyleri dilediğini düşünmek de çok komik.

Bir gün beni seveceğini düşünmek de öyle.

Ama bugün, kim olduğumdan haberin bile yok.

Hayatımı kurtardığın için minnettarım.

Doğru zaman geldiğinde, ben de seni seveceğim.

Leyla.

Atlas kâğıdı yavaşça kucağına bıraktı ve gözlerini kapattı. Yaşamayan birinin el yazısına bakmak canını acıtmıştı. Özellikle Leyla'nın.

"Hayatını kurtardığımı söylüyor," dedi buruk bir gülümsemeyle.

Barlas bir an duraksadı. Söyleyeceği şeylerin zamanının gelip gelmediğini kestirmeye çalışıyordu. "Söyle bakalım; sen nereye gidiyorsun şimdi? Yurtdışına mı?"

Atlas kafasıyla onayladıktan sonra kâğıdı katladı ve cebine koydu. "Amerika'ya yerleşiyorum."

"Amerika'ya acil yerleşmek için paraya ihtiyacın vardı senin, değil mi?" Barlas eğilip paketinden bir sigara daha çıkardı.

"Aynen." Atlas derin bir iç çekti ve dişlerini sıktı. "Neyse ki bir senede bitti. Hem müzik işlerinden hem de burada kazandığımdan bir birikim yapabildim."

Barlas sigarasından bir nefes aldıktan sonra Atlas'a biraz daha yakınlaştı. "Madem artık gidiyorsun, söylesene neden bu kadar acil paraya ihtiyacın vardı senin? Amerika'da ne var?"

Atlas gözlerini kaçırdı. Sonra da başını aşağı eğdi. Bu konuda konuşmak istemiyordu, kimsenin de haberi yoktu zaten.

"Müzik kariyerimi ilerletebilmek için," dedi sıkkınlıkla. "Başka ne sebebi olacak?"

"Bilmem." Barlas koltukta arkasına yaslandı. Bir eliyle sigarasını tutarken diğer elini cebine attı ve minik bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu sebepten olabilir mi?"

Atlas kaşlarını çatarak kâğıdı yavaşça aldı ve gözlerini kısarak okumaya çalıştı. "Ne bu?" diye sordu kafası karışık biçimde plaka yazılı kâğıda bakarken.

"Sen söyle." dedi Barlas sigarayı ağzına yerleştirirken.

Atlas kendi kendine gerginlikle güldü. "Valla anlamadım."

Barlas göz temasını kesmeden Atlas'a bakmaya devam ederken Atlas gözlerini kaçırdı.

"Tam tamına otuz iki dakika..." Barlas Atlas'a doğru eğildi. "Tam otuz iki dakika düşük nabızla geçmişte kaldım. Neden biliyor musun?"

Atlas kaşlarını çattı. "Otuz iki dakika mı? Niye?"

Barlas sinirle dişlerini sıktı. "O aptal kaskı çıkarmanı beklemem tam otuz iki dakika sürdü."

Atlas bir anda donakaldı. Nefes alışverişi hızlanmaya başlamıştı.

"O kaskın altındaki yüzü görebilmek için hayatımı riske attım." Barlas sigarasını sinirle söndürdü. "Şimdi anlat."

Atlas endişeli gözlerle Barlas'a baktı. Artık kaçışı yoktu.

Derin bir nefes aldı. Barlas'a biraz daha yaklaştı.

"Ben..." dedi ve sustu. İlk defa biriyle paylaşacağı için gergindi. "Geçen sene bir iş görüşmesine gidecektim. Büyük bir yapım şirketinin müziklerini yapmak için toplantım vardı sabah saatlerinde."

"Cidden çaldın yani birilerinin işini?"

"Keşke öyle olsaydı," dedi Atlas gerginlikle. "Sabah hazırlandım, aşağı indim, bir baktım ki şerefsizin biri tekerleklerimi patlatmış. Bıçakla kesmiş üç tanesini. Üstüne üstlük bir de evden bir anda cüzdanım, telefonum uçup gitti. Çok sonradan hepsini yatağın altında buldum."

"Önce kurutma makinesi, sonra bu... Sende bir unutkanlık ya da yalan hastalığı mı var?"

"Hayır." Atlas gerginlikle dişlerini sıktı. "Ne arabayı kullanabiliyorum ne parayla bir yere gidebiliyorum ne birini arayabiliyorum... Çok da önemli iş, kaçıramam. Ben de alt komşum bir çocuk var, Cenk. Ondan motorunu rica ettim. Tabii benim ehliyetim falan da yok, daha önce kullanmamışım da. Önce beni bırakmasını rica ettim, işi vardı. Daha önce kullanmadığımı da söylemedim ona, tek çarem oydu çünkü. Aldım motoru. Ara sokaklardan giderken... Bir kıza çarptım. Çok sert çarptım..."

Barlas kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu.

Atlas derin bir nefes aldı. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Avuç içleri terlemeye başlamıştı. "Korkudan basıp gittim. Sonradan öğrendim kızın vefatını. Korkudan kimseye bir şey diyemedim. Beni de kimse bulamadı. Ama her an bir yerden bir görgü tanığı çıkar, mobese görüntüleri bulunur korkumdan buradan bir an önce gitmeye çalışıyorum. Anlarsın umarım." Barlas sertçe yutkundu. "En hızlı para kazanabileceğim yer de açıkçası burasıydı. Buradaki stüdyomun etrafındaki her yere iş sormaya başladım. Sadece müzikten kısa sürede para kazanmam zor, proje bazlı çalışıyorum, biliyorsun. Müphem'in ne olduğunu da bilmiyordum zaten, girip sordum. Maaşı iyi, ne diyeyim. Ne derlerse yaptım. Leyla son işim oldu."

"Nasıl yakalanmadın bunca zaman?" diye sordu Barlas kaşlarını çatarak.

"Sabah erken saat olduğu için görgü tanığı yok." Atlas tekrar dişlerini sıktı. "Kendimi ne kadar suçladığımı ve kendi kendimi ne kadar delirttiğimi sana anlatamam. Polis arabası görünce kriz anı yaşıyorum. Geçenlerde beraber kampa gittik ya, Leyla'yla sahile indik. Orada polis sireni duydum diye kızın yanında kriz geçirdim." Derin bir nefes aldı. "Daha fazla dayanamıyorum ama hapse de giremem Barlas. Gitmek zorundayım."

Barlas sinirle bacağını sallarken Atlas ona korkuyla baktı. "Sen bunu nasıl öğrendin?"

"Seni ihbar etmemem için tek bir sebep söyle," dedi Barlas dişleri arasından sorusuna cevap vermeden.

Atlas birden oturduğu yerde dikleşti ve kaşlarını çattı. "Burada hiç kimseyi yargılamadığınızı sanıyordum."

"Birini öldürmekten bahsediyoruz!"

"Leyla'yı öldürdüğünüz gibi mi?"

Barlas ağzı bir karış açık şok olmuş gözlerle Atlas'a bakmaya başladı. "Leyla'ya motorla çarpıp kaçtığımızı bilmiyordum."

"Size hayatına son vermek istediğini ve buna hazır olduğunu söyleyen birine yardım etmeniz aynı şey değil mi sanıyorsun?"

"Kimse ona yardım etmedi. Bir ay fazla yaşadıysa bizim sayemizde."

"Yaa?" dedi Atlas bilmiş bir tavırla. "O yüzden mi bu seneki altıncı intihar vakanız?"

"Kendi hayatıyla kim ne yapmak isterse onu yapar, bizim vizyonumuzu çok iyi biliyorsun. Senin başkasının hayatıyla ne yaptığınsa tüm toplumu ilgilendirir."

"Sizlerin başkalarının hayatına müdahale etmediğinizi mi söylüyorsun bana? Daha az önceki laflarını unutmuş gibisin." Atlas sinirle ayağa kalktı. "Sakın beni ihbarla tehdit etmeye kalkma yoksa burada yaptığınız her şeyi ağzımdan kaçırırım!" dedi parmağını sallayarak. "Masum bir oyun oynadığınızı zannederek kendinizi kandırıyorsunuz." Barlas dişlerini sıkarak oturduğu yerden kalkmamak için direndi. "Bu şirketi de bu binayı da komple kapatırlar. Ecmel de artık hapse mi girer bilmem. Vizyonunuza bu kadar bağlıysan kimsenin kimseyi yargılamadığı o huzur ortamını bozayım deme o halde."

Barlas korku ve öfkeyle öylece kalakaldı. Müphem'in geleceğini etkileyebilecek herhangi bir yanlış adım atmak istemiyordu. Ecmel'in haberi olmadan onu tahrik edecek herhangi bir şey söylemekten kaçınmaya çalışıyordu.

"Son bir şey..." Atlas bir an duraksadı. Mektubu okuduğunda aklında beliren bir düşünce vardı.

"Ben ayrılmadan önce..." dedi Atlas sessizce, "... Son bir şey denemek istiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu dişleri arasından.

"Beni geçmişe götür."

Barlas kaşlarını çattı. "Kazayı engellemeye mi çalışacaksın?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Denemedim mi sanıyorsun?" Barlas yarım ağız dalga geçer gibi güldü. "Başka bir şey denemek istiyorum; son kez."

Barlas bir süre Atlas'a baktıktan sonra onu sinirlendirmemek adına ayağa kalktı ve onu odaya götürdü.

Atlas koltuğa uzandığında arkası dönük olan Barlas'a "Leyla'nın Müphem'den nasıl haberi olmuş?" diye sordu.

Barlas yavaşça Atlas'a döndü. Ne yapmaya çalışacağını anlamıştı. "Geçmişi değiştiremezsin Atlas."

"Değiştirmeyeceğim. Söylesene; nasıl öğrenmiş?"

Barlas derin bir iç çekti. "Bilmiyorum. Kaydolurken forma telefonla ulaştığını söylemişti. Bir yerden öğrenip bizi aramış gibi bir durum söz konusu."

Barlas kabloları bağladı.

Işıklar kapandı.

Atlas gözlerini kapadı.

Leyla'nın Müphem'i öğrendiği gün... Leyla'nın Müphem'i öğrendiği gün...

Gözlerini açtığında Leyla'nın odasındaydı. Leyla'nın odası olduğunu tahmin ediyordu çünkü Leyla yatağında oturmuş kulağında kulaklık birileriyle konuşuyordu. Bugün gün içinde Müphem'i arayacaktı demek. Hatta yakın bir zamanda olmalıydı.

Eğer Müphem'den hiç haberi olmazsa veya hiç ulaşamazsa belki de bunlar asla yaşanmayacaktı. En azından deneyebilirdi. Bugün Müphem'e Leyla ulaşmamalıydı.

Birkaç saniye Leyla'yı izledi. Kanlı canlı karşısında duruşu kalbini kırmıştı.

Müphem'i düşündüğü an resmen ışık hızında bir süzülmeyle Müphem binasının önünde buldu kendini.

Apartmanın bodrumuna indi.

Ve Müphem'in elektriklerini kesti.

On Dün Önceki Kız bestesi...